

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BEAUFORT POKER CLUB NOVEL

WILD CARD

MAGGIE C. GATES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Wild Card

Bir İkinci Şans Romantizmi

Maggie Gates

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Telif Hakkı © 2021 Maggie C. Gates

Tüm Hakları Saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

ISBN: 9798527883015

Kapak tasarımı: C. L. Kitap Hizmetleri

OceanofPDF.com

*Sevdiklerimize ve
kaybettiklerimize. Asla
unutulmayacaksınız.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

İthafı

PROLOGUE

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

<u>28</u>
<u>29</u>
<u>30</u>
<u>31</u>
<u>32</u>
<u>33</u>
<u>34</u>
<u>35</u>
<u>36</u>
<u>37</u>
<u>38</u>
<u>39</u>
<u>40</u>
<u>41</u>
<u>EPILOG</u>
<u>Teşekkür Yazar</u>
<u>Hakkında</u>

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

STEVE

DOKUZ AY ÖNCE

Sessizlik nemli gece havasında ağır ağır asılı duruyordu. Ev karanlık ve boştu. Heather Anma Günü hafta sonunu severdi. Bu, okul yılının bitmesine sadece birkaç hafta kaldığı anlamına geliyordu. İkinci sınıfını yeni öğrenciler için hazırlamak zorunda kalmadan önce bir mola verecekti.

Bu sefer değil.

Karanlığın içinde ilerledim, doğruca bir bira sakladığım buzdolabına yöneldim. Dizim keskin bir köşeye çarptı ve acı bacağımdan sekti. Kamburlaşırken dilimden bir dizi küfür döküldü. Destek için tutunacak bir şey aradım ve hastane yatağının sert çarşaflarını kavradım. Yaşam sonu bakım personeli yatağı oturma odamıza kurmuştu, böylece Heather evde bakım hizmeti alabilecekti. Tabii ki Carteret Presbyterian Hastanesi'nden çıkarılmadan vefat etti.

Bencil bir piçtim. Hastaneden ayrılmak Heather'ın tercihi olsa da, dünyadaki günlerini evde tamamlamasını istemiyordum. Eğer yaparsa, o gider gitmez evi satmayı planlıyordum. Ruh eşimin öldüğü yerde yaşayamazdım.

Oturma odasının pencerelerinden farlar parlıyordu. *Muhtemelen komşum Maddie, Revanche'ı yeni satın alan büyük şehirli dangalak tarafından en sevdiğimiz bardan eve götürülüyordu.* Hayatımın en boktan gününü iyi bir zamana dönüştürebilecek biri varsa o da Maddie'ydi. Ama o bile kalbimdeki o kara boşluğu dolduramazdı - çocukluğumuzdan beri Heather'ın sığıdığı yeri.

Cenazeden sonra poker kulübüyle içki içmek için neden bara gittiğimi bilmiyordum. Swansboro'ya gidip ailemle kalmalıydım. Sanırım birlikte takıldığım gürültülü kalabalık yalnız oturmaya tercih edilirdi.

ve bir duvara bakıyordum. Ben de gittim ve sağdan soldan rahatsız edilmeye zar zor katlandım. Jokers'ta kalabildiğim kadar kaldım. Daha fazla dayanamayınca hesabımı ödedim ve eve döndüm.

Karanlıkta ışık düğmesini ararken o iki viski beni yakaladı. *Muhtemelen kendimi eve bırakmamalıydım.* Başka bir duvara çarpana kadar odanın içinde süzıldüm. Parmaklarım elektrik düğmesi yerine bir resim çerçevesine dolandı. Başka bir araba garaj yolundan gümbür gümbür geçerken odaya ışık doldu. Elimdeki resim çerçevesi benimle alay ediyordu. Çerçevenin bir tarafında Heather ve ben, *ölüm bizi ayırana kadar söz verdiğimiz gibi mihrapta yüz yüze duruyorduk*; çerçevenin diğer yarısında düğün davetiyemiz vardı:

*Steven Alexander Pelham ve Heather Catherine Daniels
sizi evliliklerini kutlamaya davet ediyor...*

"Allah kahretsin!" Çığlık attım ve resim çerçevesini duvara fırlattım. Bir adrenalin ve öfke dalgası derimin altında yanarken görüşüm tünelleşti. Birinin gönderdiği sarı güllerden oluşan vazoyu kaptığım gibi odanın diğer ucuna fırlattım ve cam parçaları yere saçılırken ses tellerim kanayacakmış gibi hissedene kadar bağırdım. *Sempati çiçekleri ve taziye kartları hiçbir işe yaramıyordu.* Yatağın tamamını yan çevirmeden önce sıkıca sarılmış hastane çarşaflarını şilteden yırttım. Kolumun tek bir şöminenin üzerindeki tüm fotoğraflar yere düştü ve parke zeminde paramparça oldu. Heather'ın ayaklarını dayamaktan hoşlandığı sediri cumbadan aşağı fırlatmama iki saniye kalmıştı ki küçük bir sesin kaosu böldüğünü duydum.

"Steve?" Melissa Jacobsen kapıyı aralayıp içeri bakarken seslendi. *Tabii ki oydu.* Kanserin Heather'ı yavaş yavaş benden kopardığı son birkaç hafta boyunca beni en kötü halimle görmüştü. Mel'i günde en az iki ya da üç kez görürdüm. Hastanede vardiyası varsa, Heather'ın odasına gelmek için bir bahane bulurdu. Eğer izinliyse, eve yemek getirir ve ihtiyacımız olan her şeyi almamızı sağlardı. İyi bir arkadaştı ama şu anda bir arkadaşına ihtiyacım yoktu. Bana bir kum torbası lazımdı.

"Ne?" Parmaklarımı sedirin gri kanvas minderine geçirerek homurdandım. Sürekli bana acıması ve üzerime titremesi artık hoş karşılanmıyordu. *Lanet olası bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok.* Canım nasıl isterse öyle yas tutacaktım. Toprağa indirdiğimiz o tabuttaki *benim karımdı.* Hayatımın aşkı *benden çalınmıştı.*

Nasıl öyle yas tutarım.

Melissa vahşi bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça içeri süzüldü. "Steve," dedi kadın sakince. "Sen-"

"Yemin ederim bana iyi olup olmadığımı sorarsan bu evi tuğla tuğla parçalarım," diye tısladım.

"İyi değilsin," dedi Melissa, körlemesine ışık düğmesini ararken. Işık, yarattığım kaosu ortaya çıkardığında keskin bir nefes aldı. Yavaşça içeri girerek yerden bir resim çerçevesi aldı ve şöminenin üzerine koydu. Heather ve benim lise mezuniyetimizde çekilmiş bir fotoğrafımızdı. "Öyle olmanı beklemezdim."

Keder beni bir tsunami gibi vurdu. Öfkemin sonuçları beklediğimden daha kötü görünüyordu. *Heather'la ilgili son hatıralarımı da yok etmeye çalışmışım.* Kanepeye oturup başımı ellerimin arasına aldığımında vücudum titriyordu. Gözyaşları yüzümden aşağı döküldü. Mel enkazı karıştırırken kırık camlar çıtırdadı, her bir resmi aldı, fırçaladı ve ait olduğu yere geri koydu. Tek kelime etmeden bir süpürge buldu ve tüm camları süpürdü. Ona bakacak gücüm bile yoktu. Yaptığı işten memnun kalınca süpürgeyi duvara dayadı ve yanıma oturdu.

"Kızgın olmak normal, biliyorsun. İncinmek ve acı hissetmek normaldir. Acıması gerekir. Acı bize hala hayatta olduğumuzu ve nefes aldığımızı gösterir. Acı çekerek iyileşebilirsiniz. Önünüzde hala bir şeyler var - sadece bir süreliğine acıyacak."

Buna karşılık söyleyecek bir şeyim yoktu. Muhtemelen haklıydı ama bu Heather'ı kaybetmenin acısını dindirmeyecekti.

"Ama Steve?"

"Öyle mi?" Mırıldanarak .

"Acıyla başa çıkmanın bir yolunu bul." Melissa elini sırtıma koyarken yumuşak bir şekilde gülümsedi. Gözleri yaşlarla doldu ama sesi değişmedi. "Oturup acı içinde kıvranma. Bununla ilgili bir şeyler yap. Bir kurtuluş yolu bulmalısın."

OceanofPDF.com

STEVE

Şubat ayının canı cehenneme. Arabamın ön panelindeki havalandırma deliklerinden soğuk hava püskürürken dişlerim gıcırdadı. Daha yükseğe çıkmayı reddedince sıcaklık düşmesine vurdum. *Bok herif.* Yılın bu zamanında motorun ısınması çok uzun sürüyordu. *Hava hâlâ bir kutup ayısının taşakları kadar soğuksa sahilde yaşamının ne anlamı var?* Radar tabancamı hızla geçen bir arabaya doğrulttum. 10'un üzerinde gidiyorlardı ama dondurucu yağmurda dışarı çıkıp trafiği durdurmak istemedim.

Beaufort'ta sezonun kapalı olması polis departmanının yapacağı pek bir şey olmadığı anlamına geliyordu. Elbette, yaz mevsimi bizi zorladı ama İşçi Bayramı'ndan sonra tüm turistler ve yazlıkçılar gidince işler oldukça sessizleşti. *Bu yüzden 101. Otoyol'un kenarında oturup çaylak gibi geçen arabaları izleyen bir dedektifim.*

Telefonum çaldı ve bardak tutucusundan aldım.

Yarınki poker gecesine bira getirme sırası sende. Ondan sonra gelmek istersen akşam 5 gibi evde olurum.

Poker kulübünde yine sekiz kişi vardı. Heather öldükten sonra sayı yediye düşmüştü ama Maddie, egosu ve buna uygun net serveti olan ünlü bir şefle nişanlanmıştı.

DeRossi benim kitabımda iyiydi. Maddie'ye aya asılmış gibi davrandı ve karşılığında Maddie onun ezeli düşmanı ile evlenmeyi kabul etti. Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için onunla uğraşıyordum ve bunun Maddie'yi çıldırttığını biliyordum.

Luca arada bir uğrayıp Chase ve benimle birlikte garajımda egzersiz yapıyordu. Kız kıza çıktığımız gecelerde de yardıma koştu; Maddie, Hannah Jane, Melissa, Kristin ve Bridget sarhoş olduklarında onlara yardım etti.

Maddie ve Luca kendilerini toparladıktan sonra Maddie yüzen evinden çıkıp DeRossi' körfezin diğer tarafında satın aldığı büyük eve taşındı. O taşınınca poker gecesi de bitti.

Mantıklı gelmişti. Herkesi ağırlamak için yapılmış devasa bir yerleri vardı. Hepimizi lanet olası bir yüzen eve tıkıştırmaktan çok daha iyiydi. Yine de herkesin haftada en az bir kez yoluma çıkmasından rahatsız olmayı özlemiştim. Maddie yüzen evini benim arazime demirlediğinden, bu her zaman kızların ya da Chase'in haftada birkaç kez takılmak için geleceği anlamına geliyordu. Şimdi, körfezin benim tarafım sessizdi. Bazı geceler pencereden dışarı baktığımda Maddie ve Luca'nın evinin ışıklarının yandığını görüyordum. Onlara gelip takılmalarını söylemek için telefonu elime alırdım ama her seferinde telefonu kanepeye geri atar ve garaja giderdim.

Dokuz ay.

Heather Carteret Presbyterian'da öldüğünden beri dokuz ay geçmişti. Önce Melissa geldi. Acil serviste çalışmasına rağmen Mel'in onkoloji servisinde Heather ve benimle ilgilenen gözleri ve kulakları vardı.

Vefatı ile cenaze töreni arasındaki günlerde bir şekilde kendimi toparlamayı başardım. Bu gücün büyük bir kısmı, ihtiyacım olduğunda Maddie'nin bahçenin hemen karşısında yaşadığını bilmekten geliyordu. Mezar töreninden sonra kendimi kaybettim. Tabii ki Mel ortaya çıktı ve benim dağılışıma izledi - *yine*.

Aynı zamanda beni tekrar bir araya getirmeye yardım eden kişiydi. Mel'i çocukluğumuzdan beri tanırdım. Poker kulübünün çoğunu ortaokuldan beri tanıyordum. En eskisi Maddie'ydi, onu Heather'la tanıştığım üçüncü sınıftan beri tanıyordum. Sonra Chase geldi. O ve ben ilkokul boyunca çok yakındık ve pek çok ortak noktamız vardı. İkimiz de futbol oynuyorduk ve ikimiz de polis olmak istiyorduk. ECU'da ceza adaleti okurken dört yıl boyunca aynı odada kaldık. Şimdi Beaufort Polis Departmanı'nda dedektif olarak ortak çalışıyorduk.

Mel Beaufort'a lise birinci sınıftayken taşındı. O bir asker çocuğuydu ve babası Havelock'taki Cherry Point'te görev yapmak üzere emir almıştı. Bridget'in ailesinin yanına taşındı, bu da Bee ve ağabeyi Jason'ın gruba katılması anlamına geliyordu. Jason liseden sonra askere gitti ve o zamandan beri onu görmedim. Bridget burada kaldı ve yasal olur olmaz Jokers'ta bir iş buldu. Mel hemşirelik okuluna gitti ama

Ailesi taşındıktan sonra bile Beaufort'a geri döndü. Burayı sevdiği için geri döndüğünü söyledi.

Hannah Jane üniversiteden sonra Taylor Creek Inn'de düğün planlama gibi bir iş bulunca Beaufort'a geldi. Maddie New York'ta birkaç yıl çalıştıktan sonra Revanche'de pasta şefi olmak için evine taşındı. Mad ve H.J. çok sıkı fıkı oldular.

Kristin rengarenk ekibimize daha yeni katılmıştı ve bunun sorumluluğunu Chase ve ben üstlendik. Kristin'in ailesi pislikti. Onları, Kristin'in dört küçük kardeşinin de yaşadığı evlerinde uyuşturucu sattıkları için tutukladık. Ailesi zulalarını en küçüklerinin yatağının altına saklamıştı. Metamfetamin, hap, kokain, ot, aklınıza ne gelirse. Kristin kardeşlerinin velayetini almak için okulu bıraktı ve işletme diplomasının son senesinden vazgeçti.

Chase ve ben bu konuda pek konuşmazdık ama Kristin'e göz kulak olur, ona iyi bakıldığından emin olurduk. Yaptığımız şey buydu.

Düşüncelerim, merkez telsizden yolun birkaç mil yukarısında meydana gelen bir kaza için destek istediğinde yarıda kesildi. Chase'in hatta geldiğini ve yolda olduğunu söylediğini duydum. Homurdanarak olumlu bir yanıt verdim, banketten ayrıldım ve birileri kendilerini nasıl bir karmaşanın içine soktuysa ona doğru yola koyuldum.

Dağınıklık katliamı tarif etmeye yetmez. *Boktan bir gösteri* desek daha doğru olur. Tüm acil durum araçlarının ışıkları gri gökyüzünü aydınlatıyordu. Küçük bir Honda Civic yolun kenarına itilmiş, ezilmiş bir kola kutusu gibi parçalanmıştı. Beaufort İtfaiyesi'nden adamlar, sürücüyü kurtarmak için cankurtaran çenelerini çıkarmışlardı. Bir kadın yolcu sağlık görevlileri tarafından sedyeye taşınıyordu.

Chase'e yetiştim ve sert bir nefes verdim. "Ne oldu lan?"

Bir elini başının üzerinde gezdirdi ve ikinci lastik izlerini işaret etti. "Vurup kaçmışlar. Diğer aracı bulabilir miyiz diye bakmaları için ekip gönderdim." Chase etrafındaki tampon ve yan aynalar karmaşasına baktı.

her yere saçılmıştı. "Yerini tespit etmek oldukça kolay olmalı. Çok uzağa gitmiş olamazlar."

Kavşakta bir arabaya çarpıp sonra da çekip için ne kadar alçak olmanız gerekir? İnsanlardan nefret ederdim. En kötüsü onlardı. Karımı kaybetmek ve bu gibi pisliklerin yanına kâr kaldığını görmek yüzünden bugünlerde insanlığa pek inancım kalmamıştı. Bu bok kafalının yakalanması ve yaptıklarının bedelini ödemesi gerekiyordu. *İyi ki yapacak daha iyi bir işi olmayan bir dedektifim.*

Hayatın çenesi, yüksek sesli bir çatırtı sisin içinde yankılanana kadar arabanın kapısını yumrukladı. İtfaiyeciler sürücüyü çıkarmak için arabanın etrafını sardı. Etrafta dolaştım ve etrafta kalabilecek kadar düzgün birkaç tanığın ifadesini aldım: *bej bir SUV kavşaktan hızla geçti, kırmızı ışıktaki geçti ve Civic'e çarptı. Birkaç kez dönmüş, durmuş ve sonra Havelock'a doğru hızla uzaklaşmış.* Bana pek bir şey söylemediler ama bir şeyler olması hiç olmamasından daha iyiydi. Yine de görgü tanıklarının ifadelerine güvenilmezdi ve genellikle mahkemede pek bir şey ifade etmezdi.

"Sen de benimle aynı hikâyeyi mi dinledin?" Chase not defterini karıştırırken ve kendisine anlatılanları hatırlarken sordu.

"Evet, hemen hemen. İki tanesi ten rengi bir SUV olduğunu söyledi. Biri de kasası örtülü altın rengi bir kamyonet olduğunu söyledi."

"Kulağa doğru geliyor. Bir arama bülteni çıkarıp Havelock Polisini arayacağım. Yolcunun ifadesini almak için hastaneye gitmek ister misin?"

Yok artık. Hastaneye gitmekten nefret ediyordum ama gördüğüm onca şey yüzünden neredeyse her gün hastaneye gidiyordum. "Evet," diye homurdandım. "Şoförden ne haber?"

"İyi görünmüyor," diye iç geçirdi Chase. "Sağlık görevlileri onu Greenville'deki travma merkezine götürmek için bir helikopter çağıracaklardı ama hava koşulları nedeniyle travma şahini pilotu uçağı havalandıramıyor. Ambulans devam edecek ve sürücüyü Carteret Pres'e giderken stabilize etmeye çalışacak ve daha sonra gerekirse oradan nakledecek."

Sağlık görevlilerinin ambulansın kapılarını kapatıp ışıklar ve sirenlerle hastaneye doğru ilerleyişini izledim. Buz gibi rüzgâr etrafımızı kırbaçlarken ellerimi BPD rüzgârlığının ceplerine sokarak, "Görünüşe göre Mel'i ziyarete gideceğim," dedim.

Chase bok yiyen bir sırıtışla, "Zavallı," diye kıkırdadı. Cevap olarak homurdandım. Onun kızlardan birine karşı bir şeyler hissetmesi benim de hissettiğim anlamına gelmiyordu.

İşim bitmişti. Heather'la sonsuza kadar yaşama şansım vardı ve başka hiçbir şey onunla kıyaslanamazdı. Ruh eşimi sekiz yaşındayken bulmuştum ve onunla yirmi üç inanılmaz yıl geçirmiştım. Bazı insanların birlikte oldukları kişiyle altmış küsur yıl geçirebildiklerini ve benimkinin, onun önünde daha uzun yıllar olduğu gerçeği göz ardı edilerek elimden alındığını bilmek beni çok kızdırıyordu.

Chase, Melissa'yla vakit geçirdiğim için bana bok atmayı severdi. Dürüst olmak gerekirse, onunla istediğim için takılmıyordum. İnatçılığı onu benim sinirli halime katlanabilecek birkaç kişiden biri yapıyordu. Maddie bile Mel ve benim birlikte vakit geçirmemizle ilgili küçük yorumlar yapmıştı. *Bu hiç hoşuma gitmemişti.* Heather'ı unutacağımı düşünmeye nasıl cüret ? Beni ne tür bir adam sanıyorlardı?

Heather'ın öldüğü gün, ben de öldüm. O günden beri her gün kendimi bir hayalet gibi hissettim; *kalk, giyin, işe git, tekrarla.* Hayat devam etti ama ben edemedim. Devam edemedim. O günden sonra öfke beni tüketti ve dokuz ay boyunca uyuşukluk ve öfke arasında gidip geldim. Mel bana bir iyilik yaptı ve beni spora başlattı. Garaja hangi aletleri koymam gerektiği konusunda bana tavsiyeler verdi. Katartık olacağını iddia etti. Bir tür rahatlama.

Ve Tanrı biliyor ya, bir tanesine ihtiyacım vardı.

Öfke içimde bir volkan gibi kaynıyor, patlamasına ramak kalmıştı. Ağırılık kaldırmak ve ağır bir torbayı yumruklamak bu şeytanları uzak tutmama yardımcı oldu.

Plakasız Challenger'ımın kapısını çarparak ve Carteret Presbyterian Hastanesi'nin acil servisinin girişine doğru yürüdüm. Resepsiyondaki hemşire -Sadie- beni gülümseyerek karşıladı. *Oh, Tanrım.*

"Dedektif Pelham," dedi bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp dudaklarını yalayarak. "Bugün sizi ED'ne getiren nedir?"

"Mel burada mı?" Huysuzca söyledim. Kör değildim. Sadie'nin benimle flört ettiğini biliyordum ama umurumda değildi.

Gülümsemesi biraz azaldı ve masasının üzerindeki saate baktı. "Evet, hâlâ burada." Sadie dirseğini yukarı kaldırdı ve çenesini elinin üzerine koydu. "İş için mi yoksa zevk için mi buradasın?"

Kimse kıkırdamak için hastaneye gider mi? Salak herif.

"İş."

"Oh," dedi yenilmiş bir halde. "Geri dönebilirsin."

Sadie, hastanenin benim için fazlasıyla tanıdık hale gelen bölümüne açılan çift kapıyı işaret etti. Onkoloji servisinin ikinci kapısı. Oraya bir daha asla adım atmayacaktım. Geri dönmeden önce bir saniye bile beklemedim. Sadie'nin saçını tekrar savurduğunu görmek istemiyordum. Bekleme odasında dolaşan kadınların uzun bakışları umurumda değildi. Kimsenin tipi değildim - Mel ne derse desin.

Melissa'nın bir perdenin arkasından gelen eşsiz kahkahasını duyana kadar triyaj bölmelerinin arasından geçtim. "Ay, Mel, bir saniyen var mı?"

"Dayanın!" diye bağırdı. Perde geri çekildi ve aşağı baktım. Melissa Jacobsen, açık mavi önlüğünün içinde 1.80 boyunda, sanki buranın sahibiymiş gibi kasıla kasıla dışarı çıktı. "Hey, sen," dedi, bir çift lateks eldiveni çıkarıp çöpe atarken gülümseyerek. "Seni bu geceye kadar Mad ve Luca'nın yerinde göreceğimi sanmıyordum."

"Bir açıklama almam gerekiyor," dedim, toplumun çene çalmak için duyduğu mantıksız ihtiyacı göz ardı ederek. Açıkçası, kulağa hoş gelip gelmemem umurumda değildi. "Bir ambulansla geldi. Araba kazası, kadın yolcu. Olay yerinde bulunan kimlikte adının Erica Shaw olduğu yazıyor."

"Bu taraftan," dedi ve beni koridora götürdü. "Yaralı ama ifade verebilecek durumda olmalı." Mel bir çizelge aldı ve içeri girmeden önce hastane odasının kapısının dışında iki kez kontrol etti. "Bayan Shaw, nasıl hissediyorsunuz? Sizin için getirebileceğim bir şey var mı?"

Mel'i odaya kadar takip ettim ve kurbanı değerlendirdim. Uzun, kıvrıkcık koyu kahverengi saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Bronz tenliydi ve iri kahverengi, badem şeklinde gözleri vardı. Korkmuş görünüyordu - onu suçladığımdan değil. Ben de hastanelerden nefret ederdim. Birinde yalnız olmak berbat olmalıydı. Dev hastane önlüğü vücudunun geri kalanını gizliyordu. Umursadığımdan değil. Sadece rapor için onun yüzünü hatırlamam gerekiyordu. Polis teşkilatında bir kurbanı sarkacak kadar aşağılık biri değildim.

Erica, Mel'e iyi olduğunu belli etmek için başını hafifçe salladı ama gözleri beni hiç bırakmadı. Far ışığına tutulmuş bir geyik gibi görünüyordu. "Sadece... Benim

-Dominic araba kullanıyordu. Kimse bana onun nasıl olduğunu söylemiyor. O burada mı?" Sorarken titriyordu, belli ki şoktaydı. *Tek kelimeyle harika.* Tek ihtiyacım olan lanet olası bir açıklamaydı ve sonra buradan defolup gidebilirdim.

Melissa nasıl olduğunu Tanrı bilir ama gülümsedi ve "Erica, bu Beaufort Polis Departmanı'ndan Dedektif Pelham. Sana birkaç sorusu var. Olanlar hakkında ifadeni almasının senin için bir sakıncası var mı?"

"Ama, Dom-"

"Nişanlınız sizden sonra başka bir ambulansla geldi. Sen Steve'le sohbet ederken ben de gidip durumunu kontrol etsem nasıl olur?" dedi ve kadının daha rahat hissetmesi için ilk adımı söyledi. Kemerimin yan tarafındaki silahı ayarladım ve ellerimi kalçalarımaya dayadım. Birbirlerinin saçlarını örmeleri ve birbirlerini tanımaları için koca bir günüm yoktu. Mel omzunun üzerinden baktı ve tedirginliğimi fark etti. Kaşlarını bana doğru kaldırdı. *"Ya da* Dedektif Pelham sana birkaç soru sorarken burada seninle kalabilirim, böylece yalnız kalmazsın ve sonra Dominic'i kontrol etmeye gidebilirim."

Erica yutkunurken, "Hayır," dedi. "Ben şöyle konuşurken gidip kontrol edebilirsiniz..." Bana bakmak için başını çevirdiğinde sesi kesildi.

"Steve," dedim ses tonuma olabildiğince şefkat katarak. *Çok fazla değildi.* "Bana sadece Steve de."

Mel başını salladı ve Erica'nın battaniyeyle örtülü ayak bileğini okşadı. "Hemen döneceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa şuradaki düğmeye bas, biri gelecektir, tamam mı?" Mel bana uyarıcı bir bakış attı ve odadan çıkmadan önce ağzıyla "tamam" dedi.

"Bayan Shaw, bana kazayla ilgili neler hatırladığınızı anlatabilir misiniz?" Daha fazla uzatmadan sordum, Mel gittiği için minnettarım. *İşimi yaparken birinin elimi tutmasına ihtiyacım yok.*

Erica kekeleyerek olayları hatırlamaya çalıştı ve ben de bir açıklama yapmaya çalıştım. Pek bir şey hatırlamıyordu, cipin geldiğini bile görmemişti. Sürücü tarafındaki kapıya çarpmış, hava yastıkları açılmış ve arabaları yolun kenarına düşmeden önce iki kez atmış. Bir damla gözyaşını burnundan geri çekti ve sarılı eliyle gözlerini silmeye çalıştı.

"Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?" Not defterimi ceketimin cebine geri koyarak sordum.

Erica başını salladı. "Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm. Sadece endişeliyim, hepsi bu. Dom hakkında."

"Nişanlın, değil mi?"

Başını salladı. "Buraya daha dün taşındık." Alt dudağı titredi. *Ah, lanet olsun. Bugün ağlayan biriyle uğraşacak sabrım yoktu.* "Bir kriz anında ne yapacağını her zaman bilir. O her zaman sakin, bu da beni sakinleştiriyor ve ben-" Kendini durdurdu ve ellerine baktı. "Özür dilerim, gergin olduğumda saçmalıyorum."

Ellerimi ceplerime soktum. "Başınız belada değil hanımefendi. Gergin olmanıza gerek yok." Duvardaki saate baktım. Mel ile bu tür hasta etkileşimlerini sayamayacağım kadar çok kez yapmıştım. Eğer bir dakika içinde döneceğini söylüyorsa, bu tam anlamıyla altmış saniye anlamına gelirdi. Gideli on bir dakika olmuştu, on iki dakikaya yaklaşıyordu. "Buraya gelip seninle kalması için arayabileceğim biri var mı?"

Erica başını salladı. "Henüz bir eve bile taşınmadık. Kiralık evleri geziyorduk ki... Bilirsiniz işte, kaza oldu."

"Buralarda ailen var ? İş arkadaşlarınız? Arkadaşın?"

"Sadece ben ve Dom. Buradaki devlet üniversitesinde öğretmenlik işi buldu. Pazartesi günü başlaması gerekiyor. Bu yüzden taşındık. Ben henüz bir iş bulamadım ve-"

Mel içeri girerken kapı gıcırdayarak açıldı, ardından bir doktor geldi. "Steve, dışarı çıkabilir misin?" Mel sessizce sordu.

Erica yatakta doğrulup oturdu. "Dom nerede? Onu ne zaman görebilirim?"

Ben daha kapıya ulaşmadan doktor Dom'un durumunu açıkladı: ciddi bir beyin kanaması, ciddi kafa travması, delinmiş bir akciğer ve yoğun kanama. "Dominic'i hayata döndüremedik ve ameliyat masasında öldü."

Lanet olsun. Doktorların sevdiklerine ölüm haberini bu şekilde vermeleri gerektiğini biliyordum - soğukkanlı, klinik ve profesyonel bir şekilde - böylece yakınlarını kaybedenlerin kafasında herhangi bir karışıklık ya da yanlış umut oluşmayacaktı. Kariyerim boyunca bu ifadenin bir varyasyonunu onlarca kez duymuştum. Hatta ben de bunun muhatabı olmuşum. Yine de her seferinde ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyordu.

Erica başını sallayarak mırıldandı: "Hayır, hayır, hayır, bu... bu mümkün değil - hayır, o, o yapamaz -" Mel elini tutmak için Erica'ya uzandı ama tüm bunların şoku geçmiş olmalıydı. "Hayır!" Erica bağırdı ve Mel'in daha fazla yaklaşmasını engellemek için kolunu savurdu. Eğitimim devreye girdi ve koşarak odaya geri döndüm. Melissa'nın kolundan tutup arkama çektim ve kendimi onunla Erica'nın arasına koydum.

OceanofPDF.com

ERICA

Olamaz!" Çığlık attım. Gözlerimden yaşlar aktı ve bedenim titredi. *Benim Dominic'im değil. İmkânı yok. Birkaç ay içinde evleneceğiz.* Sadece bu cehennem kâbusundan uyanmak istiyordum. Hemşireyi ittim. Bu kadar nefret dolu bir şey yapmak bana göre değildi ama söyleyeceklerini duymak istemiyordum. *Sadece nişanlımı geri istiyorum, lanet olsun!*

Dedektif iri ellerini kollarımın iki yanına koyarken huysuzca, "Hey şimdi," dedi. Sağlam olan tek elim lacivert kaplı göğsünü itti ama bu onu benden uzaklaştırmadı. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken daha sert ittim. Dirseklerimi savurarak, göğsünü yumruklayarak, bu her ne iğrenç şakaysa ondan uzaklaşmak için ittim ve mücadele ettim.

"Hayır!" Çığlık attım. "O gitmedi! Bir şeyler yap! Yapmak zorundasınız!" Elimden geldiğince zorladım ama Dedektif Pelham kaya gibiydi.

"Seni yakaladım," dedi alçak ve emredici bir sesle. Bana zarar vermeye çalışmıyordu; beni kontrol altına alıyordu. "Seni yakaladım," diye tekrar gürledi. "Sakin olun hanımefendi."

Dedektif Pelham'ın pazularındaki tutuşu daha fazla mücadele edemeyinceye kadar sıkılaştı. Adrenalinin gidecek hiçbir yeri yoktu. Dişlerimi sıkarak vücudumu delik deşik eden hıçkırıkları engellemeye çalıştım ama işe yaramadı. Başım göğsüne çarptı ve can havliyle ona sarıldım.

Yanağım göğsünün ve omzunun köşesindeki o mükemmel boşluğa bastırdı. Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken Dedektif Pelham'ın geniş pazuları başımı kavradı. Keder vücudumu sararken kollarını omuzlarıma doladı ve beni sıkıca tuttu. Bana sarılan ve teselli eden bir tip gibi gelmedi - en başta burada olması gerektiği için gerçekten çok rahatsız görünüyordu. Saldırganlığım azalana ve çırpınışlarım kesik kesik nefes alıp vermeye dönüşene kadar beni sabırla tutması ve o kocaman kollarını etrafımda sıkması beni daha da şaşırttı. Nefes alabilecek kadar sakinleşene kadar beni sabırla ve sessizce tuttu.

Bu sabah uyandığımda gözlerimi açtım ve ruh eşimi gördüm. Bunu bir daha asla yapamayacaktım. U-Haul'umuzda paketlenmiş olan gelinliği asla giyemeyecektim. Asla Bayan Erica Thomas olamayacaktım.

Gözyaşlarının ıslak çizgileri naylon ceketini çizdi. "Özür dilerim. Çok özür dilerim," diye ağladım. Kollarımı ona doladım ve sıkıca tuttum. Ayakta kalabilmek için tek yapabildiğim buydu. Tamamen yabancı biri olması önemli değildi. Kırık kaburgalarım protesto çığlıkları atıyordu ama umurumda değildi. Kolum sert ve küt bir şeye çarptı ve elimin tehlikeli bir şekilde onun silahına yakın olduğunu fark ettim.

Dedektif Pelham çıldırmak yerine elimi tuttu ve tekrar göğsünün önüne ve kalçasından uzağa kaydırды. "Sadece ikimizi de güvende tutmaya çalışıyorum, hanımefendi," dedi, histerik halim onu tehdit etmemiş gibi görünüyordu. Sesi gök gürültüsü gibi yuvarlanıyordu ve garip bir şekilde sakinleştiriciydi.

Kat kat giysilerinin altında esneyen kaslı kollarının seğirmesini hissettim. Kontrol edemediğim hıçkırıklarım sessiz bir ağlamaya dönüştü ve yüzümü göğsünün derinliklerine gömdüm. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, ikimiz hayatımın en kötü günüyle sonsuza dek birbirimize bağlıydık.

Hemşire yanıma geldi ve elini nazikçe sırtıma koydu. "Şimdi oturmana yardım edeceğim, tamam mı?"

Yavaşça Steve'i bıraktım ve ona pişmanlık ve utanç dolu bir bakış attım. "Çok özür dilerim... Bunun için." Döndüm ve ona yumruk atmaya çalışan deli ben olmama rağmen bana yardım eden hemşireye baktım. "Özür dilerim."

Hüzünlü bir gülümseme sundu, "Her olur." "İyi misin, Mel?" Dedektif Pelham ona sordu.

Hemşire başını salladı. "Akşama görüşür müyüz?"

Başını bana doğru eğip önünde Beaufort Polis Departmanı logosu olan bir kartvizit uzatmadan önce homurdanarak onayladı. "Davayla ilgili herhangi bir sorunuz olursa ya da bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın. Numara kartın üzerinde."

Parmağımı beyaz karton kağıdın kenarında gezdirdim. "Senin mi?" Steve kapıdan çıktıktan sonra sordum. "Dedektif Pelham, yani. Siz ikiniz-"

Parlak bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Steve ve ben mi? Hayır, biz gerçekten iyi arkadaşız. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz."

"Oh," dedim. "Sadece tahmin ettim. Yani..."

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Çoğu insan öyle yapar." "Şimdi ne olacak?"

"Şey," diye başladı. "Yapmak istediğimiz birkaç test daha var. Onlar da temiz çıkarsa yarın eve gidebilirsiniz." Kalemmini bileğine doğrulttu. "Bu konuda genel bakım sağlayıcınızla görüşmeniz gerekecek. Dosyanızı gönderebileceğim bir doktor ya da muayenehane var mı?"

Başımı salladım. "Hayır, ben... Ben şehirde yeniyim. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Nerede kalıyorsun? Bir yerin var mı?"

"Biz... Taylor Creek Inn adında bir yerde kalıyorum."

Bana bilmiş bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Oraya oldukça aşinayım. Orada çalışan birkaç arkadaşım var." "Küçük bir kasaba." diye eklemekten önce durakladı.

Ellerime baktım. Bavullarımızın ve eşyalarımızın beklediği o odaya geri dönmeyi hayal bile edemiyordum ama başka bir seçeneğim de yoktu.

Hastane yatağının üzerindeki beyaz tahtaya bir şeyler karalarken, "Kızgın olmak normal, biliyorsun," dedi. "İncinmek ve acı hissetmek normal. Acıması gerekir. Acı bize hala hayatta olduğumuzu ve nefes aldığımızı gösterir. Acı çekerek iyileşebilirsin. Önünüzde hala bir şeyler var - sadece bir süre acıyacak."

Başımı salladım ve içimdeki kederin yeniden kaynadığını hissettim.

Saatine baktı ve "CT taramanız için sizi almaya gelmeden önce size birkaç dakika vereceğim" dedi. Yataktaki çağrı düğmesini yanıma yerleştirdi. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?"

Nihayet hastaneden taburcu olduktan sonra Uber'im beni Taylor Creek Inn'in girişine bıraktı. Hastane personeline küçük bir yalan söyledim ama şoför kız kardeşim gibi davranmamı sorun etmedi. Dürüst olmamaktan nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu.

Dominic'in ailesi kazadan haberdar edildi ve her zaman olduğu gibi beni suçladılar. Neyse ki yanımda çantamdan başka bir şey yoktu, bu yüzden fazla telaşlanmadan içeri girdim ve asansöre bindim - kırık bir bilekle bile. Her köşeye yerleştirilmiş neşeli çiçek vazolarının önünden geçtim. Güzel kokulu çiçekler bile moralimi düzeltemedi.

Dominic öldüğünden beri her an bir sis gibiydi. Yuvarlanıp ağlamam gerektiğini biliyordum. Keder sağlıklıydı. Yas tutmaya *ihtiyacım* vardı ama zihnim doğrudan hayatta kalma moduna geçti. Yapılacaklar listesi film jeneriği gibi zihnimde dolaşıyordu. Yemek bulmam gerekiyordu. Yeni bir yer bulmalıyım. Tanrım, burada kalıp kalmayacağıma ya da kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp şehri terk edip etmeyeceğime karar vermem gerekiyordu.

Dom'un işi için taşındık. Sırada bekleyen bir işim yoktu. Eve dönüp yeni bir iş bulabilirdim ama Durham'daki eski hayatıma geri dönmeyi gerçekten istiyor muydum? İlk buluşmamızı yaptığımız yere geri dönmeyi gerçekten istiyor muydum? İlk öpücüğümüzü? İlk apartmanımızın ya da evlenme teklif ettiği yerin önünden geçmek zorunda kalmak istiyor muydum?

Garip bir şekilde Beaufort'ta kalmak tek mantıklı seçenek gibi geliyordu. Kazanın olduğu yoldan geçebileceğimi hiç sanmıyordum, bu *kesin*. Yeni bir başlangıç yapma fikri kesinlikle cazipti.

Oda anahtarını kapıya soktum ve dirseğimle kolu aşağı doğru ittim. Arkamdan kaba bir ses, "Durun ben alayım, hanımefendi," diye seslendi.

Başımı çevirdim, kaşlarım kalktı. "Dedektif Pelham."

Kapıdan geri çekildim ve ona geniş bir alan bıraktım. Hastaneden çıkmama izin verilmişti ama hâlâ çok ağrım vardı. Bileğim ve kaburgalarım kırılmıştı. Yanağımda kötü bir yara vardı ve hava yastığı gözümü ve şakağımı aşındırmıştı. Hava yastıklarının gerekli bir kötülük olduğunu öğrendim. Hayatınızı kurtarıyorlardı ama çok acıtıyorlardı.

Hayatını kurtarmaları gerekiyordu.

Keder boğazımda düğümlendi. Onun önünde ağlamamak için halı kaplı koridora baktım. Tekrar.

Biraz şaşırmış gibiydi ama kapıyı benim için açtı ve ben içeri girene kadar bekledi. Odanın girişinde oyalandı ve şöyle dedi: "Umarım uğramamda bir sakınca yoktur ama arabanıza çarpan sürücüyü yakaladığımızı bilmenizi istedim. Onu motorlu araçla ölüme sebebiyet vermekle suçluyoruz.

araç, motorlu araçla ağır yaralama suçu ve alkollü araç kullanma."

"Oh." Hava ciğerlerime dolmadan önce söyleyebildiğim tek hece buydu. Hissetmeyi beklediğim rahatlamamın içi boştu. Adalet yerini bulacaktı ama nişanlımı asla geri alamayacaktım.

"Sadece bilmek istersin diye düşündüm," diye omuz silkti.

Dedektif Pelham koyu gri pantolon ve Beaufort Polis Departmanı polo tişörtü giymişti. Rozeti ve silahı kalçasının üzerindeydi ve kolunun kenarından bir dövme görünüyordu. Kollarını kavuşturmuş ve göğsüne dayamıştı. Kasları siyah polosunun üzerinde gerilmişti ve diğer kolundaki ikinci dövmeyle bir göz attım.

Boğazını temizledi ve ensesini kaşıdı. "Sürücü itiraf etti ama bu adamla ya da ailesiyle ilk karşılaşmamız değil." Bir aile açık kapıdan geçerken durakladı ve sonra sesini daha farklı bir tona düşürdü. "Eğer size sorun çıkarırlarsa, bana haber verirsiniz sevinirim." Hızla ekledi, "Ya da sadece departmana gidip bir rapor doldurun."

Dominic'in bavulu gözüme çarptı ve hızla başka tarafa baktım. "Um... Tamam mı?"

"Hastanede sana verdiğim kart hala sende mi?"

Çantama baktım ve tüm o eski makbuzların ve saman paketlerinin altında bir yerde olduğunu tahmin ettim. "Sanırım öyle."

"Benim için iki kez kontrol eder misin?" Sinirli bir sabırsızlık havasıyla söyledi.

Çantamı yatağın kenarına bıraktım ve karıştırdım. Sonunda pürüzsüz kart kağıdını hissettim ve çantam olan kara delikten çıkardım. "Hâlâ bende."

Başını salladı ve kapıya doğru bir adım attı. "Numara arkada. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın."

"Dedektif Pelham?" demeden önce bir an tereddüt ettim.

"Steve," diye düzeltti. "Steve iyi."

"Steve," diye tekrarladım, odaya bakarken. Dominic'in eşyaları yedek yatağın üzerinde düzgünce duruyordu. Tıraş bıçağı ve kolonyası banyodaki lavabonun üzerindeydi. Burada daha fazla kalamazdım. "Queen's Coffee diye bir yerde bir bayanla buluşmam gerekiyor. Yakın olduğunu söyledi."

Steve gülümsemedi. Kıkırdamadı. Söyleseydi kendimi biraz daha iyi hissedirdim ama adam tam bir duvar gibiydi. *Eğer ararsam*

Bir şeye ihtiyacı varsa, muhtemelen restoran önerilerini ya da telefonuma yazabileceğim yol tariflerini kastetmemiştir.

"Bloğun aşağısında. Ön kapıdan çık ve sağa dön. Çok uzak değil. Doksan saniyelik yürüyüş."

"Teşekkürler."

Başını salladı ve gitmek için döndü ama fazla uzaklaşamadı. "Bu ne sürpriz," dedi kadınsı bir ses koridordan. "Ne yapıyorsun burada?"

Steve kapının hemen dışında durdu ve kısa boylu bir esmerle karşılaştı. "İş," kestirip attı.

Ona önce bana bakmak için odanın içine baktı. "Uh-huh. Chase nerede?"

Gözlerini devirdi ve kollarını tekrar göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Muhtemelen hâlâ karakoldadır. Bu üçüncü derece de neyin nesi?"

"Sadece merak ettim," diye şarkı söyledi.

Steve başını salladı. "Sadece iş." Robotik sesi yumuşayarak ekledi: "Evde her şey yolunda mı? Logan beladan uzak duruyor mu?"

"Biz iyiyiz. Her şey ," dedi.

Bu tamamen yalandı. Steve başka bir şey söylemedi. Kadına başıyla verdi ve asansörlere doğru yürüdü.

"İçeri girip odanızı çabucak temizlememin bir sakıncası var mı?" Ben kapıyı kapatmadan kız sordu.

Etrafıma bakındım. Dominic ve ben birkaç gün önce giriş yaptığımızdan beri odaya hiç dokunulmamıştı. Yataklarda hiç uyumamıştık bile. Şehre vardığımızda çantalarımızı bıraktık, üzerimizi değiştirdik ve hemen bir daire bakmaya gittik. Dönüş yolunda, o SUV bir anda ortaya çıktı ve hayatımızı alt üst etti. Takvimde bakmamız gereken bir kiralık daire daha vardı ve ben bunun tam bir çöplük olmayacağına güveniyordum.

Hastanede kendimi toparlamak için bir dakikam olur olmaz, kazadan önce baktığımız dairenin ev sahibini aradım ve onlara bu daireden vazgeçtiğimizi söyledim. Oraya taşınmamın hiçbir yolu yoktu. Aşkım la gittiğim son yer olduğu için olmazdı.

"Sorun değil. Ben de tam çıkıyordum," dedim düşünmeden. Kafede olmam gerekmeden önce biraz zamanım vardı ama buradan başka bir yerde olmayı tercih ederdim.

Dom'un eşyaları konusunda ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Ailesi Beaufort'a taşınmamızdan memnun değildi. Sonra tekrar, onlar

benimle ilgili pek çok şeyden memnun değillerdi. Annesi ayrılmadan önce hastane odamda otuz saniye kadar durdu. Varlığıyla beni onurlandırmasının tek nedeni, Dominic'in tüm eşyalarını kiraladığımız depodan taşıyacaklarını ve cenazede *istenmediğimi* söylemekti. Bana söylediği iğrenç yalanlarla başa çıkabilecek duygusal kapasiteye bile sahip değildim. Ona göre Dominic'i ben öldürmüştüm.

OceanofPDF.com

ERICA

Aceleyle aşığı indim ve kaburgalarımıdaki keskin ağrının daha hızlı iyileşmesini dileyerek ceketimi daha sıkı sararken yüzümü buruşturdum. Berbat görünüyordum ama elim alçıdaiken yüzümdeki yaraları makyajla kapatmak için yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Dev bir tuğla binanın önünden geçtim. Sahilde şubat ayı yoğun olmaktan çok uzaktı. Yine de restoran tıklım tıklım görünüyordu. Arka kapı açıldı ve simsiyah saçları ve milyon dolarlık gülümsemesiyle uzun boylu bir adam, aynı derecede muhteşem bir sarışınla dışarı çıktı. Kadın kollarını adamın boynuna doladı ve ağzına neredeyse pornografik bir öpücük kondurdu. *Peki, tamam o zaman.* Gözlerimi kaçırdım ve *Detecti-Steve*'in söylediğı yerde Queen's Coffee'nin tabelasını görene kadar yürümeye devam ettim.

İçeride beni sıcak bir hava duvarı karşıladı ve ahşap zemin kışlık botlarımın altında gıcırdadı. Raflar duvarlara dizilmişti ve her türden kitapla doluydu. *Muhtemelen yangın tehlikesi vardı ama cazibesine değerdı.*

Espresso ve tarçın havaya karışıyordu. Tezgâhın arkasındaki makineler, baristalar sürâhiler dolusu sütü buharda pişirirken vızıldıyordu. Sırada durdum ve pasta kutusuna özlemle baktım. Midem guruldadı ve aslında pek bir şey yemediğimi fark ettim. İki gün boyunca hastane yemekleri ve kontrol edilemeyen ağlamalar gerçekten de iştahımı kesmişti. Beni çağırın bademli kruvasanı atladım ve küçük bir papatya çayı ile yetindim. *Belimin etrafındaki yedek lastik bana daha sonra teşekkür edecekti.*

Rahat koltuk ve kanepelerin arasından geçerek kapıya bakan boş bir masaya doğru ilerledim. İçerideki herkesin bir gözü benim üzerimde gibiydi. Gerçi onları suçlayamazdım. Yüzüm bir merdivenle yaptığı kavgayı kaybetmiş gibi görünüyordu.

Kapının üstündeki zil çaldı ve tuğla restoranın dışından gelen sarışın, Beaufort'un first lady'siymiş gibi sağa sola "merhaba" diyerek içeri girdi. Yüksek sosyete tipleriyle uyum sağlayacak gibi görünüyordu.

eski müstakbel kayınpederimin üye olmak için kışından para ödediği kulübe sık sık giderdi. Üzerinde düğmesiz bir şef ceketi ve altında "Bir Biranın Düzeltemeyeceği Şey Yoktur" yazan bir tişört olması dışında: *Bir Biranın Düzeltemeyeceği Şey Yoktur*. Belki de görüldüğü kadar üst sınıf değildi.

"Güven bana, süslü değilim" dedi gülümseyerek ve masama yaklaştı.

Oh, . Gerçekten son kısmı yüksek sesle mi söyledim?

"Evet, yaptın," diye güldü. *Yüce Tanrım*. Dışarı fırlayıp doğruca okyanusa atlamak istedim ama o çoktan bir sandalye çekip karşıma oturmuştu bile. "Ben Maddie Dorsey. Sen de Erica Shaw olmalısın."

"O benim," diye .

Maddie bir kahkaha kriziyle başını geriye attı. "Kızım, bunun için endişelenme bile. Tanrı biliyor ya, ağzımı her zaman açıyorum. Nişanlımı çıldırtıyorum."

Kupamdan bir yudum aldım ve dilimi yaktığında irkildim. "Tebrikler," dedim zoraki bir gülümsemeyle.

"Peki, bana kendinden bahset! Daha önce hiç yüzen bir evde yaşadın mı?" dedi neşeyle. Hali tavrı bana *Karlar Ülkesi*'ndeki küçük kız kardeşi hatırlattı.

"Şey, um," dedim, kelimeleri bulmaya çalışarak. *Ugh*. İnsanların benden kendimi anlatmamı istemesinden nefret ederdim. Hiç hobim yoktu. Olabildiğince sıradan biriydim. İsteğinin ilk kısmını atladım ve doğrudan neden burada olduğumuza geldim. "Aslında hiç yüzen bir evde yaşamadım. Yani, Google'da biraz araştırdım ama hayır. Yaşamadım."

Hemen kiralama teklifini geri çekeceğini düşünmüştüm ama dirseklerini masaya dayamadan önce elini salladı. "Eh, önemli değil. Tuhaflıkları var ama çok da kötü değil. Ayrıca, bir arkadaşımın arazisine yanaştı ve bir şey kırılırsa ya da her neyse yardım etme konusunda harika. Ben de oturuyorum, yardıma ihtiyacın olursa beni her zaman arayabilirsin. Yalnız mı yaşıyorsun?"

Boğazıma bir safra kaçtı ve çayı içtiğime pişman oldum. "Evet, ben..." Kolumu beceriksizce kaldırdım ve bileğimdeki alçıyı gösterdim. "Araba kazası. Nişanlım ilanınızı gördü ve evinize bakmak istedi. Ama kazada vefat etti."

Kaşları birbirine çatıldı ve kaşlarını çattı. "Russells Creek Yolu'nda birkaç gün önce meydana gelen kaza mı?"

Başımı salladım.

"Oh, Tanrım! Her şeyi duydum, boş ver. Kaybınız için gerçekten çok üzgünüm."

Belli belirsiz bir gülümsemeye zorladım ve omuz silktim. "Dürüst olacağım, henüz bir işim yok. Buraya onun işi için taşındık ve yerleştikten sonra bir iş bulmayı planlıyordum. Yine de birikmiş param var. Depozito ve birkaç aylık kira için."

Maddie güldü ve başını salladı. "Sana karşı dürüst olacağım, yüzen evimde yaşamak isteyen pek çok iyi kiracı oldu. Ama gerçekten kiralamaya *ihtiyacım* yok. Sadece boş durmasını istemiyorum." Dilinin ucunda bir şey varmış gibi görünüyordu ama kendini tuttu.

"Uzak mı?" diye sordum. "Sadece kiralık bir araba bulmak için sigorta şirketimle çalışıyorum ama biraz yavaşlar, o yüzden şu anda yaya olarak gidiyorum. Biri bana bir araç getirene kadar bugünün geç olacağını söylediler."

Maddie masadan anahtarlarını aldı ve sandalyesinde geriye doğru kaydı. "Bunun için endişelenme. Benimle gel, sana etrafı gezdireyim."

Beaufort'ta garip bir şekilde sarhoş edici bir şey vardı. Durham sadece birkaç saat batıdaydı ama kıyıya kıyasla tamamen farklı bir gezegendi. Maddie bizi Jeep'ile şehrin her yerine götürdü ve tüm önemli yerleri gösterdi. Ona eskiden çok sevdiğim bir ailenin yanında nasıl dadılık yaptığımı anlattım. O da bana nişanlısı Luca ile tatilden hemen önce nasıl nişanlandıklarını anlattı. Şehirdeki en iyi bar olduğuna yemin ettiği köhne bir binanın önünden geçtik. Büyük bir ağaç korusunu kesen uzun, dolambaçlı bir araba yoluna girdi.

Sağda, Maddie'nin yüzen evi bir iskelenin yanında yüzüyordu. Solda ise çiftlik tarzı şirin bir ev vardı. Ön tarafa park edilmiş parlak bir Challenger açık garajı gizliyordu.

"Burada adımlarınıza dikkat etmelisiniz," dedi Maddie rıhtımın kenarından atlayıp yüzen evin güvertesine çıkarken. Körfezin karşı kıyısında, suya bakan muhteşem bir A-çerçeve evi işaret etti. "Luca ve ben şuradayız." Kapının kilidini açtı ve önce benim girmem için kapıyı açık tuttu.

Maddie ışıkları yaktı ve ben de her şeyi içime çektim. "Vay canına, gerçekten güzelmiş." *Tatlı bebek peynirleri, gerçekten de beynimle ağzım arasına bir filtre koymam gerekiyordu.* "Özür dilerim, yanlış söyledim. Sadece bir yüzen evle ilgili ne beklemem gerektiğini bilmiyordum."

Bana el salladı ve dar koridorda yürümeye devam etti. "Merak etme, bunu her zaman yaşıyorum." Yatak odasını aydınlatan son ışık düğmesini buldu. "Küçük ama bir kraliçe yatak, bir duş ve bir küvet ve tam boy bir mutfak var. Döner merdiven çatıya kadar çıkıyor. Hava güzel olduğunda orada çok takılırdım. Oraya mobilya koyabilirsiniz ama tavsiye etmem. Büyük bir rüzgâr eserse ses çıkar."

"Ses mi?"

Maddie başını eğdi. "Buralardan , değil mi?"

Başımı salladım. "Ben Tennessee'de büyüdüm. Dom ve ben orada tanıştık. Duke'ta yüksek lisans yapabilmesi için Durham'a taşındık."

Merdivenlerden çıkıp çatıya kadar onu takip etmemi işaret etti. Okyanustan gelen kış soğuğu beni ürpertti. Maddie tam altımızdaki suyu işaret etti. "Burası Davis Körfezi." Akıntının biraz daha hızlandığını görebildiğim yeri işaret etti. "Burası ses. Kuzey Carolina'da anakara kıyılarını okyanustan ayıran çok sayıda bariyer adası vardır. Anakara ile Outer Banks arasındaki suya *ses* denir. Sesi okyanusa bağlayan suya kanal denir. Gerçekten acı olabilir, bu yüzden yüzen ev teknesini o kadar uzağa götürmenizi önermem. Ancak burası hala tuzlu su, dolayısıyla yunusları ve bazen de köpekbalıklarını görebilirsiniz."

"Köpekbalıkları mı?" Yüzen ev hayatı birdenbire bir Animal Planet özel programının başlangıcı gibi gelmeye başladı.

"Gerçekten endişelenmene gerek yok," diye beni temin etti. "Ama bu havuzda yüzmeye benzemez. Eğer gemiyi demirli ve bağlı tutmazsan seni denize çekecek bir akıntı var. Sadece dikkatli ol."

Maddie'yi mutfağa kadar takip ettim ve etrafa biraz daha bakmama izin verdi. Neyse ki mekân tamamen mobilyalıydı. Yani, çoğunlukla döşenmişti. Mutfaktaki aletler ve mutfak eşyaları seyrekti. Dominic ve ben evli değildik, bu yüzden mal varlığımız teknik olarak ayırdı. Birkaç çarşaf, tencere, tava ve bir yatak için annesiyle karşı karşıya gelme fikri beni korkutuyordu. Bir yer bulduktan sonra depoya gider ve ne bıraktırsa alırdım. Gerçi fazla bir şeye ihtiyacım yoktu.

Belki yeni bir başlangıç iyi olur.

"Ee, ne düşünüyorsun?" Maddie elinde kira kontratına benzeyen bir şey tutarak sordu. "İlgileniyor musun?"

OceanofPDF.com

STEVE

Tak. Halteri sehpayaya geri bıraktım ve derin bir nefes aldım. Kollarım zonkluyor ve göğsüm ağrıyordu ama yanmak için yaşıyordum. Soğuk bir rüzgâr sesin içinden esiyor ve açık garaj kapısından içeri süzülüyordu. Garaj kapısı kapalıyken çalışmayı tercih ederdim ama buranın iğrenç bir spor çorabı gibi kokmasını istemiyordum. Ben dul bir adamdım, mağara adamı değil.

Maddie'nin kahkahası çimenlerin üzerinde yankılandı. Bu hafta o lanet yüzen evi beşinci kez gösteriyordu. Neden kiralamaya bu kadar niyetliydi bilmiyorum ama çok inatçıydı. Onu bundan vazgeçirmek mümkün değildi. *Tanrı biliyor ya, denedim.* Doğru kiracı gelirse, onunla tanışacağımı ve kira sözleşmesi imzalanmadan önce onay vereceğimi kabul etti. *Sonuçta burası benim mülküm.*

En azından Maddie bunu ciddiye alıyor gibiydi. Duba çöplüğünü kiralamak isteyen dört potansiyel kiracı olmasına rağmen, yine de *-kendi* deyimiyle- *bir tanesini* seçti.

Lastikler çakıllı yolda gıcırdadı. Muhtemelen Luca kız arkadaşını görmeye geliyordu. Bara birkaç ağırlık plakası daha ekledim ve bir set daha yapmak için vinil bankın üzerine uzandım. Bir arabanın kapısı çarparak kapandı; benim evime Maddie'ninkinden çok daha yakındı.

"Hey," dedi Mel içeri girerken.

Homurdandım ve çelik çubuğu kavradım.

"Bu gece çalışırken Bee'yi görmek için bara gidiyordum. Uğrayıp senin de gelmek isteyip istemediğini sorayım dedim."

Eğer Melissa ben birkaç tekrar yaparken cevap vermememden rahatsız olduysa, bunu gizlemek için çok iyi bir iş çıkardı.

Ellerini kabarık paltosunun ceplerine soktu. "Hepimizle dışarı çıkmayalı uzun zaman oldu. Luca bu gece şehir dışına çıkacağı için Mad de orada olacak. Hannah Jane ve Chase de daha sonra uğrayabilir."

"Herhalde bu gece evde kalacağım," diye inledim son setimi bitirip doğrulduğumda. Ter gözlerimi yakıyordu ve bir havlu bulmak için etrafıma bakındım. Mel onu aldı ve bana uzattı. "Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Hadi Steve," dedi bankın ucuna oturup ayaklarımı iterek yoldan çekerken. "Evden dışarı çık. Gel *bir* içki iç, sonra da yalnızlık mağarana geri dönebilirsin."

Her lanet olası gün uğramakta ısrar ettiğinde pek de yalnızlık çekilmiyordu. Eşeklik refleksimi bastırdım ve kendimi son dokuz aydır onun arkadaşlığı için minnettar olmaya zorladım. "Uzun bir gün. Muhtemelen erken yatacağım."

"Chase bir dava için bütün gün mahkemede olduğunuzu ve sonra da hana uğramak zorunda kaldığınızı söyledi. Son kısmı Kris'ten duydum," diye karşı çıktı Mel.

"Hayır cevap olarak kabul , değil mi?" "Hayır!"

Sırttı.

İçimi çektim ve havluyu egzersiz kıyafetlerim için dışarıda tuttuğum sepete attım. "Tamam. Bir dakikalığına uğrarım." Kendi pis kokumun kokusunu aldım ve yüzümü buruşturdum. "Duş aldıktan sonra."

"Bu gece bizimle bara gelmesi için onu ikna etsen iyi olur!" Maddie çimlerin üzerinden evime doğru ilerlerken bağırdı.

Çekilmez kadınlar hakkında bir şeyler mırıldandım ama bu onları caydırmadı. Bir nebze bile.

"Ayrıca," diye devam etti Maddie, "yeni kapı komşunla tanışacaksın."

Kafamı ona doğru çevirdim ve homurdandım, "O ölüm kanosunu kime kiralayacağın konusunda söz sahibi olacağımı söylemiştin."

"Evet, birini buldum ve yeni bir yere taşınmak için zaman sıkıntısı çekiyordu, bu yüzden gidip kira kontratını imzaladı ve depozitosunu ," dedi Maddie umursamaz bir tavırla. "Ama benim eski evime taşındığı için herkesle tanışması gerektiğini düşündüm ve onu bu gece Jokers'a davet ettim. Deposuna gidip araba almak için Uber'e falan binmiş ama bu gece geliyor."

"O mu?" Mel araya girdi.

"Evet. Bizim yaşlarımızda. Buraya yeni taşındı. Henüz bir iş bulamadı ama-"

"Yüzen evinizi size *kira* ödeyecek bir *işi* olmayan birine mi kiraladınız?" Tersledim. "Bunun ne kadar aptalca bir şey olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Hey Şimdi, her zaman insanları okumakta iyi olduğumu söyleyen sensin. Ondan iyi hisler aldım," dedi Maddie.

Gözlerim kısıldı. "*İyi hisler.*"

"Evet."

Ayağa kalktım ve volta attım. "Yani bana kredi geçmiŐini kontrol etmek, referansları aramak ve geçmiş araŐtırması yapmak yerine, sana *iyi hisler* verdiği için yüzen evini lanet olası bir yabancıya kiraladığını mı söylüyorsun?"

Maddie gülünç bir gülümsemeyle başını salladı. " ok tatlı biri ve gerçekten zeki görünüyor. Kira için fazla para almıyorum ve restoranda iş isterse yarın onu işe alırım."

"  nk -"

"İyi hisler," diye kıkırdadı Melissa.

Gözlerimi ona dıktım ve "Bundan zevk almayı bırak" diye homurdandım.

Bu onu da güldürdü. "Git bir duş al, terli adam.

Yepyeni komŐunu korkutmak istemezsin!" Mel alay etti.

Durulamak için eve girerken bir dizi küfür mırıldandım.

Kapalı.

Jokers'a girdiğimde her zamanki yerli kalabalık tüm gücüyle dışarıdaydı. Şubat ayının ortasında Beaufort'ta bir bardak viskiyle ısınmak dışında yapılacak hiçbir Şey olmadığı düŐünüldüĐünde, neredeyse tüm bar taburelerinin dolu olduğunu görmek sürpriz olmadı.

Dirseğimle bara doğru ilerledim ve Bridget bana doğru bakana kadar meŐenin üzerine eğildim. "Selam yabancı," diye gülümsedi. "Her zamankinden mi?"

Başımı salladım ve bardan geri çekildim.

Chase ve Hannah Jane dans pistinde Conway Twitty eŐliĐinde sallanırken Maddie ve Mel bilardo oynuyorlardı. Boş bir yüksek masaya doğru ilerlerken barın diğer tarafında toplanmış olan bölümden birkaç kiŐiye baŐımla selam verdim.

Bridget tepsisinden bir bardak alıp masama bırakırken, "Buzlu Jack," dedi. "İyi misin?" Dolu tepsiyi diğer eline geçirerek sordu.

"Gayet iyi," diye mırıldandım, bardaktan bir yudum aldım. "Teşekkürler, Bee."

Bir saniye oyalandı ve ben de bakışlarını Chase'in eş değiştirdiği ve Queen's Coffee'de çalışan bir kızla dans ettiği yere kadar takip ettim. Bridget, parke üzerinde iki adım atarken onlara bakarken dudağını çiğnedi.

"Aklında bir şey mi , Bee?" Homurdandım. *Ya ağzındaki baklayı çıkar ya da beni ve viskimi biraz rahat bırak.*

Bridget başını salladı ve tekrar elindeki işe odaklandı. "Oh, um -Hayır." İçkilerin geri teslim etmesi gereken kalabalığı bulmak için etrafına bakındı.

"Bu gece meşgulüm," diye homurdandım.

Kızgın bir şekilde i geçirdi. "Bir de bana sor. Başka birini işe almadan önce bir ya da iki ay daha beklemeyi umuyordum ama görünüşe göre elimi çabuk tutmam gerekecek."

Bridget içkileri dağıtmakla meşgulken, Hannah Jane bardan benim oturduğum yere doğru ilerledi. Karşımdaki boş tabureye zıpladı ve dirseklerini masaya dayadı. "Lütfen bana Bridget'in sana sonunda Kyle Kingsley'den ayrılıp Chase'le çıkacağını söylediğini söyle."

"Beni ilgilendirmez," diye mırıldandım. Kadınlarla kız muhabbeti yapmazdım - bu kesinlikle Chase'in işiydi.

Hannah Jane konuşmaya devam etti. "Yemin ederim, bu ikisi nihayet kafalarını kılarından çıkarıp birlikte oldukları gün, lanet bir parti vereceğim."

Viskimden uzun bir yudum alırken kıkırdadım. Bridget ve Chase'in yıllardır birbirleri için deli olduklarını nihayet itiraf ettikleri gün, domuzların uçtuğu, cehennemin donduğu ve Panthers'ın tekrar Super Bowl'a çıktığı gün olacaktı.

Bana göre Bridget en yakın arkadaşlarından biri tarafından kalbinin kırılmasından korkuyordu, bu yüzden Kyle Kingsley gibi bir pislikle yetindi. Chase araya girip bir ilişkiyi mahvedemeyecek kadar iyi bir adamdı, o yüzden arkasına yaslanıp bekledi. Zamanlama onlar için hiç uygun olmadı. Chase liseden beri ondan hoşlanıyordu ama ikisinden biri her zaman başka biriyle çıkıyordu. Oğlum, Bee'nin yıllar boyunca çıktığı sik kafalıların hepsinden daha iyi bir adamdı, ama Chase istediği kadının peşinden gitmeyecekse, bu onun suçuydu.

Beni ilgilendirmediğinden emin olduğum çenemi kapalı tuttum.

Bir , poker kulübündeki istikrarlı kişi bendim. Heather ve ben istikrarlı olanlardık. Genç yaşta evlenenler bizdik. Kararlı ilişki olayını çözmüştük. Kızların ve Chase'in flört sorunları için başvurdukları kişiler bizdik.

Artık değil.

Şimdi, herkes bana rastgele güveçler ve acıma gülümsemeleri verdi.

Melissa bilardo sopasını duvara geri koydu ve oraya doğru ilerledi. "Hey, sen." Topuklarından ayak parmaklarına kadar zıplarken gülümsedi. "Başardın."

"O kadar da uzakta değil."

Mel gözlerini devirdi ve pazumu sıktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Yaklaşımlarından kaçındım ve Jack bardağımı bitirdim. Başka bir şey söyleyemeden Maddie hızla yanıma geldi ve ellerini masaya vurdu. "Oh, güzel! Herkes burada! Hadi shot yapalım!"

Bridget'i işaret etmek için arkasını döndü ama Hannah Jane kolundan tuttu. "O kadar çabuk değil. Zaten iki içki içtin ve yarın gelinlik alışverişine çıkacağız. Sana *iki* içki içebilirsin dedim, iki içki ve shot değil. Akşamdan kalmayken ve şişmiş hissederken ilk kez gelinlik denemek istemezsin."

Maddie Hannah'ya ters ters baktı. "Luca seni bu işe bulaştırdı, değil mi?"

"Nişanlının, o evdeyken seni beladan uzak tutmamı isteyip istemediği Portland'daki durum onunla benim aramda," dedi Hannah.

Masadan uzaklaştım. "Ne yaptığınız umurumda değil, bir içkiye daha ihtiyacım var."

Boş bardağımla bara geri döndüm ve Bridget'i bekledim. Kapının üstündeki ziller gıcırdayarak açılıp çarparak kapanırken tıngırdadı.

Omzumun üzerinden baktım; stres atarken bile polis içgüdüsunü bastırmak zordu. Her zaman sırtım duvara dönük, girişe bakacak şekilde oturdum. Her zaman kimin ne yaptığını, kimin potansiyel bir tehdit olduğunu ve acil bir durumda kimin yardım edebileceğini not ederdim. Zihnimi kapattığım tek zaman kendimi yorucu bir antrenmana soktuğum zamandı.

Erica Shaw kapının hemen içinde durmuş, kayıp bir köpek yavrusu gibi etrafına bakınıyordu. Ellerini büyük boy Duke sweatshirt'ünün ceplerine sokmuş, boynuna kalın örgü bir atkı sarmıştı. saçları kızığının altından dökülüp omuzlarına dökülüyordu.

Arkama baktım ve Bridget'in musluk sırasından bir sürahi doldurduğunu gördüm. İkinci içkimi doldurana kadar birkaç dakika daha geçmesi gerekecekti,

Ve onun gibi tatlı bir kızın neden böyle gürültülü bir yerde olduğunu anlamanın iyi bir fikir olacağını düşündüm.

Boğazımı temizledim ve barın etrafında toplanan insan kalabalığının arasından ilerledim. "Bayan Shaw," dedim ona doğru ilerlerken. Erica'nın başının tepesi ancak omzuma kadar geldi.

Gözleri büyüdü ve bir adım geri çekildi. "Oh-Dedektif Pelham, ben _."

"Steve," dedim ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarken. "Sadece Steve, hatırladın mı?"

Göz ucuyla Maddie'nin oraya doğru geldiğini gördüm ama olduğu yerde durdu ve geri geri gitmeye başladı. *Garip.* Erica'ya döndüm ve avucumu sakalımın kenarına vurdum. İnsanlar etrafımızda dolanırken onu dikkatle inceledim. "Burada ne yapıyorsun?"

Çenesi gevşedi ve gözleri endişeyle etrafına bakındı. "Ben, um... Ben sadece..."

Neden her zaman böyle lanet bir ahmaktım? Burası özgür bir ülke, Steve. -İstediği her yere gidebilir.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Kusura bakma, benim, benim insani becerilerimin biraz çalışmaya ihtiyacı var sanırım," dedim başımın arkasını kaşıyarak. Omuz silktim ve başıboş bir fıstık kabuğunu tekmeledim.

Erica beceriksizce kıpırdandı ama far ışığındaki geyik gibi görünmüyordu. "Şehirde bir yer buldum... En azından bir süreliğine. Ev sahibi iyi biri; kalıp kalmayacağıma karar verene kadar şimdilik aydan aya kiralamama izin veriyor." Erica etrafına bakındı ve Joker'in pejmürde honky-tonk ambiyansını inceledi. "Ev sahibim bana bu yerden bahsetti..."

"Ev sahibin sana buraya gelmeni söylediye tam bir ahmak," diye alay ettim.

Erica omuz silkti ve bileğindeki alçıyı karıştırdı. "Bavulumu açacak fazla bir şeyim yoktu. Boş bir evde oturmaktan sıkıldım."

Şimdi tamamen anlamıştım. Polis teşkilatında geçirdiğim yıllardan sonra hala sahip olduğum bir parça empatiyi kullanmak yerine, basitçe "Elin nasıl?" diye sordum.

Tekrar omuz silkti. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Yüzün şu an sadece biraz kötü görünüyor." Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz vıraklayan bir ses çıkardım. *Lanet olsun. Mel haklıydı, daha fazla dışarı çıkmam gerekiyordu.* Kafamdaki aptalca kelimelerden kurtulmak istercesine avuç içimi ağızma ve çeneme sürttüm. "Ben, ben öyle demek istemedim... Ben sadece senin, hava yastığındaki yaralarını kastetmişim..."

Erica'nın nasıl tepki vermesini beklediğimi bilmiyorum. Belki de ağlamaya başlayacağını ya da bana bir yumruk daha atmaya çalışacağını düşünmüştüm. *Bu sefer bunu hak etmiştim.* Beklemediğim şey onun gülmesiydi.

Erica küçük bir kıkırdama çıkardı. Carteret Presbyterian'daki acil serviste tanıştığımızdan beri onu ilk kez gülümserken görüyordum.

"Merak etme," dedi umursamaz bir tavırla. "Hâlâ oldukça kötü göründüğümü biliyorum ama eşyalarımı yeni eve taşıdığımda nihayet makyaj malzemelerimi buldum."

Ona nereye taşındığını sormadan Bridget elinde bir bardak viskiyle çıkageldi. "Teşekkürler, Bee."

Bridget Erica'ya baktı. "Arkadaşın kim?"

Sonunda Erica'nın adını söylemeden önce bir an kekeledim ve kekeledim.

Erica Bridget'e kibar bir gülümseme ve sessiz bir "Merhaba" dedi.

Bridget bir elini yıpranmış saçlarında gezdirdi ve içini çekti. "Keşke kalıp sohbet edebilseydim ama elimde bir isyan çıkmadan barın arkasına geçsem iyi olacak. Bu gece ne içiyorsun Erica?"

Dudağının kenarını çiğnedi ve yüzünü buruşturdu. "Ben pek içmem... Tatlı çayınız var mı?"

"Elbette," dedi Bridget, kalabalığı mutlu etmek için aceleyle geri döndü.

Ben bir ahmaktım, ona sataşmaktan başka bir şey yapamayan bir ahmak. "Bara geldin ama içmeyecek misin?"

"İçki içip araba kullanmak konusunda endişelenmeniz gereken bir kişi daha eksildi."

Aha, demek ki altında küçük bir ateş vardı. İçimden kıkırdadım ve bardağımdan bir yudum aldım. Ona bir göz attım ve dilimi şaklattım. "Bana bela gibi görünüyorsun."

Aramızda garip bir sessizlik oldu. Bridget Erica'nın çayıyla döndü ama bir anda kayboldu. Geriye sadece erimiş buz küpleri kalana kadar viskimi yudumladım.

"Burada biriyle mi buluşacaksın, yoksa sadece mekânı mı kontrol ediyorsun?" diye sordum. Aramızdaki rahatsız edici gerilim beni konuşkan yapmıştı. Sessizliği doldurma ihtiyacını hiç hissetmemiştim ama orada durmuş, havadan sudan konuşuyordum.

Erica başını iki yana salladı, bir şey arıyordu. "Ev sahibimle burada buluşmam gerekiyordu, beni davet etti ama onu göremiyorum."

"Hey, buradasın! Her yerde seni arıyordum," Melissa yanıma yaklaşırken. Erica'ya baktı ve yapbozun parçalarını bir araya getirdi. "Oh! Erica, değil mi?"

Erica başını salladı ama kafası tamamen karışmış görünüyordu. "Özür dilerim, ben..."

"Melissa," dedi. "Carteret Pres'te çalışıyorum. Sizi acil serviste gördüm."

"Oh, doğru-özür dilerim bir dakikamı aldı. Pek de güzel bir gün değildi. benim için..."

Mel elini salladı. "Bunun için endişelenme. Sadece seni dışarıda gördüğüme sevindim." Bana döndü ve sordu. "Seni eve bırakmamı ister misin? Bir dakika içinde çıkıyorum."

Elimdeki bardağa baktım. "Evet, Bridget'le hesaplaşayım." Eve götürülmek istemiyordum ama direksiyona geçmemem gerektiğini de çok iyi biliyordum.

OceanofPDF.com

ERICA

Neden Jokers'ta takıldığımı bilmiyorum ama Dedektif Pelham ve arkadaşı Melissa gittikten sonra barın diğer tarafında Maddie Dorsey'i buldum. Beni birkaç kişiyle tanıştırdı. Hannah Jane Hayes'i Taylor Creek Inn'de birkaç kez görmüştüm. Onu her gördüğümde çok derli toplu görünüyordu. İnce ve asil, saçının tek teli bile yerinde değil - Kate Middleton, Audrey Hepburn ve Jackie O'nun bir araya gelmiş hali gibiydi.

Maddie herkesi tanıyordu. Barmen Bridget da onun iyi arkadaşlarından biriydi. Mesaide olduğu için diğer kızlarla takılmak için fazla zamanı yoktu ama arkadaş canlısıydı.

Chase Brannan beni ben onu tanımadan önce tanıyordu. Görünüşe göre Steve'in Beaufort Polis Departmanı'ndaki ortağıymış ve kaza yerine ilk gelenlerden biriymiş. Çok ve nasıl iyileştiğimi sordu. Kendimi iyi hissettiğim anda benim için bir dans ayarlayacağına söz verdi.

Görünüşe göre Taylor Creek Inn'deki odamla ilgilenen temizlikçi de hepsiyle arkadaşmış ama bu gece bara gelememiş.

Çok güçlü olmayan bir bardak tatlı çaydan sonra Maddie'nin yüzen evine geri döndüm. Sanırım artık benim yüzen evimdi, en azından şimdilik.

Küçük kiralık arabayı uzun, dolambaçlı araba yolundan aşağı çektim. Maddie'nin bahsettiği komşu artık evdeydi. Daha önce valizlerimi getirdiğimde orada değildi. Komşunun garaj kapısı açıktı ve ışığı yanıyordu.

Bir Eskimo'nun komşusu olmalıyım, diye düşündüm kendi kendime. Şubat ayı zaten tatsızdı ve sudan esen rüzgâr kendimi bir buz küpünün içine hapsolmuş gibi hissetmeme neden oluyordu.

Rıhtım donmuş sisten kayganlaşmıştı. Dikkatli bir şekilde teknenin güvertesine ve rüzgârda ileri geri sallanan ön kapıya yaslanarak kendimi sabitledim.

Beni deniz tutmamıştı. Sadece yorgunluktu. Ya da en azından kendime söylediğim yalan buydu.

Maddie tekneyi çok uzağa götürmemem konusunda beni uyarmıştı. Ona söylemediğim şey ise endişelenmesine gerek olmadığıydı; tekne burada kalacak, bağlanacak ve güvenli bir şekilde demirlenecek, ben uyurken okyanusa sürüklenmeme fırsat vermeyecekti.

Kapının kilidini açtım ve ışık düğmesini çevirdim. Hiçbir şey olmadı.

Tamam, Erica. Önemli bir şey değil. Muhtemelen sadece ampul patlamıştır. Telefonumdaki el fenerini açtım, banyoyu buldum ve oradaki ışığı denedim. O da çalışmadı.

Oh, hayır. Şimdi panikliyordum.

Maddie'yi arayıp tavsiyesini alabilirdim, evi çok uzakta değildi. -Ama bardan biraz daha az ayık ayrılmıştı, bu yüzden ne kadar yardımcı olacağını bilmiyordum. Son zamanlarda çok sık yaptığım bir şey olan gururumu ayaklarımın altına aldım ve rıhtımdan yukarı, kiralık arabaya doğru yürüdüm.

Ne halt edeceğimi anlamaya çalışırken motoru çalıştırdım ve kaloriferi sonuna kadar açtım. İşte böyle zamanlarda Dominic'e ihtiyacım oluyordu. Kriz anlarında çok sakindi. Dom bana her şeyin yolunda olduğunu söyler ve sonra da her şeyi çözerdi. Öne doğru eğildim ve alnımı direksiyona dayadım. Onu özlemek şu anki durumuma yardımcı olmazdı ama yas tutmak her zaman mantığa meydan okurdu.

Camıma sertçe vurulunca irkildim. Çılgık atarak sürücü koltuğuna atladım ve neredeyse kafamı küçük coupe'nin tavanına çarpıyordum. Başımın üstünü ovuşturarak camı indirdim.

"Burası özel mülktür," diye homurdandı bir adam.

"Oh," diye ciyakladım. "Çok özür dilerim, ben sadece-"

"Özür dilemene gerek yok. Arabanı sür ve arazimden defol git."

Ağlamaya başladım. Çünkü tabii ki ağladım. Hayatım bundan daha aşağılayıcı olamazdı, bu yüzden umurumda bile değildi. Yanaklarımdan süzülen yaşları silmek için kolumu kullandım ve vitesle oynadım. Gözlerim hâlâ buğuluydu. Küçük arabayı neden yerine geri vitesle taktığıma dair kendime bulduğum bahane buydu. Ayağım gaza bastı ve araba geriye doğru sarsıldı.

ta ki ben frene basana kadar. Direksiyonu sıktıkça parmak eklemlerim bembeyaz kesildi.

Arabanın tepesine bir kez daha vuruldu. Camı tekrar indirdim ve hüngür hüngür ağladım, "Özür dilerim, gidiyorum. Söz veriyorum."

Eğildi ve kalın kollarını pencerenin kenarına dayadı. "İçki mi içiyordun?"

"Hayır. Yüzen evime girmeye çalışıyordum," diye burnumu çektim. "Ama elektrik yok ve Maddie Dorsey'i aramayı düşündüm ama-"

"Yeni kiracı sensin, ha?"

Başımı salladım ve kendimi toparlamaya

çalıştım. "İsim?"

"E-Erica."

Tökezleyerek arabadan uzaklaştı ve belli belirsiz bir "Siktir git" duydum. Ben tekrar vites koluna uzanamadan kapıyı açtı, bana uzandı, arabayı park etti ve anahtarları çıkardı. "Gidelim, Trouble."

"Ne?"

"Gel dedim," diye tekrarladı başını eğip içeri sokarken. Arabanın içinden gelen ışık yüzünü aydınlattı.

Ne zaman bir kriz yaşasam Steve'in ortaya çıkacağı yıldızlarda mı yazılıydı?

"Seni korkutmak istememiştim," diye mırıldandı biraz da pişmanlık duygusuyla. "Şey, yani, biraz korkuttum... Ben, uh, ben sadece onun... Sen olduğunu bilmiyordum."

"Sanki Azrail gibi konuşuyorsun."

Steve Pelham, onun için çok nadir olduğunu fark ettiğim bir şey . Gülümsedi. "Beni takip edin. Sana elektriği nasıl keseceğini göstereceğim." İtaatkâr bir tavırla arkasından gittim ve rıhtım girişindeki kutuyla oynamasını izledim. "Maddie körfezin öbür tarafına taşındığından beri burada kimse yaşamıyor, o yüzden burada çalışacağını bilmediğim sürece elektriği hep onun için kapalı tuttum." Şaltire benzeyen bir kolu itti ve yüzen evin dış ışıkları yandı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Steve koruyucu kapağı yerine taktı ve asma kilidi tekrar yerine çevirdi. Kollarını çıplak göğsünün -Ah, *Tanrım*- üzerinde kavuşturdu. Yüzen evin projektör ışığının parıltısı altında Steve'in gömleksiz olduğunu fark ettim.

Otuz derece havada sadece bir çift spor şortu ve spor ayakkabısı vardı. Soğuk rüzgârdan en ufak bir şekilde etkilenmiş görünmüyordu.

"İçeride bir şey taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Diye sordu. Başımı salladım.

Başını yüzen eve doğru eğdi. "O zaman içeri girip ısıtıcıyı açsan iyi olur."

Başımı salladım.

"Bayan Shaw?"

"Evet?"

"Git. İçeri."

Yüzen evdeki ilk gece korkunç değildi. Daha da kötü olabilirdi. Boğulmadım, yani bu bir kazançtı. Çok küçük bir kazanç.

Ve galibiyetler burada sona erdi.

Yüzen evin etrafında dolanarak, eşyaları yerleştirerek ve meşru bir duş alarak biraz zaman geçirdim. O günkü hedeflerimi belirlemek için ajandamı çıkardım. *Market alışverişi yapmak, iş aramak ve yüzen evde çamaşır makinesi ya da kurutucu yokken nasıl çamaşır yıkayacağımı bulmak.* Depoya gidip Dominic'in ailesinin elinde ne kaldıysa almam gerektiğini biliyordum ama bu başka bir günün işiydi.

Üzerime ağır bir kazak geçirdim ve ayaklarımı kışlık botlarıma soktum. Yüzümdeki sıyrıklar yavaş yavaş iyileşiyordu. Yine de, en kötüsünü gizlemek için biraz makyaj yapmak için elimden geleni yaptım. Çantamı aldım ve küçük kiralık arabaya doğru yola çıktım.

İşte o zaman patlak lastiği gördüm.

O gün benim günüm, benim haftam, benim ayım, hatta benim yılım değildi.

Bir TV programı tarafından kişisel olarak mağdur edildiğinizi hissettiyseniz elinizi kaldırın, çünkü *Friends* tema şarkısı evinize biraz fazla yakındı.

Boktan fırtınalar birbirini izliyor.

Ama bunu yapmaya kararlıyım. Öyle ya da böyle bir yolunu bulacaktım - Dom da böyle yapardı. Boğazımdaki yumruyu yuttum,

çantamı yolcu koltuğuna attım ve telefonumdan YouTube'u açtım. *İnternetten her şeyi öğrenebilirdiniz, değil mi?*

Ayak seslerini duyduğumda yedek lastiği arabanın yan tarafına dayamış ve krikoyu bagajdan çıkarmıştım.

Steve kot ve kalın paltosuyla avluda yürürken, "Kendine zarar vermeden o şeyi yere bırak," diye bağırdı. Kaşlarını çatı ve yumruklarını indirmeye hazırmış gibi sıktı.

Krikoyu indirdim ama zaten düşürmeme iki saniye kaldığı için indirdim. "Ben . Yapabilirim. Ben iyiyim. Bir video izledim." Tekrar ayağa kalktığımda kaburgalarım bana kırıldıklarını sertçe hatırlattı. Ağırdan almalıyım. Kıpırdamadan oturmak bana göre değildi, özellikle de konu duygularla başa çıkmak olduğunda.

Tam önümde durdu. Kaşları ortadan çatıldı ve dili yanağının iç tarafını yokladı. Çenesindeki tik, komşusu olduğum için mutlu olmadığını açıkça hatırlatıyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Bahçesine dağılmış alet ve araba parçalarına baktım. "Lastiği değiştireyordum..."

"Peki bunu neden yapıyordun?" diye bağırdı.

Yüzümü buruşturdum. "Ben sadece... Dışarı çıkmam gerekiyordu ve buraya geldim, dümdüzdü ve ben-" Gözlerim yine yaşlarla doldu ve onları kırıştırarak uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım.

"O yedeği bagajdan çıkarırken kendini yaralayabilirdin. Aklından ne geçiyordu?" Kükredi.

Titreyen dudağımı ısırdım. "Lütfen bana bağırmayı kes. Söz veriyorum, her şeyi temizleyeceğim."

Tekrar bağıracaktı gibi ağzını açtı ama kapattı ve bir süre sessiz kaldı. Hayal kırıklığı içinde oflayıp pufladı ve ellerini kalçalarına dayadı. "Telefonunu bana ver."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne dedin?"

Elini uzattı. "Telefon. Hemen."

Telefonumu neden *lütfe* ve *teşekkür ederim* kelimelerini hiç öğrenmemiş olan komşuma uzattım bilmiyorum. Ama öğrendim. Telefon numarasını tuşladı ve bana geri itti.

"Bir dahaki sefere, YouTube videolarını izleyerek lastik değiştirmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce beni ara."

Ben bir şey söylemeyince, sanki yeni bir kafam ya da üçüncü bir gözüm çıkmış gibi bana baktı. "Bana bağırdığın için sana teşekkür etmemi mi bekliyorsun?" Kırptım.

"Hayır. Ama lastiğini değiştireceğim ve sana nasıl yapılacağını öğreteceğim.
doğru şekilde."

"Oh, bu gerekli değil-" Başımı salladım. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Muhtemelen gitmeniz gerekiyor ve ben..."

Ama patlak lastiğe bakmak için çoktan çömelmişti. Ayağa kalkıp ellerindeki kiri silmeden önce bir dakika boyunca dürttü ve karıştırdı. "Lastiğin iyi, Erica."

"Ama bu..."

"Sadece bir patlak. Garajımda bir hava pompası var." Çimenlerin üzerinde duran küçük siyah supap kapağını işaret etti. "Bu arabayı dün gece Jokers'tan eve sen getirdin, değil mi?"

Başımı salladım.

"Lastik iyi miydi?"

"Öyle mi?"

Ellerini ceplerine soktu. "Normalde soğuk havanın biraz gevşettiğini söyledim ama bana biri havayı dışarı çıkarmış gibi geldi."

Kaşlarını havaya kalktı. "Yani... Kasıtlı olarak mı?" "Bu doğru."

"Ama... Bunu nereden biliyorsun?" Ve neden biri böyle bir şey yapsın ki?

Donmuş çamurda korunmuş olan ayak izlerini işaret etti. "Bunlar benim ayakkabılarım değil ve eğer on iki numara erkek ayakkabısı giymiyorsan -" Durdu ve minik ayaklarına bakıp ekledi, "Bu da pek olası görünmüyor. Görünüşe göre biri dün gece dışarıda aptalca bir şey yapmış." Steve arabayı işaret etti. "Hadi git ve burada üşütmeden önce arabayı çalıştır."

Krikoyu almak için eğildim ama Steve benden önce davrandı. Krikoyu benden alırken iri elleri benimkileri sardı. Dikkatini çekecek kadar direndim. "Her şeyi kaldırabilirim," dedim sessizce. "Bu benim pisliğim."

"Sen bir belasın, bunu biliyor musun?" Gözleri yumuşadı ve sakalının altında bir gülümseme kırıntısı seğirdi. "Yaralı olduğumu biliyorum ve benim gözetimimdeyken daha fazla kaburga kırmanı ya da elini daha fazla mahvetmeni istemiyorum."

Omuz silktim ve ikimizin de elindeki krikoya baktım. "Görünüşe göre beni hep en kötü anımda yakalıyorsun."

Steve krikoyu elimden aldı ve ön koltuğa doğru başıyla işaret etti. "Git ısın. Ben lastiğini dolduracağım. En yakın bakkal Piggly Wiggly. Yaklaşık dört mil uzakta. Buradan sağa dön. McDonald's'ın yanında."

"Markete nereden bildin?"

Krikoyu tek koluna geçirdi ve şakağına vurdu. "Ben bir dedektifim, unuttun mu?"

Kızardım ve ayaklarıma baktım. "Bunun seni bir zihin okuyucu yaptığını bilmiyordum."

"Öyle değil," diye kıkırdadı. "Ama ön koltuktaki yapılacaklar listeniz bana bir ipucu verdi."

OceanofPDF.com

STEVE

Bridget barın arkasına geçerken, "Hadi, bir tabure kap," dedi. "Chase bana mesaj attı ve hepinizin söyledi, ben de gidip her zamankinden sipariş verdim."

"Tabii ki sana mesaj attı," diye homurdandım kimseye belli etmeden. Sesimi biraz yükselttim ve ekledim: "Bana bir fincan kahve getirebilir misin? Sade olsun."

Zor bir gündü. Önce Maddie'nin yeni tren enkazı kiracısının lastiği patladı ve Maddie neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Sonra, Erica'nın nişanlısını öldüren Tyler Beale'in kefaletle serbest bırakıldığı haberini aldım.

Bazen hukuk sisteminden gerçekten nefret ederdim. Eğer benim istediğim olsaydı, bir hayatı bir hayatla takas ederdim. Sanırım iyi ki kuralları ben koymuyorum, sadece uyguluyorum.

"Bir burger ve dumanı tüten bir fincan kahve," diye anons etti Bridget siparişimle birlikte yanıma gelirken. "Bunun iğrenç bir kombinasyon olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Omuz silktim. "Bu sabah evden çıkmadan önce benimkini bitirecek zamanım olmadı." Ben Erica'nın hangi aletin ne işe yaradığını anlamaya çalışmasını izlerken kupa muhtemelen hâlâ mutfak tezgâhının üzerinde duruyordu.

"Yeni komşunla ilgili bir şey var mı?"

Homurdandım.

Neyse ki Chase tam zamanında ortaya çıkıp beni Bridget'in sorgulamasından kurtardı. "Kahretsin, hava soğuk," dedi yanımdaki sehpaye kayarken. Gözleri barın arkasındaki Bridget'i takip etti. Daha doğrusu gözleri Bridget'in barın arkasındaki *kıçını* takip etti.

Tezgâhın altındaki bulaşık makinesinden bir sürü bardak çıkarmak için eğildi. Etraftaki neon bira tabelaları, göz kamaştırıcı

pantolonunun arka cebine koydu. Gözlük kutusunu çıkardı, arkasını döndü ve Chase'e bir gülümseme verdi.

"Hey," dedi yorgun bir nefes verirken.

"Hey, sevgilim," diye sıırttı. Ve böylece ruh hali değışti. "Günün nasıl geçiyor?"

Sandviçini ve bir bardak suyu bıraktıktan sonra iç çekip sarı at kuyruğunu çekıştirdi. "Meşgulüm. Her zamanki gibi." Bardak kasasını kalçasının üzerinde kaydırđı ve onları yerine koymak için harekete geçti. "Bayan Wanda başka birini işe almamı söyleyip duruyor, Kyle çok çalıştığımı ve az maaş aldığımı, onun için bayide çalışmak varken buraya kadar gelmemin aptalca olduğunu söyleyip duruyor..."

Chase'in parmak eklemleri tezgahın altında bembeyaz olmuştu. Bridget, Kyle Kingsley'in yanına taşındığı gün neredeyse yumruğunu duvara geçirecekti.

İkimizin de Kingsley'den şikâyetçi olmak için bir nedenimiz yoktu, ara sıra hıyarın teki olması dışında. Bridget onunla mutlu görünüyordu, bu da benim için yeterliydi. Yine de Chase onu karanlık bir sokakta yakalarsa adama neredeyse acıyacaktım.

Ama bu benim işim değildi.

Hamburgerimi bitirmekle meşguldüm.

Bridget meşe barı silerken, "Steve de bana yeni komşusundan bahsediyordu," diye alay etti.

Chase sudan uzun bir yudum aldı. Bir neandertal gibi ağzını koluna sildi. Onu evcilleştirecek bir kadına gerçekten ihtiyacı vardı. "Maddie sonunda yüzen evi kiralayacak birini seçti mi?"

"Erica Shaw."

"Russells Creek Yolu'ndaki kazada ölen piliç mi? Dün gece burada konuştuğun mı?" Sıırttı. "Yemin ederim dostum, Mel seni başka bir kadınla konuşurken görünce aklını kaçırmak üzereymiş gibi görünüyordu."

"Nedenini bilmiyorum," diye mırıldandım.

Bridget sadece gözlerini devirdi ve tekmelenen bir fıçıyı değıştirmekle meşgul oldu.

Chase, "Sana karşı kötü hisleri var," dedi. "Herkes biliyor. Ben biliyorum. Mad biliyor. Bee, Kris ve H.J. biliyor."

"düşünmesini sağlayacak hiçbir şey yapmadım." "İlgileniyor musun?"

"Hayır. Neden bunu konuşuyoruz?"

Chase cevap veremeden, kapının üstündeki zil tekrar çaldı. Barın üzerindeki aynaya baktım ve işte oradaydı, Bloody Mary gibi nerede olursam olayım karşıma çıkıyordu.

Erica, Kuzey Kutbu'nda hayatta kalmaya çalışıyormuş gibi giyinmiş, kapının hemen içinde durmuş, ısınmak için ellerini birbirine sürtüyordu.

"Hey!" Bridget barın arkasından el salladı. "Erica, değil mi?"

Başını salladı ve Bridget'e cevap vermek için ağzını açtı ama gözleri onun yerine bana kaydı. "Demek buradasın."

Chase kıs kıs güldü. "Cazibenle kadınların gözlerini kamaştırıyorsun Pelham."

"Kapa çeneni, ahmak," diye dudaklarımı büktüm.

Bridget gözlerini devirdi ve Erica'ya el salladı. "Boş ver onları. Size ne ikram edebilirim?"

Erica tereddütle yanıma gelip oturmadan önce etrafına bakındı. Aramızda boş bir tabure bıraktı ve ben bu boşluk için minnettardım. Yüzündeki kesikler ve morluklar iyileşiyordu ama tabureye yavaşça oturduğundan kaburgalarının hâlâ canını sıktığı anlaşıyordu.

"İyi olan ne?" O sordu.

"Hemen hemen her şey," diye başladı Bridget. "Yeni menüler yapmam gerekiyor ama buna zamanım olmadı."

"Şuraya bir kara tahta asabilirsin," dedi Erica, geçişli mutfak penceresinin yanındaki boş duvarı işaret ederken. "Böylece yeni menüler hazırlamak zorunda kalmadan değişiklik yapabilirsin." Bridget ona bir bardak tatlı çay uzattı ve Erica bir pipet soktu. Bana ve Chase'e üstünkörü bir bakış atarak, "Müdavimlerinizin çoğu, her aynı şeyi sipariş ettikleri için, ellerine verseniz bile yeni bir menüye muhtemelen bakmazlar," dedi. "Eğer duvara asarsanız, görmek zorunda kalırlar."

Bridget sırtıttı. "Senden hoşlandığımı biliyordum."

Erica tabağımdaki hamburgeri işaret etti. "Bu her neyse iyi görünüyor. Ben de bir tane alacağım."

"Soğan, mantar ve İsviçre peyniri?" "Jalapenos ekleyebilir misiniz?"

Bridget siparişi bir kağıda karaladı ve fişi pencereden aşçıya fırlattı.

Chase taburesine oturdu ve Erica'yla konuşmak için etrafımda döndü. "Yerleşiyor musun?"

Omuz silkti. "Bir şeyleri çözmeye çalışıyorum."

"Bu adam sana sorun çıkarmıyor, değil mi?" Başını bana doğru sallayarak sordu.

Erica gergin bir kahkaha attı ve başını salladı. "Hayır, sorun yok. Gerçi, daha az muhtaç bir komşusu olmasını dilediğinden eminim. Dün gece elektriği nasıl açacağımı bulamadım ve bu sabah da patladı." Pipet paketini eline aldı ve bana doğru baktı. "Tekrar teşekkürler..."

Omuz silktim ve ağzımı patates kızartmasıyla doldurdum. Chase homurdandı, "Hepiniz çok konuşkan bir grupsunuz."

Öğle yemeği kalabalığı içeri süzülürken barın etrafındaki boş koltuklar doldu. Bridget müşteriden müşteriye zıplıyor, siparişleri alıyor ve içecekleri elinden geldiğince hızlı dolduruyordu. Telefon durmadan çalışıyor ve tabaklar mutfak penceresinde birikiyordu.

Erica kaos yüzünden telaşlanmış görünüyordu ve bir kez daha ağlarsa gideceğime yemin ettim.

Beni şaşırtarak barın üzerinden uzandı ve telefonu aldı. "Jokerler, size nasıl yardımcı olabilirim?" Erica Bridget'a el salladı ve bir not defteri ile kalem ister gibi yaptı. Bridget hiç sorgulamadan bir sipariş defteri kaptı ve ona doğru fırlattı. Chase ona bir kalem ve o da bir şeyler karaladı. "İki cheesesteak, biri soslisli ve yeşil biberli, diğeri Amerikan ve sadece soğanlı. Sipariş için bir isim alabilir miyim? John. Pekâlâ John, buraya geldiğinde hazır olacak."

Erica telefonu bıraktı, barın arkasına yürüdü ve siparişi aşçıya verdi. Siparişiyle birlikte vitrindeki tabağı aldı ve barın karşısındaki yerine doğru kaydıldı. İki tabak daha aldı ve Bee'ye seslenerek nereye gittiklerini sordu.

Bridget bilardo masasının yanındaki köşede duran yüksek topuklu ayakkabıları işaret etti. Kızlar yavaş yavaş öğle yemeği telaşını anlamaya başladılar. Bridget müşterilerle ilgilenirken Erica telefonla ilgileniyor ve sanki kendi işiymiş gibi tabakları dışarı çıkarıyordu.

Chase'in bir dava için mahkemeye gitmesi gerekiyordu, bu yüzden bara öğle yemeğini karşılayacak ve Bridget'a bahşış verecek kadar para bıraktı. Erica aceleyle barın arkasına geçti ve bulaşıkları temizledi, bara dezenfektan sıktı ve hızlıca temizledi.

"Kendine zarar verme," diye azarladım. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. İncil'e elimi uzatsam, bu üç kelimenin neden söylendiğine dair iyi bir neden gösteremem.

Ağzımı.

Erica gülümsedi. "İyi olacağım, Dedektif Pelham. Birkaç tabak beni mahvetmez."

"Kaburgalarını zorlamak istemezsin. Ya da kolunu mahvetmek." *Neden umurumda olsun ki? O yetişkin bir kadındı. Ne isterse yapabilirdi.*

Durakladı, Chase'in tabağını dişlikle kaplı elinde tutuyordu. "Size daha fazla sorun çıkarmayacağım, Dedektif Pelham."

Ağzımın kenarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Tatlım, sen beladır."

Erica'nın adımlarında bir aksama oldu, sanki söylediklerim onu şaşırtmış gibiydi. Bulaşıkları çöp kutusuna attı ve Bridget'in bahşişini tezgâhın altında onun için hazırladığı küçük yığının içine koydu. Bir paket sipariş aldı ve kasanın yanına koydu.

Orada yarım saat daha oturdum, patates kızartmamın kalıntılarını karıştırdım ve kahvenin son kalanını emdim. Telaş azalmıştı ve Bridget neredeyse barın arkasındaki Erica'yı yakalayacaktı. "Kızım, sen bir azizesin. Resmen en sevdiğim insan oldun."

Erica etrafına bakındı. "Bugün sadece sen mi çalışıyorsun?"

Bee güldü, "Hemen hemen. Açan ya da kapatan birkaç yarı zamanlı çalışanım var ama genellikle her gün bütün gün benim."

Bridget'in bu çılgınlığın ortasında ona doğru fırlattığı önlüğe baktı. "İşe alma ihtimaliniz var mı? Yani, garsonluk yapmayalı uzun zaman oldu ve hiç içki karıştırmadım ama ben-"

"Ne zaman başlayabilirsin?" Bridget neredeyse yalvarıyordu. "İstedğin kadar saat."

Erica kaşlarını kaldırdı. "Emin misiniz? Yani, benimle mülakat yapmanız ya da referanslarımı aramanız gerekmiyor mu?"

Bridget güldü. "Az önce yaptığın şeyi yaparsan, umurumda değil ama bir katil olabilirsin." Yüzünü buruşturdu ve Erica ile benim arama baktı; benim bir eşimi, Erica'nın ise nişanlısını kaybettiğini fark etmişti. "Özür dilerim, öyle demek istemedim.

."

Erica elinin tersiyle itti. "Merak etmeyin." İlk yabancı çalışanına sahip olmak üzere olan, sadece yerel halka açık bara baktı. "Nereden başlamalıyım?"

Bridget belindeki önlüğe tıktığı bir tomar parayı çıkardı ve bahşişleri saydı. Paraları iki eşit parçaya böldü ve

birini Erica'ya verdi. "Bugünü al ve yerleşmeyi bitir. Yarın sabah 10'da burada olabilir misin?"

Erica para yığınınına baktı. "Sende kalsın. Ben sadece katkıda bulunuyordum." "Bunu işe alım ikramiyen olarak düşün. Ayrıca sana çok şey borçluyum, kızım. Sen beni yabancı otlardan uzak tuttu." Bridget parayı Erica'ya doğru itti. "Yarın. Saat onda. Rahat ayakkabılar giy."

Nedense Erica'nın Jokers gibi bir çöplükte bira dağıtması fikri bana doğru gelmedi. Kız, kaçmak için hiçbir sebebi olmadığı bir araba kazası geçirmişti. Emniyet kemeri ve hava yastığı hayatını kurtardı. Dinlenip yas tutması gerekirdi, Bridget'le vardiyaya kalması değil. Yine de konuşacak fazla yerim yoktu. Heather'ın cenazesinin ertesi günü işe geri döndüm.

Erica isteksizce bardaki yerine oturdu. Bir saatten uzun bir süredir tabağında duran ve soğumakta olan yemeğe boş boş baktı.

"Bee," dedim, sesimi her zamanki sert tınımdan biraz daha yükselterek. "Onun için yeni bir hamburger siparişi ver ve bana bir kahve daha getir, olur mu? Hepsini benim hesabıma yaz."

"Oh, Dedektif Pelham-" diye itiraz etti Erica ama ben sadece başımı salladım. "Daha yeni kışını yırtmışken soğuk bir hamburger yemen için bir neden yok.

Bridget'e yardım etmek için. Ve sana bana Steve demeni söylediğimden eminim."

Erica bana sanki iyi davranmamın imkânsız olduğuna inanıyormuş gibi baktı. "Özür dilerim, ben sadece-"

"Özür dilemeyi kes." *Tamam, belki de nezaketimi sorgulamak için geçerli bir nedeni vardı.* Elimini sakalıma sürdüm ve iç çektim. "Demek istediğim, bana sadece Steve demeni tercih ederim. Biz komşuyuz. Bana Dedektif Pelham demene gerek yok. Seni kelepçelemediğim sürece."

Kahverengi gözleri bademden plaj topuna dönüştü ve ağzı bir balık gibi açıldı.

"Kahretsin, öyle demek istememiştim."

Erica'nın kocaman gözlerinin kenarları kırıştı ve beni şaşırtarak güldü. Yüksek sesle değildi, üstünü örtmek için elinden geleni yaptı ama Erica'nın içinde bir şeylerin serbest kaldığını söyleyebilirdim. Büyük olasılıkla hayatı alt üst olduğundan beri ilk kez gülüyordu. İyi olacaktı.

Bu bende de alaycı bir gülümseme yarattı.

Bridget ızgaradan yeni çıkmış bir hamburgeri Erica'ya uzattı ve

Ça

y. "Bridget zili çalarken ben bar taburesinde rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Beni. "Neden buraya geri geldin? Evdeki temiz hava sana fazla mı geldi? Biraz bayat bira havası almaya mı geldin?"

Lokmasını yuttu ve kâğıt peçeteyle dudaklarını sildi. "Çamaşır," diye iç geçirdi. "Yüzen evde çamaşır makinesi ya da kurutma makinesi olmadığını fark etmemiştim. Bir çamaşırhane bulmaya çalışacaktım ama birkaç saat boyunca bir makineye bakıcılık yapmadan önce öğle yemeği yemem gerektiğini düşündüm."

"Maddie size yüzen evde çamaşır makinesi bağlantısı olmadığını söylemedi mi?"

Erica başını salladı ve sonra omuz silkti. "Yani, yapmış olabilir... Muhtemelen yapmıştır. Ben sadece... Tüm bu değişim - bir anda çok şey oldu. Muhtemelen bazı önemli şeyleri kaçırmışımdır." İronik bir kahkaha attı, "Komşum olduğun gerçeği gibi."

Bridget'in önüne koyduğu kahveyi aldım ve fincandan uzun bir nefes çektim. "Daha kötüsü de olabilirdi sanırım. En azından lastiği nasıl pompalayacağımı biliyorum ve seni patlak lastiği değiştirmeye çalışırken ortada bırakmadım," diye takıldım.

Tabağında kalan kırıntılara baktı. "Bunun için özür dilerim." "Sana özür dilemekle ilgili ne demiştin?"

"Özür dilerim-" Hemen sözünü kesti ve sağlam eliyle yüzünü kapattı. "Tanrım, Louise. Yemin ederim, bir daha söylemeyeceğim."

Cüzdanımdan bir tomar dolar çıkarıp Bridget için Erica'nın boş tabağının altına sıkıştırırken, "Hadi, Trouble," diye homurdandım. Kahvemi aldım ve Bridget'e el salladım.

"Ne?" Erica bardaki koltuğundan seslendi.

"Seni çamaşırhaneye götüreceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Bana bir adres ya da yol tarifi verirseniz-"

Ona doğru birkaç adım attım. Ağır botlarım ahşap zeminde takırdıyordu. "Gördüğüm iki seçeneğin var. Ya öngörülebilir bir gelecek için kirli kıyafetler giymeye devam edersin ya da benimle gelirsin. Eğer iyi olursan dondurma bile ısmarlarım."

Bana şüpheyile baktı. "Dışarısı otuz derece. Kışın kim dondurma yer ki?"

Sesimi uğursuz bir tona düşürürken sakalım kulağını tırmalayacak kadar eğildim. "Biliyorum. Ve bir şey bilmek ister misin? Ekstra serpmeye alıyorum çünkü serpmeler harika oluyor."

Ben geri çekilirken Erica kıkırdadı. Bar taburesinden kaydı ve çantasını aldı. "İlgilenmek zorunda hissettiğin bir sorun olmak istemiyorum."

"Komşum olduğun anda benim sorunum haline geldin." "Steve, gerçekten sorun değil. Telefonuma takabilirim ve-"

Kelimeleri söyleyemeden parmağımı kaburgalarına sapladım. Elbette, bu aşağılıkça bir şeydi ama onunla tartışmaktan daha hızlıydı.

Çılgılık attı ve sonra ellerini ağzının üzerinde birleştirdi -biri sağlam, diğeri kırık bilekli- ve sonra ayağını yere vurdu. "Sen... *Sen*-"

"Ne?" dedim. Onu kışkırtarak söyledim. "Peki ya ben?" Ofladı pufladı. "Seni göt kafa! Bu gerçekten acıttı!"

Kendimi tutamadım. Bir kahkaha patlattım. Bridget aklımı kaçırdığımı düşünmüş olmalıydı, çünkü tüm gürültünün ne olduğunu görmek için köşeyi döndü. "Gerçekten mi? *Göt kafa* mı? Kaç kişiyiz, altı mı?"

Erica kaşlarını çatı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, Dedektif Pislik Surat, buraya taşınmadan önce dadılık yapıyordum, yani küfür etmiyorum. Her ne kadar içimden küfür etmek gelse de."

Bunun neden bu kadar eğlenceli olduğunu bilmiyorum ama öyleydi. Dudakları kaşlarını çatmış, kara kaşları birbirine yapışmış ve esmer teni öfkeden neredeyse kıpkırmızı olmuştu. "Peki o zaman," diye başladım. "Sanırım seni bozmam gerekecek."

ERICA

Sözüne sadık Steve beni çamaşırhaneye götürdü. Ve dondurma yemeye.

Tamam, yani aynı yerdeydiler. Challenger'ını büyük blok harflerle *General Store* yazan beyaz bir binanın önüne çektiğinde kafam biraz karışmıştı. Kiraladığım arabadan inene kadar tabelanın altına birinin *çamaşırhane* eklediğini fark etmemiştim.

Steve onun arabasıyla benimki arasındaki boş park alanını geçti ve ben daha harekete geçmeden arkadaki çamaşır sepetini kaptı.

"Yapabilirim," diye itiraz ettim.

Başını salladı ve ben onu merdivenlerden yukarı ve mağazaya kadar takip ederken taşan yığınımı kalçasında tuttu. "Benimle tartışma ve Tanrı aşkına, sakın özür dilemeye kalkma."

Ellerimi yenilgiyle kaldırdım ve itaatkâr küçük bir köpek yavrusu gibi onu takip ettim.

Dükkânda tahmin ettiğim her şey vardı. Raflarda tişörtler ve ıvır zıvırlar, kartpostallar ve üzerinde *Beaufort* yazan şapkalar, soğuk içecekler ve önceden hazırlanmış sandviçlerin bulunduğu bir sıra soğutucunun yanındaki rafta duruyordu. Hava yeterince ısındığında, sahilde geçirilecek bir gün için mükemmel olacaklardı.

"Bu taraftan," diye homurdandı, kişisel algılamamayı öğrendiğim o düz ses tonuyla.

Korsan eşyalarıyla dolu bir koridoru geçtim ve onu gıcırtılı ahşap bir merdivene kadar takip ettim. En tepeye vardığımızda odanın bir tarafında dört çamaşır makinesi, diğer tarafında da dört kurutma makinesi gördüm. Her yere yayılmış birkaç sandalye vardı. Katlamak için mükemmel yükseklikte olan iki uzun masa odanın ortasında bir araya getirilmişti.

Steve amaşır sepetini masanın üzerine bıraktı. Orada sadece ikimiz vardık, bu yüzden gereğinden fazla yer kapladığım için kendimi kötü hissetmedim.

"Yknz nasıl istersiniz?"

"Ne?"

"Sıralandı. Kaç yk? Koyu renkler ve parlak renkler? Ağartmanız gereken bir Şey var mı?"

Kutsal peynir ve krakerler. Kim bu adam? Dom bile çamaşırları düzgün bir Şekilde ayırmayı bilmezken Steve narin amaşırlarımı karıştırıyor ve her Şeyi renklerine uygun yığınlara koyuyordu. Sepetin üstünden görünen styene uzanmasını engellemek için elimi onunkinin üzerine koydum. "Bunu yapabilirim."

Benimle tartışmasını bekledim ama tartışmadı. Tüm beyaz giysileri çıkardım, böylece onları biraz leke ıkarıcıyla birlikte atabilirdim. Sırada renkliler vardı ve son olarak da küçük bir havlu yükü. Steve sabırla masanın yanında durmuş, ben sepeti karıştırırken onu izliyordu. İlk yükü çamaşır makinesine yerleştirmek için kollarıma almaya gittim ama Steve benden önce davrandı.

"Hey, ben ," diye itiraz ettim.

Çamaşırları amaşır makinesine atıp deterjan ve yumuşatıcıyı ekledikten sonra kapağı kapatırken, "Otur," diye emretti. "Etrafta Energizer Tavşanı gibi koşturmaya devam edersen kendine zarar vereceksin."

"Sadece amaşır. Ben hallederim," diye karşı çıktım kollarımı kavuştururken. şımarık yüzüm, alım kırık kaburgalarımaya değdiğinde yüz buruşturmaya dönüştü.

Tabii ki benim tepkimi görmezden gelmeyecek kadar anlayışlıydı.

"Gördün mü?" Gayet açık bir Şekilde söyledi. "şimdi uslu bir kız gibi otur, belki kendimi iyi hissedersen sana bir yerine iki kaşık getiririm." Steve aksini söylememe fırsat vermeden merdivenleri hızla indi.

Her neyse. Telefonumu arka cebimden çıkardım ve günlerdir yapmaktan kaçındığım Şeyi yaptım. Facebook'u açtım.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, özellikle de bugün. Sanırım kendime engel olamadım.

Tennessee'deki tüm arkadaşlarımız Dom için son dileklerini paylaşıyorlardı. Ziyaretin fotoğraflarını gördüm. Güzel bir tabut seçmişlerdi. Eski fotoğraflarda st üste yığılmış anılar vardı.

ve videolar. Arkadaşlarımız, Dominic'in ailesi, hepsi Dom'un onuruna en sevdiği barda düzenlenecek olan cenaze törenine herkesi davet etmek için paylaşımlar yapıyordu.

Ben hariç herkesi davet ediyorsun.

"Hey," Steve'in gırtlaktan gelen hırıltısı beni sersemliğimden kurtardı.

Kolumu avucumun içine aldım ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı sildim. "Kahretsin," diye mırıldandım içimde biriken seli geri çekmek için elimden geleni yaparken.

Elinde iki külah dondurmayla önümde duruyordu. Biri çikolatalı, diğeri çilekliydi ve tamamen serpintilerle kaplıydı. Yanımdaki boş sandalyeye oturmadan önce çikolatalı olanı bana uzattı.

Steve'in dili dışarı fırladı ve külahının kenarını kaydırarak erimiş dondurma damlalarını pantolonuna sıçramadan önce ustalıkla yaladı. "Bu, uh..." İçini çekti ve yere baktı. "Ağlamakta sorun yok, biliyorsun." Steve de bu konuşmadan en az benim kadar rahatsız olmuş görünüyordu.

Hassas bir insandım ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu. Sert olmak istiyordum. Güçlü. Yüzümde bir gülümsemeyle uyanabilmek ve kendi ayaklarımda üzerinde durabilmek istiyordum. Ama güçlü olmanın bazen kendime bir şeyler hissetme izni vermek anlamına geldiğini uzun zaman önce öğrenmiştim.

Bazen bir başkasının da bana bu izni vermesi işe yarıyordu. "Cenaze bugündü," dedim çikolata külahını elimde tutarken.

el. "Sen gitmedin mi?"

"Karışık bir durum."

"Öyle olmalı." Ondan sonra hiçbir şey söylemedi. Sadece yanıma oturdu ve sessizce dondurmasını yedi. Bir dakika sonra elimdeki eriyen külahı baktı. "Çikolata sevmiyor musun?"

"Bu benim favorim," diye cevap verdim asık suratla. "Ben sadece..." İçimi çektim. *Neden tüm güvensizliklerimi benden hoşlandığından bile emin olmadığım yeni komşuma anlatmayayım ki?* "Kararlar, sanırım. Olanlardan sonra yeni bir başlangıç yapmak istedim. Aynaya bakmaktan ve gördüklerimi beğenmemekten bıktım. Kendimi iyi hissetmek istiyorum ve bu biraz dondurma yememek anlamına geliyorsa, sanırım öyle yapacağım."

Steve'in boş bakışları biraz ölümcül bir hal aldı. "Ye şu lanet dondurmayı, Erica."

"Özür dilerim, geri ödeyeceğim. Sadece o kadar iştahım yok."

"Saçmalık." K lahının kalanını içine çekti ve parmaklarını peçeteyle sildi. Steve sandalyeden kalktı ve volta atmaya ba ladı. Tatlının onun için bu kadar hassas bir konu olduğunu fark etmemi tim. Ellerini kahverengi saçlarında gezdirdi. Sakalını ok ayarak sonunda bana döndü ve "Hayat kısa. Bu dünyada sadece belli sayıda gününüz var ve bu sayı dondurmayı atlamak için çok az." Sesini y kseltti inde neredeyse tökezliyordu. "Ve bir dahaki sefere kafadaki o sürtük sana  u anki halinden başka bir şekilde g r nmen gerektiğini söylediğinde, ona bir kadının nasıl görünmesi gerekiyorsa öyle göründüğünü söyle."

Ka ları burnunun üzerinde derin bir oluk oluşturuyordu ve gözlerinde beni ikiye b lece inden emin olduğum bir yoğunlukla bana bakıyordu. Sanki söylediği şey vücudundaki tüm gücü almış gibi g  s  kabarmı tı.

Dondurmanın soğuk damlalarının elimden a a ı aktığını hissediyordum ama gözlerimi Steve'den ayıramıyordum. A zım kurumı tı ve kulaklarım çınlıyordu. Başka ne s yleyece imi bilemedi im için aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Kibar olmaya çalışırken hep ba ırır mısın?"

Omuz silkti.

Dondurmayı yaladım ve elimdeki pisli i temizlemek için k lahın etrafındaki peçeteyi kullandım.

Tatlı ve so uktu. Zengin, acı tatlı çikolata ve birazcık da tekme. "Bu ne aroması?" Sıradan  ikolatalı dondurma değildi.

"Sıcak  ikolata - içinde biraz baharat var. Tarçın ve kırmızı biber sanırım."

Bir kez daha yaladım. "Ho uma gitti."

" yle olacağını düşündüm. Hani hamburgerinde jalapenos falan var ya."

Ben söyledim. "Dondurma medyumu gibi bir ." Başını

salladı. "Ben sadece g zlemciyim."

"Sanırım bu mantıklı," diye mırıldandım. "Beni tek başıma lastik de i tirmeye çalışmaktan kurtardı."

"Ben... eğer istersen sana hâlâ   retebilirim," dedi Steve. Sarkaç gibi bir ileri bir geri volta atmaya devam etti.

"Bana lastik de i tirmeyi   retir

misin?" Omuz silkti. "Sadece

teklif ediyorum."

Bir kez daha yaladım. "Bu hoşuma giderdi."

Çamaşır makinesinin zili ıslak çamaşırları kurutucuya koyma zamanının geldiğini işaret edene kadar bir daha konuşmadık. O zaman bile, sadece birkaç kısa kelimedenden ibaretti.

Steve Pelham'ı anlayamadım. Sadece iyi davranıyor muydu yoksa benim iyiliğim için yanlış yönlendirilmiş bir sorumluluk mu hissediyordu bilmiyordum. Öte yandan, izin gününü benimle birlikte bir çamaşır makinesine bakıcılık yaparak geçirdiği için pek de heyecanlı görünmüyordu.

Ya da benim etrafımda olmak.

Ya da bu konuda herhangi birinin etrafında olmak.

Onu hastanedeki hemşireyle birkaç kez görmüştüm. Hemşire yakın arkadaş olduklarını ama Steve onunla pek hevesli görünmüyordu. Yalnız kalmaktan ya da onu rahatsız ettiğim için bana bağırmaktan memnun görünüyordu.

Sanırım beni ağlatmak onun yeni hobisiydi. Hem utanç verici hem de çileden çıkarıcıydı.

Belki de öğleden sonrasını yanımda durup havlu katlayarak geçirmesi, huysuz bir alfa delikanlı olmasının kefaretiydi.

Steve çamaşır sepetimi merdivenlerden aşağıya ve perakende bölümüne taşıdı. "Kasada öde. Bana anahtarlarını ver," dedi.

"Ne?"

Boğazının derinliklerinden alçak bir hırıltı yükseldi. "Sana karşı hep kendimi tekrarlamak zorunda mıyım? Anahtarlar. Şimdi."

Şimdi de kavga çıksın istiyordu. "Seni ilk seferinde duydum. Sadece ses tonunu düzeltmen için sana bir şans veriyordum."

Geriye çekildi ve diliyle yanağının içini dürttü, aklından geçen kaba yorumu ısırarak geri püskürttü. Sakallı çenesi sinirli bir şekilde büküldü ve alevlendi. Kalçamı kaldırıp kollarımı kavuşturarak ve anahtarlarımı parmak uçlarımdan sarkıtarak karşılık verdim.

Steve bir koluyla çamaşır sepetimi tutarken burnunun kenarını sıktı ve boğuk bir mırıltı çıkardı. "Erica?"

"Evet?" Normalde cevap vereceğimden biraz daha alaycı bir şekilde cevap verdim.

"Lanet olası anahtarlarınızı alabilir miyim, böylece lanet olası kıyafetlerinizi lanet olası arabanıza koyabilirim?"

Kin dolu kabalığını görmezden gelerek, "Sihirli kelime nedir?" diye karşılık verdim. "Lütfen," diye hırladı dişlerini gıcırdatarak.

Sevimsiz bir gülümseme takındım ve anahtarlarımı uzattım. "Gördün mü? O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Kapıdan hışımla çıkarken, "Başımın belası," diye homurdandı.

Başımı salladım ve çamaşırların parasını ödemek için kasaya doğru ilerledim. Dışarı çıkıp serin havaya girdiğimde Steve'in arabamın yanında durmuş bir grup kadınla konuştuğunu gördüm. Çamaşır sepeti hâlâ elindeydi. Karşıya geçmeden önce iki tarafa da baktım. Sarı çizgiyi geçer geçmez konuşmaları kesildi ve üç kafa dönüp bana baktı.

Maddie ve Hannah gülümseyip bana el salladılar ama Melissa biraz daha durgun görünüyordu. Onlara yetiştiğimde kibarca başını salladı ve sessiz bir şekilde "Selam kızım" dedi.

Steve arka koltuğun kapısını çekerek açtı ve sepeti neredeyse içeri fırlattı.

Nefesimi tuttuğumda, "Özür , bir dakikamı aldı," dedim.

Maddie hiç duraksamadan, "Görünüşe göre ikiniz iyi anlaşıyorsunuz," dedi. Hannah Jane'le bilmiş bir bakış paylaşıırken gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

Steve gözlerini devirdi ve arka kapıyı çarparak kapattı. "Hepinizin gün ortasında bir yere gitmesi gerekmiyor mu? Bilirsiniz *işte* olduğu gibi?"

"Hayır!" Maddie neredeyse ciyak ciyak bağıırıyordu.

Melissa elini Maddie'nin koluna koyarak onu kendine getirdi. "Bunu bugün gelinlik denemeye götüreceğiz."

"Kris'in oteldeki işinin bitmesini bekliyoruz," diye araya girdi Hannah Jane. "Bridget bizimle orada buluşacak."

"Bizimle gelmelisin!" Maddie bana baktı ve haykırdı. "Eğlenceli olacak! Ne kadar çok, o kadar iyi!"

Kaşlarım neredeyse saç çizgime kadar kalktı ve *Kim? Ben mi? Bir nevi.*

"!" O ısrar etti. "Bu bir patlama olacak!"

"Teşekkürler, ama..." Steve'e baktım. "Oldukça yorgunum. Eve gidip biraz dinlensem iyi olacak."

"Bunun neresi eğlenceli?" Maddie güldü. "Hadi ama! Koca bir kanepede oturup şampanya içeceksin ve muhtemelen Piggly Wiggly'den aldıkları küçük kekleri yiyeceksin çünkü benden hamur işi alamayacak kadar ucuzlar."

"Oh, lütfen," dedi Melissa. "Domuz'u seviyorsun."

Maddie kıkırdadı. "Yaparım. İndirim oyununda utanılacak bir şey yok." "Teşekkürler ama gerçekten eve gitmeliyim," dedim.

"Orada o kadar uzun kalmayacağız," diye başladı Hannah Jane. "Sonra kızlar gecesi yapacağız. Çok eğlenceli olacak, gerçekten-"

Arkamda kısmen vahşi ve tamamen sinirli bir ses duydum ve Steve'in arkamda durduğunu fark ettim. "Sana bir cevap verdi. Al ve onu rahat bırak."

Maddie, Steve ve bana yakıcı bir değerlendirme yaptı ve gülümsemesini engelledi. "Pekâlâ, pekâlâ. Anlıyorum. Pekâlâ. İlerisi için, her pazartesi benim evimde poker gecesi düzenliyoruz. Steve'le gidebilirsin."

Steve beni yanında getirmeye *gönüllü* olduğu konusunda hiçbir şey söylemedi. "Poker oynamayı bilmiyorum," dedim. "Ama teklifin için teşekkürler."

Melissa güldü. "Genelde sadece birkaç el oynarız. Daha çok takılmak için."

"Evet," dedi Hannah Jane diş macunu reklamındaki gülümsemesiyle. "Bu Pazartesi Steve'le gel. Herkesi göreceksin ve takılacaksın."

Omzumun üzerinden, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş olan Steve'e baktım. "Bunu düşüneceğim."

"Benim için yeterince iyi!" Maddie neşelendi.

Sırtıma sıcak bir şey yayıldı ve bunun Steve'in ayı pençesine benzeyen eli olduğunu fark ettim. Beni Maddie, Hannah Jane ve Melissa'dan oluşan insan duvarının arasından geçirdi ve benim için sürücü tarafındaki kapıyı açtı.

"Yardımanın için teşekkürler," dedim sessizce. *Bunu istememiş olmama rağmen. İçeri dalıp bana yardım etmeyi talep etmesine rağmen.* Belki de bu sadece içindeki polisti - koruma ve hizmet etme ihtiyacı. Benim yanımda olmak konusunda isteksiz görünüyordu ama yine de kendini hazır hissetti. O kas katmanları ve flanel gömleklerin altında, derinlere gömülü bir kalp vardı. Mariana Çukuru'nun derinlikleri gibi.

"Emniyet kemeri?" Soru ile emir arasında bir şeydi. Uzandım ve klik sesini duyduğundan emin olarak kenara çektim. Kapıyı kapatmadan önce "Dikkatli sürün Bayan Shaw," dedi.

OceanofPDF.com

STEVE

Erica uzaklaşıp eve doğru yöneldiğinde, "Başlama bile," diye tersledim.

Kızlar gibi etrafımda dönüyorlardı ve bunun sadece bir mesele olduğunu biliyordum.

Saldırmaya karar vermeden önce biraz zamanları vardı. Maddie'nin sadece entrika çevirirken takındığı vahşi bakışları vardı. Bir de Hannah Jane vardı; yumuşak dilli bir güneyli dilber gibi görünüyordu ama en az Maddie kadar sinsiydi. Bakışlarımı Mel'e çevirdim. Kaçmakla karnıma yumruk atmak arasında karar vermeye çalışıyor gibiydi. Veba gibi kaçındığım konuşmanın daha erken gerçekleşmesi gerektiğini biliyordum

daha sonra değil.

Melissa'yı istemediğimden değildi.

Sadece kimseyi istemiyordum.

"Ben bir şey demedim Pelham," diye güldü Maddie. "Sinir krizi geçirmek üzere olan sensin."

"Dikkatli sürün Bayan Shaw," diye takıldı Hannah Jane, sesini baritona düşürüp hayali sakalını okşuyormuş gibi yaparak.

"Gidin de şu lanet elbiselerinizi deneyin," diye homurdandım. Asla bir kadına el kaldırmazdım ama fırsatını bulsam o üçünü buz gibi okyanusa iterdim.

Kristin Taylor Creek Inn'den aceleyle çıktı ve hepsi Maddie'nin cipine doluştu.

Sonunda, yalnız.

Son birkaç saattir içimde tuttuğum her şeyi dışarı verirken nefesim etrafımda bulanıklaştı. Erica'ya yardım etmek için neden kendimi zorladığımı bilmiyorum. Geçici olarak yaralanmıştı, kırılmamıştı. İyileşecek ve hayatına devam edecekti.

Bu bizden biri yapar.

Sanırım ona yardım etme ihtiyacı hissettim çünkü Heather da böyle yapardı. Eve hep başıboş kediler getirirdi: huysuz erkek kediler, sakat

sincaplar, yuvalarından düşmüş yavru kuşlar. Garajımız cahil bir veteriner kliniği gibi görünürdü. Heather onları sağlığına kavuşturur ve sonra bırakırdı.

Bardaklıktan telefonum çaldı. Numarayı tanımıyordum ama iş için olabileceğini biliyordum, bu yüzden yine de cevapladım. "Dedektif Pelham."

"Steve? Benim... Erica Shaw."

Ellerimi direksiyonun üzerinde kaydurdım. Sesi sarsılmış gibiydi ve içime keskin bir korku saplandı. "Neler oluyor? İyi misin?"

"Bir şeye ihtiyacım olursa aramamı söylemişsiniz. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama başka kimi arayacağımı bilemedim."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Erica."

"Birisi Maddie'nin yüzen evini tahrip etmiş." Yumuşak bir şekilde inledi. "Ortalık darmadağın... Ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Eve doğru döndüm ve ışıkları ve sirenleri açtım. "Hiçbir şeye dokunmayın. Evime gidin. Cücenin altında yedek bir anahtar var. Onu al ve içeri gir. Kapıyı arkandan kilitle."

"Steve?" Fısıldadı.

"Buradayım Erica. Bir dakika içinde orada olacağım." "Buraya gelene kadar telefonda kalırmısın?" "Evet."

"Teşekkürler."

Anahtarın kapıya girerken çıkardığı metalik tıkırtıyı ve içeri girerken menteşelerin gıcirtısını duydum. "Kapıyı arkandan kilitle Erica."

"Tamam."

Sürgünün yerine oturmasını dinledim ve yerine oturduğunda bir nefes verdim. Belki de Erica'nın korkunç bir trajedi yaşamış olmasından kaynaklanıyordu ama birinin onunla ya da Maddie'yle uğraştığı düşüncesi beni düpedüz öfkelenlendirmişti.

Olay yerine gittiğimde önceliklerimi doğru belirleyebilmek için zihnimde bir liste yapmaya başladım. Birinin Maddie'ye söylemesi gerekiyordu - ne de olsa onun malıydı - ama gelinlik denemek için çok heyecanlıydı ve bu sevinci ondan alamazdım. DeRossi'yi arayacaktım. Erica'nın yüzen eve taşındığını bilen sadece bir avuç insan vardı. Belki de Erica'yla ilgili değildi. Luca ve Maddie'ye yönelik olabilir.

Arkamdan çakıl ve toz savurarak araba yolundan aşağı indim. Erica'nın küçük kiralık arabası garajımın önünde duruyordu ve mutfak ışı ı yan ıyordu. İskeleye yanaştım, torpido gözünün kilidini açarak orada sakladığım tabancayı aldım ve hasarı değerlendirmek için dışarı çıktım.

Lanet olsun. Her yer darmadağın olmuştu. Neyse ki Erica yüzen evi kilitlemişti - Maddie'nin nadiren yaptığı bir şeydi bu. Şüphelinin kapıyı kırıp içeri girmemiş olması neredeyse utanç vericiydi, çünkü Maddie ve Erica'yı sıkıştırmayı planladığım şeylerin üzerine bir de haneye tecavüz suçlamasını eklemek isterdim.

Maddie'nin yüzen evinin parçalanmış pişmiş toprak saksılar, toprak ve yarı ölü bitkiler kaplamıştı. Kırmızı spre y boya pencerelere ve dış cepheye yayılmıştı. Mesaj yoktu. Niyet mektubu yoktu. Bana ipucu verecek bir grafiti etiketi bile yoktu. Sadece kaos ve temizlenmesi gereken bir karmaşa vardı.

Chase'e k ıçını kaldırıp buraya gelmesini ve bir rapor yazmasını söyleyen bir mesaj gönderirken avluyu kestirmeden geçtim. Ne de olsa hala izin günümdü.

"Erica?" Eve girdiğimde seslendim. Onu mutfak masasında oturmuş, çantasını bir cankurtaran simidi gibi göğsüne bastırmış halde buldum.

Gözleri dolu dolu bana baktı. "Çok özür dilerim." "Bu senin hatan değil," dedim önünde diz .

Görünüşe göre sözlerim Erica için pek bir anlam ifade etmiyordu, çünkü yaprak gibi titremeye devam ediyordu.

Uzandım ve önce bir elini, sonra da diğerini çantasından çektim. Kırık bileğini incitmemeye dikkat ederek avuçlarını yukarı çevirdim. "Spre y boya yok. Kir yok." Ona baktım ve güven verici bir gülümseme verdim. "Sen şüpheli değilsin. Ayrıca, benimle birlikte ydin. Mad, H.J. ve Mel seni Front Caddesi'nde görmüşler. General Store'dan aldığın ve üzerinde zaman damgası olan bir fişin var, bu da en sağlam mazeret sayılır."

Tekrar titremeye başladığında ellerini biraz daha sıkıca tuttum ve başparmaklarımı avuç içlerinde yukarı aşağı gezdirdim.

"Hey," diye başladım. Derin sesim korkuyu delip geçti. Ve gözleri benimkilerle buluşmak için açıldı. "Korkman normal. Üzgün ve kızgın olmakta da sorun yok. Ama beni dinle Erica. Bunu içine atamazsın. İçindekileri dışarı çıkar. Birikmesine izin verme."

Bunun sadece yüzen evdeki karmaşayla ilgili olmadığını biliyordum. Kazaydı. Nişanlısını kaybetmişti. Beaufort'a taşınması ve her şeye tek başına başlamasıydı.

Mutfak kapısı arkamızda açıldı ama Erica'nın gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Ağzının kenarı titredi ve pembe kahverengi alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Kırık bile ellerimi ölümüne tutuyordu. Hala tenine yapışan çamaşır deterjanının hafif kokusunu alabiliyordum. Gözyaşları, gözlerinin köşelerinde yuvalanmış elmaslar gibi parlıyordu.

"Bırak çıksın," dedim usulca.

Heather öldükten sonra öfkeli, agresif, sınırları tepesinde bir ahmağa dönüşmüştüm. Hâlâ ayakta kalmamın tek nedeni Mel'in bu öfkeyi boşaltacak bir yer bulmamı sağlamasıydı. Israrcı ve inatçıydı. Beni rahat bırakmasını söyledikten sonra bile vazgeçmedi. Erica'nın hastanede kendini kaybettiği gün, doktor ona Dominic Thomas'ın başaramayacağını söylediğinde, onunla Mel'in arasına girdim çünkü buna dayanabileceğimi biliyordum.

Heather'ı hâlâ her gün özlüyordum. Ona hâlâ nefes almaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım vardı. Ama öfkem biraz yatışmıştı.

Erica'nın yüzünden yaşlar süzülürken içindeki bıçağın kıvrıldığını hissettim. Onun ne hissettiğini çok iyi biliyordum. Gerçi benim durumumda, Heather ölmeden çok önce yas tutmaya başlamıştım. Erica'nın hayatı birkaç saniye içinde hiçbir uyarı olmadan paramparça olmuştu. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum: ruh eşinizi kaybedeceğinizi bilmek mi yoksa bunun yaklaştığını hiç bilmemek mi?

Yine de keder kederdir. Yas tutmanın doğru bir yolu yoktur. Ölümden daha kötü bir acı hissetmenin doğru bir yolu yoktur.

Erica eğildi ve başını boynumla omzum arasındaki kıvrıma yasladı. Vücudu hıçkırıklarla sarsıldı ve kollarını sıkıca bana doladı. Kıvrıcık saçları başını bir yastık gibi sarıyordu. Bir elimle başının arkasını omzuma yasladım, parmaklarımı hacimli saçlarının derinliklerine doladım. Diğer elimle de sırtında soyut daireler çizdim.

Arkamda bir yerde Chase boğazını temizledi ve dikkatimi çekmeye çalıştı.

Gidip kendini becerebilirdi. Bu odada son dokuz ayda yaşadığım cehennem hakkında en ufak bir fikri olan sadece bir kişi daha vardı. Ve şu anda onun da sarılmaya ihtiyacı vardı.

Erica'nın nefes alış verişi yavaşladı ve son birkaç damla gözyaşını da burnundan çekti. "Bunun için özür dilerim," diye fısıldadı, ancak benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

Kıkırdarken göğsüm titredi. "Sana özür dilemekle ilgili ne demiştim?" Yumuşak bir şekilde güldü ve sıcak nefesinin boynumda dolaştığını hissettim.

"Sakalın gıdıklıyor."

Hiç düşünmeden çenemi ileri geri oynattım ve yüzümdeki kıllarla yanağını çizdim. Biraz daha yüksek sesle güldü ve içimde derinlerde bir şey gevşedi.

Arkasına yaslandı ve yanaklarını sildi. "Berbat durumdayım." Gözlerinin altına maskara bulaşmıştı. Burnu akıyordu ve yanağında gömleğimin izi vardı. Uzanıp yanağını kavradım ve rakun gözünden biraz olsun kurtulmak için başparmağımı yanağının üst kısmında gezdirdim.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Ben de karşılık verdim.

Bir günde iki kez bara gitmek istememiştim ama kafamı boşaltmam gerekiyordu. Genelde bunu ağır nesneler kaldırarak ya da ağır nesneleri yumruklayarak yapardım ama evimden uzaklaşmam gerekiyordu. Yüzen evden uzağa. Erica'dan uzağa.

Luca yanımdaki bar taburesine oturdu ve bir saattir içtiğim biradan daha karmaşık bir şey sipariş etti. "Burada ne yapıyorsun?" Maddie'nin nişanlısına yan gözle bakarak söyledim. "Sen şehir dışında değil miydin?"

Bazen Maddie ile arkadaş olmaktan gerçekten nefret ederdim. Özel hayatının ayrıntılarını açıklamakta çok rahattı. DeRossi'nin gözlerinin içine bir daha bakmamamın bir nedeni vardı. *Bir erkeğin diğer erkekler hakkında bu tür bilgileri bilmesine gerek yoktu.* Maddie'nin kendi itirafına göre, Luca ne zaman bir seyahatten dönse, programlarından sekiz saati seks için ayırıyorlardı.

Son zamanlarda çok fazla düşünmediğim bir şey.

Başkaları bu işi yapıyor ama ben yapmıyorum diye üzülüyordum. Ben öyleyim diye etrafımdaki herkesin samimiyetle işinin bitmesini beklemiyordum. Yine de bunu duymaya ihtiyacım yoktu.

Luca kıkırdadı. "Kızlar gecesi-Maddie, Mel, H.J., Kris ve Bee elbise alışverişinden sonra dışarı çıktılar."

Bu da Bayan Wanda'nın neden barın arkasında koşuşturduğunu ve Bridget'in ortalıkta görünmediğini açıklıyordu. Chase'in neden burada olmadığını da açıklıyordu.

"Kim sürüyor?"

"H.J. ve Kyle Kingsley. Kristin ve Bridget'i eve götürüyor, Hannah da Maddie ve Mel'i geri getiriyor."

Kristin'in Kyle Kingsley ile aynı arabada olması fikri hoşuma gitmiyordu ama Bridget de orada olacaktı, yani en azından yalnız olmayacaktı. Bardağımdan büyük bir yudum aldım ve sakalımdaki köpüğü kolumla sildim.

"Mad sonunda o lanet yüzen evi kiraladığını söyledi. O şeyin içinde uyumak zorunda kalan zavallı, talihsiz ruh kim?"

Kıkırdadım. "Erica Shaw adında bir kız."

"Bugün orada neler olduğunu bana anlatacak mısın, yoksa Mad'i çağırıp senden zorla mı öğreneceğim?"

"Chase seni aradı mı?"

"Evet, kızları rahatsız etmek istemedi. Mekanın darmadağın olduğunu söyledi."

Omuz silktim. "Gerçek bir hasar yok. Kim yaptıysa dışarıdaki saksıları parçalamış ve dış cepheyi spreyle boyamış. Boya çıkacaktır, zaten Maddie'nin çiçekleri de ölmüştü." Eklemeden önce bir süre durakladım. "Evine göz kulak olman gerekiyor. Şüpheli bir şey olursa haber ver. Erica'nın ödünü kopardı. Bundan hoşlanmadım."

Luca bir kaşını kaldırdı.

"Ne?" Ben de karşılık verdim. "Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, git ve söyle. dışarı."

Bardağından centilmence bir yudum aldı. "Seni hiç duymadım bir kız hakkında konuşmak."

"Mad'in parmağına yüzük taktınız diye bunun sizi lanet bir ilişki psikiyatristi yapacağını sanmayın."

Bayan Wanda içeri girerken, "Çocuklar," diye azarladı. "Barımda bu tür bir dil kullanmayın. Anneleriniz sizi bundan daha iyi yetiştirdi."

Luca mırıldanmadan önce, "Annem olsa ona küfredirdi. Benim Nonna'm da."

Bayan Wanda bir spreyle şişesi kapıp masaları temizlemeye gitmeden önce ona pis bir bakış fırlattı. Barın bu gece oldukça boş olması iyi bir şeydi; Bridget'in her zamanki yoğun kalabalığına ayak uydurmaya çalışırken kalçasını kırabilirdi. Bayan Wanda herkesin eksantrik, bar sahibi büyükannesi gibiydi. Hâlâ gençlerle takılabilirdi ama

Müşteriler taşkınlık yaparsa kanunu uygulamakta tereddüt etmezdi. Barın arkasında bir beyzbol sopası bulundururdu ve onu kullanmaktan çekinmeyeceğine dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu.

Aklımın bir köşesine bir şey battı. Erica'nın barın arkasındaki görüntüsü. Kıvrımlı vücudu musluklar ve müşteriler arasında bir ileri bir geri sallanıyordu. Büyük, kıvrıkcık bukleleri geriye çekilmiş, güzel yüzünü çerçeveliyordu. Ne zaman bir sürahi almak ya da barın altına uzanmak için eğilse, ahmaklar gözleriyle onu soyuyordu. Ne hissettiğimi tam olarak kestiremiyordum; sadece uzun zamandır böyle hissetmediğimi biliyordum.

Ve hiç hoşuma gitmedi.

"İyi misin, Pelham?"

"Peki," diye homurdandım.

Gözleri, boş bardağımı boğazlarken bulunduğum yere doğru kaydı. "Beni kandırabilirdin. Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

"Kadına söyle, burnunu sokmayı bıraksın. Neyin peşinde olduğunu biliyorum." "Bunun o kadar da kötü bir şey olmayabileceğini hiç düşündün mü?" Bitirdi

içkisini içti ve bardağı bardağa geri koydu. "Tinder'a falan kaydol demiyorum, sadece karşına bir şey -ya da biri- çıkarsa otomatik olarak hayır deme. Gerçekten hayatının geri kalanında mutsuz olmanı isteyeceğini mi düşünüyorsun?"

Damarlarımda öfke ve adrenalin dolaşıyordu. Bardağımı yere çarptım ve iterek bardan uzaklaştım. "Onu tanı mıyordun, bu yüzden bir an bile karım hakkında konuşabileceğini düşünme."

Luca ellerini kaldırdı. "Ben onunla hiç tanışmamış olabilirim ama Maddie tanıştı. Heather öldüğünde bunun onu ne kadar yıktığını biliyorum, o yüzden senin neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Maddie'yle buraya ilk geldiğimde suratımı dağıtmaya hazırdın."

Bayan Wanda, "Siz ikiniz, dilinize dikkat edin," diye bağırdı.

Cenazeden sonra herkesin Jokers'a içmeye geldiği günü hatırladım. Heather'ın yere indirilişini izledikten sonra o kadar sinirlenmişim ki, otoparkta Maddie'ye dokunduğunu gördüğümde Luca'yı neredeyse eşek sudan gelinceye kadar dövdüğüm için Chase'in beni nezarete atmasına izin vermeye hazırdım.

Artık sadece bazen onu yumruklamak istiyorum. Bazen, şimdi olduğu gibi.

Luca elini cüzdanına attı, bir avuç banknot çıkardı ve barın üzerine attı. "Diyorum ki, eğer açık bir kapı varsa, ya içinden geçersin ya da geri geri yürürsün. Ama sakın kapatma."

"Maddie seni kırbaçladı."

Kıkırdadı. "Bu ne zamandan beri kötü bir şey oldu?" Alay ettim ve kapıya doğru yöneldim.

OceanofPDF.com

ERICA

Mutfak tezgâhına yaslandım ve gözlerimi kapadım. Bir yüzen evde yaşamak şimdiye kadar verdiğim en aptalca karardı.

Nasıl yüzüleceğini bilmiyordum. Uçaklarda ve uzun araba yolculuklarında beni kolayca hareket tutardı. Dramamine en iyi arkadaşım. Kanolar ve kayıklar beni korkuturdu. Tanrı aşkına neden bir yüzen evde yalnız yaşamamanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm bilmiyorum. Sanırım bazı insanlar yüzen evin hafifçe sallanmasını rahatlatıcı bulabilir. Benim içinse mide bulandırıcıydı.

Bugün ilk iş günümdü. Bu iyi bir şeydi çünkü dün gece market alışverişi yaptıktan sonra banka hesabım benden pek memnun değildi. Neden on poşet alışverişle kasadan çıktığımı bir türlü anlayamıyordum. Tek kişiydim ve yüzen ev hayatının bana nasıl davrandığını göz önüne alırsak, zaten fazla yiyecek tutamazdım.

Termosumu aldım ve seyrek mutfak dolaplarından birinde bulduğum su ısıtıcısından sıcak su doldurdum. Bir bitki çayı paketini yırtıp açtım ve çay poşetini içine daldırıp kapağını kapattım ve dudaklarıma götürdüm. Zencefil çayını sevmem iyi bir şeydi. En azından deniz tutmasına iyi gelirdi.

Yüzüm kazadan sonra neredeyse normale dönmüştü ve biraz makyajla neredeyse insan gibi görünüyordum. Kaburgalarım ağrıyordu ama morluklar önemli ölçüde azalmıştı. Yine de bileğimdeki alçı için yapabileceğim bir şey yoktu. Çıkacak kadar iyileşene kadar o şekilde barda çalışmayı başarmak zorundaydım.

Bridget bana en az dört kez mesaj atarak bugün gerçekten işe gideceğimi teyit etmişti. Görünüşe göre, yardıma ilk başta düşündüğümünden biraz daha fazla ihtiyacı varmış.

Dünkü vandalizmden beri diken üstündeydim. Her şey iyice belgelendikten sonra Steve bana işlerimi halletmem ve markete gitmem için emir verirken o ve *Chase-Dedektif Brannan-*

Her şeyi temizledim ve dış cephedeki boyanın çoğunu temizledim. Geri döndüğümde Steve'in kaslı arabası garaj yolunda yoktu ama kapının üzerinde erkeksi bir el yazısıyla yazılmış, bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı ve kapıları kilitli tuttuğumdan emin olmamı söyleyen bir not vardı.

Komşu gibiydi. Hatta düşünceli. Mıknatısla buzdolabına yapıştırırken kendime böyle söyledim.

Çantamı ve çayımı alıp kapıdan çıktım, her şeyi kilitlediğimi iki üç kez kontrol ettim.

Jokers'ın sabah erken saatlerde açıldığını öğrenince şaşırdım. Ve kahvaltı servisi ettiklerini de. Bridget, buranın tüm yerel halk için tek durak noktası olduğunu açıkladı. Hatta bazı müdavimler günde birden fazla öğün için uğruyormuş ya da işe gitmeden önce kahvaltı için gelip günleri bittiğinde bir şeyler içmek için geri dönüyorlarmış.

Chase Brannan gibi biri.

Ben içeri girdiğimde Bridget barın üzerinden Chase ile konuşuyordu. Bardan başını kaldırdı ve bana parlak bir gülümseme verdi. "Hey, kızım! Başardın!"

Chase sandalyesinde döndü. "Seni tekrar görmek güzel, Erica."

"Merhaba," diye cevap verdim kırılgan bir sesle.

Bridget'e döndü ve parmaklarını barın üzerine vurdu. "Gitsem iyi olacak," diye mücverinden arta kalanları ağzına atarken. "Daha sonra burada olacak mısın?"

"Evet," diye gülümsedi. "Kapanana kadar buradayım."

Cüzdanından bir yirmilik çıkardı ve tabağının yanına sıkıştırdı. "Sonra görüşürüz, sevgilim."

"Orada güvende kal, Chase." Sesi yumuşak ve hülyalıydı ve gözlerindeki özlem dolu bakış onu bir Disney prensesi gibi gösteriyordu. Bir çift mavi ceylan ve şarkı söyleyen farenin birdenbire ortaya çıkıp onun için bulaşıkları yıkamaya başlamasını bekliyordum.

Chase aceleyle kapıdan çıkarken orada garip bir şekilde durdum. Bir yanım Steve'in yanında olmamasından dolayı biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Bu düşünceyi kafamın arkasına ittim ve barın etrafında döndüm. "Nereden başlamamı istersin?"

Bridget barın üstündeki dev bir gümüş takım kutusunu kaldırdı ve bir yığın kâğıt peçeteyle onu kovaladı. "Steve Pelham'ın dün Front Street'te senin çamaşırlarını taşıyarak ne yaptığını anlatarak başlayabilirsin," diye kıkırdadı. "Söylentilere göre ikiniz oldukça samimiymişsiniz."

"Sadece bana yardım ediyordu, hepsi bu," dedim çatal, kaşık ve bıçak üçlüsünü yuvarlayıp temiz bir otobüs kutusuna koymakla meşgulken. "Bu konuda biraz kötü hissettim ama o ısrar etti. Yine de nedenini anlamadım. Bundan nefret ediyor gibiydi."

"Steve gerçekten istemediği sürece kimseyle vakit geçirmez."

Gayri ihtiyari bir mırıltı çıkardım ve çatal bıçak takımlarını karıştırmaya devam ettim.

"Yüzen evde neler olduğunu duydum," diye devam etti. "Gerçekten korkutucu olmalı."

"Steve'in numarası bende olduğu için mutluyum." Gergin bir nefes verdim. "Acil durumlarda ne yapacağımı hiç bilemiyorum." Doğruyu söylemek gerekirse, bu durum beni çok korkutmuştu. Sadece Maddie'nin yüzen evinin darmadağın olması değil, kötü niyetli birinin her gece uyuyacağım yere bu kadar yaklaşmış olması da beni korkutmuştu. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Çaresiz olmaktan nefret ediyordum ama bu duyguya giderek daha fazla aşına olmaya başlamıştım.

Mütevazı turtamın tadı pek iyi değildi ve hayat boğazımdan aşağıya kaşık kaşık yığıyordu.

Günün büyük bölümünde Bridget'i takip ettim, siparişleri aldım ve kasayla ilgilendim. Öğle yemeği telaşı geldi ve geçti ve dün olduğu gibi, o ve ben bölündük ve fethettik. Sonunda, geç bir öğle yemeği yemek için saat üç civarında bara oturdum. Kendime doldurduğum bir bardak tatlı çayı emdim. Ayaklarım beni öldürüyordu ve kaburgalarım acı içinde bağırıyordu ama kazadan beri ilk kez kendimi biraz daha hafiflemiş hissediyordum. Sanki ait olduğum bir yer varmış gibi.

Gerinirken ve gecenin geç saatlerindeki kalabalığa hazırlanırken boynumu ileri geri yuvarladım. Bridget bana barmenlik konusunda hızlandırılmış bir kurs vermişti ve mekân sahibi Bayan Wanda da içki karıştırma konusunda gerçek zamanlı deneyim kazanabilmem için pisti korumak üzere gelmişti.

Kapının üstündeki zil çaldı ve barı temizlediğim yerden başımı kaldırdım. Steve, tunç grisi bir gömlek ve koyu renk bir pantolon giymiş, hışımla içeri girdi. "Bridget nerede?" Tersledi.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey çıkmadı. Anlaşılan Steve bugün pek sabırlı bir ruh halinde değildi. Ben cevap vermeden Bridget ofisten çıktı ve Steve'le göz göze geldi. Steve'in neden kızgın olduğunu bilip bilmediğinden emin değildim ama aralarında telepatik olarak bir şeyler geçti ve ben de bu döngünün dışında kaldığımı anladım.

"Burada olmaz Steve," dedi sessizce barın arkasına geçip yanımda dururken.

Havlumı kavradım ve Steve'e dönüp baktım. Fokur fokur kaynıyordu. Omuzları gergindi ve yumrukları sıkılıydı; hiç şüphesiz düşüncesizce bir şey yapmasını engellemek için. Rozeti kemerine takılı olduğu yerden parlıyordu. Gözlerinde cinayet vardı. Fırtınalı bir şey -mutfağında önümde diz çöküp ağlamama izin verdiğinde fark ettiğim altınla karışık mavi daha karanlıktı- neredeyse ölümcül.

Bridget'e dönüp baktım. Steve'le göz göze gelmemek için elinden geleni yapıyordu.

Avuç içleri meşe barın tepesine gürültülü bir şaplakla çarptı. "Kahretsin, Bee
-"

"Hayır. İşte," diye tekrar tısladı.

"Arkadaşım yerine senden duysaydım buna saygı duyabilirdim. Havelock Polis Departmanı'ndan dün gece Kingsley'in evine aile içi bir rahatsızlık için çağrıldıklarını söylediler." Daha da yaklaştı, kaşları burnunun üzerinde derin bir oluk oluşturacak şekilde çatıldı. "Chase'i arayıp buraya çağırmadan önce bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Bridget'in sert yüz ifadesi endişeye dönüştü. "Lütfen Chase'i arama," diye yalvardı. "Bak, ciddi bir şey olsaydı seni, Chase'i ya da Mel'i arardım ama değildi! Tamam mı? Kyle ve ben eve geldiğimizde tartıştık ve meraklı komşularımız dışarıdaydı ve özel anlaşmazlığımızın onları ilgilendirdiğini düşündüler."

"Chase'e söylüyorum."

"Steve-" Bridget'in eli fırladı ve onun kolunu yakaladı. "Lütfen, benim için-lütfen yapma."

"Bee-"

"Kyle'dan zaten nefret biliyorsun ve ben sadece iyi geçinmelerini istiyorum."

Steve'in gözleri bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi bana dikilmişti ama her neyse, mesajı alamamıştım.

"Sana elini sürdü mü?" diye sorarken Bridget'in gözlerinin içine bakıyordu.

"Hayır!" Bridge keskin bir sahne fısıltısıyla konuştu. "Tanrım, hadi ama, gerçekten bu saçmalığa katlanacağımı mı sanıyorsun? Aptalca küçük bir kavgaydı. Hepsi bu! İnsanlar her zaman böyle şeyler yapar. Neden herkes bunu bu kadar büyütüyor anlamıyorum."

"Bridge, biz sadece sana göz kulak oluyoruz," dedi biraz daha yumuşak bir sesle. Bu ses tonunu tanıdım. Çamaşırhanede ve vandalizmden sonra bana verdiği rahatlatıcı gücün aynısıydı. Tüm o kas ve öfkenin altında bir oyuncak ayıydı. Sadece ona en yakın olanların görmesine izin verdiği nezaket parıltıları vardı. Bana da aynı nezaketi gösterdiği düşünülürse, buna ne anlam vereceğimi bilemiyordum.

Bridget barın öbür ucuna uzandı ve elini onun kordonlu ön koluna koydu. "Endişen için minnettarım ama ben iyiyim. Önemli bir şey değildi."

"Chase' kendini kaybedeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Oh, sanki sen yapmadın mı?" diye homurdandı. Bridget kapıya baktı, bir grup dokuz-buçukluk zaman saatini yumrukladıktan sonra içeri süzülüyordu. "Bak, sadece... Chase'e söylememe izin ver."

Steve bardan uzaklaşmadan önce duraksadı. "Sana iyi davranmamasının yanına kâr kalmasına izin verme Bee." Başparmağıyla duvara yaslanmış olan üst üste dizilmiş sigaraları gösterdi. "Bir şeyler atıştıracağım."

Bridget içini çekti ve sipariş almak için bir yığın bilet almaya gitti, ama onu durdurdum. "Ben getiririm," diye teklif ettim.

Kaşlarını kaldırdı. "Emin misin? Keyfi yerinde değil."

Gülümsedim. "Steve'in morali her zaman bozuktur."

Ben barın ucundan dönüp Steve'in park yere doğru yürürken Bridget başını arkaya atıp güldü. "Hey," dedim, bütün gün çalıştığım sahte müşteri hizmetleri gülümsemesini deneyerek. "Sizin için ne yapabilirim?"

Steve bana akşam yemeği için ne istediğini söylemek yerine sandalyesinde hafifçe dönerek bana baktı ve "İlk günün nasıl geçiyor?" diye sordu.

Omuz silktim. "Çok kötü değil. Daha kötüsü de olabilirdi sanırım." "Yerel halk sana iyi davranıyor mu?"

Ağzımın kenarından bir gülümseme geçti ve asi bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Harikaydılar. İçeri girip arkadaşşıma bağırın hırçın polis hariç," dedim ve kaşlarımı kaldırarak sözümü noktaladım.

Steve, Bridget'in barın arkasından biriyle mesajlaştığı yere baktı. "Hırçın, ha?" Dönüp bana baktı ve omuz silkti. "Muhtemelen bunun için iyi bir nedeni vardı."

"Peki, size ne getirebilirim?" Kalemimi gecenin sonuna kadar doldurulacak olan boş bilet yığınının vurarak sordum.

"Muhtemelen bu kadar uzun süre ayakta kalmamalısın. Buraya ne zaman geldin?"

"Bu sabah on," dedim elimden geldiğince pozitif olmaya çalışarak. Gerçekten çok yorgundum. Yorgunluk vücudumdaki her kası kavıyordu. Belim ağrıyordu ve kaburgalarımın vücudumdan ayrılmasına bir kova dolusu buz kalmıştı. iyi hissediyordu ama bunun tek nedeni alçının onunla yapmaya çalıştığım hemen her şeyi engellemesiydi.

Kapı tekrar açıldı ve Chase, tıpkı Steve'in yaptığı gibi doğruca bara gitti. "Akşam yemeği ve gösteri," diye mırıldandı Steve kanat ve bira siparişini sıralamadan önce.

"Yani çıkmıyorlar mı?" diye

sordum. "Hayır."

"Neden olmasın?"

Steve kıkırdadı ve Chase ile Bridget'in tartışmasını izledi, şüphesiz bara kendisinin de aynı konuda tartışmak için gelmişti. "Ortaokuldan beri birbirlerinin etrafında dans edip duruyorlar. Chase her zaman ona çıkma teklif edemeyecek kadar korkaktı ve o da Chase'in yedinci sınıftan beri ona aşık olduğu gerçeğinden habersizdi."

"Ama şimdi biriyle mi görüşüyor?"

Steve başıyla onayladı. "Liseden tanıdığımız şu sik kafalı, Kyle Kingsley."

"Ama Chase'le birlikte olabilecekken neden onunla birlikte?"

"Çünkü Bee gerçekten sevdiği tek kişi tarafından kalbinin kırılmasını istemiyor, bu yüzden onu gerçekten incitemeyecek pisliklerle çıkıyor çünkü onlardan hoşlanmıyor. Chase onun mutlu olmasını istiyor ve Bee'nin, Chase kafasını kışından çıkarana kadar zaman kazanmak için numara yaptığını görmüyor."

Sanırım Steve'i en çok bu kadar konuşurken duymuştum. "Sen kimsin ve Steve Pelham'a ne yaptın?" diye güldüm. "Sanki orada bir kalbin varmış gibi görünüyor," dedim şakacı bir tavırla şık düğmelerini dürterek.

"Ukala herif," diye . Steve gözlerini devirdi ve başını mutfağa doğru salladı. "Kanat ve bira."

STEVE

Erica'nın mutfak penceresine doğru yürümesini ve siparişimi karaladığı fişi uzatmasını **izledim**. O bu sabah bara gelmeden önce benim karakolda olmam gerekiyordu ama Chase'in burada kahvaltı hazırlayacağını biliyordum, bu yüzden ona mesaj atarak Erica'nın buraya tek parça halinde gelmesini sağladım.

Komşu olarak yapılacak şey buydu.

Melissa ile antrenman için buluşmak yerine 101. Otoyol'dan Jokers'a akşam yemeğine gelmek için döndüğümde de kendime tam olarak bunu söyledim.

Komşuluk.

Chase hışımla bardan uzaklaştı ve benim masama yöneldi. Karşımdaki boş sandalyeyi masanın altından çekip çıkardı ve . "O piçten nefret ediyorum."

Omuz silkтім. "Bee ondan hoşlanıyor. Önemli olan tek fikrin bu olduğuna eminim." Ben bile bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Kyle Kingsley'den en az Chase kadar nefret ediyordum. Adam çabuk sinirlenmesiyle ün yapmış bir pislikti. Ama Bridget'e güveniyordum. Akıllı bir kızdı ve eğer ona hak ettiği gibi davranmazsa, onu göndereceğinden hiç şüphem yoktu.

"Ona güzel şeyler alıyor. Hâlâ onunla birlikte olmasının tek nedeni bu," diye düşündü Chase.

"Yeni bir arabaya ihtiyacı vardı ve adamın da bir galerisi var," diye karşılık verdim. "Eskiden sahip olduğu o külüstürü kullanmasını mı tercih ederdin?"

Chase geri çekildi ve bana ters ters baktı. "Ne sikime onu savunuyorsun?"

"Ben kimseyi savunmuyorum. Onların ilişkisi beni ilgilendirmez ve sonunda Bee'ye itiraf edip onu istediğini söylemediğin sürece, bu seni de ilgilendirmez."

Chase bu cevabı beğenmedi. Erica tabak ve içecek dolu bir tepsiyle geri gelene kadar çenesini kapattı. Sandalyemden sıçradım ve tepsiyi elinden aldım. "O kadar şeyi taşımamalısın Erica."

"Sorun değil," diye homurdandı tepsiyi indirip masanın üzerine tehlikeli bir şekilde yerleştirirken. "Seninkini de aldım, Chase."

Gözlerini, Bridget'in kendisine hançer gibi baktığı bara dikti.

Erica hamburgerini uzatırken Chase'e yargılayıcı bir bakış fırlattı. "Buraya geri gelmek istemedi."

İçime çektiğim birayla boğuldum. *Kahretsin, çok baharatlıydı.*

"Eğer yeniden doldurmak isterseniz, o bardağı erkekler tuvaletine götürmenizi ve musluktan doldurmanızı öneririm." Erica bu gece daha fazla hizmet alamayacağını vurgulamak için adamın biletini masaya vurdu ve ayak parmaklarının üzerinde dönerek bara geri döndü.

Chase gözlerini göğe kaldırdı ve saygıyla mırıldandı: "Tanrım, beni bu deli kadınlardan kurtar."

Gülmek için elimden geleni yaptım ama arsız Erica'nın Bridget'in tarafını tutup Chase'e muhtemelen hak ettiği cehennemi yaşatmasını izlemek HBO'dan daha iyiydi. "Kahretsin dostum, Bee'ye ne dedin?"

"Muhtemelen gereken bir sürü şey."

"Cliff notes."

"Ona katlandığı için aptallık ettiğini ve nasıl bu kadar aptal olabileceğini anlamadığımı söyledim. Sonra sinirlendi ve ben de ona sakın olmasını söyledim."

Chase bazen benim ikizim gibiydi, bazen de daha farklı olamazdık. Şimdi o zamanlardan biriydi. Heather'la dokuz yıllık evliliğim, kadınlar hakkında birkaç şey öğrendiğim anlamına geliyordu. *O kalın kafasına henüz sokamadığı şeyler.* Birincisi, bir kadına *asla* sakın olmasını söylememelisin. Eğer üzgünse, genellikle iyi bir nedeni vardır. Ve çoğu zaman kızgın olmasının sebebi erkeğidir.

"Dur tahmin edeyim," diye başladım. "Bunu söyledikten sonra da susmadın."

Chase omuz silkti. "Birinin ona o boktan adamla çıkarak kendini aptal yerine koyduğunu söylemesi gerekiyordu."

Sadece başımı salladım ve kanatlarımın içine gömüldüm. *Benim hayvanat bahçem değil, benim maymunlarım değil.*

Chase, başıboş fıstık kabuklarını ve krakerleri süpürmekle meşgul olan Erica'yı işaret etti. "Orada neler oluyor?"

Arkamı döndüm ve onun görüş alanını takip ettim. "Kim? Erica mı?"

"Evet. Onunla çok vakit geçiriyorsun. Maddie bana General Store'un dışında karşılaştıklarını ve senin onun iç çamaşırlarını taşıdığını söyledi."

"Çamaşır yıkıyordu," diye bağırdım neredeyse. "Ben sadece ona yardım ediyordum. O arabadan çıkarıldığında sen de olay yerindeydin. Hiçbir şekilde bu kadar kolay kurtulmamalıydı. Birkaç kırık kaburga ve kırık bir bilek mi? O kızın koruyucu meleklerden oluşan bir lejyonu var ve ciddi bir fazla mesai yapıyorlardı."

Hamburgerinden kocaman bir ısırık aldı ve birasını yudumladı. "*Hayır* için oldukça uzun bir cevap *Chase, onunla görüşmüyorum*. Senin mülkünde yaşıyor olması çok uygun. Her zaman görmek için kötü bir manzara değil. Gerçekten güzel. Çok tatlı birine benziyor. Güzel de bir poposu var."

Tabağımdan başımı kaldırdım ve sert bir bakışla onu koltuğuna çiviledim. Burun deliklerim alevlendi ve nabzım hızlandı.

Chase'in bok yiyen sırtışı beni çileden çıkarıyordu. Teslim olmak için ellerini kaldırdı ve birasını almak için geri dönerken kıkırdadı. "Endişelenme dostum, benim hakkım var. Kız senindir."

"İlgilenmiyorum."

Homurdandı. "Tabii. Geceleri uyumana ne yardım edecekse." Ambien. Geceleri uyumama yardımcı olan şey bu.

Yemeğimizi bitirdik ve kızlara ödeme yapmak için bara doğru yürüdüm, ama Chase'e kafasını kışından çıkarmasını ve Bee'den özür dilemesini söylemeden önce değil. Poker gecesi yaklaşıyordu ve eğer ikisi arasında garip bir şeyler olursa, kızların geri kalanı onu hadım etmekte tereddüt etmezdi.

Özellikle Maddie ve Melissa. Melissa neşter kullanmakta iyiydi, Mad ise mutfak bıçağını bir sustalı gibi kullanmaktan çekinmezdi.

En azından DeRossi onun herhangi bir suç işlemesini engellemek için yanında olacaktı. İş Maddie Kasırgası'nı kontrol altına almaya geldiğinde çok işe yaradı.

Erica aceleyle kasaya gitti ve biletimi aldı. "Hey," dedi nefesini tutarken.

Duvardaki saate baktım. "Uzun bir gün, ha?"

"Onun gibi bir şey," dedi yazar kasa dinazorunun düğmelerine basarken.

"Bu gece iyi uyuyacağım, orası kesin."

Toplam tutarı söyleyip kartımı alırken aklım başımdan gitmeye başladı. Erica gibi bir kız yatarken ne giyerdi? Kat kat giyinen tiplerden miydi, yoksa daracık bir şeyle mi uyurdu? Ya da belki de şey giymezdi.

"Steve?"

Dikkatimi Erica'ya yönelttim ve fermuarımın arkasındaki seğirmeyi sessizce lanetledim. Son zamanlarda giderek daha fazla oluyordu ve yumruğumu duvara vurmak istememe neden oluyordu.

Bekârlık yemini etmiş falan değildim ama Heather'dan başka biriyle seks yapma fikri beni dehşete düşürüyordu. O benim için öyleydi. Evlilik yeminleri ufkumda belirmeden çok önce bile benim için o olmuştu. Yeminlerimizin *'ölüm bizi ayırana dek'* kısmıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Düşünmekten hoşlandığım bir şey değildi ama son zamanlarda aklımdan çıkmıyordu. Eşini kaybettikten sonra birileriyle çıkan, hatta bazıları mutlu bir şekilde yeniden evlenen pek çok insan vardı. Bunun mantıklı bir seçenek olduğunu biliyordum. Ne de olsa otuzlu yaşlarıma yeni girmiştım. Ama bu istediğim anlamına gelmiyordu.

Yaşadığım her "ilk" Heather'la olmuştu. O benim ilk aşkımdı. El ele tutuştüğüm ilk kız. İlk öpücüğüm. Bekaretimizi kaybettik. Liseden birlikte mezun olduk. ECU'ya kabul mektuplarımızı birlikte açtık. İlk dairemizi ve sonunda ilk evimizi birlikte aldık. Dedektiflik kalkanımı aldığımda en ön sıradaydı. Okuldaki her ilk günü için ona çiçek gönderdim.

Heather, polis olmanın gerekliliklerini yerine getiremediğimde güvendiğim kişiydi. Çok fazla şey gördüğüm günlerde o benim sessiz kayamdı. Bana güç verdiği için ona borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmediğim çok zaman oldu.

Ta ki benimkini ona vermek zorunda kaldığım güne kadar.

Doktorun ikimizin de hayal bile edemeyeceği o tek kelimeyi söylediği gün.

Kanser.

Heather gençti. Sağlıklıydı. Aktif bir yaşam tarzı vardı ve hem kendine hem de bana iyi bakardı.

Hiç mantıklı gelmedi. Yine de, hayat nadiren anlamlıydı. Neden benden alınmıştı? Her şeyi doğru yapmıştım.

Beaufort'un altın çiftiydik. Mezuniyet balosu kral ve kraliçesi. Futbol kaptanı ve baş amigo. Sadık ilkokul öğretmeni ve memleketin polis memuru.

Doktorun muayenehanesindeki o gün ve sonrasındaki birçok gün hiçbirisi önemli değildi. Onuncu yıldönümümüzde Bahamalar'a bir gemi seyahati için para biriktiriyor olmamızın bir önemi yoktu. Bir aile kurmayı denemeye başlamak istememizin bir önemi yoktu.

Hayat acımasızdır. Hiç umurunda değil. Hayatı kendi şartlarımıza göre yaşayamayız. Oyun kitabı yok. Elinize bir joker kart verildiğinde doğru hamlenin ne olduğunu bilmenin bir yolu yok. Tek seçenek, elinizdeki bilgilerle yapabileceğinizin en iyisini yapmak ve bununla barışmaktır.

Eve gitmeden önce arabamla Beaufort'ta birkaç tur attım. Kafamı boşaltmam gerekiyordu. Neden bilmiyorum ama bir şekilde kendimi Baptist kilisesinin otoparkında buldum. Hep oraya giderdim.

Heather ve benim evlilik yeminlerimizi ettiğimiz yerd. Her Pazar el ele tutuşup oturduğumuz yerd. Tabutunu mezara götürmeden önce cenazesini kaldırdığımız yerd.

Heather burayı çok severdi. Ön kaldırımında gül bahçeleri vardı ve Pazar Okulu ile ana ayin arasında tüm çocukların altında oynadığı dev bir ağlayan söğüt vardı. Kaç kez çocuk sahibi olmaktan ve onların Pazar kıyafetleriyle etrafta koşuşturmalarını izlemekten bahsettiğini sayamıyorum bile.

O öldüğünden beri Pazar ayinine gitmemiştim. Ona son kez baktığım yere bir daha giremezdim.

Park alanında bir dizi far parladı. Bu beni şaşırtmadı. Poker Kulübü'nden birinin çok geçmeden ortaya çıkması kaçınılmazdı. Melissa yanıma park etti ve arabasının önünü kesti. Yolcu kapım açıldı ve yanımdaki koltuğa oturdu.

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm," dedi kapıyı arkasından kapatıp dışarıdaki soğuğu önlemek için ısıtıcıyı çalıştırmak üzere düğmeye uzanırken.

"Chase mi Bridget mi?" Mırıldandım.

"Chase," diye başladı. "Bana mesaj attı ve bardan ayrıldığını ve biraz kaybolmuş görüldüğünü söyledi."

Sandalyemde arkama yaslandım ve gözlerimi kapadım. "İşten yeni mi çıktın?" "Biraz önce."

Bir süre sessizlik içinde oturduk. Melissa'nın en güzel yanı da buydu. Her dakikayı bir konuşmayla doldurmasına gerek yoktu. O ve ben birlikte çok zaman geçirirdik. Bana gelir ve evimde çalışırdı.

Haftada birkaç gün. Bazen konuşurduk; diğer zamanlarda ise tek gürültü halterlerin ve yumrukların ağır torbaya çarpma sesleriydi.

"Onu özlüyorum Mel," diye itiraf ettim yaklaşık on beş dakika öylece oturduktan sonra. Melissa bana doğru uzandı ve elimi sıktı. "Ben de onu özlüyorum."

Başlarımızı koltukların arkasına yaslayıp döndük ve birbirimize baktık. Bana rahatlatıcı bir gülümseme verdi ve bu içimin burkulup çalkalanmasına neden oldu. Mel'i seviyordum. Belki onun istediği şekilde değil ama onu Maddie, Bridget, H.J. ve Kristin'i sevdiğim gibi seviyordum. Onu incitmek istemedim. Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktım; onun koyu teni benim açık tenime karşıydı. Nabzının bileğimde hızla attığını hissedebiliyordum.

"Biliyorsun, ben... sana çok şey borçluyum," diye kekeledim.

Yanaklarında derin bir alılık belirdi ve parmaklarının elimi okşadığını hissettim. "Her zaman senin için burada olduğumu biliyorsun," diye gülümsedi.

"Sen iyi bir arkadaşsın, Mel." Kelimelerin tadı dudaklarımda zehir gibiydi ve onun da bunu hissettiğini biliyordum. Alt dudağını ısırды ve pencereden dışarı baktı. "Son birkaç aydır benim için herkesten daha çok şey yaptın. Bunun karşılığını sana nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

Bana dönüp baktığında yüzünde şaşkınlık dans ediyordu. "Neden bir şey için azarlanacakmışım gibi hissediyorum?"

İçimi çektim ve ellerini bıraktım, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve enseme sıktım. "Seni önemsemişimi biliyorsun, değil mi?"

Gözlerinde umut gibi bir şey parladı. "Elbette," dedi bir an bile tereddüt etmeden.

"Mel, ben, ben senin mutlu olmanı istiyorum."

Ağzının kenarları aşağı doğru döndü. "Steve..."

"Biriyle çıkmalısın," diye ağzımdan kaçırdım ve sonra omuz silktim, bu konuda rahat görünmeye çalıştım. "Maddie ya da Hannah seni ayarlasın. Onlar herkesi tanır. Belki DeRossi de birini tanıyordur."

Melissa güldü. Başını arkaya atıp yüksek sesle ve uzun uzun kıkırdadı. "Bir an için ciddi olduğunu sandım," dedi, gözlerini silerken hâlâ nefesini tutuyordu.

"Ben ciddiym Mel. Benimle ilgilenmek için çok fazla zaman harcıyorsun." "Steve, seninle ilgilenmeyi *seviyorum*."

Direksiyonu kavradım ve kendimi ona karşı kendimi kaybetmemek için zorladım. Bunu hak etmiyordu. "Dinle, Heather öldükten sonra kötü durumda olduğumu biliyorum." Sadece bu cümle bile ne kadar gösteriyordu. Geçen haftalar ve

Cenazeden sonraki ilk aylarda onun adını bile söyleyemiyordum. "Daha iyi olduğumu söylemiyorum, onu kaybetmenin etkisinden asla kurtulamayacağımı biliyorum. Ama hayatın devam etmesi gerekiyor, en azından senin için. Ben iyiyim. Artık kendine odaklanmanın zamanı geldi."

Melissa yere baktı. Çenesini sıkıldığını, dudaklarını büzdüğünü ve yavaş bir nefes verdiğini gördüm. Kendini toparladı ve başını dik tuttu. "Bu benim için yeni bir şey değil," diye itiraf etti. "Uzun zamandır böyle hissediyorum ve sadece... Bilmeni istiyorum ki ben-"

"Sakın söyleme," diye bağırdım direksiyona vururken. "Kahretsin, Mel. Sakın söyleme."

Gözleri yaşlarla doldu. Ağzının kenarı titredi ve gözlerini döşeme tahtasına dikti. "Neden?" Fısıldadı.

"Çünkü eğer söylersen, geri alamazsın. Ve ben aynı şekilde hissetmiyorum." Soğuk olduğunu biliyordum ama başka seçeneğim kalmamıştı. "Bridget ve Chase birbirleri hakkında ne hissettiklerini çok iyi bildikleri halde neden bunca yıldır birbirlerinin etrafında dans ediyorlar?"

"Çünkü o bir tavuk," diye mırıldandı Mel.

"Çünkü ikisi de eğer işler yolunda gitmezse birbirlerini sonsuza dek kaybedeceklerini biliyorlar." Sert ses tonumu yumuşattım ve yüzümü ona döndüm. "Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin ve bunu kaybetmek istemiyorum, benim için çok önemlisin. Senin için deli olan birini hak ediyorsun."

"Bana bir şans bile vermeyecek kadar önemli mi?" Kalbindeki çatlakların açıldığını duyabiliyordum.

"Beni en kötü halimle gördün ve yine de taşıdın. Bundan sonra nereye gidersek gidelim, bunu asla unutmayacağım. Benim için çok şey ifade ediyorsun, Mel."

"Çok ama yeterli değil." Bu üç kelime zar zor duyulabiliyordu. Kola uzandı ve kapıyı iterek açtı.

"Melissa-"

"Lütfen, bırak da eve gideyim," diye yalvardı. "Senin önünde ağlamak istemiyorum. Kendimi zaten zavallı hissediyorum, daha da kötüleştirmeyelim."

Kapıyı kapattı ve o aceleyle arabasına binerken ben de camı indirdim. Yorgun bir orospu çocuğuydum ama ben bile onu incitmek istemiyordum. Hele benim için yaptığı onca şeyden sonra. Yine de onu yönlendiremezdim. Arabasını çalıştırıp park yerinden çıkarken, "Dikkatli sür," diye seslendim.

ERICA

Sevdiğiniz birini kaybettikten sonraki ilk otuz günün en zor günler olduğunu söylerler. Bu bir yalan.

Dominic'i kaybedeli otuz bir gün oldu. Onsuz yedi yüz kırk dört saat geçirdim. Kırk dört bin altı yüz kırk dakika onun elini tutmadan. Onu öpmeden. Sadece "*Seni seviyorum, seninle gurur duyuyorum ya da eve dönerken bir şey almamı ister misin?*" yazan bir mesaj almadan.

En iyi arkadaşım, en büyük amigo kızım, sonsuza dek söz verdiğim adam olmadan geçen otuz bir gün. En güzel anlarımda ve önümüzdeki tüm yeni anılarda yanımda olmasını istediğim kişi.

Acı, öfke, boşluk ve kafa karışıklığı - bugün ilk günden daha kötü.

İnsanlar acının zamanla azalacağını söylüyor. Herkes bana iyi söylüyor. Buna inanıyor muyum bilmiyorum. Sadece hayatta kalmak için bir yol bulmam gerektiğini biliyorum.

Bu tür bir acıyı anlayabileceğimi hiç sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, kimsenin anlayabileceğini sanmıyorum. Nişanlımı kaybetmenin acısı, onsuz her şeye yeniden başlamanın acısı, her gün sessizliğe uyanmanın acısı? Buna asla alışamayacağım.

İlkbaharda Kuzey Carolina'nın özelliği, bir gün kar yağarken ertesi gün doksan derece olabilmesidir. Otuz birinci gün, dışarıda oturup yazın bir an önce gelmesini dilemek için yaratılmış ılık Mart gecelerinden biriydi.

Her hafta neredeyse bir şişe Dramamine tüketiyordum. Yüzen evin sallanmasına ve devrilmesine alışabileceğimi hiç sanmıyordum. Kötü değildi ama yirmi dört-yedi saat midemi bulandırmaya yetiyordu.

Ayaklarım iskelenin kenarından sarkıyordu. Akşam yemeğimi yerken kayıtsızca ileri geri tekmeliyordum. Jokers'ta olmadığım geceler oturup

yemek için iskelede. Eğer hava soğuksa, arabamda oturur, sıcaktan bunalırdım ve bir şeyler atıştırmak için bir dakika beklerdim. Kendimi gerçekten istemediğim bir ısırık almaya zorladığımda telefonum çaldı.

Maddie Dorsey: *Poker gecesi yarın ! Artık mazeret yok, küçük hanım! Steve'i seni kaçırıp buraya getirmesi için zorluyorum. Altıya kadar hazır ol!*

Telefonum yine çaldı.

Bridget: *Poker gecesi yarın! İstersen işten sonra benimle gelebilirsin!*

Maddie ve Bridget'in iyi niyetli olduklarını biliyordum ama bu, gerçekte muhtemelen gecelerini etkilememi istemedikleri gerçeğini değiştirmiyordu. Sıkı bir gruptular ve bir yanım benim böyle arkadaşlarım olmadığı için biraz kıskanıyordu. Dominic benim için her zaman yeterli olmuştu. Dünyaya karşı bizdik. *Ya da en azından ailesine karşı.*

Cenazeye katılmanın bana bir tür kapanış sağlayıp sağlamayacağını sonsuza dek merak edecektim. Ama zorlamak istemedim. Kimseyi rahatsız etmek istemedim. Arka planda kalmak ve ortalığı karıştırmamak daha kolaydı. Olay çıkaracak biri değildim.

Ağır botlar avluda ilerliyordu. Bulutlar ayı gizliyordu ve yüzen evin içinden sadece tek bir ışık geliyordu. Steve çimenlerin üzerinde ilerledi ve iskelenin ahşap çıtalarının karaya tutunduğu yerde durdu. "Bu saatte burada ne yapıyorsun?"

"Eve yeni geldim," dedim. "Bridget'in kapatmasına yardım ettim."

Steve ve benim düzensiz çalışma programlarımız vardı. Onun polis, benim de barmen olmam bazen gece kuşu, bazen de güneş doğmadan uyanık olmamız anlamına geliyordu. Geçen ay boyunca onun günün ve gecenin her saatinde gelip gitmesine alışmıştım. Samimiydi ama aşırı arkadaş canlısı değildi. Bara geldiğinde -ki bu hemen hemen her gün oluyordu- merhaba diyor ve güzel bir bahşiş bırakıyordu ama hepsi bu kadardı. Yine de Steve'in varlığı rahatlatıcıydı. Bir bekçi köpeğine sahip olmak gibiydi. Onu dişlerini gösterirken görmüştüm. Onu iş başında görmüştüm. Polis olmak onun için sadece bir iş değildi. Bu bir çağrıydı. Koruyucu olmak onun özünde olan bir şeydi.

"Yoğun bir
gece miydi?"

"Çok kötü
değil."

Rıhtımdan aşağı inmeden önce bir saniye oyalandı. Yirmi dakika boyunca hıçkıra hıçkıra ağladığımda gözyaşlarımı kurulamak için kullandığım mendil yığının elime aldım. Rıhtımdan aşağı inip oturduğunda yıpranmış tahtalar takırdadı. Silahı hâlâ belindeki kılıfındaydı ve rozeti bizi karanlıktan koruyan zayıf ışığı yansıtıyordu.

"Sadece mi?" Ben sordum. "Evet."

Ellerimi kucağımdaki kaseğin üzerinde tuttum. Silahların yanında rahatsız değildim. Sadece daha önce hiç ateş etmemiştim. Ya da gerçekten dokunmamıştım. Ya da etrafında bulunmamıştım. Ya da yakından görmemişim. Steve ve Chase'in yanında çok bulunmuştum ama bizi ayıran hep bir bar vardı. Ya da en azından bir Twinkie'den daha geniş bir alan.

"Aklında bir şey mi var?" Mırıldandı. Başımı salladım.

Steve'in gözlerinin beni izlediğini, takip ettiğini hissedebiliyordum. Aramızda bıraktığı üç santimlik cılız boşluktan daha fazlasını açmak için biraz yer değiştirdim.

"Dışarı fırlayıp seni yakalamayacak Erica."

"Ne?" Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım ama oyunculuk becerilerim ilkokul piyesindeki bir çocuktan daha kötüydü.

Steve sessizce kıkırdadı. "Sanırım silah taşımaya o kadar alışmışım ki diğer insanların silahlardan korktuğunu unutuyorum."

"Korkmuyorum," diye yalan söyledim kâseme bakarken.

Ayağa kalktı ve evine doğru yürümeye başladı. Ne bekliyordum bilmiyorum ama birkaç dakika sonra elinde iki şişe suyla eşofman ve tişörtlüz dönen Steve değildi. Tekrar oturdu ve şişelerden birini bana uzattı.

"Teşekkürler," dedim kasemi aramıza koyup suyu alırken.

Onu.

"Biliyorsun," diye başladı, "Eğer bir şey seni rahatsız ediyorsa söyleyebilirsin. Yanınıza oturmadan önce silahımı çıkarmamı istemenizin bir sakıncası yok. Görevde olmadığım sürece." Kasemi aldı ve çatalıyla etrafını karıştırdı, burnunu tiksintiyle kırıştırdı. "*Nedir* bu?"

"Çok lezzetli ve *benim*," dedim bir yudum daha su içmeden önce. "Nefret etme. Güzel bir şey. Yapması da kolay."

Steve şüpheli bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Pilav, çırpılmış yumurta ve... Domates mi yiyorsun?"

"Buna *xīhóngshì chǎo dàn* deniyor."

"Pardon?"

Omuz silktim. "Bana inanmıyorsan biraz dene."

"Yemek hazırlama kutularıma sadık kalacağım."

"Sen ."

Steve durakladı ve sonra gözlerimin içine baktı. "Adı ?" "*Xīhóngshì chǎo dàn*."

"Ve bu..."

"Çinli," dedim. "Annem Çinli, babam Kolombiyalı ve bu da birçok dil ve birçok baharatla dolu bir evde büyüdüğüm anlamına geliyor. Beni Tennessee'de yetiştirdikleri için Memphis barbeküsünü, Nashville acılı tavuğunu ve Dolly Parton'ı da çok takdir ediyorum."

"Kuzey Carolina barbeküsü daha iyidir," dedi kasemden cılız bir ısırik alırken.

Burnumu kırıştırdım. "Tartışılabilir."

Steve ilk lokmayı yutarken adem elması bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Sonra bir saniye daha yedi. "Bu çok güzel."

"Şaşırmış görünüyorsun."

"Pirinç üzerine domates ve çırpılmış yumurta. Beklentilerim yüksek değildi." Sessizce kıkırdadı ve ekledi, "Hamile bir kadının canının çekeceği ve iştah açıcı olduğunu düşüneceği bir şeye benziyor."

"Küçükken annem bana çok yapardı," dedim pırıl pırıl parlayan suya bakarken. "Rahatlatıcı bir yemektir." Steve yemeye devam etmek istemediğim yemeği bitirirken birkaç dakika sessizce oturduk. Son birkaç pirinç tanesini kovalamak için kâsenin kenarlarını kazımaya başladığında ona baktım. "Aç mısın?" diye sordum.

Başını salladı ve bir şekilde gülümsedi. "Uzun vardiya."

"Burada bekle," dedim kaseyi ondan alıp yüzen evin kenarından atlarken. Mutfığa daldım ve hâlâ ocakta duran yemek artıklarından kaseyi tekrar doldurdum ve ona geri getirdim.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedi kaseyi benden alıp günlerdir oruç tutuyormuş gibi yerken.

Omuz silktim. "Buzdolabımda öylece durur ve bozulurdu."

Yemeğini rekor sürede bitirdi ve kâseyi bir kenara koydu. "Ee... Poker gecesi," dedi avucunu sakalının kenarına sürterek. "Kızlar yarın gelmeni çok istiyor."

"Yarın bugün değil mi?"

Telefonundaki saate baktı. Saat neredeyse sabahın ikisiydi. "Sanırım öyle," dedi. "Ben, uh..." Steve kalın bir sesle yutkundu ve dirseklerini dizlerine dayayarak kamburunu çıkardı. "Buradan genellikle altı buçuk gibi çıkarım... Bilirsin işte... Eğer seni bırakmamı istersen."

Görünüşe göre beni körfezden geçirmeyi teklif etmek Guantanamo'da su işkencesine maruz kalmakla eşdeğerdi. Az önce teklif ettiği şeye yakın bir şey yapmaktansa kum yemeyi tercih eder gibi görünüyordu.

"Sorun değil, muhtemelen işten dolayı oldukça yorgun olacağım ve biraz çamaşır ve-"

"Gelmelisin Erica," dedi biraz daha güçlü bir sesle. Steve hayali bir stresten kurtulmak için ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı ve ekledi, "Bak, ben..." İç çekti. "Ben de senin yerindeydim, tamam mı? Ben de tam olarak senin olduğun yerdeydim ve boğuluyormuş gibi hissettiğini biliyorum."

Kullanılmış mendil yığınının baktım ve "Nasıl bir his olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Vereceği cevabı düşünürken dili yanağının içini yokladı. Sonunda şöyle dedi: "Herkesin hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etmesini izlemenin nasıl bir his olduğunu bildiğimi söylediğimde bana güvenin. Yaşayanların arasında bir hayalet gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Bir mendil aldım ve gözyaşlarımın yeniden yanaklarımdan aşağı dökülmek üzere olduğu gözlerimi kuruladım. "Onu özledim," diye burnumu çektim. "Her şeyi denedim. Hiçbir şey işe yaramıyor."

Steve ufka dikkatle bakarken kaşları birbirine çarptı. "Ne demek istiyorsun?"

Ellerimi birleştirdim ve yumruğumu ağzıma bastırarak titrek bir nefes verdim. "Ben, ... Nasıl yas tutulacağına dair tüm bu makalelerin çıktısını aldım. Normale dönmek için ne yapmalı?" Gözlerimi sildim ve güldüm. "Şimdi çok aptalca geliyor ama ben sadece..."

"Kendini sürekli bok gibi hissetmeyi bırakmak mı istedin?" "Evet," dedim usulca.

"Dur tahmin edeyim," diye inledi Steve, ayaklarını benimkinin yanındaki kenardan sarkıtarak iskeleye uzandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi. Nefes alış verişini yavaşlatıp gözlerini kapatırken büyük pazuları şişiyor, karın kasları esneyip gevşiyordu. "Sana bir rutin oluşturmanı söylediler. Görevleri kolayca tamamlamanı sağlayacak listeler yap, küçük başarıları kabul et."

"Sanırım aynı makaleleri okudunuz?"

"Hayır." Kuru kahkahasında, hikâyesinde yakışıklı bir bekâr olmaktan daha fazlası olduğunu anlatan bir tür karanlık vardı. "Ama onları kapımın önüne yapıştıracak arkadaşlarım var Arabama yapıştıran. Karakoldaki dolabıma bırakırlar." Çarpık bir sırıtış attı ve ekledi, "Çekilmezler."

Bana iyi arkadaş gibi geldiler.

Steve kıkırdadı. "Evet, öyleler. Onlarsız ne yapardım bilmiyorum," dedi.

"Bunu yüksek sesle mi söyledim?" "Evet."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Gergin olduğumda böyle yaparım..." "Neden gerginsin?"

Çünkü buradasın ve yarı giyiniksin.

Bu sefer çok güldü. Bir kayanın altına girip saklanmak istedim. "Bunu yapmayı gerçekten bırakmalıyım." Yeni yürümeye başlayan çocuklar bile benden daha iyi bir filtreye sahipti. Sinirlendiğimde aklıma gelen ilk şeyi söylemek korkunç bir alışkanlıktı.

Steve'in ağzının kenarları bir gülümsemeye karşı koyarken seğirdi. "Seni sinirlendiriyor muyum, Trouble?"

Bir yudum su içtim.

Gözleri loş ay ışığında benimkileri buldu. "Evet dersin kimseye söylemem."

"Bu... Karmaşık," diye omuz silktim. "Erkeklerin yanında hep gergin olurum. Nüfusun sizin yarınızın yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum."

"O zaman bir barda çalışmakta iyi şanslar," diye şaka yaptı. Konuyu daha fazla kurcalamak istediği belliydi ama yapmayınca sevindim.

Ortamı yumuşatmak için güldüm. "Asi olanlarla Bridget ilgileniyor ve ikimiz de biliyoruz ki o hiçbir *saçmalığa* tahammül etmez," diye kendi kendimi düzelttim.

Steve sırıttı. "Söyle."

"Ne dedin?" Masum numarası yaptım. "*Bok* de."

"Hayır," diye kestirip attım.

"Söyle," diye alay etti. "Hayır!"

"ama Erica. Sadece dört küçük harf: *s-h-i-t*."

"Hayır!" Güldüm. "Bu..."

"Ne?"

"Çok pis!"

Kahkahası gece havasını doldurdu. "Hadi ama, sadece ikimizin arasında. Bir sır tutabilirim. Söylediğini duymak istiyorum."

"Hayır!" Şakacı bir şekilde ciyaktı. "Ben küfür etmem."

Steve dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Bakalım doğru anlamış mıyım, içki içmiyor ve küfretmiyor musun?"

"Bu doğru."

"Bana nedenini söyleyecek misin?"

"Sadece bilmiyorum." Gözlerimi ona diktim. "Ayrıca, kasabadaki herkese yetecek kadar küfür ediyorsun."

Steve omuz silkti. "Bunu yapmayan bir polisle hiç karşılaşmadım. Bazen kendini daha iyi hissetmek için dört harfli güzel bir kelimeye ihtiyaç duyarsın." Tekrar iskeleye uzandı ve başını eğerek bana baktı. "Bütün makalelerinde bunu okumadın mı? Küfür etmek iyi bir stres gidericidir."

Gözlerimi devirdim. "Şimdi de benimle dalga geçiyorsun." "Evet, ama kafanı dağıtmanı sağladı, değil mi?"

Hah. Son beş dakikadır gülüyordum ve bunu fark etmemiştim bile. "Sanırım öyle," dedim usulca.

Tekrar saate baktı. "Biraz uyusam iyi olacak." Bundan neden nefret ettiğimi bir türlü anlayamıyordum.

Yüzen eve baktım ve deniz tutması başlamadan önce yatma rutinimi ne kadar hızlı tamamlayabileceğimi zihnimde hesapladım. "Evet, beni de."

Steve ayağa kalktı ve kalçalarından tehlikeli bir şekilde aşağı sarkan gri eşofman altını düzeltti. Karın kaslarını çevreleyen derin çizgileri görebiliyordum.

Boğazını temizledi. "Yarın hakkında..."

Eşyalarımı toplayıp ayağa kalkarken, "Bunu düşüneceğim," diye ağızından kaçırdım. Rıhtıma doğru geri döndü. Daha sonuna varmadan, "Ya Steve?" diye ağızından kaçırdım.

"Öyle mi?"

"Eğer, bilirsin, nasıl hissettiğimi bildiğin hakkında konuşmaya ihtiyacın olursa..." Yüzen evi işaret ettim. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Başını salladı ve ellerini ceplerine soktu. "Bunu aklımda tutacağım, Bayan Shaw. Kapınızı kilitleyin."

OceanofPDF.com

STEVE

Kapı arkamdan çarptı ve ağır çantaya doğru bir adım attım. Garaj kapısını açmayı atladım. Erica'nın kendimi kaybettiğimi anlamasına gerek yoktu.

Kimseye ihtiyacım yoktu. Ve bunu unutmama izin veremezdim.

Önce ellerimi bantlamadan yumruk atmamam gerektiğini biliyordum. Beş yumruk atmıştım ve yarılan parmak eklemlerimden kan damlamaya başlamıştı bile. Önemli değildi. Acıması gerekiyordu. Cezalandırıcı bir yanmaya ihtiyacım vardı. Erica ile dışarıda aklımı kaybetmişim. Bir dakika önce nişanlısını kaybettiği için ağlıyordu, bir dakika sonra ise şakalaşıyor, oynuyor ve flört ediyorduk -düşüncenin sonunu bile getiremiyordum.

Yumruğum yan tarafımdan fırladı ve kum torbasını duvara doğru savurdu. Sıcak, yakıcı bir acı parmaklarımda dalgalandı. Vücudumla torbayı durdurdum ve başımı üzerine yasladım. *Orada bana ne olmuştu böyle?* Torbaya bir yumruk daha attım ve yarın gece Maddie'nin yerinde morlukları ve yara kabuklarını açıklamak zorunda kalacağım gerçeğine lanet ettim.

Sinsice eve geri döndüm ve karanlık mutfığa doğru ilerledim. Oturma odasından geçip yatak odasına yöneldim. Komodinin ve şifonyerin üzerini kalın bir toz tabakası kaplamıştı. Banyonun ışığını açtım ve ellerimdeki kanı durularken başımı öne eğdim. Heather'ın nişan ve evlilik yüzüğü hâlâ musluğun yanındaki küçük seramik tabakta duruyordu. Dikkatle altın yüzükleri aldım ve avucumun içine aldım.

Hisset, diye emrettim kendime. Her şeyi hisset.

Özlem bir sel gibi içime aktı. Bir keder tsunamisi üzerime yıkıldı. Öfke ve acı, ayak bileklerime bağlanmış kül blokları gibi beni içinden çıkılmaz derinliklere sürükledi.

Hissedin. Kendine hissettir.

Seramik tabağı kapıldığı gibi duvara fırlattım. Keskin parçalar banyonun fayanslarına çarparak paramparça oldu ve yere saçıldı. Yumruğumu yüzüklerin etrafında sıkıldığında tektaş elmas avucumu kesti.

Gömme. Boğmayın. Hisset.

Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı süzülüp sakallarımın arasında kayboldu. Omuzlarım titredi ve can havliyle lavabonun kenarlarına tutundum. Neden benden alınmıştı? Onu elimden geldiğince çok sevmiştim. O benim için her şeydi.

Neden ben? Dışarıda eşlerinden nefret eden, çocuklarını sevmeyen bir sürü pislik vardı. Bunu düşünmek rahatsız ediciydi ama gerçek buydu. Bunu her gün görüyordum.

Neden onlar birlikte kalabildi ve ben karımdan koparıldım?

Ben mi?

Heather'ın yüzüklerini diş fırçalarımızın yanına koydum. *Onun ve onun.*

Benimkini.

birkaç kez değiştirilmişti ama onunkini atmaya kıyamadım. Bir daha asla geri gelmeyeceğini hatırlatan bir şey daha.

Yüzümü yıkama ve dişlerimi fırçalama hareketlerini yaptım. Bir fincan dolusu gargarayla çalkalarken kırık cama baktım. Yarın temizlerdim.

Boxerıma kadar soyunup giysilerimi çamaşır sepetine attıktan sonra yataktan yastığımı aldım ve oturma odasındaki kanepenin üzerine attım. On aydır yatağımızda uyumamıştım. Heather'ı son kez hastaneye yatırdıkları günden beri. Çarşafı değiştirmemişim. Yastık kılıfını değiştirmemişim. Kendimi yeterince yaklaştırdığımda hâlâ parfümünün hafif kokusunu alabiliyordum.

Hisset, dedim kendime, pütürlü kanepeye uzanıp battaniyeyi vücuduma çekerken. Kırkyama yorgan Heather'ın teyzesinin düğün hediyesiydi. Köşede, teyzesi *sonsuz mutlu ol, S*

+ *H.*

Battaniye yumuşaktı ve her yeri yıpranmıştı. Kaç kez kanepeye kıvrılıp üzerimize örtülmüş film izlediğimizi sayamadım. Onunla biraz oynadığımda kaç kez patlamış mısırı her yere döktüğümüzü de. Heather ve ben ikimiz de film gecesinin film izlemekten çok gençler gibi sevişmekle ilgili olduğunu biliyorduk.

Nefes alıp vermenin ritmine kapılıp uykuya dalarken kapalı gözlerimden yaşlar süzüldü.

Pazartesi günü istediğimden daha hızlı geçti. Kapalı panjurlardan ışık sızıyor ve Erica işe giderken çakıl taşları üzerindeki lastiklerin çıtırtısını duyuyordum. *Bugün barı açıyor olmalı*, diye düşündüm. Kahvaltıyı başka bir yerde yapmam gerekecekti. Dün gecedен sonra onu görme riskini göze alamazdım. Erica nişanlısının ölümünden sonra hayatına devam edecek olsa bile, bu kadar çabuk olmazdı ve bu benimle olamazdı. Ellerimde başka bir Melissa durumuna ihtiyacım yoktu.

Kilisenin konuşmamızdan beri Mel'i birkaç kez görmüştüm. Her zamanki gibi her şey gibi davranıyordu. Ona kızdığımı kızlara söyleyip söylemediğini bile bilmiyordum.

Bir çift spor şortu giydim, yıkanması bir gün geçmiş kapüşonlu bir tişört aldım ve koşu ayakkabılarımı giydim. Sahilde yorucu bir koşu kafamı toparlamamı sağlayacaktı.

Queen's Coffee'nin önüne park ettim ve dışarı çıktım. Sudan keskin bir rüzgâr esiyordu ve hafif soğuktan korunmak için kapüşonumu yukarı kaldırdım.

Queen's'in ön kapısının koluna bağlı ziller şingirdarken, kolları kahve dolu bir kadın aceleyle dışarı fırladı ve göğsüme çarptı. "Oha," dedim, kadın neredeyse kahveleri etrafa saçıyordu. Ortasından eğilmiş olan karton içecek taşıyıcısını tuttum ve yere düşmesini engelledim.

Erica nefesini tutarken, "Aman Tanrım, teşekkür ," dedi. Gözleri benimkilerle buluştu. *Tabii ki oydu*. İçki kutusunu ona geri uzatırken parmakları benimkilere değdi. Aramızdan tanıdık ve sıcak bir şey geçti ve bunu tekrar hissetmemek için hemen geri adım attım.

Kaldırımında beceriksizce kaydı ve gözlerimi kaçırdı. "Biraz garip olacak ama bu gece Maddie'nin evine seninle gelmeme izin verir misin diye merak ediyordum." Dudağının iç kısmını ısırды ve gözlerini kaldırıma dikti. Ona hayır demek üzereydim ki

"Bridget ile gidecektim ama onu erkek arkadaşı götürecektir ve o-" diye ekledi.

Ellerimi kaldırdım ve teslim oldum. "İşten çıkt seni alırım." *Onu hiçbir şekilde Kyle Kingsley'in yakınında istemiyordum.*

"Pokerde berbat olmam sorun olur mu?" diye gergin bir şekilde sormadan önce bir an oyalandı.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Merak etme," dedim ellerimi kapüşonumun cebine sokarken. "Poker gecesi poker oynamakla ilgili değil."

Ama değildi. Sadece bu yüzden bir araya geliyormuşuz gibi davrandık. Gerçek şu ki, poker gecesi daha çok birbirimize zaman ayırmakla ilgiliydi. Ben ve Chase polis, Maddie ve Luca Revanche'da, Hannah Jane ve Kristin Taylor Creek Inn'de, Bridget Jokers'ta ve Mel de hemşire olarak oldukça tuhaf programlarla çalışıyorduk. Pazartesi poker gecesi kutsaldı ve çoğu zaman takılmak için programlarımızı iptal ederdik.

DeRossi'nin körfezin karşısında satın aldığı büyük eve taşınmadan önce Maddie'nin yüzen evinde yapardık. Herkesin yakınlarda olması güzeldi. Takılmak için kimseye sormam gerekmiyordu. Sadece oradaydılar, özellikle de Heather öldükten sonra. Bunu asla kabul etmediler ama Chase ve kızlardan birinin dikkatimi dağıtacağını, diğerlerinin de evin içinde koşturup eşyaların temiz olduğundan, bulaşıkların yıkandığından ve çamaşırların gerçekten katlanıp kaldırıldığından emin olacaklarını biliyordum - ben hepsini giyip çamaşır makinesine geri koyana kadar kurutucuda bırakılmayacaklardı.

Onlara teşekkür etmeye hiç cesaret edemedim çünkü bu onlara ihtiyacım olduğunu kabul etmek anlamına gelirdi. İhtiyacım vardı ama bunu söyleyecek kadar cesur değildim. Tıpkı beni sürekli rahatsız etmelerini özlediğimi itiraf edecek kadar cesur olmadığım gibi.

Jokers'ın otoparkına girip Challenger'ımın kaputuna yaslanıp Erica'yı beklemeden önce bütün gün bunu düşündüm. Bridget'e mesaj atıp onu da götürmek isteyip istemediğini sormayı düşündüm ama Kingsley onun telefonuna bakarsa çılgına dönmesini istemedim. Bridget'in kendi başının çaresine bakabileceğine güveniyordum ama ateşe benzin dökülmemesi gerektiğini de biliyordum.

Erica, hafif çakırkeyif bir grup kadının arkasından aceleyle yıkık dökük binadan çıktı. İçlerinden en azından bir tanesi şoför olacak kadar ayık görünüyordu. Kız grubu fısıldaşmadan önce bir dakika boyunca bana baktı

ve sonra sarhoş bir kahkaha krizine girdiler. Erica onların yanından geçerken gülümsemekten kendini alamadı.

Bu sabah Queen's'in önünde karşılaştığımızda üzerinde ne varsa hâlâ aynısı vardı: kot pantolon ve koyu mor bir kazak; vücudunu saran ve derin bir V'ye girerek göğüs dekoltesini ortaya çıkaran bir kazak. Kahverengi buklelerinden oluşan devasa bulutunu başının üstünde büyük bir karmaşa haline getirmişti. Geçen gece bana biraz kökeninden bahsetmişti ve şimdi her şey anlam kazanmıştı. Açık kahverengi teni, güzel koyu renk gözleri... *Kahretsin*, lanet ettim. Onu yine böyle düşünüyordum.

Kapısını açmak için kaputun etrafından dolanırken, "Dur ben açayım," dedim. Libidomu kontrol altına almam gerekiyordu ama yine de bir beyefendiydim. Dokuz ay boyunca dünyaya karşı hissizleşmişim ama Erica'nın son otuz iki gündür hayatıma girmesiyle birlikte, bir daha asla şımartılmayacağını kabul ettiğim arzularımın giderek daha fazla farkına varmaya başlamıştım.

"Teşekkürler," diyerek gülümsedi ve kucağındaki emniyet kemerini çekiştirerek güvenli olup olmadığını iki kez kontrol etti. Bir kere ısırılan, iki kere utanır.

Kyle Kingsley park yerine girdiğinde kapısını kapattım ve direksiyonun başına geçtim. Ona doğru mırıldandığım birkaç küfürden sonra Maddie ve Luca'nın tarafına doğru yola koyulduk. "Bardan çıkarken orada neye gülüyordun?"

Erica tırnağını çiğneyip pencereden dışarı bakarken kıkırdadı. "Oh, önemli bir şey değildi."

Kaşımı kaldırdım. "Bilirsin, insanlar bir şey olduğunda genellikle böyle söylerler."

Bileğindeki alçıyla oynuyordu ve vereceği cevabı düşündüğünü görebiliyordum. *Lanet olsun. Düşünmeden konuşması hoşuma gidiyordu. Komik bir şekilde dürüsttü.* Erica bana baktı. "Senin hakkında konuşuyorlardı."

"Peki ya ben?" Kaşlarımı çattım.

Kıkırdadı. "Bilmek istediğine emin misin?"

"Bana söyle dedim."

Erica gözlerini devirdi, huysuzluğumu görmezden geldi ve kusursuz bir soğukkanlılıkla, "Seni oduncu sandılar," dedi.

Başımı sağa doğru salladım ve bakışlarımı yavaşça yola çevirmeden önce ona baktım. "*Lumbersnack* de neyin nesi?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve alçılı eliyle bana doğru işaret etti. "Bir adam."

"Tamam mı?"

"Genellikle fanila giyerim..."

Poker gecesine gitmek için üzerime geçirdiğim yıpranmış ekose flanel gömleğe baktım.

"Ve sakalı var," diye ekledi.

Kaşlarımı kaldırdım ve dramatik bir şekilde sakalımı sıvazladım. "Bu kadar mı yani? Sakalım var ve dolabımdan ekose bir gömlek seçtim diye oduncu mu oluyorum?"

Erica kıkırdadı, "Evet."

"Berbat bir yalancısınız Bayan Shaw," dedim. Hayatımda gördüğüm en kötü poker suratına sahipti. Bu gece ne kadar kötü kaybedeceğine neredeyse üzülüyordum. Göz ucuyla vücudumu bir aşağı bir yukarı süzdü. Neyi atladığına dair oldukça iyi bir teorim vardı ama söylemesini istiyordum. Yanaklarının al al olduğunu görmek istiyordum. Dudağını çiğnemesini ve bu kadar çocukça bir şeyin utancıyla savaşmasını izlemek istiyordum. Orta konsola uzandım ve dirseğimle onu dürttüm. "Söyle bana."

Yanaklarının elmaları kıpkırmızı oldu ve dişlerini dolgun alt dudağına gömdü. *Tam tahmin ettiğim gibi.*

"Bu senin ateşli, boz bir oduncu gibi görüldüğün anlamına geliyor. *kaslar,*" diye fısıldayarak bitirdi.

Sol elimi direksiyondan ayırmadım ve konsolun üzerine biraz daha eğildim. "Neden fısıldaşıyoruz?" Alay ettim.

Gözlerinin kenarları kırıştı ve gülümsememek için dudaklarını büzdü. Erica bileğindeki alçıyla oynarken dirseğiyle beni arabanın benim tarafıma doğru itti.

"O şeyi daha ne kadar takacaksın?" Ben sordum.

"Üç hafta daha," diye iç geçirdi. "Çıkması için çok hazırım."

"Yüzün daha iyi görünüyor."

Ağzının kenarında yorgun bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler..."

Sanırım. "Kaburgalar nasıl?"

Omuz silkti. "Şimdi sadece biraz acıyor. Morlukların çoğu geçti. İş yerinde aşırıya kaçmadığım sürece onları pek fark etmiyorum."

Mel'e bir göz istedim ama vazgeçtim.

Ben kim oluyordum da Erica'yı kontrol ediyordum? O yetişkin bir kadındı.

Bir erkeğin ıslak rüyası gibi görünen bir kadın. Kum saati gibi kıvrımları vardı ve her yeri yumuşaktı.

Direksiyona asıldığımda eklemlerim bembeyazdı ve Maddie'nin evini gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Garaj yolundan hızla aşağı indim ve arabayı park ettim. Erica beni içeri kadar takip etti ve merdivenlerden Luca'nın erkek mağarasına indi. En azından arkamdaydı. Vücudunun görüntüsünü aklımdan çıkarabilmek için onu gözden uzak tutmam gerekiyordu. Arkamı döndüm ve Erica göğsüme çarptı. "Düz vites kullanabilir misin?" Tersledim.

Kocaman gözlerle bana baktı ve başını salladı.

Anahtarlarımı ona uzatırken "Güzel," diye homurdandım. "Bizi eve sen bırakacaksın."

İçki içmediğini bilmem iyi bir şeydi. Bir biraya ihtiyacım vardı, hem de dün.

ERICA

Steve Pelham'ın zihnini anlamak için neler vermezdim. En iyiler ve en zekiler onu onlarca yıl inceleseler bile onu bu kadar sıcak ve soğuk yapan şeyin ne olduğuna dair bir fikirleri olmazdı. Bir an benimle arkadaşmışız gibi şakalaşıyor, sonra ikinci birasını içmeye çalışıyor ve benden vebadan kaçır gibi kaçıyor.

"Erica!" Maddie iri yarı bir adamı bana doğru sürüklerken bağırdı. "Bu benim nişanım, tanışıp tanışmadığınızı hatırlayamıyorum." Adamına döndü ve "Luca, bu Erica. Erica, bu benim nişanım, Luca DeRossi."

"Selam," dedi milyon dolarlık bir gülümsemeye. "Tanıştığımıza memnun oldum Erica." "Sen de," dedim sanırım. O kadar güzeldi ki, söylediklerimin doğru olup olmadığını bilmiyordum. gerçekten ağzımdan çıkıp çıkmadığını merak ediyordum. Bir erkek güzel olabilir mi? Luca DeRossi öyleydi.

Bridget yorgun bir gülümsemeye bizden hemen sonra içeri girdi. "Selam ."

Chase mutfak adasının etrafında döndü ve kollarını kavuşturdu. "İyi misin, hayatım?"

"Oh, ben mi?" Umursamaz bir tavırla el salladı. "Ben iyiyim. İşte uzun bir gün geçirdim. Hepsi bu kadar."

Chase gözlerini bana dikti, ben de omuz silktim. O kadar da yoğun değildi ama onu neyin meşgul ettiğine dair şüphelerim vardı.

Taylor Creek Inn'deki odamı toplarken tanıştığımı öğrendiğim Hannah Jane, Melissa ve Kristin ellerinde bir yığın pizzayla içeri doluştular. Kalabalığı bodrum katına kadar takip ettim ve neredeyse çeneme takılacaktım. Karanlık duvarlar, sıcak ışıklandırma ve kadife koltuklar odayı dolduruyordu. Tarif edilemeyecek kadar çökmüş bir cazibesi olan içki yasağı dönemindeki içkili mekânlara geri dönmek gibiydi. Zamanda geri adım atmak gibiydi. Her an flapperların vals yaparak içeri girmesini bekliyordum.

Luca siyah lake barın arkasında Bridget ve benim Jokers'ta yaptığımızdan daha havalı kokteyller hazırlıyordu. Maddie kâğıt tabaklarda pizza dilimleri dağıtıyordu. Kızlar dairesel bir kanepede toplanmış, pijama partisindeymiş gibi bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Bridget Mel'e yaklaştı ve onun yanındaki yeri okşadı. "Erica, acele et. Kız kıza yapacağımız geziyi planlıyoruz."

"Kızlar gezisi mi?" Ayaklarımı vücudumun altına sıkıştırıp pizzamdan bir ısırık alırken sordum.

"Bekârlığa veda partim," diye söze girdi Maddie. "Hepimiz Ağustos'ta yola çıkıyoruz ve Raleigh'in dışındaki The Umstead'de birkaç gün şımartılıp içki içeceğiz. Dönüp Bridget'e baktı. "Barda senin ve Erica'nın yerine bakacak biri olsun, tamam mı?"

Bridget başını salladı ve pizzayı kürekle yedi.

"Oh," dedim başımı sallayarak. "Ben... Bu çok hoş, ama rahatsız etmek istemem." *Dürüst olmak gerekirse, kendimi acınası bir davet gibi hissetmek istemiyordum.*

"Geliyorsun," dedi Maddie. "Çok olacak!"

Ben daha fazla tartışmadan Luca elinde Maddie ve Hannah Jane için içkilerle geldi. "Bu gece kim içiyor ve kim sürüyor?"

Hannah Jane, Chase'i işaret etti. "Beni eve götürüyor."

Bridget, "Kyle beni almak için geri gelecek," diye söze girdi.

Mel, "Kris benim özel şoförüm," dedi ve Kristin başıyla onayladı.

Tüm gözler bana çevrildi ve içeri girdiğimizden beri elimde olan anahtarlarla oynadım. "Ben... Steve'i eve bırakacağım."

Luca alkollü karışımlar hazırlamaya geri döndü. Mel kendini patlatmaya üç saniye kalmış gibi görünürken, Maddie'nin yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. Luca'nın yaptığı içkinin bir kısmını emdi ve sordu: "Yüzen evde işler nasıl gidiyor? Seni kontrol etmeye fırsat bulamadığım için üzgünüm. Restoranda işler çığırından çıktı. Umarım Steve yardımcı olmuştur."

Maddie üzgün olduğunu söyledi ama ses tonunda pişmanlığa dair hiçbir şey yoktu. Daha çok entrika çeviriyor gibiydi. Dilimden bir pepperoni çıkardım ve omuz silktim. "Harika bir ev." Hafif bir gülümsemeye zorladım, "Kesinlikle farklı."

"Bir şeye ihtiyacın olursa," diye mırıldandı büyük bir lokmanın arasından. "Steve'e sorman yeterli."

Herkes yemeğini bitirdi ve onlar masalardan birine poker fişlerini ve oyun kartlarını yerleştirirken ben de kenara oturdum. Tabakları aldım ve

lüks mobilyaların üzerinde tek bir kırıntı bile bırakmadığımızdan emin olarak onları çöpe attık.

"Erica!" Hannah Jane bana poker masasını işaret etti ve ardından Steve'in yanındaki sandalyeyi gösterdi. "Haydi gel Luca seninle ilgileniyor."

"Pokerde iyi değilim, sadece izleyeceğim."

Kristin güldü, "Ben de iyi değilim ama bu sadece eğlence için."

Hannah Jane yine Steve'le aralarındaki sandalyeyi okşadı. "Tamam. İlk maçı izleyebilirsin, bir sonraki maç için seninle anlaşıyoruz."

Tereddütle Steve'in yanına oturdum ve dağınık saçlarımı bir yana taradım. Çenesinde bir kasılma oldu ve aramızda biraz daha boşluk bırakmak için yana kaydı. İlk turu oynadılar ve ben ellerimi kucağımda kavuşturmuş, kibarca havadan sudan konuşuyordum.

Oturduğum yerden Maddie ve Hannah Jane neşeli parti kızlarıydı. Parlak ve coşkuluydular. Chase utanmadan Bridget ile flört ediyor, Bridget ise onu görmezden geliyor ve bahisler yapıp kartlar oynanırken Mel ile sohbet ediyordu. Bridget'le birlikte çalıştığım için onun ve Mel'in yan yana büyüdüklerini biliyordum. Bridget'in bir ağabeyi vardı ama Mel tek çocuktü, bu yüzden ikisi kardeş gibiydiler. Kristin, Steve ve Chase'e doğru çekiliyor gibiydi ama o sosyal bir kelebek olmaktan memnundu.

Konu oğlanlara geldiğinde, Luca ellerini Maddie'den uzak tutamıyordu, ya da tam tersi. İğrenç derecede şirindi.

Bunu özlemiştim. Dom'un beni herkesin içinde öptüğünde yüzümün kızarmasını özledim. Onun ne kadar çapkın olduğunu özledim. Birinin bana Chase'in Bridget'e baktığı gibi bakmasını özledim. İstenmeyi özledim.

Uzun zamandır kendimi yalnız hissediyordum. Sanki ortama uymuyormuşum gibi. Hiç kardeşim yoktu ama bir sürü kuzenim vardı. Orada hiçbir zaman bir yerim olmadı. Ya da lisede bir yerim. Ya da üniversite günlerimde. Dom'la tanıştığımda bunların hepsi değişti. Ailesi beni onlarla tanıştırdığı ilk günden beri benden nefret ediyordu ama bunun bir önemi yoktu. Onun yanında bir yerim vardı ve bunu sevdim. Ben de onu sevdim.

En çok da seksi özlemiştim. Kazadan önceki gece sanki evren bize bir şey söylüyordu. Erkenden yatmıştık ama tam uyuyakalmışken Dom beni uyandırdı, enseme öptü, ellerini kalçalarımın ve uyluklarımın gezdirdi. Onun sıcak dokunuşunun beni nasıl

Bana yapmak istediği tüm yaramaz, kirli şeyleri fısıldarken nefesi kulağımın arkasını gıdıklamıştı. Ama hiç yapmadı. Bunun yerine kollarını iki yanıma dayadı ve son kez yavaş, tutkulu bir şekilde seviştik.

Kalbime hüznü saplandı. Herkes oyun aralarında etrafta dolanıyor, daha fazla pizza kapıyor, içecek alıyor ve tuvalete gidiyordu. Maddie ve Luca dışarıya, kendi özel kum alanlarına açılan Fransız kapılarını açmışlardı. Biraz temiz hava iyi bir fikir gibi gelmişti.

Kollarımı belime doladım ve keşke yanımda bir palto getirseydim diye düşündüm. Ateş yakmışlardı ama gece havası hâlâ acımasız bir soğukluğa sahipti.

"Burada tek başına ne yapıyorsun, tatlım?" Chase, ateş çukuruna doğru yürürken bana seslendi. Sıcaklı biraz daha içime çekmek için öne doğru eğildim. Evin içinden sesler geliyordu, poker kulübünün geri kalanı hâlâ bir oyuna dalmıştı.

Omuz silktim ve kibarca gülümsedim. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

Yanımdaki boş Adirondack sandalyeyi işaret . "Ben de katılabilir miyim?" Chase oturdu ve dirseklerini dizlerinin üstüne koydu. "Nasılsın?"

Chase'i her gördüğümde Bridget ile flört ediyor ya da bardaki herhangi bir kadınla dans ediyordu. Partinin can damarı ve tam bir kadın avcısıydı. Steve'in otel odama geldiği gün ve yine yüzen ev tahrip edildiğinde yüzünde beliren ifadenin aynısı vardı. Bir koruyucunun bakışındı bu.

"Harika," diye yalan söyledim. "Bu gece gerçekten çok eğleneliydi."

"Demek istediğim, ? Çok şey atlattın." Tereddüt ettim.

"Tamam, sanırım."

"Biliyor musun, bence yaptığın şey gerçekten harika. Yerleşmek, bir iş bulmak, devam etmeye çalışmak. Bee'nin sonunda barda biraz yardım alabildiği için mutlu olduğumu biliyorum." Yüzünü bana döndü. "Beaufort'ta mutlu musun?" Gözlerimi ateşe diktim. *Öyle miydin?* Gidecek başka bir yerim yoktu,

Bu yüzden hiç durup düşünmemiştim. Hiçliğin ortasındaki bir barda çalışmak şehirde dadılık yapmaktan çok farklıydı ama değişiklik hoşuma gitmişti. Maddie'nin küçük yüzen evinde yaşamak bile hoşuma gidiyordu. Beni deniz tutmadığı zamanlarda.

"Sanırım olacağım," dedim sonunda.

Chase başıyla onayladı ve ateş çukuruna bir odun daha attı. Alevler büyüyene kadar onu dürttü ve ben sıcaklık için minnettar oldum. İçeride biri müzik sistemini açmıştı ve müzik açık kapılardan dışarı süzülüyordu. Chase

Eğildi ve elini uzattı. "Kendini iyi hissettiğinde sana bir dans ayıracağımı söylediğime eminim."

Güldüm ve avucumu onunkinin içine kaydardım. ", değil mi?"

Beni ayağa kaldırdı ve elini belime koyduktan sonra neredeyse anında geri çekti. "Kahretsin tatlım, kaburgaların kırılmıştı, değil mi?"

Başımı salladım. "Artık onları zar zor hissediyorum. Sorun yok."

Elimi tuttu, diğer elini sırtımın küçük kısmına koydu ve beni kendine çekti. Alçılı elimi omzuna koydum ve onu takip ederek kumdaki ateş çukurunun etrafında dans ettim.

Chase'in biz sallanırken beni güldüren bitmek bilmeyen baba şakaları vardı.

Polis memuru göbek deliğine ne dedi? Yeleğin altındasın! Arıların neden yapışkan saçları vardır? Çünkü bal peteği kullanırlar!

Okuldaki kaçırılma olayını duydun mu? Geçti artık, uyandı.

Yukarı.

"Biliyor musun, bu gece neredeyse gelmiyordum," dedim beni döndürürken.

Kolunu.

"Neden?"

Şarkı yavaş bir country baladına dönüşürken omuz silktim. Ritimle sallanırken Chase beni biraz daha yaklaştırdı. "Sırf Maddie ev sahibim olduğu için dışlanmak ya da davet edilmemek istemedim."

Kıkırdadı, "Eğer fark etmediysen, biz oldukça misafirperver bir kalabalığız."

"Biliyorum," diye kıkırdadım. "Görünüşe göre şimdi bir bekârlığa veda partisine gidiyorum. Daha önce hiç gitmemiştim."

"Ciddi misin?"

"Memlekette çok fazla kız arkadaşım yok." *Ya da genel olarak arkadaşlarım.*

"Pekala," dedi Chase beni dikkatlice geriye doğru daldırıp tekrar yukarı çıkarırken. "Bunun seni korkutmasına izin verme, ama sanırım artık ömür boyu bizimle birliktesin. Poker gecesi için bir davetiye aldın mı, masada kalıcı bir yerin var demektir. Mart ayında olduğumuza ve suyun hâlâ çok soğuk olduğuna şükret. Luca ilk kez geldiğinde onu yüzen evin çatısından aşağı itmiştik." Omuz silkti ve sırtıttı, "İnisiyasyon."

Bu beni çok güldürdü. Başımı göğsüne yaslayıp kıkırdarken Chase elini sırtımdan hiç çekmedi. Mutluluk gözyaşları

Gözlerimin köşeleri. Chase elleriyle yanaklarımı okşadı ve nazikçe sildi. "Seni gülümserken görmek güzel, tatlım," diye mırıldandı.

"*Ne oluyor lan?*" Kapıdan öfkeli bir ses yükseldi. Hızla arkamı döndüğümde Steve'i elinde bira şişesiyle kumların üzerinde hışımla yürürken yakaladım. Ben ona bakıyordum ama o Chase'e gözlerinde cinayet bakışlarıyla bakıyordu. Steve bir anda onun yüzüne bakıyordu. Chase beni ateş hattının dışına itti ve Steve'le göz göze geldi. "Sakın ona elini sürme," diye hırladı Steve.

Chase'in ne yapmasını beklediğimi bilmiyorum. Steve'in suratının ortasına bir yumruk atmasını bekliyordum. Belki de Chase, Steve'i itip yolundan çekecekti. Ama beklemediğim şey Chase'in kanarya kedisi gibi sırtmasıydı. "Ne?" Sahte bir masumiyetle söyledi. "Erica'yla dans etmemle ilgili bir sorunun mu var?"

Chase'i suyun kenarına kadar geri çekerken Steve'in boğazından bir gümbürtü koptu. "Onu, şansının yaver gitmesini istediğin bar kızlarından biriymiş gibi ilgili bir sorunun var."

Chase'i savunmak için zayıf bir girişimde bulunarak, "Beni hissetmiyordu," dedim. Omzumun üzerinden baktım ve kızların kapı aralığına yığıldığını gördüm. "Steve, o yanlış bir şey yapmadı."

Chase sırtıttı. "Hadi ama dostum. Beni bilirsin, herkesle dans ederim. Eskiden Heather'la dans ederdim." Steve'in içinde bir şeyler koptu. Chase'in suratına bir yumruk indirmek için yumruğunu geri çekti ama Chase yarı sarhoş Steve'den daha hızlıydı. Chase Steve'in kolunu yakaladı ve bükerek uzaklaştırdı.

Steve, Chase'e yine ucuz bir şaka yapmaya çalışırken, "Bir daha sakın onun adını ağzına alma," diye mırıldandı.

Bridget kumun üzerinde aceleyle ilerledi ve yanımda durdu. Ona iri gözlerle baktım ve "Luca'yı almamız gerek, onlar gelmeden önce birinin onları durdurması gerek" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Onlar iyi. Onlar erkek. Bazen sadece birbirlerini yumruklamaları gerekir. Biraz hırpalarlar ve yollarına devam ederler. Bir grupta birden fazla alfa erkeği olduğunda böyle olur."

Steve ve Chase tam bir bağırma yarışına girmişlerdi. Polisi aramamızı önerecektim ama departmanın yarısının sahilde durmuş beş yaşında çocuklar gibi davrandığından oldukça eminim.

Okyanustan gelen sert bir rüzgârla titredim. "Heather kim?" Sessizce sordum.

Bridget dondu kaldı ve bana baktı. "Sana söylemedi mi?"

Başımı salladım.

O daha cevap veremeden Chase'in elleri Steve'in göğsünde birleşti ve onu buz gibi suyun içine itti. "Ne oluyor lan?" Steve yüzeyin altına dalarken bağırdı. Tekrar yüzeye çıktı ve körfezin dışına doğru ilerledi.

Maddie kapıda bekliyordu. Steve hışımına eve girerken ona Luca'nın giysilerinden bir takım itti. Chase, Bridget ve benim ateşin etrafında toplandığımız yere doğru yürüdü.

"Sen iyi misin?" Bridget sesinde bir parça endişeyle sordu. Chase sırtı ve onun yan tarafını dürttü, "Her şey yolunda, hayatım."

Önce ona sonra da kuma baktım. "Özür dilerim. Hepsi benim hatamdı."

"Yok canım," diye kıkırdadı. "Üzülecek bir şey yok. Hepsi planın bir parçasıydı."

OceanofPDF.com

STEVE

Banyo kapısı çalındı. Mel'in gelmesini bekliyordum ama bütün gece benden sessizce kaçmıştı. Belki de Maddie'ydi. *Muhtemelen Maddie*. Kapıyı tekrar çaldı ve "Steve?" diye seslendi.

Onunla. Gelenin o olmasını beklemiyordum. Kapıyı açtığımda Erica'yı ellerini ovuştururken buldum. "Ne?"

"Belki eve gitmeye hazırsındır diye düşündüm." Anahtarlarım parmaklarının ucunda şingirdadı. Yanıma baktı. "Maddie bana kıyafetlerin için bir market poşeti verdi..."

Chase'in beni içine ittiği elli derecelik tuzlu su banyosu beni çabucak ayıltmıştı. Yüzüme vurmakta haklıydı. Etrafımda sefil bir orospu çocuğu olduğumun söylenmesinden hoşlandığım anlamına gelmiyordu. Ya da kendimi toparlamam gerektiğinin.

Bu şeyler Heather'dan bahsetmesinin yanında soluk kalıyordu. Bara gidip gönlünce dans etmeyi çok severdi. Dans pistinin en iyisiydi ve herkesle dans ederdi - ben, Chase, ailelerimizi bebekliklerinden beri tanıyan seksen yaşındaki adamlar. Bazı günler Heather'ın anısıyla diğerlerinden daha iyi başa çıkardım. Bugün o günlerden biri değildi. Özellikle de Erica'ya karşı hissettiğim artan sevgiyle savaşıırken. Poker oynarken onun yanında oturmak beni neredeyse . Güzel kokuyordu ve gür saçlarının arkasında dalgalanması parmaklarımı saçlarına dolamak istememe neden oluyordu. Bir raundun yarısında omuzlarımdaki gerginliği gerdim ve kolumu onun sandalyesinin arkasına doladım. Bu Heather'la yapmak için o kadar normal bir şeydi ki, Maddie ve Hannah Jane'i çeneleri düşmüş bir şekilde bakarken yakalayana kadar bunu yaptığımı fark etmedim.

Neyse ki tur kısa bir süre sonra bitti ve Erica dışarı çıkarken ben de kendime bir içki daha aldım. İçkimi bitirip Chase'i Erica'nüzerinde ellerini gezdirirken yakalayana kadar hiçbir şey düşünmemiştim bile.

Belki aşırı tepki göstermişim ama Chase kavgaya hazır görünüyordu ve Tanrı biliyor ya benim kavgaya ihtiyacım vardı.

Çantayı bana uzatırken "Teşekkürler," diye mırıldandım. "Bir saniye içinde gitmeye hazır olacağım."

Sırılsıklam kot pantolonumu ve fanılamı plastik market poşetine tıktırdım ve misafir banyosunun ışıklarını kapattım. Ödünç kıyafetleri DeRossi'ye geri götürmem gerekecekti, bu aynı zamanda bir pislik olduğum için özür dilemem gerektiği anlamına da geliyordu. İçerideki sudan halsiz bir şekilde çıkmak soğuk bir uyandırma çağrısı olmuştu.

Evime dönüş yolculuğumuz sessiz geçti. Yeterince ayıktım ama Erica hâlâ arabayı kullanmakta ısrar ediyordu. En azından ikimizden birinin aklı başındaydı. Challenger'ı her zaman garajımın önüne park ettiğim yere çekti ve motoru durdurdu.

"Bu..." Küçük sesi sessizliği böldü. Erica dudağını çiğnedi. "Onun hakkında soru sormamın bir sakıncası var mı?"

Uzanıp anahtarları kontaktan çıkardım ve kapıdan indim. "Hadi," diye kestirip attım. Erica sürücü koltuğundan kalktı ve beni içeri kadar takip etti. Onu oturma odasına götürüp ışıkları açtığımda hiçbir şey söylemedi. "İçecek bir şey ister misin?"

"Su iyi olurdu," dedi şöminenin üzerinde duran resimlere bakmak için hareket ederken.

Onu bırakıp mutfağa gittim ve buzdolabından iki şişe aldım. Eğer vücuduma biraz alkolsüz sıvı almazsam yarın akşamdan kalmalığı hissedecektim. Geri döndüğümde Erica elinde bir fotoğraf çerçevesi tutuyordu. "Evli olduğundan hiç bahsetmemiştin." Çerçeveyi tekrar şöminenin üzerine koydu ve etrafına bakındı. "Tahmin etmeliydim," dedi gergin bir kahkahayla. "Çoğu bekârın Rae Dunn süslemeleri ve işlemeli kırlentleri yoktur."

Bir şey kalbimi kavradı ve sertçe büktü. *Hisset*, diye emrettim kendime. *Hisset ve geçmesine izin ver*. Erica'nın arkasında durup Heather'ın gelinlikli fotoğraflarına bakarken şişeyi ona uzattım ve kendiminkinden bir yudum aldım. "Öyleydi," dedim. İlk kez bu zaman kipini yüksek sesle kullanmışım. "Evliydim."

"O çok güzel."

"Evet," diye kabul ettim. Erica'nın daha fazla bilgi istediği belliydi ama Chase'e patladıktan sonra beni neden zorlamadığını anlamışım. "Sorabilirsin."

Erica uzandı ve başka bir fotoğrafı aşağı çekti. Heather'ın kafasını ilk kez tıraş ettikten hemen sonraki fotoğrafıydı. Onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım. Böylesine güçlü bir kadınla evli olduğum için hiç bu kadar gurur duymamıştım. O günü dün gibi hatırlıyordum. Kuaför saç kesme makinesini çalıştırırken sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Sarı saçlarının tutam tutam yere düşmesini gururla izlerken başını nasıl dik tuttuğunu hatırlıyorum.

"Dom'u kaybetmenin benim için nasıl bir his olduğunu böyle mi anlıyorsun?"

Başımı salladım ve Erica'nın elinin benimkine kaydığını hissettiğimde geri çekilme dürtüsüyle savaştım.

"Onu ne zaman kaybettiniz?" "Anma Günü. Geçen yıl."

Yılın bu zamanı en zor zamanıydı. Aynı zamanda Heather'ın kanserinin geri geldiği ve yayıldığı haberini aldık. Heather yeniden savaşılmaya kararlıydı. Kemoterapi ve radyasyondan geçmeye hazırdı ve tedaviler onu ne kadar kötü hissettirirse hissettirsin asla şikayet etmedi. Geçen yıl bu zamanlar asla iyileşemeyeceği bir enfeksiyon kapmıştı. Zihni savaşılmaya istekliydi ama vücudu bitmişti.

Erica resmi yere bıraktı ve kollarını bana dolayarak başını göğsüme yasladı. Omuzlarım titrerken ve gözlerimden yaşlar boşanırken onu kendime çektim ve yüzümü saçlarına gömdüm.

Bir kasırga gelip geçebilirdi ve ben fark etmezdim. Neredeyse bir yıldır ilk kez kızgın değildim. Huzur hissettim.

Erica'nın kalp atışlarını karnımda hissedebiliyordum ve benimki de onun yanağına çarpıyordu. Geri çekilip alaycı bir gülümsemeyle gözlerini sildiğinde gerildim. "Üzgünüm, ben sempatik bir ağlayıcıyım," diye burnunu çekti. "Her şeye ağlarım."

"Özür dileme," diye mırıldandım saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp onu tekrar kollarıma çekerken.

Erica rahatça bana yaslandı. Bu bana onunla hastanede tanıştığım günü ve beni nasıl kum torbası olarak kullanmaya çalıştığını hatırlattı. O anda ona itiraf etmek istediğimden daha fazla merhamet duymuştum. Kızgın ve çaresiz hissetmenin insana ne yaptığını çok iyi biliyordum.

"Nasıl başardın?" Fısıldadı. "Her gün, onsuz zar zor hayatta kalıyormuşum gibi hissediyorum."

İçimi çektim ve kollarımı ona biraz daha sıkı sardım, bu acıyı ondan almak istiyordum. "Maddie. Mel. Chase ve Bee. H.J. ve Kris, hatta Luca." Elimi vahşi buklelerine daldırdım ve başının arkasını kendime yasladım. "Onlar benimle dünyanın sonu arasında durdular."

"Şanslısın."

Kahretsin, eğer bu gerçek değilse. "Sen de öylesin," diye mırıldandım başının tepesine doğru. "Eğer istersen onlar senin için buradalar. Ve ben de yanıdayım."

Burnunu çekti ve başını göğsümün derinliklerine gömdü. "Sürekli üzgün hissetmekten nefret ediyorum. Sadece gitmesini istiyorum."

"Hissetmene izin vermelisin," dedim bir kolumu ona dolayarak ve onu kanepeye götürürken. Oturduk ve o da yanıma kıvrılıp ayaklarını altına aldı. "Dalgalar halinde al. Kızgın olmana izin ver. Bırak üzül. Geçecektir ama içini doldurmaya çalışmak yerine hissetmeye izin vermelisin. Eğer kederini gömersen, seni canlı canlı yer."

Erica sessizce ağlamak için elinden geleni yaptı ama kederini kontrol etmeye çalışırken nefes alışının ağırlaştığını hissettim. Kanepenin arkasından yorganı aldım ve üzerine örttüm. Yorganı omuzlarına kadar çekti ve yamalı kumaşın bir kısmının bacaklarımın üzerine gelmesine izin verdi. "Minnettar olmaya çalışıyorum ama bu çok zor."

"Kimse senden minnettar olmanı beklemiyor Erica. Kızgın olman sorun değil."

Gözlerini sildi ve bana baktı. "Dominic'le iki bin dokuz yüz on beş gün geçirdim. Bu, bazı insanların dünyada geçirdiği toplam günden iki bin dokuz yüz on beş gün daha fazla ve ben kendi günümü sevdiğim biriyle geçirdim. Bunun için nasıl minnettar olmayabilirim?"

Işık resimli pencereden içeri süzülüyordu. Gözlerimi zorla açmaya çalışırken boynumda bir sancı hissettim. *Dün gece yaptığım gibi bira içmek için çok yaşıyordum.* Kahveye, duşa ve yağlı bir şeye ihtiyacım vardı, bu sırayla. Görüşüm yavaşça odaklandı. En azından dün gece yatmadan önce kanepeye ulaşmıştım.

Dün gece.

Poker gecesine, Chase'le tartışmaya ve Erica'ya Heather'dan bahsetmeye dair puslu anılar kafamın içinde dönüp duruyordu. Telefonumu bulmak için uzandım ama kolum tutulmuştu. Gözlerimi kırıştırdım ve aşağıya baktım. Erica'nın bukleleri göğsümün üzerine yayılmıştı. Başı ve omzumun köşesine gömülmüştü ve kolum beline dolanmış, onu yanımda tutuyordu. Gözleri kapalıydı ve yüzü sakindi. Uyuyana kadar ağladığına dair hiçbir iz yoktu, her ne kadar olan tam olarak bu olsa da. Sadece huzurlu küçük horlamaları vardı. Çok tatlıydı.

Suçluluk duygusu boğazımda düğümlendi ama bu sefer onu bastırdım. Benimle aynı travmayı yaşamış birini teselli ettiğim için kendimi suçlu hissetmeyi reddediyordum. Yine de içten içe, suçluluk duygusunun Eric'i teselli etmekten kaynaklanmadığını biliyordum - bir elim kışında duruyordu ve göğüslerini kaburgalarıma yaslanmış hissedebiliyordum.

Ve nefret etmedim.

Sabah ışığı sıcak tenine bir parıltı yayıyor ve onu bir melek gibi gösteriyordu. Yanağını gömleğimin kumaşına bastırarak daha da yaklaştı. Nazıkçe uzandım ve yüzündeki bir bukleyle fırçaladım. Kıpırdandı ama uyanmadı. İyi bir gece uykusu çekmeyeli ne kadar olmuştu merak ettim. Erica kendini zorlamakta ve kibar bir görüntü sergilemekte çok başarılıydı. Yine de gözlerinin altındaki halkalar farklı bir hikâye anlatıyordu. Biriyle yatmayalı uzun zaman olmuştu. Birine kısa bir sarılmadan daha uzun süre dokunmayalı uzun zaman olmuştu ve o burada bana bir koala ayısı gibi sarılmıştı.

Kahve. Kahveye ihtiyacım var.

Akşamdan kalma baş ağrısı tam bir migrene dönüşmek üzereydi ve hızlı hareket etmem gerekiyordu.

Erica tekrar kıpırdandı ve gözleri benimkilerle buluştu. "Ne?" diye inledi, panik içinde etrafına bakınıyordu. "Neredeyim ben?"

"Hey," dedim elimi saçlarında gezdirirken.

Erica gözlerini ovuşturdu. "Uyuyakaldık mı?" "Mhmm."

"Ne zamandır dışarıdaydım?" "Saat sekiz buçuk."

Göz kapakları tekrar kapandı ve sessizce nefes verdi. "Kazadan beri en uzun süre uyuduğum zaman bu oldu."

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedi doğrulup gerinirken. O yanımda güvenle yatarken kendimi boşlukta hissediyordum ama bunun en iyisi olduğunu biliyordum.

"Kahve?" Bir zombi gibi mutfığa girerken sordum.

"Hayır, ben iyiyim. Yine de teşekkürler." Sedirden çantasını aldığını ve omzuna attığını gördüm. "Artık gitmeliyim."

Mutfığa açılan kapıya yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Bakın... Dün gece hakkında."

"Özür dilerim," dedi çabucak. "Onun hakkında konuşman için seni zorlamamalıydım." Erica ayaklarına baktı ve ekledi, "Ama minnettarım."

"Seni uyandırmadığım ve yüzen eve geri götürmediğim için üzgün olduğumu söyleyecektim. Ama biraz uyuyabildiğine sevindim."

Dönüp kapıyı açtı ve ben de kafein aramak için mutfığa geri döndüm. Otuz saniye bile geçmeden kapı çalındı. Lanet olası kahve makinesini hâlâ çalıştırmadığım için lanet ettim. "Evet," diye bağırdım evin içinde. "Bekle."

Eğer poker kulübünden biri olsaydı, hemen içeri girerdi. Beklemediğim şey, Erica'nın fırtına kapısının diğer tarafında durmasıydı, bir çarşaf gibi solgun görünüyordu. Kapıyı çekip açtım ve dışarı çıktım. "Neler oluyor?"

"Hortumunuz var mı?" Gözle görülür bir şekilde sarsılarak sordu. "Ne?"

"Bir hortum." Kenara çekildi ve etrafta sürdüğü küçük kiralık arabayı işaret etti. "Biri arabama yumurta atmış, bugün iade etmem gerekiyor ve Bridget'le barda buluşmam lazım çünkü sonunda yeni bir araba alabilmem için benimle erkek arkadaşının galerisine gidecek ve ben

."

Onun gevezeliğini bırakıp kapıdan çıktım ve bahçe hortumunu sardığım evin köşesine doğru yürüdüm. Hortumu koluma geçirdim, avluya doğru yürüdüm ve rıhtımdaki musluğa bağladım. Yumurta sarısı ve kabuklarını püskürtmek için hızlı bir çalışma yaptım. "Araban bütün gece burada mıydı?"

Erica bana yetişip su sisinin hemen dışında dururken başıyla onayladı. "Dün çift vardiya çalıştım. Arada buraya geldim ve sonra Bridget bara giderken beni aldı, böylece dün gece seninle Maddie'ye gidebildim."

Gerçekten de güvenlik kamerası taktırmam gerekiyordu. Yaklaşık yedi yıldır bu arazide yaşıyordum ve hiç izinsiz giren olmamıştı,

çok daha az hain bir tür.

Yüzen eve doğru başımı salladım. "Git giyin. Ben burada bitiririm."

Erica aceleyle rıhtımdan aşağı indi, güverteye ve yüzen evin içine geçmeden önce kendini sabitledi.

Hay sikeyim. Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Lastiklerinin havası indiğinde, bunu garip bir olay olarak değerlendirmiştim. Erica taşındıktan hemen sonra Maddie'nin yüzen evi tahrip edildiğinde, belki Luca'yla birlikte birilerini kızdırmışlardır diye düşünmüştüm. Ama bu? Bu Erica'yı hedef alıyordu. Fotoğraf çekmeye ya da arabada parmak izi aramaya zahmet etmedim. Bir şey bulamayacağımı biliyordum.

Daha acil olan konu ise Kyle Kingsley'den bir araba alacak olmasıydı. Elbette, sigorta bunu karşılıyordu ve Bridget de orada olacaktı, ama onun o sansarın etrafında olması düşüncesinden nefret ediyordum.

Uyumadığı bir kıyafetle geri döndüğünde hortumun kancasını çıkarıyordum. Derin V yakalı bir kazakla çerçevelenmiş göğüslerini görünce aletim seğirdi. Yutkundum ve başka tarafa baktım.

Hastanelerin kokusu.

Arabamın arkasında kusan sarhoş failler.

Chase tarafından dondurucu suya itilmek.

Dikkatimi böyle dağıtmaya ihtiyaç duymayalı uzun olmuştu. "Gidebilirsin," dedim o iskeleye geri dönerken. "Kapıyı kilitledin mi?"

Başını salladı ve çantasını vücuduna yakın tuttu. "Size bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

Arabadan yüzen eve ve tekrar bana baktı. "Birinin beni hedef aldığını mı düşünüyorsun?"

Ah, lanet olsun. Ağzının kenarındaki titreme beni neredeyse öldürüyordu. Korkmuştu ve dürüst olmak gerekirse korkmak için iyi bir nedeni vardı. Elimi sakalıma sürdüm ve iç çektim. "Evet, biliyorum."

Çantasını sıkıca kavradı ve duygularını kontrol etmek için elinden geleni yaparken göğsü sertçe inip kalktı. "Ne yapmalıyım?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona doğru yürüdüm. "Gözlerini açık tut. İşten sonra bardan çıkarken kendini güvende hissetmezsen beni ara. Eğer yüzen evde kendini güvende hissetmezsen, evimin yedek anahtarının nerede olduğunu biliyorsun. Kendin gir. Telefonunu tut. Kapılarınızı kilitleyin." Ben

onunla burun buruna duruyordum. Bakışlarımı onun güzel yüzüne indirdim ve ekledim. "Ve bir şeye ihtiyacın olursa, bana söyle."

OceanofPDF.com

ERICA

"Bugün sana neler oluyor?" Kyle Kingsley'in araba galerisinin lobisinde küçük bir masanın etrafında otururken Bridget sordu. *Nihayet* yeni jantlarımı alabilmem için imzalamam gereken evrakları hazırlamakla meşguldü. Bridget'in yardımı ve Kyle'ın uzmanlığıyla uzun sürmedi. Mükemmel güvenlik derecesine sahip güzel bir SUV seçmeme yardımcı oldular. Kaç kez sorarsam sorayım, Kyle sabırla hepsinde hava yastığı olduğunu ve emniyet kemerlerinin her araçta standart olduğunu söyledi.

Omuz silktim ve hamur işleri, taze pişmiş kurabiyeler ve kahve ile dolu masadan aldığım danış'i elime aldım. "Ne demek istiyorsun?"

"Farklı görünüyorsun."

"benziyorum?"

"Sanki sevişmişsin gibi," diye güldü. "Yani, yapmadığını biliyorum, sadece bugün daha mutlu görünüyorsun. Sana çok yakışmış bebeğim!" Bridget kahvesinden uzun bir yudum aldı. "Siz poker gecesinden ayrıldıktan sonra Steve bir şey söyledi mi?" Omzunun üzerinden baktı ve kapalı ofis kapısının arkasında duran Kyle'ı süzdü. "Chase'i öldürmeye hazır gibi görünüyordu. Bu beni endişelendirirdi ama biliyorsun, Steve ve Chase söz konusu. Oyun oynadıkları günlerden beri birbirleriyle rekabet halindeler."

Sıcak çayımı yudumlarken "Sadece serinlemeye ihtiyacı vardı," dedim. Ama bu sabah hiçbir şey serin hissettirmiyordu. Tam tersiydi. Huysuz komşuma sarılarak uyandığımda ve parmaklarının kıcıma girdiğini hissettiğimde aklımdaki tek şey orada öylece kalmak ve kollarından ayrılmamak için önümüzdeki hafta boyunca uyuyormuş gibi yapmaktı. Uyandığımda kalbim küt küt atıyordu ve pazı gibi kayalarıyla beni sıkıca tutmaya devam ederse defibrilasyona ihtiyacım olacağından .

Arkadaşlık istemek çok mu yanılttı? Fiziksel dokunuşu özlemek çok mu yanılttı? Steve'e bakmak ve onunla birlikte olmaktan huzur bulmak çok mu yanılttı?

"İkinizin arasında neler oluyor?" diye sordu.

Danish'ten bir ısırik aldım ve "Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandım. "Senin etrafında çok takılıyor."

"Biz komşuyuz," diye omuz silktim.

Bridget başını sallayarak, "Hayır-Steve Pelham onu dış teli ve sivilce döneminden beri tanımayan insanlarla gönüllü olarak sosyalleşmez," dedi. "Sana farklı bakıyor. Tam olarak anlayamıyorum ama öyle bakıyor."

"Bence sadece anlamaya çalışıyorsun. Biliyorsun-" Kyle'in ofisini işaret ederken söyledim. "Siz ikiniz mutlu ve aşıksınız, bu yüzden diğer herkesin de mutlu ve aşık olmasını istiyorsunuz."

Kyle elinde bir yığın kâğıt ve bir dizi anahtarla ofisinden çıktı. Her şeyi önüme koyup Bridget'in yanına otururken gülümseyerek, "Pekâlâ Bayan Shaw," dedi. "Hadi sizi yola çıkaralım."

I'ları işaretlememe ve T'lerin üstünü çizmeme yardımcı oldu ve bayilikle olan bakım anlaşmaları hakkında her şeyi bildiğimden emin oldu. Beaufort'tan Havelock'a gitmek biraz zahmetliydi, ancak ücretsiz yağ değişimi ve lastik rotasyonu anlamına geliyorsa, bu fedakarlığı yapardım.

Beni yepyeni arabama kadar geçirmeden önce Kyle, Bridget'ten bir öpücük çaldı ve kulağına öyle bir şey fısıldadı ki Bridget kıkırdadı ve şakacı bir şekilde göğsüne vurdu. Bunlar özlediğim küçük şeylerdi. Ortak bakışlar. İçten espriler. Çarşafların arasında inanılmaz bir tutkuya yol açan seksi şakalaşmalar.

Dominic'i özlemiştim ama bardaki vardiyam boyunca kendimi güvende hissetmemi sağlayan şey Steve'in yanında uyanma anısıydı. Bir yabancının benimle uğraştığı gerçeğini düşünmedim. Bunun yerine, koşarak gidebileceğim bir arkadaşım olduğu gerçeğini düşündüm.

"Erica!" Bridget ellerini yüzümün önünde sallarken "Erica!" dedi. "Nereye gittin bebeğim?"

"Ne?" Başımı salladım ve boş bir fiçıyı yerine koymasına yardım etmeye odaklandım. "Özür dilerim. Ne dedin sen?"

Bridget yeni fiçıyı yerine yerleştirirken güldü ve ellerini kot pantolonuna sildi. "Kafan nerede senin?"

Omzumun üzerinden Bayan Wanda'nın bira musluklarını yönettiği bara baktım. "Sana bir şey söylersem, bunu kendine saklayacağına söz verir misin?"

"Tabii ki."

"Chase'e bile söyleme."

Bridget gözlerini devirerek, "Tanrım, sen de mi?" dedi. "*Ben ve Chase* olayını ne zaman bırakacaksınız?"

Kıkırdadım ve ön tarafa getirmek için depodan birkaç şey aldım. "Tamam, tamam, artık onunla senin hakkında dalga geçmek yok."

"Peki, kimseye söylememem gereken şey nedir?" diye sordu.

Kimsenin duymadığından emin olmak için kapıya baktım. "Söylemeyeceğine söz veriyor musun?"

"Kızım, ben yaşlılıktan ölmeden hallet şu işi. Dudaklarım mühürlü. Dökül bakalım." "Dün gece Steve'lerde uyuyakalmışım." Eklemeden önce durakladım,

"Yani, dün gece Steve'*in üzerinde* uyuyakalmışım gibi bir şey."

Bridget'in gözleri, mozzarella çubukları ve kızarmış turşularla doldurduğumuz yemek tabakları kadar büyüdü. "*Aman Tanrım,*" diye tısladı tarihteki en ihtiyatsız fısıltıyla. "Onunla yattın mı?!"

"Hayır!" Elimi ağzıma kapatmadan önce çılgılık attım. Onu kapıdan uzaklaştırıp temiz bar havluları ve dezenfektan şişeleriyle dolu bir rafın arkasına çektim. "Onunla yatmadım. Sadece *yanında* uyudum. Onun kanepesinde. Bana karısı Heather'ı kaybettiğini söyledi, ben de Dominic için ağladım ve biz sadece..."

"Uyuyakaldın mı?"

"Evet." Elimi tekrar saçlarımda gezdirdim ve tırnaklarımı kafa derime geçirdim.

Bridget bana şefkatli bir gülümseme verdi ve ihtiyacı olan şeyleri almayı bitirdi. "Bak, ben mutlu bir şekilde kapıldım ama Steve'in yakışıklı bir erkek olduğunu ben bile kabul edebilirim."

"Öyle değil," dedim hızla bara geri dönerken, yolda mutfak penceresinden tabakları kaptık.

"Gerçekten bana, seninle ilgilenmeyeceğini mi söylemeye çalışıyorsun? Eğer kafası kıcına kadar girmemiş olsaydı *tüm bunlar* olur muydu?"

Küstahlığı karşısında kıkır kıkır güldüm. Tanrı aşkına, *karısını* kaybetmişti. "Bu biraz sert olmadı mı sence de?"

Bridget barın arkasında durup musluktan bir sürahi doldurdu. "Heather'ı tanıyordum. Hepimiz tanıyorduk. *Hepimiz* onu kaybettik."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama beni susturmak için elini kaldırdı.

"O iyi bir adam Erica. En iyilerinden biri. Steve kabul etmek istemiyor. ama Heather onun hayatının geri kalanında olduğu gibi sefalet içinde yaşamasını istemezdi. Maddie'nin deli olduğunu mu düşünüyorsun? Deliliği Heather icat etti. O partinin hayatıydı. Turta kadar tatlıydı ama tatlım, ona karşı gelersen seni mahvederdi. Herkes Heather'ı severdi ve bence Steve başka birine aşık olursa dünyanın onu unutacağından korkuyor."

Birkaç sipariş daha aldım ve yarım düzine içki hazırladım, bir yandan da Bridget'in söylediklerini düşünüyordum. Dom'u kaybettikten sonra onu sevmeye devam etmem mümkün müydü? Hayatı onun benden isteyeceği şekilde yaşamaya devam ederek onun anısını onurlandırmak?

Bridget ve ben barı kapattıktan sonra eve dönerken yol boyunca bunu düşündüm. Yeni ve parlak cipimi iskelenin yanına park ettim ve Steve'in yıpranmış ahşabın kenarında oturduğunu, ayaklarının kenardan sarktığını gördüm.

Sürücü koltuğundan inip kapıyı kapatırken, "Güzel yolculuk," dedi. Steve ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü.

"Teşekkürler." Soğuk gece yarısı havasında konuşurken nefesim yüzümde bulanıklaştı. Ellerimi paltomun ceplerine soktum. "Biraz daha büyük bir şey istemiştin. Bilirsin işte..."

"Evet," dedi, başka bir araba kazası geçirme korkumu onaylayarak. İskelenin ve çimlerin kenarında oyalandı ve ellerini kalçalarını ve uyluklarını saran yıpranmış kot pantolonunun ceplerine soktu. Anlaşılan soğuk hava onu etkilememişti. Tişörtü ikinci bir deri gibi üzerine yapışmıştı ve arkası dönük kasketi önümdeki sorunlu adamı biraz daha çocuksu gösteriyordu.

Pencerelerden loş mutfak ışığının parladığı evine baktım. "Uyuyamadın mı?"

Omuz silkti. "Seni bekledim. Eve sağ salim vardığından emin olmak istedim." Steve gözlerini yerden kaldırıp benimkilerle buluşturdu ve ağzının kenarında hafif bir gülümseme yakaladım.

"İşte buradayım." İskeleye doğru bir adım attım ama anında kör oldum. "Kutsal shiitake mantarları!" Gözlerimi siper ederken bağırdım. "Verandamda bir UFO mu var?"

Steve kıkırdadı ve elini sırtıma koyarak beni iskeleye doğru götürdü. "Uzaylı yok ama bu sabahki olaydan sonra Maddie'yi aradım ve bazı güncellemeler yapmak için onayını aldım."

"Yükseltmeler mi?"

Elimi tuttu ve yüzen evin kenarından güverteye çıkmama yardım etti. Elinin nasıl bir his vermesini beklediğimi bilmiyordum ama sert nasırlar beni şaşırttı. Sanırım yaptığı onca ağırlık kaldırmadan kaynaklanıyordu. Şimdi ön kapının üzerine monte edilmiş olan projektörü işaret etti. "Hareket sensörü var. Arabanı park ettiğin yere sen ya da bir başkası yanaşırsa yanacak."

"Teşekkür ederim." Bir rüzgâr yüzen evi bir o yana bir bu yana salladı ve ben can havliyle kapının çerçevesine tutundum.

"alışamadın mı?" "Nereden biliyorsun?"

Kıkırdadı, "Kusacakmış gibi görünüyorsun."

"Muhtemelen öyle olacak," diye iç . Steve telaşlanmış görünüyordu, ben de ekledim: "Görünüşe göre beni deniz tutuyor. *Gerçekten* deniz tutuyor."

Kaşları eğlenerek kalktı. "Ve sen bunu daha önce bilmiyordun

."

"Yüzen ev kiralamaya karar vermeden önce. Evet."

Steve kıkırdadı. "Ne kadar kötü?"

"Şimdiye kadar Dramamine hisselerine sahip olmalıydım," dedim alaycı bir ifadeyle.

Ön kapının kilidini açarken gülümsedi.

Steve beni içeri kadar takip etti -hangi sebeple, hiçbir fikrim yok. Ben ışıkları yakarken etrafına bakındı. "Farklı görünüyor."

"Evet, Maddie kiracı aramaya başlamadan önce üzerinde biraz çalıştığını söyledi." Çantamı mutfak masasının üzerine attım. Acıkmıştım ama hiçbir şey kulağa hoş gelmiyordu. Yemek pişiremeyecek kadar yorgun olduğum için akşam yemeği olarak bir kase mısır gevreğine razı oldum. Dolaptan üzümlü gevreği almak için mutfak adasının etrafında döndüğümde, beynimdeki karbonhidratla beslenen şeytandan gelen kötü bir istek, beyin sapımdan aşağıya, omurgamdan aşağıya ve mideme doğru hızla ilerledi. Geri dönüşü yoktu.

Waffle. Waffle kulağa hoş geliyordu ve *şimdi* ihtiyacım vardı. Saate bir göz attım. Neredeyse sabahın birine çeyrek vardı ama canım bir şey çektiğinde, onu yiyene kadar bu istek geçmiyordu. *Bu yüzden kot pantolonum sürekli kalçalarıma batıyordu.*

Yarın akşam yemeğine kadar bara dönmek zorunda değildim, yani istersem uyuyabilirdim. Ve şu anda waffle'ı uykudan daha çok istiyordum.

"Yakınlarda bir Waffle House var mı?"

diye sordum. Steve başıyla onayladı.

"Morehead City."

Dudaklarımı büzdüm. Sabahın birinde köprüden geçip Morehead'e gitmek zorunda kalmayı gerçekten istemiyordum ama waffle...

"Waffle aslında kulağa hoş geliyor," dedi buzdolabına yaslanıp o büyük, dövme kollarını göğsünde kavuştururken.

Gecenin bir yarısı benimle waffle yemeye hazır olduğunu mu ima ediyordu?

"Hadi," dedi buzdolabından inip kapıya yönelirken. "Arabam iki dakika içinde gelecek."

İki dakika, iş kıyafetlerimden -bir kot pantolon ve solmuş bir tişört, göğüslerimi erkek müşterilerin biraz daha fazla bahşiş vermesine yetecek kadar gösteriyordu- çıkıp bir çift yumuşak tayt ve uzun kollu bir gömlek giymem için ancak yeterli bir süre idi.

"Arkanı dön lan!" diye bağırdığını duyduğumda çimlerin üzerinden arabasına doğru ilerliyordum.

"Affedersiniz?" Parlak, kaslı arabasının önünde durduğumda bağırdım.

"Üzerinde Duke yazan bir şey giyen ya da üzerinde lanet bir Mavi Şeytan arabama biniyor. Yürüylebilirsin." "Morehead'e mi? Dalga mı geçiyorsun benimle? Sadece bir gömlek."

"İki seçenek var, Tatlı Yanak," dedi bagajı açıp içine uzanırken. Kapıyı çarparak kapattı ve bana bir şey fırlattı. "Ya yürürsün ya da bunu giyer ve seninkini ateş çukuruna atarsın."

Kumaş tomarını yakaladım ve açtım. Sanki beni yakmış gibi hemen yere attım. "Kahretsin, hayır! Carolina ile ilgili bir şey giymektense patates çuvalı giymeyi tercih ederim."

Aslen Kuzey Carolina'lı değildim ama Dom'la birlikte Duke'ta yüksek lisansını tamamlamak için Durham'a taşındıktan beş dakika sonra Duke Blue Devils ile UNC Tarheels arasındaki rekabete iyice kaptırmıştık kendimizi.

Katran deliği olmak için *asla* iyi bir gün değildi.

"Sen ECU'ya gitmedin mi?" Ben sordum. Bunun bir önemi yoktu. Üniversiteye Mars'ta da gidebilirdiniz, ama Kuzey Carolina'da yaşıyorsanız, tuttuğunuz bir mavi takım olması gerekiyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bridget söyledi," dedim kapüşonlu tişörtü ona geri fırlatırken. Gök mavisinin o özel tonuna dokunduktan sonra ellerimi yıkamam gerekiyordu.

Steve yakaladı. "Ciddiyim Erica. Elimde arabamı senin Kusmuk Üniversitesi tişörtünden temizlemeye yetecek kadar kutsal su yok."

"Peki o zaman," dedim çantamdan anahtarlarımı çıkarırken. "Sanırım arabayı ben kullanacağım."

Boğazından bir hırıltı koptu ve kapüşonu başımın üstüne düştü. "Arabaya bin Erica."

"Sihirli kelime neydi?"

Steve gözlerini devirdi.

Elimdeki aşağılık kapüşonluya baktım. "Lütfen dersin o lanet şeyi giyerim."

Arabanın etrafında döndü ve yolcu tarafındaki kapıya yaslandı. "Sen lanet dersin ben de lütfen derim."

"Kapüşonu giymeyi tercih ederim."

"Keyfin bilir Cupcake," dedi sırtarak, bana kapıyı açarken. İsteksizce, üzerinde *Kuzey Carolina Üniversitesi - Chapel Hill* yazan korkunç kapüşonluyu Duke tişörtümün üzerine çektim.

Etek ucunu aşağı çekerken ona ters ters baktım.

"Mutlu musun?" "Kendimden geçtim."

Bu sefer gözlerimi deviren ben oldum. "Bu waffle'lar buna değse iyi olur.

En azından etrafta bu iğrenç UNC çöplüğünü görecektir kimse yok."

Direksiyonun arkasına geçip kontak anahtarını çevirirken kıkırdadı. "Birileri biraz dramatik."

Sırıttım. Ona sataşmaya devam etmek istedim ama vazgeçtim. Ne de olsa gecenin bir yarısı beni waffle yemeye götürüyordu. Beni besleyen eli ısırmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Garaj yolundan sağa döndü.

"Morehead'e gideceğimizi sanıyordum. Orası diğer yol değil mi?"

O cevap vermeden önce, kapüşonlunun liflerine sinmiş kolonyasının hafif kokusunu aldım ve dev kolları yumruk yapıp burnuma götürdüm ve ihtiyatlı bir şekilde kokladım.

Bir kez daha sağa dönüp Beaufort şehir merkezine doğru ilerlerken, "Yemin ederim temiz," dedi.

Yakalandığım için kızardım ve ellerimi kucağıma bıraktım. "Biliyorum."

"Etrafta dolaşp bir şeyler mi kokluyorsun?"

"Tanrım," diye inledim. "Hayatının amacı etrafta dolaşp beni en utanç verici anlarımda yakalamak mı?"

Steve'in ağzı orantısız bir sırtışla kapandı. "Belki."

"O zaman bana kendinle ilgili utanç verici bir şey söyle."

Tarihi evlerin sıralandığı dar sokaklardan geçerken sürücü koltuğuna rahatça gömüldü. Anlaşılan Chase ve Hannah Jane'in buralarda evleri vardı. Gecenin köründe bile çok güzeldi. Steve boğazını temizledi ve bana baktı. "Bazen çok güzel kokan bir kadının yanından geçerken bir an durup tadını çıkarıyorum çünkü Heather'ın parfümünü ne kadar sevdiğimi özlüyorum."

Bir dakika boyunca ona baktım. *Beni daha iyi hissettirmeye mi çalışıyordu?*

"Evet..." Sözümü kestim. "Anlıyorum."

Boş bir otoparka girene kadar sessizce yol aldık. Steve motoru durdurdu, ben de etrafıma bakındım. "Beni Waffle House'a götüreceğini sanıyordum."

Dışarı fırladı ve benim için kapıyı açtı. "Bu daha iyi."

OceanofPDF.com

STEVE

Ed's şehirdeki en iyi kahvaltıya sahipti. Hatta muhtemelen sahildeki en iyi kahvaltının onlarda olduğunu iddia edebilirim. Hepsinden iyisi, günün yirmi dört saati açık olmalarıydı. Ethel gıcır gıcır önlüğüyle koşuşturdu ve bizi bir kabine soktu. Yılların yıpranmışlığı vinyl kaplamayı çatlatmıştı ama temizdi. Boynundaki inci zincirden sarkan gözlüğünü aldı ve burnunun ucuna yerleştirdi. "Bu gece görevde misin, tatlım?" Erica ve ben karşılıklı olarak yerleşirken sordu.

Ketçap şişeleri ve şeker paketlerinin arkasından plastik kaplı iki menü alırken, "Hayır, hanımefendi," dedim. Ethel ben doğmadan önce de aç polislere yağlı lokanta yemekleri dağıtıyordu. Chase ve ben gece görevdeyse, genellikle vardiyamızın bir noktasında soluğu burada alırdık. Erica'ya bir menü uzattım ve kendiminkine bakıyormuş gibi yaptım. Aslında ne olduğunu görmeme gerek yoktu, buraya her geldiğimde aynı şeyi sipariş ederdim.

"Peki bu gece yanınızdaki genç ve güzel bayan kim? Seni daha önce buralarda gördüğümü sanmıyorum, tatlım. Adın ne senin?"

Hay sikeyim. Erica'nın kim olduğunu nasıl açıklayacaktım? Boğazımı temizledim. "Bu Erica Shaw. Maddie Dorsey'nin yüzen evini kiralyor." "Oh, evet!" Ethel geniş bir gülümsemeyle şöyle dedi. "her şeyi duydum, Canım. Steve'imizin artık ona arkadaşlık edecek senin gibi güzel bir komşusunun olması çok iyi bir şey."

Ethel kilise bülteni için düğün duyurumuzu yazmaya başlamadan önce uzanıp Erica'nın menüsünü aldım ve çeşni kutusunun arkasına koydum. "Ben her zamankinden alacağım. O da cevizli waffle ve yanında domuz pastırması alacak."

Erica kaşlarını kaldırdı. "İki kahve," diye ekledim.

Erica başını salladı. "Bana kahve yok. Sıcak çayınız var mı?"

Ethel homurdandı. "Elimizdeki tek ay Atlantik kadar soğuk ve muhtemelen bir tutamda krep urubu olarak ikiye katlanabilir."

Erica kıkırdadı, "O zaman sadece su ieeğim."

Ethel mutfaağa geri dnerken, "Keyfin bilir," diye homurdandı.

Kalarını kaldırdım. "Kahve içmiyor musun?"

"Kafeinden uzak durmaya çalışıyorum. Eğer gerçekten ihtiyacım olursa tatlı çay içerim," dedi ve sanki bu tamamen normalmiş gibi omuz silkti.

Değildi.

Sabah, ğlen ve akşam kafeinle yaşardım. Chase'le birlikte bir vardiyada bir kasa Red Bull imemiz hiç de nadir değildi. Belki de bu yüzden bok gibi uyuyordum. *Hayır, bu olamaz.*

"Ve deniz tutmasına da iyi geliyor," diye ekledi.

Gülmekten kendimi alamadım. "Ciddiyim. Rahibe mısın sen?" şimdi gülme sırası ondaydı. "Ne? Hayır mı?"

"Neden kafein yok?"

Erica omuz silkti. "ocuklarının neleri yemesine izin verdikleri konusunda çok katı olan bir ailenin dadısıydım. şeker yok, işlenmiş hiçbir şey yok, *kesinlikle* gazlı içecek yok. Hepsi organikti - gerçekten gevrek, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Evde kahve kokusundan hoşlanmıyorlardı, bu yüzden yanımda hiç getirmediim veya evlerinde hiç yapmadım. Onların tercihlerine uymak, arabamda bir fincan içip günün ilerleyen saatlerinde tekrar kahve içmek istediğimde başımın ağırmasından daha kolaydı. Ayrıca limonlu yeşil çay sabahları gerçekten enerji verici olabiliyor."

Boğazımı temizledim ve yavaşça masaya doğru eğilerek kollarımı gri formikaya dayadım. Daha ihtiyatlı olmak için sesimi alçaltarak, "Seni tarikatlarına katmaya çalışırlarsa iki kez göz kırp" dedim.

"Tarikat derken piramit düzenini kastediyorsanız, evet. Pardon, *kendi kendinizin patronu olmak, hayatınızın ve mali durumunuzun kontrolünü elinize almak için çok seviyeli pazarlama fırsatı,*" diye sırttı.

Ben de sırttım.

Ethel bir kucak dolusu tabakla geri geldi ve tabakları aramızda paylaştık. Bana yumurta, domuz pastırması, patates kızartması, waffle ve irmik. Erica için cevizli waffle ve domuz pastırması. Kabul ediyorum, waffle bir basketbol topu kadar genişti.

"*Hepsini* yiyecek misin?" Ethel uzaklaştığında söyledi. "Evet."

Waffle'ını kesmeden önce ona dikkatle baktı. "Neden cevizli waffle?"

"Hiç yedin mi?" kızartması ısırıkları arasında söyledim.

Başını salladı.

"Dene bakalım."

Erica omuz silkti ve bir ısırık aldı.

Bir ısırık iki ısırığa dönüştü ve yemeğimizi yerken rahat bir sessizliğe gömüldük.

"Haklıymışsın," diye inledi bir dilim pastırmayı yerken. "Cevizli waffle tam bana göre. Ben değişmiş bir kadıyım."

"Söylemiştim," diye sıırtım kahvemden bir yudum alırken.

Erica kabinde arkasına yaslandı ve etrafına bakındı. Mekânda sadece ikimiz vardık ve Ethel arkalarda bir yerde sabah kahvaltısı kalabalığı için hazırlanıyordu. "Ben de özledim," dedi birdenbire.

"Neyi özledin?"

"Dom'un kokusu." Dudaklarını hüznü bir gülümseme süsledi. "Onun kolonyası." Parmakları boş bardağının kenarında gezindi. Dirseğini masanın kenarına dayayarak çenesini ellerinin arasına aldı. "Bazen barda onunla aynı kolonyayı sürmüş birine servis yapıyorum ve kapılara bakıp onun içeri girip beni bu kâbustan uyandırmasını bekliyorum."

Anladım. Kaç kez kanepede oturup kapının açılmasını ve Heather'ın eve gelmesini beklediğimi sayamadım. Bana dönelim.

"Ne tür bir kolonya?"

"Ralph Lauren."

Sakalımı okşadım, ağzımın kenarındaki gülümsemeyi gizledim. Kullandığım kolonyanın markası buydu. Heather her Noel'de bana alırdı.

Orada bir süre daha oturduk. İkimiz de pek bir şey konuşma ihtiyacı hissetmedik. Sadece bir arkadaşımızın olması güzeldi. Ethel geri geldi, tabaklarımızı temizledi ve hesabı masaya bıraktı. Erica çantasına uzandı ama onu durdurdum. "Ben hallederim."

"Hayır-" diye itiraz etti. "Seni normal bir insan gibi uyumaktan alıkoyan benim. Bu benim ikramım."

"Erica," dedim en otoriter polis sesimle. Çantasını karıştırmayı bıraktı ve bana baktı. "Ben hallederim."

Hesabı ödedim ve onu arabaya kadar geçirdim. Eve dönüş yolu çok uzak değildi ama keşke daha uzun olsaydı diye düşünürken buldum kendimi. Erica waffle komasındaydı, mutlu bir şekilde doymuştu ve arabanın içinde uyuklamak üzereydi.

yolcu koltuğu. Uyuyan Erica'yı içeri taşıdığım ve yatağına yatırdığım bir görüntü zihnimde canlandı. Bunun nasıl bir his olduğunu neredeyse biliyordum. Geçen sabah onu kucağıma almıştım. Uyandığında yanıma bastırarak kıpırdanmasının nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Uzun araba yoluma döndüğümde, "Bu projektör kesinlikle çok hassas," dedi. "Buradan her yeri görebiliyorum."

Onun yatağımda olduğu düşüncesiyle dikkatim o kadar dağılmıştı ki söylediklerinin hiçbir önemi yoktu. Ayağımı frene bastırdım. "Bizi buraya kadar . Ağaç sınırını geçene kadar devreye girmiyor. Kontrol ettim."

"Orada biri var..." Fısıldadı.

Saate baktım, sabahın üçüydü. *Lanet olası mülkümde biri olmasa iyi olurdu.* "Gidip kontrol edeceğim," dedim ona doğru uzanıp torpido gözünün kilidini açarken ve orada sakladığım dokuz milimetreyi çıkarırken. "Kapılar kilitliken burada oturacaksın. Anladın mı?"

Erica başını salladı. Cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyordu ama gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Muhtemelen o da benimkileri görmüştür.

Uzandım ve elimi kalçasına koydum. "İyileşecek. Bir sincap ya da başka bir şey tetiklemiş olabilir. Belki de sensörün yanından geçen bir çöp."

Elini benimkinin üstüne koydu.

Garaj yolundan aşağı süzıldüm ve evimin önüne geldim. Challenger'ımı park ettim ve dışarı çıktım. Tetik parmağımı korumaya dayadım. Projektör hâlâ açıktı ama birinin bana gizlice yaklaşma riskini göze almak istemedim. Güvertede ilerlerken, pencerelere bakarken, tüm kilitleri kontrol ederken ve herhangi bir rahatsızlık belirtisi için bölgeyi tararken omuzlarımı yüzen evin kenarına yasladım.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey.

Silahımı kotumun kemerine soktum ve ön kapıya doğru geri yürüdüm. *Sadece bir sincap olmalı,* dedim kendi kendime. Ta ki karşılama paspasının yanındaki sigara izmaritini görene kadar.

Erica olabildiğince dürüst biriydi. Alkol yok, küfür yok, kafein yok - kesinlikle sigara içmiyordu. Maddie ve Luca da öyle. Körfezin karşısına baktım. Koca evlerindeki tüm ışıklar sönmüştü.

Etrafa bir kez daha baktım. Hiçbir şeye dokunulmamıştı. Tek bir şeye bile. O sigara izmaritinde kanımı donduran bir şey vardı. Hâlâ için için yanıyordu.

Erica onu evime götürürken sessizdi. Geri dönüp kapılarından parmak izi almam ve sigarayı kanıt olarak paketlemem gerekiyordu.

Neyin kanıtı? Tam olarak emin değildim. Ama içgüdülerim beni henüz yanlış yönlendirmemişti ve şimdi de onları görmezden gelecek değildim.

"Taylor Creek Inn'de bir oda tutabilirim," dedi ellerini ovuşturup oturma odasına bakarken.

"Erica, saat sabahın üçü."

İçini çekti ve elini tekrar vahşi buklelerinin arasından geçirdi. "Nerede, um... Nerede uyumalıyım?"

"Kanepe oldukça rahat," diye mırıldandım çamaşır dolabını açıp fazladan bir yastık ve Heather'ın sarılmayı sevdiği yumuşak bir battaniye çıkarırken. Belki Erica'nın da hoşuna giderdi.

Başını salladı ve çantasını sehpanın üzerine koydu. "Bunun için minnettarım." İçini çekti ve pencereden dışarı, yüzen eve doğru bir bakış fırlattı. "Sabah bir şeyler düşüneceğim."

"Merak etme," dedim yastığı yere bırakıp battaniyeyi onun için sererken.

Yastığımı almak ve dişlerimi fırçalamak için yatak odasına geri döndüm, kot pantolonumu eşofmanla değiştirmek için durdum. Geri döndüğümde Erica'yı kanepede battaniyenin altında uzanmış buldum. Hâlâ benim UNC kapüşonlu tişörtümü giyyordu ve aptalca bir nedenden ötürü bundan nefret etmiyordum. Gözleri kapalıydı ve ellerini çenesinin altında birleştirmişti ama henüz uyumadığı belliydi.

Yatar koltuğun ayaklığını çıkardım ve yastığımı üzerine attım. Uyumak için tercih ettiğim ilk yer değildi ama fena da sayılmazdı. "Ne yapıyorsun?" Yorgun bir sisin içinden mırıldandı.

"Uyumaya gidiyorum." Koltuğa gömüldüm ve ayaklarımı uzattım.

"Burada mı uyuyacaksın?"

"Genelde öyle yaparım."

"Yatar koltukta mı?"

İçimi çektim. Erica'nın evinde neler olup bittiğini bilmemenin verdiği adrenalin, hissettiğim saf yorgunlukla birleşince beni bir pislik yapmak için mükemmel bir kombinasyon olmuştu. "Kendimi tekrar edemeyecek kadar yorgunum," diye homurdandım. Bu saatte yapabileceğim en iyi şey buydu.

"Genelde orada mı yoksa burada kanepede mi uyursun sormuştum," dedi sessizce.

Avuçlarımı yüzümde . "Kanepe."

Birkaç saat içinde kalkmam gerekirken neden mükemmel yatağında uyumadığımı açıklamak istemiyordum. Hatta nedenini hiç açıklamak istemiyordum. Sebeplerim sadece ve sadece bana aitti. Kafamdaki şeytanlarla nasıl başa çıkacağım konusunda başka kimsenin onayına ihtiyacım yoktu.

Erica doğrulup oturdu.

"Benimle yer değiştir." "Ha?"

"Evini istila eden benim, eğer genellikle kanepede uyuyorsan, o zaman yatar koltuğu ben alırım."

" yok. Uyu hadi."

"Steve-"

"Sana uyumanı söylemiştim Erica." Pislik modundaydım, tam bir ahmak olmak için keskin bir sola dönmek üzereydim. Yorgun olduğum içindi. Geçen gece yaptığımız gibi Erica'nın yanındaki kanepeye sıkışmayı düşündüğüm için değil. Yüzümü saçlarına gömmek ve kollarımı kıvrımlı vücuduna dolamak istediğim için değil.

Onu yakınımında tutmak ve ona bir şey olmasına izin vermeyeceğimi bilmenin rahatlığını vermek istediğim için değil.

Elinin benimkinin içine kaydığını hissettim. Erica parmaklarını benimkilerin arasına soktu ve hafifçe çekti. Zihnim itiraz etti ama bedenim etmedi. Koltuktan kalktım ve onu kanepeye kadar takip ettim. Midem burkuldu ve kalbim göğsümde acıyla çarptı. Yastığımı ona verdiğimin yanına koydu ve elimi çekiştirerek sessizce önce benim uzanmamı emretti.

Bunu zaten bir kez yapmıştım. Tekrar yapabilirdim. Sadece bir kanepeydi. Onu Heather'la uyuduğumuz yatağa götürmek gibi bir şey değildi.

"Steve," diye fısıldadı elimi çekiştirirken. "Fazla düşünme o."

Boğazımdaki suçluluk düğümünü zorlayarak kalın bir şekilde yutkundum. *Bunu zaten bir kez yapmıştım. Tekrar yapabilirim.* Sol elimdeki gümüş alyans tenimi yakıyordu. Heather öldüğünden beri bir kez bile çıkarmayı düşünmemiştim.

Hiç sebebim olmadı.

Güneş birazdan Atlantik'in üzerinden doğacaktı ve göreve çıkmadan önce gerçekten biraz uyumam gerekiyordu.

Kanepeye oturdum ve salladım. Uzandım ve elimi kalçasına koyarak onu aşağıya doğru yönlendirdim. Vücuduma paralel bir şekilde uzanmak için kıpırdanırken kaskatı kesilmişti, başını koluma zar zor yasladı.

"Bunun rahat olması mümkün değil," diye tersledim. Aksini söylemesine fırsat vermedim. Kolumu kum saati beline doladım ve onu yanıma çektim, böylece başını bana yaslamak zorunda kaldı. Elinin üzerimdeki ince pamuklu tişörtün üzerinden kaydığını ve göğsümde durduğunu hissettim. *Tanrım, tenime dokunması nasıl bir his olurdu? Elini eşofmanımın elastik bel bandından aşağı kaydırması...*

"Bu iyi mi?" Fısıldadı.

"Bir saniye," diye homurdanarak koltuktan kalktım ve tişörtümü başımın üzerine çekip sehpanın üzerine fırlattım. Tekrar uzandım ve umduğum gibi Erica başını omzumla göğüs arasındaki köşeye koydu ve elini karnıma koydu. Şimdi sorma sırası bendeydi. "Bu iyi mi?"

Bir dakika sessiz kaldı ama parmaklarının karın kaslarımda gevşediğini hissettim. "Evet."

"Tamam. Biraz uyu."

Duyduğum tek ses onun düzenli nefes alışığıydı. Göz kapaklarım ağırlaştı ve başımın tepesini çenemin altına sıkıştırabilmek için başımı çevirdim.

"Steve?"

"Hm?"

"Size bir soru sorabilir miyim?" Eklemeden önce bir süre durakladı.

"Kişisel bir soru."

"Evet."

"Sen... Biliyorsun-"

Ne soracağını bilmek için zihin okuyucu olmaya gerek yoktu. "Heather öldüğünden beri biriyle yattım mı?"

"Evet."

"Hayır. Ben... Ben yapmadım."

"Hiç yaklaştın mı?"

Şu anda. Şu an, Heather öldüğünden beri birinin bana yaklaşmasına izin verdiğim en yakın andı. Ve ben sadece fiziksel yakınlıktan bahsetmiyordum.

Ve buna bu kadar ihtiyacım olduğu için kendimden nefret ediyordum. Bunu bırakın başkasına, kendime bile itiraf etmek istemiyordum. Yine de içten içe buna ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"Bu," dedim, boğazım sanki bir kilo kum yutmuşum gibi hissediyordu. Gözyaşlarım göz kapaklarımın arkasını yaktı ama onları kapalı tuttum. "Şu anda. Seninle birlikte."

Göğsümde sıcak bir şey hissettim ve Erica'nın gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü fark ettim. Bunu söylemesine gerek yoktu ama aklının nerede olduğunu biliyordum. *Kalbinin nerede olduğunu.*

Kalbi, sevdiği adamla birlikte ayaklar altındaydı.

OceanofPDF.com

STEVE

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" Chase benimkinin karşısındaki masanın arkasına çökerken sordu. Onu, bunun bir sorudan çok bir talep olduğunu anlayacak kadar uzun süredir tanıyordum. Eski metal masanın kenarından tuttu ve sandalyesini yaklaştırdı. Queen's'ten aldığı kahve fincanını bilgisayar faresinin yanına koydu ve benim sorgulamam için bana döndü.

Ah, lanet olsun. Bu sabah Queen's'e gitmiş. Yani muhtemelen kızlardan biriyle karşılaştı ya da... Siktir.

Siktir, siktir, siktir, siktir.

"Bu sabah Queen's'de Bayan Ethel'e rastladım," dedi gelişigüzel. Anlaşılmaz bir şeyler homurdandım.

"Yoğun bir gece geçirdiğini söyledi," diye devam etti Chase. "Seni ve Erica'yı sabahın ikisinde bir kulübede samimi bir şekilde otururken gördüğünü söyledi." Polis departmanının sunucusuna giriş yaptıktan sonra sandalyesinde arkasına yaslandı ve kahvesinden uzun bir yudum aldı. "Belki de son aramada bardaydın ve onunla ve Bee ile gittin diye düşündüm, ama Bee'ye mesaj attım ve dedi ki-"

"Kapa çeneni," diye homurdanmanın biraz üstüne çıktım. Zamanımı kiminle geçirdiğim ya da günün ve gecenin hangi saatlerinde onlarla birlikte olduğum konusunda Chase'in ya da bir başkasının fikirlerine ihtiyacım yoktu.

Özellikle de dün gecedен sonra.

Tanrı merhamet etsin. Aklım hâlâ yerindeydi. Dün gece nasıl uyuduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama uyudum. Ve on ay içinde ikinci kez kaya gibi uyudum. Aklım birkaç saat öncesine, Erica'nın kollarımda olduğu zamana gitti.

"Bu," dedim, boğazım sanki bir kilo kum yutmuşum gibi hissediyordu. Gözyaşlarım göz kapaklarımdan arkasını yaktı ama onları kapalı tuttum. "Şu anda. Şu anda.

sen."

Göğsümde sıcak bir şey hissettim ve Erica'nın gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü fark ettim. Bunu söylemesine gerek yoktu ama aklının nerede olduğunu biliyordum. Kalbinin nerede olduğunu.

Kalbi, sevdiği adamla birlikte ayaklar altındaydı.

Onu kendime çektim ve başını göğsüme yasladım.

"Korkuyorum," dedi, sessiz gözyaşları dökerken sesi titriyordu. Parmak uçlarımı nazikçe yukarı aşağı gezdirirken, "yanındayım," dedim.

Kolunu. Şimdi ona o lanet kapüşonu verdiğim için lanet ediyordum. Aramızda mümkün olduğunca az şey olmasını istiyordum.

"Hayatıma devam etmeye çalışmaktan korkuyorum. Onu unutmaktan korkuyorum."

Parmaklarımı koyu kahverengi buklelerine doladığımda, "Kimse hayatına devam etmen gerektiğini söylemiyor," diye mırıldandım.

Erica burnunu çekti ve başını göğsüme gömdü. "Ama bunun alternatifi ne? Hayatımın geri kalanında mutsuz olmak istemiyorum."

Bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu.

Chase dikkatimi çekmek için sesini yükselterek, "Kardeşim," dedi. "Ne oluyor be? Onunla çıktın mı, çıkmadın mı?"

"Onunla çıkmadım," diye homurdandım birkaç e-postaya tıklarken.

Chase sırtıttı. "Saçmalık."

"Çocuklar," diye azarladı Şef Lori Byrne, kırmızı ruju ve incileriyle kasıla kasıla yürürken. Kadınların hem çok iyi polis olup hem de makyaj yapabilecekleri kuralına uyuyordu. Hiçbirimiz bu konuda bir şey söylemedik çünkü ondan çok korkuyorduk.

Ve iyi bir noktaya değindi.

Şef Lori sıkı bir departman yönetirdi ve kimseden bir bok almazdı. Öne doğru eğilip, "Bak, Maddie'nin evine geç döndü, ikimiz de acıkmıştık ve açık olan en yakın yer Ed'in yeriye," demeden önce onun ofisine girmesini bekledim.

"Aferin sana," dedi kayıtsızca, masasındaki tepside bir dosya alıp açarken.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu kadar mı?"

Chase omuz silktili. "Evet, bu kadar." Gözlerini sağa sola çevirdi ve sırtarak ekledi: "Tabii neden onun parfümü gibi koktuğunu söylemek istemiyorsan."

Masamdaki kanıt torbasını aldım ve başka bir şey söylemeden arşivlere doğru yürüdüm.

Yüzen evde yaşanan sorunlarla ilgili bir dava açmak için telefon ettim. Maddie ve Luca suç duyurusunda bulunmaktan endişe etmediklerini söylediler. Ama dün gecedен sonra, Erica'ya bulaşmak gibi çok kötü bir karar veren şerefsizin işi büyötmeye karar vermesi ihtimaline karşı ayrıntılı bir kayıt tutmak istedim.

"Neyi indirdin?" Masama döndüğümde Chase sordu ve geride bıraktığım dağ gibi evrak işlerini sıralamaya başladım.

Elimi tekrar saçlarımın arasından geçirdim. "Yüzen evin etrafında olup bitenlerle ilgili içimde kötü bir his var."

"Bunun sadece çok fazla zamanı olan çocuklar olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?"

Başımı salladım ve Erica geldiğinden beri olanları anlattım. Lastikleriyle oynanmasını. Bariz vandalizm, mülke izinsiz girme ve mülke zarar verme - ki bunların hepsini zaten biliyordu. Gecenin bir yarısı lokantadan döndüğümüzde kapısının önünde bulduğum hâlâ yanan sigara izmariti.

Omuz silkdim. "Tasadüfler hakkında ne derler bilirsin."

Chase öfkeli bir nefes verdi. "Çok fazla planlama gerektiriyorlar." Derlemeye başladığım dava dosyasını karıştırdı. "Aklında biri mi var?"

"Oldukça iyi bir tahmin." "Kimi düşünüyorsun?"

"Tyler Beale. Ya da onun aptal kardeşleri. Ya da aptal babası." Lanet olsun, bütün aile zehirliydi. Nesillerdir Beaufort'ta sorun çıkarıyorlardı. Büyükannesi canı isterse ortalığı karıştırmaktan çekinmezdi. Bilmeliydim, yaşlı kadını birden fazla sarhoşluk ve düzensizlik suçundan tutuklamıştım.

Chase kaşlarını çatı. "Erica'nın nişanlısını öldüren çarpıp kaçma olayında tutukladığımız sürücü değil miydi o?"

"İkisi de aynı."

"Ve sen onun bu boku çektiğini mi düşünüyorsun?" Dosyayı masama geri atarken sordu. "Sence kazadan sonra adına daha fazla suçlama ekler mi?"

Omuz silkdim. "Sanırım kefaletle serbest bırakıldığından beri kafası karışık. Zamanlama işe yarıyor."

"Erica'nın kurban olmak dışında bir ilgisi yok. Suçlamada bulunan o değil. Eğer Beale'in direksiyon başına geçme tercihinin sonuçları hakkında bir derdi varsa, bunu seninle, benimle ve savcılıkla konuşmalı."

"Belki," diye homurdandım oda sıcaklığındaki kahvemden bir yudum alırken. "Ama şu anda elimdeki en iyi şey bu."

"Gidip onunla konuşacak mısın?" Chase bilgisayarına geri dönerken sordu.

"Hayır."

"Arama izni talebi mi yazacaksın?"

"Hayır."

Burnunun kenarını sıktı. "Pekâlâ, şaka yap. Önsezinle ne yapacaksın Sherlock?"

Omuz silktim. "Onu iş yakalayacağım."

Chase bana endişeyle baktı. "Kardeşim, sırf..." diye kışının polislikten atılmasına neden olacak bir şey yapma. Sesi kesildi. Cümlesini bitirmesine gerek yoktu.

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

"Burada kurban o," diye karşı çıktı. "Yani, benim profesyonel görüşüme göre, her şeyin onunla ilgisi var."

İmzaladığım sayfadan başımı kaldırıp bakmadım bile. "Birçok insan için suç mahallerine çağırıyoruz ve adaletin yerini bulmasını sağladığım için benimle alay etmiyorsun. Ortada okunacak bir şey yokken bir şeyler okumaya kalkma."

"*Pek çok insan sizin çok çekici, çok bekar, çok tatlı komşunuz değildir.*"

Ona ters ters baktım. "Bridget'in bunu söylediğini duymasına izin vermesen iyi olur." Chase gözlerini devirdi.

"Siktir git."

"Memnuniyetle," dedim tamamlanmış birkaç dosyayı idari asistanımız Chelsea'ye vermek için masamdan uzaklaşırken.

"Daha sonra bira içmek ister misin? Kızlar işten sonra Jokers'a gitmeyi planlıyor. Mel turnuva için tişört bastıracaklarını söyledi. Nasıl olduklarını bilirsin."

Sırıttım. "Tabii ki."

Turnuva aslında Crystal Coast İlk Müdahale Ekipleri Yardımlaşma Kickball Turnuvasıydı. Ve çok rekabetçiydi. Koca bir gün boyunca koca koca adamlar ve kadınlar okul çocukları gibi kickball oynadı.

Çocuklar. Ama hayır içindi, yani en azından rekabetlerimiz iyi bir amaca hizmet ediyordu. Beaufort Polis Departmanı son kickball şampiyonu unvanını elinde tutuyordu. Her ne kadar geçen yıl katılmamış olsam da, galibiyetimizi BFD'den itfaiyecilerin yüzüne vurmaktan yine de biraz tatmin oldum.

Sadece polisler ve itfaiyeciler yarışmıyordu. Turnuvada EMS istasyonlarından, yerel plaj cankurtaranlarımızdan, yaşam uçuş helikopteri ekibinden ve Sahil Güvenlikten takımlar vardı. Hatta Mel bile Carteret Presbyterian'ın acil servisinden bir takımla bize karşı oynadı.

Kasaba ve poker kulübünün geri kalanı için bu, pahalı sosisli sandviçler yemek, gündüz içkisi içmek ve gereksiz yere acımasız olmak için bir bahaneydi. DeRossi'yi uyarmak zorundaydım. Konu kickball turnuvasına gelince Maddie'ye güven olmazdı. O ve Hannah Jane pençelerini çıkarmış, itfaiyeci aileleri hakkında atıp tutmaya hazır olacaktı.

Kavga çıkarmamalarına şaşırıyordum. Gürültülü kalabalığı yatıştırmak için gerginliği azaltma eğitimimizi kullanmak zorunda kalmadan bu kadar uzun süre dayanabilmemiz bir mucizeydi.

Bu yıl hangi hayır kurumu için oynayacağımızı bilmiyordum ama geçen yıl tüm bağışlar Heather'ın onuruna Amerikan Kanser Derneği'ne gitmişti.

Tüm bu nedenlerden ve daha fazlasından dolayı Beaufort'ta kaldım. Burası evimdi. Bu insanlar evimdi.

Ya Erica?

Maddie, Hannah Jane, Kris ve Bee'yle birlikte tribünde otururken, sevimsiz bir tişört giyerken gözümün önüne geldi. Patlamış mısır yiyor, alkolsüz ve kafeinsiz bir şeyler içiyor ama çok iyi vakit geçiriyordu. Belki sahada, kalede olurdum ve ona bakıp bana gülümsediğini görürdüm.

Heather'ın eskiden görüldüğü gibi görünürdü.

Telefonum cebimde titrediğinde neredeyse masama dönmek üzereydim.

***Erica:** Dün gece için teşekkürler. Gerçekten minnettarım. Bu gece yüzen evde olmayacağım. Bridget onun ve Kyle'ın evindeki misafir odasında kalabileceğimi söyledi, ben de bu gece işten sonra onunla eve gideceğim.*

Aklımda sadece üç kelime varken mesaja baktım. Jokers'taki neon tabelalardan biri gibi yanan üç kelime. Üç kelime ki

ödümü kopardı.

Hayatta kalıp kalamayacağımı bilmediğim üç kelime.

Benimle kal.

OceanofPDF.com

ERICA

Benimle kal.

Telefonum bir takırtıyla yere düştü ve destek almak için mutfak adasına tutundum. Kendimi dengesiz hissetmemin nedeni yüzen evin neden olduğu vertigo değildi.

Bu oydu.

Yanında uyanıyordu.

"Günaydın uykucu." Steve'in çakıl taşlarıyla dolu tınısı tüylerimi diken diken etti.

Kollarının belime sıkıca sarıldığını hissettim. Eli tıpkı kanepede yattığımız ilk gecede olduğu gibi kışımdaydı. Ama bu sefer? Bu sefer geri çekilmedi. Diğer eliyle, asi bir bukleyi şefkatle yüzümden uzaklaştırdı. Gözlerimi araladım ve onu bana bakarken buldum.

Fırtınalı mavi ile sıcak kehribar karışımı. Sabah ışığının dalgalar üzerinde parıldadığı okyanusa benziyorlardı.

"Günaydın," diye mırıldandım. "İşe gidebilmen için üstünden kalkmalıyım."

"Muhtemelen." diye kıkırdarken göğsü gümbürdedi. Pazuları esnedi ve beni daha sıkı tutarak kendine çekti. "Ama henüz kalkmaya hazır değilim."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ama parmaklarının kolumda nazik şekiller çizdiğini hissettiğimde hemen sakinleşti.

"İyi uyudun mu?" Diye sordu.

"Mhm." Bacaklarımı gerdim, ayak parmaklarımı kıvırdım ve ayaklarımı esnettikten sonra rahatlayıp tekrar yanına sokuldum. "Harika. Bence koltuğun büyüdü."

Saçlarımın arasında gezinen parmaklarının dokunuşuyla neredeyse eriyordum. Tanrım, Dom'un bunu yapmasına bayılırdım.

"Deniz tutmuş bir denizci gibi uyanmamak nasıl bir duygu?"

Doğrusu, midem hâlâ biraz rahatsızdı. Devam eden mide bulantısı mı, sabahın üçünde waffle ve domuz pastırması yemenin etkisi mi, yoksa bir odun atıştırmasıyla uyanmanın verdiği sinir mi emin değildim.

Çünkü bardaki kızlar haklıydı. Steve bir odun torbası.

Günah kadar ateşli, boz sakallı, muhtemelen Kaptan Amerika gibi kütükleri parçalayabilecek kaslara sahipti ve fanila içinde ciddi iyi görünüyordu.

Lumbersnack.

Ve şu anda, o odun torbası sarılmayı çok seviyordu.

Steve yan döndü ama kollarından kurtulmama izin vermedi. Onun yerine beni göğsüne doğru çekti. Ben bir çubuk figürü değildim. Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok kalçam ve oldukça iyi donatılmış bir çift kızım vardı. Karnım yumuşak, kalçalarım kalındı. Vücudumdan utanırdım, bu yüzden Dominic'in büyük kaşık olmasına nadiren izin verirdim.

Kıvrımlarıma daha fazla alışmadan Steve'in elinden kurtulmak üzereydim ki bir kolum belimin altından çıkıp ortama dolandı, diğeri ise kalçama yaslandı. Steve burnunu saçlarıma gömdü. Bahse giren bir kadın olsaydım, tatmin olmuş bir inilti çıkardığına yemin edebilirdim. Bu ses omurgamdan aşağıya doğru bir heyecan ürpertisi gönderdi.

Ben de kaldım ve gerçekten gitmesi gerekene kadar beni kaşıklamasına izin verdim.

Telefonumu almak için eğildim. Halüsinasyon olmadığından emin olmak için mesaja baktım. Ama hâlâ oradaydı ve gerçektir. Bridget'lerde kalmaktan memnun olduğumu belirten bir yanıt yazmayı yaralamıştım ki bir mesaj daha geldi.

Seni bir daha kanepede yatırmayacağıma söz veriyorum.

Steve bu sabah göreve gitmek üzere ayrılmadan önce evinde bekledim ve Bridget'i aradım, o da gidip güvenli olduğundan emin olmak için yüzen evi kontrol etti. Endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığı konusunda bana güvence verdi. Yine de Challenger'ının bagajından bir kit alıp kapı ve pencerelerimden parmak izi aldığını gördüğümde bunun ne kadar doğru olduğunu sorguladım. Bir baltalı katilin kilidi açmadığından emin olduktan sonra işe gitmek üzere ayrıldı ve ben de Bridget'lerde birkaç gün kalmama yetecek kadar kıyafet içeren bir çanta hazırlamaya gittim.

Şimdi mutfağında taşan bir gece çantasıyla dururken ne yapacağımı bilemiyordum.

Bu kafa karışıklığı beni bütün gün sersemletti. Çamaşır yıkamak için markete gittiğimde, sisin içinde hareket ettim. İşte bu yüzden mavi bir kot pantolon beyaz kıyafetlerimin arasına karıştı ve her şeyi Carolina mavisinin muhteşem korkunç bir tonuna dönüştürdü.

Tabii bu da aklıma Steve'in beni zorla giydirdiğinden beri çıkarmadığım kapüşonunu getirdi. Liflerinde hâlâ onun parfümünün izleri vardı - Dom'un sürdüğü parfümün aynısı. Bir anıyı kucaklamak gibiydi. Bir şekilde Dominic'e daha yakın hissediyordum ama beni tuttuğunu hayal ettiğim kollar ona ait değildi. Kalın ve kıvrımlıydılar ve omuzlarındaki derin kas çizgilerini kaplayan dövmeleleri vardı.

Steve'i daha önce tişörtü açıkken görmüştüm ama tenine hiç dokunmamıştım, en azından bu şekilde. Ama onunla birlikte kanepede uzanırken kendimi tutamadım. Bir aydan uzun bir süredir nefes almıyormuşum gibi hissediyordum.

Onun yanında uyumak, ona dokunmak, onun bana dokunduğunu hissetmek - kaygılarım eriyip gitti. O benim güvenli yerimdi; demir atıp dinlenebileceğim sakin bir liman.

Beni kanepede yatırmayacağına dair verdiği söze nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum, o yüzden vermedim. Onunla kalıp kalmayacağımı bile bilmiyordum. Belki de Bridget'lere gitmek en iyisiydi. Biraz boşluk iyi bir şey olabilirdi.

"Hey, parti insanları!" Maddie, arkasında Hannah Jane ve Kristin'le birlikte kapıdan içeri dalar dalmaz bağırdı. Giydiği şorttan daha uzun bir iç çamaşırım olduğundan oldukça emindim.

Bridget benimle birlikte barın arkasında durdu ve güldü. "Mad, o küçük sevimli kıçın nasıl donmuyor? Dışarı 50 derece!"

"Oh, donuyorum," dedi bar taburesinin üzerinde zıplarken. "Ama işte bu yüzden beni ısıtacak iyi arkadaşlarım Jack ve Jim var!"

Bridget gözlerini devirdi. "Sana alkol vermeden önce yemek yemelisin. Ne biliyorsunuz."

Maddie parmaklarını barın üzerine vurdu. "Hadi bu gece çalışalım."

Bridget bir fişin üzerine bir şeyler karalayıp aşçılara atarken, "Tamamdır," dedi.

"İşler nasıl gidiyor?" Tezgah altı bulaşık makinesinden bir kasa bardak çıkarırken sordum.

"Mozzarella çubukları, kızarmış turşu, parmak tavuk, jalapeno poppers, hushpuppies ve kızarmış makarna ve peynir," dedi Hannah Jane, Maddie'nin yanına otururken. Her zamanki gibi İngiltere Kraliçesi'yle tanışacak kadar güzel görünüyordu. Davranışları bile iyi yetiştirilmiş olduğunu haykırıyordu. Bir ayak bileğini diğerinin arkasına sıkıştırmış, kömür rengi kalem eteğiyle bar taburesine otururken oldukça ağırbaşlı görünüyordu. Krem rengi bluzu beline kadar sokulmuştu. Cildi sıcak ve kusursuzdu. Saçını ve makyajını kendi yapsaydı, muhtemelen profesyonel bir güzellik uzmanı olarak ek iş yapabilirdi. Ellerini barın üstüne koyduğunda mükemmel boyalı tırnaklarını fark ettim. O ve Maddie'nin nasıl böyle yiyip böyle göründükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir aydır midem bulanırken, şekersiz zencefil çayından başka bir şey içmezken ve bu sabah tartıya çıktığımda fazladan aldığım kilolar için ağlamamak için kendimi zor tutarken burada kalp krizi büfesi sipariş ediyorlardı.

İçleri çirkin olsa onlardan hoşlanmamak daha kolay olurdu ama poker kulübündeki kızların içlerinin de dışlarının da güzel olduğunu fark ettim. Bu beni daha da yabancı hissettiriyordu.

Onlar gibi görünmüyordum. Buralarda büyümedim. Kendi aileme bile zar zor uyum sağlıyordum. Neden yarışma kraliçelerine uymayı umduğumu bilmiyordum.

Melissa nefes nefese içeri koşarken, "Hey," dedi. "Üzgünüm geciktim." Hâlâ hastane önlüklerini giyiyordu. Omuzları barın üzerine ancak geliyordu, ama birkaç santim daha alabilmek için parmak uçlarına kalktı. "Ne kaçırdım?"

Kristin güldü, "Maddie pantolon giymiyor."

"Üzerimde pantolon var," diye itiraz etti, poposundaki küçük kot bakarken. "Sadece küçükler. Ayrıca, bahar resmi olarak geçen hafta başladı - bu da şort sezonu anlamına geliyor."

Melissa gözlerini devirdi. "Dışarısı buz gibi."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Jokers'ın içindeki sıcaklık kaynama noktasına ulaştı. Steve ve Chase içeri girdi.

Chase barın karşısına geçip Bridget'le göz göze gelirken sırtarak, "Selam hayatım," dedi.

Kızardı ama Maddie'nin herkes için sipariş ettiği meze dağını kaparak bunu gizledi. "Hey, sen," dedi sonunda, tabağı herkese doğru kaydırmak için arkasını döndüğünde.

Steve Melissa'nın yanında durdu ama doğrudan bana baktı. Jose Cuervo ve Bacardi'nin arasında olduğum yere mihlanmıştım.

Mel nazikçe onun bileğine dokundu. "Hey, son zamanlarda seni pek görmedim."

"Meşguldüm," diye kestirip attı.

İçki raflarını yeniden doldururken kaşlarımı kaldırdım ama bir şey söylemedim.

Melissa, "Son zamanlarda seni koşu yerimizde göremiyorum," diye devam etti. Steve omuz silkti. "Sadece koşu bandını kullanıyorum."

Dudağını çiğnedi ama neşeli bir yüz ifadesi takındı ve başını salladı. "Eğer bir koşu arkadaşı istersen beni nerede bulacağını biliyorsun."

Steve grubun diğer tarafına doğru yürümeden önce bir şeyler homurdandı. Oturdu ama Maddie'yle arasında bir tabure bıraktı. Bridget bu gece pistle ilgilenirken ben de barı toplamakla meşgul olmaya çalıştım ama onu her görüşümde bakışlarının yakıcı sıcaklığını hissettim.

"Şimdiye kadar nasıl buldun Erica?" Chase, ortak kolesterol tabağından bir tavuk parmağı çalarken söyledi. "Arı sende hâlâ tepelere kaçma isteği uyandırmadı mı?" Bridget duyacak kadar yaklaştığında alay etti. Bridget güldü ve onun başının arkasına vurdu. Chase, kız kaçmadan bileğini yakaladı ve onu dans pistine sürükledi. "Bir dans, Sindirella
-Sonra da ev işlerine geri dönebilirsin."

Bridget bana baktı, ben de ona el salladım. Burayı üç dakika boyunca tek başıma idare edebilirdim. Çarşamba günleri pek kalabalık olmazdı. Maddie bardan uzaklaştı ve diğer kızları da yanına çekerek dans pistinde Bridget ve Chase'e katıldı.

Geriye o, ben ve aramızdaki titreşen parazit kalmıştı.

Poker kulübünün geri kalanı müzik kutusundan yükselen honky-tonk şarkılarıyla dikkatlerini dağıtır dağıtmaz Steve barın biraz daha ötesine eğildi ve gülümsedi. İnci beyazı sırtışının hızlı parıltısı içime bir traktör römorku gibi çarptı.

"Hey," dedi tabaktan kızarmış bir turşu alıp ağzına atarken.

Havluyu elimde evirdim çevirdim.

"Merhaba." "Bak, bu gece hakkında-"

"Bridg ile kalabilirim-"

Steve ve ben aynı anda konuşmaya çalışmaktan gergin kahkahalar atmaya başladık. Barın üzerinden uzandı ve elini elimdeki havluya koydu.

boğarak. "Bak, ben, uyku durumunu çözeceğim. Sadece bu gece olacak. Maddie bana mesaj attı ve güvenlik şirketinin kamera yerleştirmek için yarın geleceğini söyledi."

Yeni cipimin arkasında duran çantayı düşündüm. Bridget, Kyle'la birlikte yaşadığı evde özel banyolu harika bir misafir odası olduğunu söylemişti. Steve'le bir kanepede sıkışıp kalmak kulağa neden bu kadar iyi geliyordu?

İçimi çektim, havluyu barın altına attım ve dirseklerimi yıpranmış meşeye dayadım. "Zaten fazla uzattım. Hayatına müdahale etmek istemiyorum."

"Bunu hep yapar mısın?"

"Neyi yapar mıyım?"

"İnsanlar senin için bir şey yapmayı teklif ettiğinde bahaneler uydur." Kaşlarımı çatıttım. "Benim yaptığım bu değildi."

"O zaman bende kal."

İçimi çektim ve kollarına baktım. Ne kadar iyi hissettiriyorlardı. Ne kadar güvende hissettiğimi. Bu çok fazlaydı.

Çok erkendi.

Çok erken olmalıydı. Değil mi?

Bana özgürce dağıtmadığını bildiğim bir gülümseme verdiğinde tüylerimin diken diken olması için çok erken. Onun dokunuşunu arzulamak için çok erken. Onun arkadaşlığını özlemek için çok erken. Bir şeyleri onunla *hissettiğim* kadar güçlü *hissetmek* için çok erken.

Düşüncesi bile midemi bulandırdı.

"Erica," dedi alçak bir sesle ve tüylerimi diken diken etti.

Cilt.

"Sanırım Bridget'le kalacağım."

Gözlerini Bridget'in el ele dans ettiği yere dikti.

Chase. Kafasında tek bir düşünce ya da duygu varsa bile, bunu belli etmemek için çok iyi bir iş çıkarmıştı.

Bridget barın arkasına koşup buzda tuttuğumuz bira şişelerinden birkaçını aldı ve Chase ile kızların bilardo oynadıkları yere götürdü. Müzik kutusu eski bir Brad Paisley baladına geçti ve Steve dans pistine bir kez daha baktı.

Depodan almam gereken her şeyin listesini yapmanın yarısına gelmiştim ki Steve birdenbire, "Benimle dans et," dedi.

Güldüm. "Ne?"

Omuz silkti. "Bir şarkıdan zarar gelmez, değil mi?"

Boş dans pistine baktım. "Ben berbat bir dansçıyım. Hiç ritmim yok ve yapamıyorum-"

"Bahane üretmeyi bırak Erica," dedi ayağa kalkıp elini tutmam için bana uzatırken. "Hayat çok kısa."

"Tamam." Söz ağzımdan çıkmıştı ve bunu geri alamazdım. Onun ne kadar haklı olduğunu bilmekten nefret ediyordum.

Barın arkasından çıktım ve elini tuttum. Boş dans pistine doğru yürürken parmaklarımızı birbirine geçirdi. Yerlerimizi alırken havada yoğun bir gerginlik vardı. Elimi kendi elinde tuttu ve diğer elini belime koydu. Ben de elimi -alçılı ve hantal- onun omzuna koydum ve sallanmaya başladık.

Ayaklarımı beceriksizce sürüyerek onunkileri kaçırmaya çalıştım. Boğuk kahkahası hiç de güven verici değildi. Aslında bu bende ona tokat atma isteği uyandırdı.

Steve eğildi. Sakalı kulağımı gıdıklarken, "Sadece beni takip et. Tuttum seni." Beni biraz daha yaklaştırdı ve önden gitti. Beklediğimden daha kolay oldu. Beni döndürdüğünde takılıp yüzüstü düşmemeyi bile başardım.

"Ben hiç..." Gözlerimi göğsüne diktim ve bakışlarından kaçındım.

"Dans mı ettin?"

"Başka biriyle dans ettim," diye açıkladım.

"Nişanlıyla bile mi?" diye sormadan önce kayıtsız bir mırıltı çıkardı.

Başımı salladım.

Birkaç salınım daha sessiz kaldı. "Eskiden Heather'la sürekli dans ederdim." Bu itirafın acı verici olduğunu söyleyebilirdim ama iyileşmeden önce uğraşması gereken bir yaraymış gibi devam etti.

Bunu anladım. Dom'un benden koparılmasından sonra, bazen iyileşmenin acıya neden olan şeyden daha fazla acı verdiğini öğrenmek zorunda kalmıştım.

"Buraya gelmeyi çok severdi." Ağzının kenarlarında hüznü bir gülümseme belirdi. "Özellikle yazları, öğretmenlik yapmadığı zamanlarda."

"Buraya onsuz gelmek zor olmalı," dedim, sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Steve başıyla onayladı. "Burada dans ettiğim son kişi oydu."

Eli belimden sırtımın alt kısmına doğru ilerledi ve omurgamı nazikçe aşağı yukarı okşadı. Yanağımı göğsüne yasladım ve kapattım.

Gözlerim uzaklara dalıyor.

Bir şarkıdan sonra dans etmeyi bırakmadık. Yedi dakika boyunca Steve Pelham'ın kollarında dans ettim. Bunda katartık bir şey vardı. Birbirimize güvenmekle ilgili. İkinci şarkı bittiğinde gözlerinin içine baktım. Cildinde, onu otuz küsur yaşından daha fazla yaşlandıran derin çizgiler vardı. Sonra tekrar, bende de aynısı vardı. Boğazında bir şeyler düğümlendi ve boğuk bir sesle "Teşekkür ederim" dedi.

Vardiyamı bitirmek için bara dönmeden önce elini sıktım, poker kulübünün şaşkın bakışlarından habersizdim.

Steve'in UNC kapüşonunu büyük atkuyruğumun üzerine geçirdim ve dışarı çıkıp SUV'uma gitmeden önce aşağı doğru çektim. Bridget kapıları arkamızdan kilitledi ve bana el sallayarak arabasına yöneldi.

Ayaklarım ağrıyordu ve bitkin düşmüştüm. Jokers'ta çalışmanın fiziksel olarak ne kadar zorlayıcı olduğuna alışıp alışamayacağımı bilmiyordum. Bridget burada bu kadar uzun süre çalıştığına göre gerçekten iyi bir atletti.

Otoparktan çıktı ve yola girdi. Tanıdık bir dönemeç gözüme çarpana kadar onun arka ışıklarını takip ettim ve kalbimin derinliklerinde bir şey kozadan çıkmaya çalışan bir kelebek gibi patladı. Bridget düz gitmeye devam ederken ben sola döndüm.

Arabadan indim ve kapıyı arkamdan kapattım. Yüzen eve gitme zahmetine bile girmedim. Steve'in kapısına kadar olan kısa yürüyüş bana bir mil gibi geldi.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama parmak eklemlerim tahtaya değmeden kapı açıldı. Steve kapıda duruyordu, gömleksizdi ve üzerinde dar bir çift siyah boxer külot vardı. Elimdeki spor çantasına şöyle bir baktı.

"Erica," diye mırıldandı. Gözleri kıpkırmızıydı ve nefesi kısa kesiklerle geliyordu. Yanaklarının sakallarıyla örtülü olmayan küçük kısmı hâlâ akmakta olan gözyaşları yüzünden nemliydi.

Çantamı göğsüme yakın tuttum, sanki beni bir daha incinmekten koruyabilirmiş gibi. Önce aramızdaki boşluğa, sonra da onun arkasına baktım. Yastığını çoktan kanepenin bir ucuna koymuş, yorganı da aşağıya çekip yaymıştı.

"Burada olmamın sorun olmayacağından emin misin?"

"Evet," diye boğuk bir sesle kollarını bana dolayarak kapısının önünde sımsıkı sarıldı.

"Sanırım sana ihtiyacım var," dedim çantamı eşiğe bırakıp ona sarılırken. Sesindeki kırılma kalbe saplanan bir bıçak gibiydi. "Kalmana ihtiyacım var."

OceanofPDF.com

STEVE

"Sanırım sana ihtiyacım var," dedi taşan çantasını yere bırakıp can havliyle bana tutunurken. Kıvrıkcık saçları tenimi gıdıklıyordu ama umurumda değildi. Ondandır uzaklaşmadım. Hayatımda bir kez olsun, başka bir insanda teselli bulmama izin verdim.

Tanrım, bu kadın beni mahvetti. Bardan ayrıldıktan sonra birkaç saatimi garajımın güvenliğinde hissettiğim bastırılmış gerginlikle çalışarak geçirdim - kederimi ve suçluluğumu ağır, cansız nesnelere yükleyerek. Her şeyi hissetmek için elimden geleni yapıyordum; duygularımı yaşamama izin veriyor ve sonra da geçip gitmesine izin veriyordum.

Ama Erica için hissettiklerim keder gibi geçmiyordu. Daha da güçleniyordu ve bu beni çok korkutuyordu. Ayrıca bunu inkâr edemezdim.

Böyle olmaması gerekiyordu. Hayatımın geri kalanı için bir planım vardı ve bunların hiçbirisi kıvrıkcık saçlı, bronz tenli bir yığın tatlının kollarına düşmesini içermiyordu.

"Kalmana ihtiyacım var," diye boğuk bir ses çıkardım. Sesim titriyordu ve bunun suçunu gözlerimden isteksizce akan yaşlara yükledim. Onu çıplak göğsüme yaslayarak tuttum. Yumuşak kumaşı parmakladım ve ona verdiğim kapüşonlu tişörtü giydiğini fark ettim. Bu hoşuma gitmişti. "Hadi," dedim çantasını alırken ve geri çekilip kapıdan girmesi için yer açarken.

Erica içeri girdi ve ben de sürgüyü iki kez kontrol ederek kapıyı kilitledim. "Bu şekilde geldiğim için özür dilerim. Sana Bridget'lere gideceğimi söylediğimi biliyorum ama Jokers'tan çıktım ve buraya dönmek için dönüş yolunu gördüm ve ben sadece..."

Bir adım öne çıktım ve çantasını ayaklarımın dibine bıraktım. "Özür dileme," dedim ellerimi kollarının iki yanına koyarken.

"Geç olduğunu ve muhtemelen erken kalkman gerektiğini biliyorum. Seni uyandırdığım için özür dilerim."

Başımı salladım. "Sana özür dilemekle ilgili ne demiştin?"

Utangaç bir gülümseme sundu.

Uzandım ve at kuyruğundan dökülen bir bukleyi çekiştirdim. "Sana durmanı söylemiştim."

Başını salladı. Ağzını açtığında bir şey söyleyeceğini sandım ama onun yerine yorgun bir esneme sesi çıktı.

"Hadi, Angel." Evin içinde beni takip etti. Elimi yatak odasının kapı koluna koyduğumda tökezledim. Buraya hiç başka bir kadın getirmemiştim. Asla. Onu yatağa atıp ırzına geçecek değildim ya. Mantıken, ona sadece banyonun yerini gösterdiğimi biliyordum, böylece isterse duş alabilirdi. Bazen kederin içinden geçmek mantığa meydan okuyordu. Burası artık benim ve Heather'ın yatak odası değildi. Benim odamdı.

Benim evim. Bizim
evimiz değil. Bundan
nefret ederdim.

Kapıyı açtım ama ışığı yakmaya zahmet etmedim. Erica'nın elini tuttum ve banyo kapısını açıp düğmeyi çevirmeden önce karanlıkta ona rehberlik ettim.

Oturma odasına geri döndüm. Misafir odasını gerçekten temizlemem gerekiyordu ama bu henüz görmeye hazır olmadığım bir şeydi. Belki de hiç. Kapıyı kapalı tuttum ve evin o tarafına nadiren gittim. Oradan geçmek için keder hissetmek vardı, bir de mazoşizm vardı. Mecbur kalmadıkça bunu hissetmeyecektim.

"Selam," dedi Erica oturma odasına geri dönerken. Saçlarını tepesinde topuz yapmış, kot pantolonunu ve kapüşonunu yumuşak bir pijama pantolonu ve ince bir atlele değiştirmişti. "Kanepe mi?"

"Sakıncası yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Sana karşı dürüst olabilir miyim?" "Her zaman."

"Dom'u kaybetmek... Buraya taşınmak... Her şeye yeniden başlamak - gerçekten çok zor oldu. Bazı günler boğuluyormuşum gibi hissediyorum ve bu beni korkutuyor." Sesi yumuşadı ve gözlerimin içine baktı. "Ama seninleyken o kadar da korkmuyorum." Tavana baktı ve gülümsedi. "Sanki Tanrı fırtınanın ortasında bana bir can simidi verdi ve o da sendin."

Kanepenin kenarına oturdum ve kollarımı ona açtım. Bu basit bir hareketti ama benim için bir hesaplaşmaydı. "Buraya gel."

Erica tereddüt etmeden dizlerimin arasında durdu ve kollarını boynuma doladı. Onu kendime çektim ve başımı karnına yasladım. *Kendini çok iyi hissediyordu.*

Parmaklarımın ucunda olan bir şey nasıl olur da bu kadar ulaşılmaz olabilirdi? Erica Shaw'ı istiyordum ama ona sahip olamazdım. Ne benim Heather'a sahip olduğum gibi ne de Erica'nın Dominic'e sahip olduğu gibi.

Ensemdeki kısa tüyleri okşadı ve beni transa geçirdi. Kendimi ona bu kadar yaklaştırmamanın düşüncesizce olduğunu biliyordum ama savaştıktan yorulmuştum. Heather için savaşıyordum ve bu neredeyse beni de öldürüyordu. Erica benim sığınağımdı. Hissettiğim acıyı kimsenin anlayamayacağı kadar iyi anlıyordu.

Erica geri çekildi ve kollarımdan çıktı. Bu kadar boş hissetmekten nefret ediyordum. Onu geri istedim. Kalmasını istiyordum. Koltuğa doğru hamle yaparken, "Bu gece yatar koltuğu ben alacağım," dedi.

Kaçmasına fırsat vermeden bileğinden yakaladım ve onu üstüme çektim. O göğsüme düşmeden önce kanepeye zar zor uzandım. Kollarımı ona doladım ve son birkaç gecedir yaptığımız gibi birlikte yatmak için onu yanıma çektim.

"Steve?"

"Öyle mi?"

"Gerçekten çok rahatsin."

Kıkırdadım ve gömleğiyle pijama pantolonunun arasından görünen ten şeridiyle alay ettim. "Sen de öylesin."

"İyi geceler," diye mırıldandı.

Boynumu aşağı doğru eğdim ve başının üstünü öptüm. "İyi geceler."

Çarşamba Cumaya, Cuma da Pazara dönüştü. Maddie ve Luca kilitleri değiştirdikten, güverteye güvenlik kameraları yerleştirdikten ve profesyonellerden oluşan bir ekibe her giriş noktasının güvenli olduğunu onaylattıktan sonra Erica ertesi gece evinde uyumaya devam etti.

Bu da bok gibi uyumaya geri döndüğüm anlamına geliyordu.

Görünüşe göre, kıvrıcık saçlı bir kadın yanıma sokulmadan uyuyamıyordum.

Birkaç uyku hapı almayı düşündüm ama vazgeçtim. Bu iyi bir şeydi çünkü Erica'nın kapıma gelmesinin ertesi sabahı Chase ve ben bir suç mahalline çağırılmıştık.

O zamandan beri. O zamandan beri eve bile gitmemiştim. İşe geri dönmek zorunda kalmadan önce biraz kestirmek için birkaç saatliğine Chase'in evinde kaldım.

Pazar günü öğleden sonra kapı çalındığında hâlâ adrenalin ve Red Bull etkisindeydim.

Erica orada duruyordu, üzerinde dökümlü bir güneş elbisesi vardı ve elinde kurabiyeye çok benzeyen bir tabak tutuyordu. Bir resim kadar güzel görünüyordu ama gözlerinin altında hâlâ benimkiyle aynı yorgun halkalar vardı. "Selam," dedi tabağı uzatırken gülümseyerek.

Elinden aldım ve plastik ambalajı sıyırdım. "Burada ne var?"

"Pişirme çılgınlığı yaptım. Ganimetlerin bir kısmını sevebileceğini düşündüm."

Kıkırdadım ve ağzıma bir tane attım. "Maddie gibi konuşuyorsun," diye mırıldandım. Aslında gerçekten güzeldi, bu yüzden kendime bir tane daha yardım ettim. "İçeri gel." Onu içeri almak için kapıyı daha geniş açtım ve tabağı mutfığa taşıdım.

"Burası çok güzel kokuyor," dedi beni takip ederken ve ocağın üzerindeki folyo kaplı tabaklara bir göz attı. "Yemek pişirdiğini bilmiyordum."

"İyi değil," diye

kıkırdadım. "Bana iyi

göründü."

"Öyle olmalı. DeRossi yaptı."

Uzun, sert bir kahkaha attı. "Ciddi misin? Pazar yemeğini profesyonel bir aşçıya mı hazırlattın?"

"Aynen öyle," dedim sırtarak, yaklaştım ve elimi kalçasına koydum. "Bakın, buralarda olamadığım için özür dilerim. Bizi meşgul eden bir dava yakaladık-"

"Biliyorum," diye gülümsedi. "Chase Bridget'e söylemiş, Bridget de bana." Elini umursamazca salladı ve ekledi. "Ben de eve pek uğramadım. Kyle Bridget'e Charleston'a küçük bir tatil sürprizi yaptı, ben de barda uzun mesailer yapıyorum." Bakışları üç tabak takımının yerleştirildiği yemek masasına döndü. "Tanrım, misafirin olduğunu fark etmemiştim. Seni rahat bırakayım."

Kapı çalmadan önce kaçmaya fırsat bulamadı. Ellerimi bir bulaşık bezine sildim ve kırıksıklıkları düzeltmek için düğmeli gömleğimde gezdirdim. Ön kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı çekerek açmadan önce kendimi dengeledim.

"Selam tatlım," dedi Bayan Daniels sarılmak için yaklaşırken. Kayınpederimin elini sıkmadan önce ben de kayınvalideme sarıldım. Omzumun üzerinden baktım ve mutfakta Erica'yı gördüm. "Bu sabah kilisede seni özledik."

Boğazımı temizledim ve içeri girmelerine izin verdim. Saçma sapan sonuçlara varmalarına izin vermektense anlatıyı kontrol etmek daha iyiydi. "İçeri gelin. Komşum az önce uğradı. Onunla tanışabilirsiniz."

Haftalık ritüelimiz uyarınca beni mutfığa kadar takip ettiler. Kayınvalidemin Eric'le tanışmasından endişe etmiyordum, eğer onu sadece komşum sanıyorlarsa. Heather'ın ailesi de en az onun kadar tatlı ve kibardı. Ama Erica ağzını açıp birlikte yattığımızı söylese, bu öğleden sonra çok farklı bir hal alabilirdi.

"Erica, bunlar kayınvalidem Tom ve Evelyn Daniels." Heather'ın ailesine döndüm. "Bu Erica Shaw. Geçen ay Maddie'nin yüzen evine taşındı."

Evelyn, Erica'ya sarılırken, "Tanıştığımıza çok memnun oldum, canım," diye haykırdı. "Ve şu Maddie Dorsey, sonunda kendine bir erkek bulduğu için çok mutluyum, hem de yakışıklı bir erkek."

Tom sadece başını salladı.

Erica Evelyn'e kibar bir gülümseme verdi. "Sadece pişirdiğim kurabiyeleri paylaşmak için uğradım. Steve yüzen evde yaşadığım bazı sorunlarda bana yardımcı olacak kadar kibardı."

Tamamen yalan değil, ama sağduyusunu takdir ettim.

Erica mutfak kapısına doğru ilerlerken, "Sizinle tanıştığımıza gerçekten memnun oldum ama gitmem gerek," dedi.

Evelyn elini umursamazca salladı. "Saçmalama. Kal ve bizimle ye. Tanrı biliyor, her zaman üçümüzün bitirebileceğinden daha fazla yemek oluyor."

Erica parmaklarını birbirine kenetlerken, "Hayır, yük olmak istemiyorum," dedi. Bu onun gergin olduğu zamanlarda yaptığını öğrendiğim bir alışkanlığıydı. Ki bu her zaman böyleydi. Yavru bir geyik kadar ürkekti.

Evelyn bana dönmeden önce gülümseyerek, "Bu bir dayatma değil," dedi. "Değil mi Steven?"

Erica'ya baktım ve omuz silktim. *Sana kalmış.*

Gülümsemeye zorlamadan önce kaşlarını kaldırdı. "Eğer bunun sizi bayıltmayacağından eminseniz."

"Tabii ki hayır! Masanın etrafında bir kişinin daha olması güzel olacak," dedi Evelyn Erica'yı yardıma çekerken ve doldurması için bardakları uzatırken

Buzla birlikte.

Tek kelimeyle harika.

Erica'nın alçısını işaret ederken, "Ona fazla yüklenme," dedim.

"Aman !" Evelyn haykırdı. "Tatlım, ne oldu?"

Evelyn arkasını döndüğünde Erica bana kötü bir bakış fırlattı. "Bir araba kazası geçirdim." Tom'un buzdolabından çıkardığı tatlı çay sürahisini bir bardağa doldururken yere baktı. "Chase Brannan ve Steve de o gün oradaydı."

Dikkatleri başka yöne çekip tekrar benim üzerime çektiğini biliyordum ama yağmurun altında durup itfaiyecilerin ve sağlık görevlilerinin onu parçalanmış arabadan çıkarışını ve hastaneye götürmek üzere sedyeye yerleştirişini izlediğim anı düşünmekten nefret ediyordum.

Evelyn gülümsedi ve elini Erica'nın omzuna koydu. "O halde emin ellerdesiniz. Chase ele avuca sığmaz bir çocuk ama bizim Steve'in aslan gibi bir kalbi var." Bana gülümsedi.

"Sadece işimi yapıyorum," diye mırıldandım tüm tabakları masaya koyarken. Evelyn dolaptan bir tabak daha aldı ve oturduğum yerin hemen yanındaki masaya koydu.

Heather'ın ailesini kendi ailem gibi severdim ama Evelyn bunu hayatımın en garip öğleden sonrası yapmaya niyetli değilse lanet olsun. Bir şekilde öğle yemeğini atlattık. Evelyn duvarların boyasını dökecek kadar konuşabiliyordu, bu yüzden sohbetimiz hiç kesilmedi. Yemek boyunca Erica sessizce yanımda oturdu ve kibarca sohbet etti, sadece doğrudan hitap edildiğinde konuştu. Neden bu kadar çekingen davrandığını merak ediyordum. Sadece ikimiz olduğumuzda onun baharatlı kişiliğinin nadiren parladığını görmüştüm ama bunlar çok azdı.

Tom ve ben masayı toplayıp bulaşık makinesini doldururken o ve Evelyn, Evelyn'in getirdiği cevizli turtayı dilimlediler.

Kayınpederim buzdolabından iki bira aldı ve verandaya çıkıp onu takip etmemi işaret etti, ben de öyle yaptım.

"Güzel kız," dedi şişesinden bir yudum alırken ve geçen yaz döşediğim kaldırım taşlarının kenarında dururken.

Yanında durup suyun karşısına bakarken, "Başımdan bir şeyler geçiyor," dedim.

"Onu görüyor musun?"

"Hayır, efendim. Sadece bir komşuya bakıyorum. Maddie orada yaşarken de aynısını yapmıştım."

Tom başını salladı ve birasını yudumladı. Açıklamamın biraz fazla ayrıntılı olmasından korkuyordum - belki blöfümü görür diye.

Ama yapmadı.

Belki de öyle olmasını diledim. Çünkü odadaki fil hakkında konuşmamak da bir o kadar kötüydü.

"Neredeyse bir yıl önce gittiğine inanamıyorum," dedi birasını bitirirken. "Sanki daha dün kilisede yanımızda oturuyordunuz. Vaiz sizi sordu, biliyorsunuz."

Hiç yaptım mı? Neredeyse haftada bir aramasından kaçıyordum. İyi ki programım beni meşgul ediyordu ve kimse bunu sorgulamıyordu. "Evet," diye homurdandım. "Ona yetişmem gerekiyor."

"Emin olun."

Birkaç dakika daha orada durup sessizliğin tadını çıkardık. Tam arkamı dönüp içeri girmek üzereydim ki Tom tekrar seslendi.

"Küçük kızımı gömmek hakkında konuşmayı sevmediğimi biliyorsun, ama o bu dünyadayken onu ne kadar sevdiğini bilmek beni biraz daha iyi hissettiriyor. Sen şanslı olanlardan birisin, biliyorsun. İkinizin yaşadığı aşk, hayatta bir kez yaşanacak türden bir şey. Yıldırım aynı yere iki kez düşmez. Ama onu tekrar görene kadar onun anılarıyla yaşayacaksın."

Artık sıcak olan birama baktım ve konuşmaya devam etmesine izin verdim. Mesele buydu işte. Haftada bir kez Heather'ın ailesiyle bir araya geliyor ve onların kızlarıyla olan büyümlü evliliğim hakkındaki iyi niyetli basmakalıp sözlerine katlanıyordum. Bir süreliğine iyiydi, ta ki öyle olmayana kadar. Ta ki o ölmeden çok önce yas tutmaya başlayana kadar.

İlk teşhisten sonra hepimiz hastalığı yeneceği konusunda Ve bir süreliğine yendi de. Ancak kanser geri gelip kazanmaya başladıktan sonra, ödünç alınmış bir zamanda yaşadığımızı biliyordum. Öldüğü gün onun yasını tutmaya başlamadım. Her gün bir önceki günden daha öfkeli uyandım, çünkü onun benden koparıldığını hissediyordum.

Bazen Erica'yı kıskanıyordum. Evet, nişanlısını kaybetmişti ama nişanlısının yavaş yavaş ondan uzaklaştığı uzun bir zaman dilimi yoktu. Onun anlattığına göre, mutlu ve aşıkarmış ve sonra adam gitmiş.

Ölüm bir kaltaktı.

ERICA

Evelyn pasta ve dondurma yerken bana gülümsedi. Rahatsız edici derecede tatlıydı. Her an ağzımdan "*Damadınızla birlikte olmadıkça uyuyamıyorum*" cümlesini kaçıracaktım gibi hissediyordum.

Bu ilginç bir öğleden sonra olacaktı. Steve'in içeri girmesini bekleyip duruyordum, böylece iznimi isteyip bahçeye geri dönebilir, ön kapımın kilidini açabilir ve Heather'ın aşırı hoş ebeveynlerinden saklanabilirdim.

"Mücevher gibi bir komşunuz var," diye gülümsedi Evelyn. "Bizim Steve'in çok iyi bir kalbi var."

Başımı salladım ve cevizli turta porsiyonumun üzerinde erimekte olan vanilyalı dondurmayı elime aldım. Tatlı bir şey için gerçekten iştahım yoktu, ama teklif edilen şeyi geri çevirip işleri olduğundan daha da garip hale getirecek değildim.

"Kendisi çok cömert zamanını bana yardımcı oldu." *Az bile söylemişsin.*

"Bir araba kazası geçirdiğinizi söylemişsiniz. Ne olduğunu sorabilir miyim?"

Boğazımdaki safra fokurdadı ve şiddetli bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktü. *Tanrı aşkına, vücudum karada olduğumu anlamamış mıydı?* Boğuldum ve başımı salladım. "Nişanım ve bana sarhoş bir sürücü çarptı. Bileğimi ve birkaç kaburgamı kırdım."

Evelyn'in yüzü soldu. "Ah, tatlım, çok üzgünüm. Nişanlın nasıl? Hâlâ iyileşiyor mu?"

Dudaklarımı büzdüm ve başımı salladım. "O, ... O . Onu hastaneye götürdüler ama yapabilecekleri bir şey yoktu."

Aklım o korkunç güne gitti. Steve'in beni ilk kez kucağına aldığı gün, aklımı kaybettiğim ve öfkemi hastane odasındaki herkesten çıkarmaya hazır olduğum gün. Steve'in beni nasıl

beni çok hızlı bir şekilde kontrol altına aldı ve kendi başıma ayakta durabilecek kadar güçlenene kadar beni tuttu.

Masanın öbür ucuna uzanıp elini benimkinin üzerine koydu ve ancak bir annenin yapabileceği rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Bu kadar trajik bir olaydan sonra yalnız yaşamak zor olmalı."

Başımı salladım. "Buraya yeni , sanırım hâlâ bir şeyleri çözmeye çalışıyorum." "Buralarda ailen var mı?"

Başımı salladım.

"Şey," diye gülümsedi. "Maddie Dorsey'i tanıyorsan, Beaufort'un tamamını tanıyorsun demektir. O kız tam bir sosyal kelebek! Heather'la başlarını belaya sokarlardı -ve Steve'le-" Devam edemeden durdu ve güldü. "Onlar çocukken Steve onlara göz kulak oluyor, onları beladan uzak tutuyordu. Onunla birlikteyken Heather için bir gün bile endişelenmedim, evlenmeden önce bile. Sanırım o koruyucu genle doğmuş. İnsanlarla ilgilenmek onun kanında var."

Yumuşakça gülümsedim. "Bana Heather hakkında çok şey anlattı. Onu gerçekten severdi.

Keşke onunla tanışabilseydim."

"Seni çok severdi, tatlım."

Mesnemde ani bir sancı hissettim ve ayağa kalktım. "Hemen tuvalete gideceğim, sonra da çıksam iyi olacak." Kendimi dışarı attım ve koridordan geçerek oturma odasının yanındaki yarım banyoya gittim. Hayatta Steve'in yatak odasındaki banyoyu kullanmazdım. O zaman evinin kat planını neden bu kadar iyi bildiğime dair bir dizi rahatsız edici soruya cevap vermek zorunda kalacaktım.

Kapıyı arkamdan kapattığımda, son iki saattir içimde tuttuğum tüm sinir ve gerginliği nihayet dışarı attım. Pazar günümü bu şekilde geçirmeyi planlamamıştım. İşlerimi hallettim ve ellerimi yıkadım. Kapıyı açtığımda koridora baktım ve Evelyn'in başka bir odanın kapısında durduğunu gördüm. Steve'in evini hiç karıştırmamıştım, o da bana evi gezdirmemişti, bu yüzden evin bu bölümünde ne sakladığını bilmiyordum. Steve ve Tom verandadan geri dönerken mutfaktan sesler geliyordu.

Evelyn bana baktı ve hüznle gülümsedi. "Bazen kendime engel olamıyorum." Odaya geri döndü, belli biriyle konuşmuyordu. "Böyle olmamalıydı."

Yılın sloganı.

Banyo kapısını kapattım ve Steve'e veda etmek için mutfığa dönmek üzereydim ki Evelyn'in neye baktığını fark ettim: misafir yatak odası gibi görünen bir odanın köşesine bir beşik yerleştirilmişti. Karşı duvarda bir alt değiştirme masası duruyordu ve pencerenin yanındaki sallanan sandalyenin arkasına bir yorgan örtülmüştü. *Yeni doğan, üç aylık, altı aylık ve dokuz aylık giysilerin* etiketlendiği kutular misafir yatağının üzerinde duruyordu. Üzerinde pastel sirk hayvanları olan bir cep telefonu yerdeki halının üzerinde düz bir şekilde uzanıyordu.

Evelyn'in ağzının kenarı titredi. "Kanser geri gelmeden hemen önce bebek sahibi olmayı denemeye başlamışlardı," dedi sessizce. "Arabayla gelip tüm bu eşyaları garajımızdan çıkardıkları günü hatırlıyorum. Hepsini bebeğimin doğacağı gün için saklamıştım. Steve ve Heather, anne baba olacakları için o kadar heyecanlıydılar ki, gelip hepsini almak için hamile kalmasını bile beklemediler. Büyük bir aile istediklerini biliyorlardı ve odayı hazırlamak için sabırsızlanıyorlardı."

Zaman içinde donmuş gibiydi. Aslında Steve'in tüm evi öyle hissediyordu. Sanki hiçbir şeye dokunmazsa, kız geri gelecekmiş gibi.

Evelyn içini çekti ve kapıyı kapattı. "Steve mezarlıkta bana asla başka biriyle birlikte olmayacağını söylediğinde, onu bu kadar çok sevdiğini bilmek beni biraz daha iyi hissettirdi. Onun bu sözü zor günlerimi atlatmamı sağladı."

İtirafı içime bir ton tuğla gibi çökmüştü ve nedenine dair en ufak bir fikrim yoktu. Her ne kadar her şeyin farklı olmasını istesem de Steve benim değildi. Asla da olmayacaktı.

Sonunda hayatımın en garip Pazar öğle yemeğinden kaçtım. Yüzen eve doğru yola çıktım. Bir kabadayının benimle uğraşması umurumda değildi. Steve'in evinden başka bir yerde olmak istiyordum.

İzin günümün geri kalanını başlangıçta planladığım gibi geçirdim: bir Dramamine patlatmak ve uzun bir uyku çekmek. Sonunda barda çalışmaya alışacağımı düşünmüştüm ama her gün eve bir öncekinden daha yorgun dönüyordum.

Belki de bir doktora görünmem gerekiyordu. Ya da bir terapist. Bir reçete düşünülecek en kötü şey olmazdı. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaksa, her şeyi deneyebilirdim. Zaten önümüzdeki hafta alçımı çıkartmak için yeni doktorumu görmem gerekiyordu. O zamana kadar bekleyebilirdim.

Uykumdan uyandığımda dışarısı neredeyse kararmak üzereydi. Barda garip saatlerde çalışmak beni gece uykusuna yatırıyor. Yatağıma uzandım, tekrar uyumayı düşünüyordum ki midem guruldadı. Ve hemen ardından guruldadı.

Yorganı arkaya attım ve banyoya koştum, daha önce yediğim her şeyi kaybetmeden önce zar zor yetiştim. Luca DeRossi'nin pişirdiği onca lezzetli şeyin yakında alt üst olacak olması, ön kapımın yumruklanmasından daha çok endişelendiriyordu beni.

"Erica?" Steve'in kapıdan bağırdığını duydum. Tekrar perişan olmadan önce cevap verecek zamanım olmadı. Soğuk porselene sarılmakla o kadar meşguldüm ki ön kapının açıldığını ve Steve'in koridorda gürlediğini duyamadım. *Banyo kapısını kapatmadığım tek seferde evime giriyor ve beni kusarken görüyor. Mükemmel.* "Kahretsin, Eri-" diye tıslayarak banyoya girdi ve saçlarımı yüzümden çekti. Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama bu girişim öğürme refleksimi tetikledi ve yine kusmuk şehri oldu.

Steve yanıma diz çöktü ve sırtımı ovdu, görünüşe göre banyoya sinen korkunç kusmuk kokusundan etkilenmemişti. Gerçek midemi kustuğumdan emin olduktan sonra titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım ve hemen lavaboya yöneldim. İki tur diş fırçaladıktan ve beş diş hekiminden dördünün tavsiye ettiğinden çok daha fazla gargara yaptıktan sonra, yüzümün her yerinde aşağılanma ifadesi ile Steve'e baktım.

"En azından tuvalete gitmeyi başarmışsın," dedi ve kolunu gövdemın etrafına sarıp yatağıma dönmeme yardım ederken omuz silkti. "Arabamın arkasındaki kusmuğu kaç kez temizlemek zorunda kaldığımı anlatamam. Ama bir polisin hayatı böyledir."

Sadece beni daha iyi hissettirmek için konuştuğunu biliyordum ve bundan nefret ediyordum. Avucunu yanağıma, sonra da elinin tersini alnıma koymasından ne kadar hoşlandığımdan da nefret ediyordum. "Taşıt tutması olduğuna emin misin? Gerçekten nemli hissediyorsun."

Omuz silktim. "Yani, çok yorulduğum ama sanırım bu sadece... Her şey."

"Mel'i aramamı ister misin?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Sadece yatmadan önce bir Dramamine daha almam gerekiyor."

"Berbat görünüyorsun, Cupcake." Gözlerimi devirdim.

Steve kollarını ahır büyüklüğündeki göğsünü boydan boya geçen tişörtünün üzerinde kavuşturdu. Kolunun kenarının altından dövmeleri görünüyordu. Pazuları şişmiş, pamuğa karşı zorlanıyordu. Kaptan Amerika'nın doppelganger'ının az önce midenizdekileri tuvalete boşaltmanızı izledikten sonra size bakması gibisi yoktu. Yanaklarım hâlâ lekeli ve uzuvlarım titriyordu. Şimdi gerçekten yatağa dönmek istiyordum.

"Benimle Ed's'e gelmek ister misin diye sormaya geldim. Telefonuna cevap vermiyordun ve kapıya geldiğimde... Şey. Seni banyoda duydum." Bana şefkatli bir bakış attı ve ekledi. "Ama sanırım o yağlı lokanta yemeği şu anda pek hoşuna gitmez."

Omuz silktim.

Steve ellerini spor şortunun ceplerine soktu. "Ben, şey... daha önce benim evimde... Tom ve Evelyn'le olanlar için özür dilemek istiyorum."

"değil," dedim çok hızlı bir şekilde. "Onlarla tanışmak güzeldi."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ve yatağın kenarına oturdu. "Benimle dalga geçme Erica. Cehennem kadar garipti."

Bir kıkırdamayı bastırdım. "Tamam, garipti." Bir yastığa sarıldım ve çenemi yastığın üzerine koydum. "Ama sen şanslısın, biliyorsun. Gerçekten şanslısın." Devam edemeden yüzen ev sallandı ve tekrar yeşile döndüğümü hissettim.

"Hadi," dedi hızla, elimi tuttu ve beni evin içinden geçirip güverteye çıkardı, sonra da iskeleye çıkmama yardım etti.

Kuzey Carolina'da Mart ayında Tabiat Ana bir türlü karar veremiyordu. Bir gün hava neredeyse dondurucu olurken, ertesi gün mayo giyip sahilde uzanmak istiyordum. En azından akşam havası ılıktı. Bir dakikalığına içeri girdi ve kilerimden aldığı ganimetlerle dışarı çıktı.

-Tuzlu kraker ve zencefilli gazoz. İskelede yanıma oturup doldurduğu bardağı bana uzatırken, "En azından hazırlıklısın," dedi.

Temkinli bir yudum aldım ve sonra bir tane daha. Bana bir kraker uzattı ve ilk kez kaloriler için minnettar oldum.

Steve öne doğru eğildi ve dirseklerini kalçalarına dayayarak suya baktı. "Orada gerçekten şanslı olduğumu söylerken ne demek istedin?"

Omuz silkdim. "Heather'ın ailesi gerçekten çok iyi. Senden gerçekten hoşlanıyorlar." "Peki ya sen?" Sakalını sıvazlarken sordu. "Bana söylemiştin.

bir süre önce karmaşıktı. Dominic'in cenazesine gitmemenizin nedeni onlar mıydı?"

Başımı salladım. Hatırası zencefilli gazoz ve krakerlerin tadını iğrençleştirdi. "Beni hiç sevmедiler. Onlar şehir kulübü tipleriydi. Ben paradan . Dom'un vardı. Onların istediğı gibi görgülü ve gösterişli değildim. Uyum sağlamak, doğru şeyleri yapmak ve söylemek için elimden geleni yaptım ama bu onlar için asla yeterli olmadı. Bir süre beni hoş gördüler ve ayrılacağımızı ve onun için seçtikleri kızlardan biriyle birlikte olmaya devam edeceğini düşündüler."

Steve kıkırdadı. "Dur tahmin edeyim, siz nişanlandığınızda bir inekleri vardı."

Homurdandım. "Bu yetersiz bir ifade. Önünü kestiler." Steve şaşkınlıkla bana baktı ve benim tek yapabildiğim müstakbel kayınvalidemin ne kadar gülünç olduğuna dair başımı sallamak oldu. "Onu vazgeçirmeye çalıştılar. Ona rüşvet vermeye çalıştılar. Onu tehdit ettiler. Beni takip etmeleri ve çöplerimi karıştırmaları için özel dedektifler tuttular. Ne tür iskeletler bulabileceklerini görmek için geçmişimi araştırdılar. Evlilik sözleşmesi yapmamızı istediler."

"Bir tane imzaladın mı?"

Başımı tekrar salladım. "Hayır. Dom'a sorun olmadığını söyledim. Onun ya da ailesinin parası için orada değildim. Bu dünyada onların delilik seviyesine katlanabilecek kadar yüksek bir dolar miktarı yoktu. Kaldım çünkü onu seviyordum. Eğer imzalarsak, onların kazanmasına izin vereceğimizi söyledi. Hayatımızın geri kalanında ne derlerse yapmak zorunda kalacaktık. Burada bir iş bulmak istemesinin bir nedeni de buydu; hayatımıza onlardan uzakta birlikte başlamak istiyordu."

"Peki neden cenazeye gitmedin? Üzerinde hiçbir şey yoktu."

"Korkak biriydim," diye itiraf ettim. "Ben çatışmacı değilim. İnsanların beni sevmesini ya da en azından benden nefret etmemesini isterim. Bu yüzden Dom'un annesi hastaneye gelip bana bağırdığında ve ölmesinin benim suçum olduğunu söylediğinde, tam olarak onun istediğini yaptım ve uzak durdum."

Fincanı ve krakerleri alıp bir kenara koydu. Steve iskeleye geri çekildi ve bacaklarının arasında, kenarda oturmam için arkama yerleşti. Kollarını bana doladı ve çenesini omzuma yasladı. Sakalının sert çiziklerini boynumda hissettim,

ve bu beni ürpertti. "Senin ne kadar harika olduğunu göremedikleri için üzgünüm."

Omuz silktim ve kollarında geriye yaslanıp göğsüne dayandım. "Benim için yeni bir şey değil."

"Yine de," diye homurdandı. "Seni böyle korkutmaları doğru değil. Seni affetmeleri için yalvarmaları gerekirdi. Tam tersi değil."

"Hayat adil değil."

"doğru olduğu anlamına gelmez."

İçimi çektim. "Bununla barıştım."

Dudaklarını omzumun açıkta kalan derisine bastırıldığını hissettim. "Nasıl?" Diye sordu, nefesi boynuma dolanırken ılıktı.

Ellerinin beni tuttuğu yere doğru baktım. Hayat *gerçekten* adil değildi ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Geleceğe dair ne kadar hayalim varsa gerekiyordu. "Bazen, bırakma eylemi tutunmaktan daha cesurdur."

STEVE

"Aman Tanrım, hayır!" Erica elinde bir kase patlamış mısırla koltuğuma çökerken güldü. "Rögarda yaşayan ve küçük çocukları yiyen ürkütücü bir palyaço hakkında bir film izlemeyeceğim."

"Hadi gel. Eğlenceli olacak," diye sıırıttım. Alışılmadık derecede iyi bir ruh hali içindeydim. Üstelik bu hafta poker gecesinde körfezde itilip kakılmaktan sıırıslıklam olmamıştım. Kaseden bir patlamış mısır tanesi aldım ve ağzıma attım. Güzeldi. Biraz-oh, *kahretsin*. Hemen içecek bir şeyler almak için mutfağa daldım. "Ne oluyor be kadın?!" Musluktan bir bardak su içmeyi bitirdiğimde nefes nefese kaldım. "Patlamış mısıra ne yaptın sen?!"

Erica mutlu bir şekilde bir avuç dolusu yemişti ve çok masum görünüyordu. "Beğenmedin mi?"

Boğazımı temizlemek için öksürdüm ve bir yudum su daha aldım. "Ağzım yanmadığı zaman sana haber veririm."

"Sadece biraz baharat."

Eğer bu küçük bir baharatsa, Mauna Loa sadece *küçük* bir yanardağıdı. "Aman Tanrım, sinüslerimin yüzümden eridiğini hissedebiliyorum." Burnum akıyor ve gözlerim sulanıyordu.

Burnunu kırıştırdı ve patlamış mısırdan bir ısırık aldı. "Patlamış mısırın üzerine ne koyuyorsun?"

"Tereyağı. Normal bir gibi." "Hayatında biraz baharata ihtiyacın var, Pelham." "Lobotomiye ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var, *Shaw*."

Kanepede yanındaki yeri okşadı ve kumandayı aldı. "Neşelen biraz kampçı, ben kazandım, yani benim patlamış mısır tercihim ve film seçimimle uğraşmak zorunda kalacaksın."

"Peki," diye kestirip attım, yanına oturdum, kolumu kanepenin arkasına attım ve ayaklarımı sedirin üzerine uzattım. "Ama şunu bil ki

gelecek hafta kışını tekmeleyeceğimi söyledim. O boktan poker suratıyla herkesi nasıl yendiğin hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok."

Erica sırtıttı ve beni takdir edencesine aşağı yukarı baktığına yemin edebilirim. "Birbiri ardına joker kartlar almaya devam ettim."

Elinden kumandayı aldım ve televizyonu açtım. "Bana daha ne kadar acı çektireceksin?"

"*Miss Congeniality*."

Gözlerimi ona diktim. "Tabii ki hayır. Tekrar seç."

"Hayır! Poker gecesinde tek bir el bile kazanamayacağıma dair bahse girdin ve ben *iki* el kazandım. Bunu kabullen."

Bu bir daha asla yapmayacağım bir bahisti. Kadın bir dolandırıcıydı.

Erica ayaklarını benimkilerin yanına uzattı ve lav patlamış mısır kasesini koydu. "Al bakalım. Sandra Bullock'u istiyorum. Ayrıca, silahlar ve bolca küfür var. Tam sana göre bir film. Bayılacaksın."

"Biliyorum. Daha önce de görmüştüm."

Kaşlarını kaldırdı. "Ciddi misin?"

Omuz silktim. "Heather severdi. Her zaman izlerdi."

"Oh," dedi sessizce ve kumandaya uzandı. "Başka bir şey seçeceğim."

Onu durdurmak için elimi onunkinin üstüne koydum. "Yapma," dedim biraz fazla hızlı bir şekilde ve sonra omuz silkerek geçiştirdim. "Güzel bir film. Tekrar izlemek güzel olabilir."

"Emin misin?"

Başımı salladım ve kanepeye uzandım. "Evet. Hadi ."

Erica oynat tuşuna bastı ve ben de bir parça patlamış mısır daha yemek için uzandım. Bu o kadar kötü değildi. Aslında iyiydi. Biraz tadı vardı. Biraz daha yedim ve Sandra Bullock'un gece elbisesi içinde kış tekmelemesini izlemek için yerleştim.

Erica bir sahne boyunca kıkırdadı ve ben de onu mutlu gördüğüm için sırtıttım. Nişanlısını kaybetmesi ve annesinin ona Cruella de Vil gibi davranması yüzünden yaşadığı onca cehennemden sonra bunu hak etmişti.

Erica bana nişanlısının ailesiyle ilgili her şeyi anlattığından beri göğsünden bir yük kalkmış gibi dolaşıyordu. Onun adına mutluydum. Yeni bir başlangıcı hak ediyordu.

"Birkaç yıl önce Dom ve ben Cadılar Bayramı için Gracie Hart ve Eric Matthews gibi giyinmiştik." Kıkırdadı ve bir avuç daha

Patlamış mısır. "Ben gerçekten ucuz bir mağazadan alınmış bir balo elbisesi giymiştim, kuşağım ve tacım vardı, o da FBI ceketi giymiş ve gözlük takmıştı. Harikaydı."

Kıkırdadım ve buklelerinden birini çekiştirdim. Saçlarına dokunmak hızla gizli hoşgörülerimden biri haline geliyordu. Samimi olmadan samimi bir şeydi. Çizgiyi aşmadan yakınlaşmama izin verebiliyordum. "Eminim on sent gibi görünüyorsunuzdur."

Başını omzuma koydu ve başka bir şey söylemedi. Kolumu omuzlarına doladım. Elini uzatıp parmaklarımızı birleştirdiğinde, nişan yüzüğü benim alyansımla şingirdarken metalin metal üzerinde çıkardığı çınlamayı hissettim.

Filme odaklanmaya çalıştım ama Erica yanıma doğru kıvrıldı ve bu vazgeçilemeyecek kadar iyi hissettirdi.

Chase ve kızlar geçen gece Jokers'ta onunla dans ettiğim için bana çok kızmışlardı. Hepsi de Heather'dan beri dans pistinde ürkek olduğumu biliyordu. Peki bu beni rahat bırakıp kendi işlerine baktıkları anlamına mı geliyordu? Kesinlikle hayır. Telefonumu onun ve benim fotoğraflarımla doldurdular. Sadece onları henüz silmemiştim. Çünkü meşguldüm. *Kendime böyle söyledim.*

Lanet olsun. Kendi düşüncelerimin içine mi sıçtım? Çok *uzun* zamandır Erica'nın yanındayım. On dakika daha kalsam, "*Yaşasın!*" ve "*Mylanta!*" gibi şeyler söylemeye başlayacaktım.

Hay sikeyim.

Arkama bir yastık koydum ve kolçağa yaslandım. Kolumu Erica'nın beline doladım ve onu bacaklarımın arasına oturması için çektim. Patlamış mısırı sedirin üzerine koydu ve göğsüme yaslandı. Çenemi onun başına yasladım ve dikkatimi tekrar ekrana verdim.

Gracie Hart, Gracie Lou Freebush'a dönüştüğünde o kadar rahatlamıştım ki sanki Erica patlamış mısırın üzerine sakinleştirici serpmişti. Burada onunla yatmak -aynı Heather ve benim yaptığımız gibi- çok doğal geliyordu. Rahat.

Hoşuma

gitti.

Nefret

ettim.

Erica küçük, sevimli bir esneme sesi çıkardı. Başımı eğdim ve kulağına doğru fısıldadım. "Uykun mu geldi?"

Cildinde tüyler diken diken olmuştu, ben de erkek türünün saygın, kart taşıyan bir üyesinin yapabileceği tek şeyi yaptım.

Parmak uçları, t  y kadar hafif bir dokunuşla kollarında aŗađı yukarı hareket ederek daha da titremesine neden oldu.

Başını salladı ve çenesini geriye doğru eğerek bana baktı. "*B  t  n* filmi izlemekten kurtulacağını sanma Steve."

"Denemiyordum," diye sııttım. Kanepeye yaslandım. Onun kollarımda olması hoŗuma gidiyordu.   zerimde uyuyakalması hoŗuma gidiyordu. Teninin ne kadar yumuŗak olduğunu hissetmek hoŗuma gidiyordu. Parmaklarımı içine sokmak istiyordum.

Onu kızdırmak için parmaklarımı kolunda aŗađı yukarı kaydırmaya devam ettim ama sonunda odağı tekrar filme d  nd  . Kolumu ortasına doladım, onu yakın tuttum. Onu g  vende tutuyordum. Ona,   zellikle de kaburgalarına dokunma konusunda her zaman dikkatli olmuŗumdur. Al ısrının yakında çıkacağını biliyordum -alçı olmadan  alıŗacađı için heyecanlıydı- ama kırık kaburgalar farklı bir hik  yeydi. Bu y  zden ellerimi v  cudunun o b  lgesine hafifçe dokundurdum.

"Nasıl hissediyorsun?" Parmaklarımı onun   zerinde aŗađı yukarı gezdirirken sordum yan.

"Daha iyi," dedi, yumuŗak bir g  l  msemeyle bana bakarak. "Bazen   ş yerinde aŗırıya kaçarsam canım yanıyor ama morarma hemen hemen geçti. Kontrol olmaya ve alçımı çıkarmaya gittiğimde r  ntgen çekecekler."

"Bu çok iyi."

Başını salladı ve g  zlerini kapattı.

Sanki onu bir arada tutuyormuŗum gibi elimi kaburgalarına dayadım. Ona dokunmadan duramıyordum. Bir kadınla hiç b  yle olmamıŗtım. Ve Heather   ld  kten sonra, hiç arzum kalmamıŗtı. Ama Erica.

Kollarımda gevŗedi. Elimi beline doğru g  t  rd  m, ta ki g  ğs  n  n ağır kabarıklığının elime değdiğini hissedene kadar. Donup kaldım. Erica'nın nefes alıp veriŗindeki d  zenli y  kseliŗ ve d  ŗ  ş aniden kesildi. Televizyona bir kez g  z kırptı ve sonra g  zlerini kapattı, h  l   kaskatı kesilmiŗti.

"Erica?"   l   l   bir ses tonuyla s  yledim. "  yle mi?" Sesi titriyordu.

" yi misin?"

Bir an sessiz kaldı ve filmin sesleri arka planda kayboldu. G  zlerini tekrar kırptırarak açtı. "Sanırım   yle."

"Tamam," dedim boğuk bir fısıltıyla.

Nefesi kısa notalar halinde geliyor, ona yanlıŗlıkla nasıl dokunduğumun farkında olduğunu vurguluyordu. *Ama bu bir kaza mıydı?* Avucumu yukarı kaydırarak tatlı memesinin yan tarafını sıyırdım. *Tanrım, onu sıkmak istedim. Y  z  m   içine g  mmek. Onu içime çekmek için.* Baŗparmađımın bir hareketiyle, memesinin kıvrımını yuvarladım.

göğsünü okşadım ve elimi tekrar göğsünün altına, kaburgalarının üzerine yerleştirdim. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

İstese de istemese de gözleri kapandı ve dudakları aralandı. Boğazında asılı kalan hızlı bir nefes çekti.

Sikim onun kıkına doğru seğirdi ve titreme sırası bana geldi. Bu uzun zamandır olmamıştı... Yani, çok uzun zaman olmuştu.

Sanki uzun süre bir tıp uzmanına görünmeliymişim gibi.

Erica hissetti. Hissettiğini biliyordum. Steroidli mistik bir porno yıldızı sikim yoktu, ama iyi asılıydım. Yanaklarına battığını fark etmemesine imkân yoktu.

"Steve?" Yumuşak bir sesle sordu.

Suçluluk ve korkunun zehirli karışımını yuttum ve "Öyle mi?" diye sustum.

"İyi misin?"

Nefesimi yavaşça verdim, kalp atış hızımı düşürmeye zorladım. *Sessizce aletimin de aynı şeyi yapmasını diledim.* "Sanırım öyle."

Başını hafifçe salladı. "Tamam."

Riskli bir bahis oynadım ve göğsünü tekrar sıyırdım. Erica dudağını ısırdı ve gözlerini sıkıca kapattı, ama kıkını bana doğru salladı ve neredeyse o anda lanet bir top gibi ateş etmeme neden oldu.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Uzaktan kumandayı aldım ve filmi durdurdum. "Sorun nedir?"

Ayağa kalktı ve gözyaşlarını silerken başını iki yana salladı. "Bir şey yok."

"Hadi ama. Bir kadının ne zaman iyi olmadığını bilirim." Pantolonumdaki çadırın üzerine koymak için bir yastık kaptım. Görünüşe göre aletimin kendi aklı vardı ve ona kesinlikle güvenilemezdi.

Burnunu çekti ve nişan yüzüğüne baktı. "Dominic dışında birini istediğimi fark edeceğim günü düşünmek beni dehşete düşürüyordu." Bir damla gözyaşı daha düştü. "Korkuyorum."

Beni mi istiyor?

"Erica-" dedim kolumu omuzlarına doladığımda. *Omuzlarının çok yukarısına, sıkmak istediğim göğüslerinden çok uzağa.* "Beni dinle. Korkman için bir neden yok. Tamam mı? İyileşiyorsun. Biliyorsun, kazadan dolayı yaraların vardı ve neredeyse geçtiler." İçimi çektim. "Şimdi kimsenin görmediği acılar üzerinde çalışma zamanı. Eğer kalbini iyileştirmeye hazırsan, bunun seni korkutmasına izin verme."

"Kendi tavsiyene mi *uyuyorsun*, yoksa *dediğimi yap, yaptığımı yapma* mı? *ne yapacaksın?*"

Kolunu sıktım ve sonra gitmesine izin verdim. Çünkü zorundaydım. "Bu benimle ilgili değil."

Barda oturmuş, oda sıcaklığında bir bardak Jack Daniels içiyordum. Erica'nın nadir izin gecelerinden biriydi, bu yüzden işten çıkar çıkmaz arabama atladım ve buraya gelmek için asfaltı yırttım. Buraya gelmekten neredeyse tamamen kaçınıyordum ama Erica'yı burada görmeme ihtimalim kendi evimde görmeme ihtimalinden daha yüksekti.

Bridget her zamanki hamburger siparişimi bir bardak suyla birlikte barın öbür ucuna kaydırırken, "Merak etme," dedi. *İhtiyacım olduğundan değil. Viskiye neredeyse hiç dokunmamıştım.* "Hannah Jane ve Kris, Erica'yı manikür-pedikür yaptırmaya götürdüler, böylece sonunda alçısı çıktığında elleri güzel olacak."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bana aranızda bir şey geçtiğini söylemedi ama senin adını andığımda sessizleşti ve gerildi." Bridget bar havlusunu meşe ağacının üzerinde kaydırды. "İkinizin arasında bir şeyler olduğunu hepimiz biliyoruz. Ortaya çıkması an meselesiydi."

"Hiçbir şey olmuyor, Bee."

Gözlerini devirdi ve musluklarla oynamaya başladı. "Elbette."

Yanağının kenarındaki koyu lekeye bir an gözüm ilişti ve kaşlarımı çattım. "Ne oldu?" Ağzım yemekle doluyken mırıldandım. Bana şaşkın bir bakış attı, ben de onu işaret ettim ve sonra parmağımı yanağımdaki morluğun olduğu yere vurdum.

"Buzdolabının kapısı. Kyle dondurucudan bir şey çıkarıyordu, ben de dolaptan bir bardak alıyordum. Yüzüm köşeye çarptı."

Kanım ısındı ve su bardağını o kadar sert sıktım ki kırılacağını sandım. "Bana yalan söyleme Bee," diye hırladım. *"Buzdolabının kapağının köşesini yakalayan bir sürü kadınla konuştum."*

Bridget hiç şüphesiz bana deli olduğumu söylemek için ağzını açtı ama Chase içeri girince kapattı. Bize el salladıktan sonra

Erkekler tuvaletinde. Bridget bana ters ters baktı. "Bu bir yalan değil Steve. Ve bunu makyajla kapatmaya çalıştım çünkü senin ve üçüncü dereceden arkadaşlarının beni bu konuda rahatsız etmesini istemedim. Chase tuvaletten çıkarken Bridget gözlerini bana dikti. Kingsley'in yerinde olsaydım, altına işerdim - kadın düpedüz korkunç olabilir. "Sakin ona bir şey söylemeye kalkma."

"Ya yaparsam?"

"İçki içme ayrıcalıklarınızı iptal edeceğim. Ben söyleyene kadar koca ilçede sana hizmet edecek bir bar bile olmayacak."

"Bunu yapamazsın."

Kaşını kaldırdı. "Beni gerçekten sınamak mı istiyorsun Pelham? Barmen mafyasını kızdırma."

Chase yanımdaki bar taburesine çöktü ve rozetini gizlemek için gömleğinin düğmelerini açtı. "Yüzüne ne oldu senin?" Bridget'e iyice bakınca bağırdı.

Tabağıma bakıp kıs kıs güldüm. Chase'e bir şey söylemek zorunda olmadığımı biliyordum. O bir dedektifti, gözlemci bir dedektif. Ellerimi kaldırdım ve başımı salladım. "Hiçbir şey söylemedim, Bee."

Chase koltuğunda kıvranıyordu. "Yattığın o küçük hıyarın neden suratına tokat atmış gibi görüldüğüne dair bir açıklama yapmak için üç saniyen var."

"Tavrını kapıda kontrol etmek ya da barımdan defolup gitmek için üç saniyen var, Brannan."

"Onu yakaladım," dedim, Bridget kışını barın üzerine atıp Chase'in suratına yumruğu indirmeden önce mantığın sesi olmaya çalışarak.

Chase önce bana, sonra Bridget'e ve tekrar bana baktı. "Bu gece kadının nerede?"

Viskimden büyük bir yudum alırken "Kadınım yok," diye mırıldandım. Bu gece bu ikisine katlanmak için alabileceğim tüm alkole ihtiyacım olacaktı.

"Poker gecesinde öyle görünmüyordu."

Bu Bridget'i yatıştırmışa benziyordu. "Erica bu gece izinli. H.J. ve Kristin'le birlikte tırnaklarını yaptıracak," dedi.

Bridget istemeye istemeye Chase'in siparişini alıp ona bir içki hazırlarken ben ağzıma bir lokma daha attım. Barın diğerk tarafındaki yaşlı adamlarla ilgilenmek için yanımdan ayrıldığında, Chase içki rafına baktı ve "Bu konuda ne yapacağız?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"Siktir et bu saçmalığı, burada Bridget'ten bahsediyoruz."

"Bunun bir kaza olduğunu söyledi. Ona elini sürmemiş. Buzdolabına koşmakla ilgili bir şey."

Chase gözlerini devirdi.

"Saçmalık." Omuz silktim. "Seni ilgilendirmez." "Henüz."

Bunu ona vermeliydim. Bridget'in kendini bulaştırdığı şey hakkında içimde kötü bir his vardı. Ama onu kaçırıp rehin tutmak dışında ikimizin de bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Chase tabağımdan bir kızartma çalarken, "Bana karşı dürüst ol, dostum," dedi. "Ne hakkında?"

"Erica Shaw."

Omuz silktim. "Söyleyecek bir şey yok."

"Geçen gece buradaydım. Onu dansa kaldırdığını gördüm."

Chase'e yalan söyleyemezdim. Bir anlaşmamız vardı. Birbirimize yalan söylemeyecektik. Cinayete meyilli manyakların izini sürerken, aramızda bir şeyler varsa birbirimize güvenmemiz mümkün değildi. Birbirimize karşı dürüst olmalıydık. Her zaman.

O anlaşmayı yaptığımızdan beri ilk kez gerçeğin etrafından dolaşmak istemiştim.

"Bilmiyorum," diye homurdandım. "Kahretsin, dostum."

O benim kafamın içinde." "Detaylandırmak ister misin?"

"Birlikte yattık."

Chase kaşlarını kaldırdı ve içkisine tükürdü.

"Öyle değil," diye açıkladım. "Erica ve ben..." İçimi çektim ve elimi saçlarımda gezdirdim. "Bazen bizde kalıyor. Her şey kazara başladı. Geç saatlere kadar konuşuyorduk ve kanepede uyuyakalmışız."

"Çok şey atlattı," dedi.

"Biliyorum. Bu... İşi karmaşıklaştıran da bu." *Diğer şeylerin yanı sıra.* Maddie'lerde poker sonrası doğaçlama film gecemizden sonra gözümü bile kırpmadım. Erica evine döndü ve ben de işe çağrılana kadar sonraki sekiz saat boyunca somurttum. "İyi birini hak ediyor."

Chase omuz silkti. "Kulağa iyi birinin söyleyeceği bir şey gibi geliyor."

ERICA

Beaufort'ta kalmaya karar vermemin üzerinden neredeyse iki ay geçtiğine inanamıyordum. Bir yandan sanki on yıl geçmiş gibi hissediyordum. Diğer yandan, beni bir ambulansın arkasında hastaneye götürmelerinden bu yana sadece birkaç gün geçmiş gibi geliyordu.

Diğer sürücünün arabamıza çarpmasından önceki üç saniye hayatım boyunca hafızamdan silinmeyecekti. Dominic sürücüyü gördü ve direksiyonu kırmaya çalıştı. Elimi tuttu ve sıktı. Tek kelime etmedi ama ne dediğini biliyordum. . *Her şey girecek.* Üç saniyenin hayatını değiştirmesi çılgınca.

Tırnak salonundan çıkarken giymem için verdikleri iğrenç köpük parmak arası terliklerle boyalı ayak parmaklarıma hayranlıkla baktım. En son ne zaman kız arkadaşlarımla tırnaklarımı yaptırdığımı hatırlayamıyordum. *Belki de hiç arkadaşlarımla tırnaklarımı yaptırmamıştım...*

Hannah Jane parmaklarım için uçuk pembe ve ayak parmaklarım için seksi koyu kırmızı cılanın mükemmel tonunu seçmeme yardımcı oldu. Her zamanki cila seçimim değildi ama itiraf etmeliyim ki kırmızı sadece bir renk seçimi değildi. Bu bir tutum değişikliği idi. Tamamen yeni bir zihniyetti.

Tırnak salonuna yürüme mesafesinde küçük, şirin bir butik gördüğümde kendime böyle söyledim. Son birkaç gündür barda harika bahşişler almıştım ve nakit para cüzdanımda bir delik açıyordu. Bu yüzden Hannah Jane benimle gelmeyi teklif ettiğinde hayır diyemedim. Ayrıca, H.J.'in harika bir zevki vardı. Büyüdüğümde onun gibi olmak istemem çok olasıydı. Onun giydiklerine daha çok benzeyen şeyler denemek istiyordum - odadaki herkesi dehşete düşürecek şık, sofistike kıyafetler. Beni soyunma odasına itip bir kot pantolon ve soluk lavanta rengi bir atlet giydirdiğinde çok şaşırdım.

"yok," dedim uçuşan kumaşı parmaklarken.

"İçeri girip sana kendim giydirmeden önce giy şunu," diye tehdit etti. "*Muhteşem* görünecek. Güven bana."

İçimi çektim ve önce kot pantolonun içine girdim. Çok kötü değildi. Genelde kot alışverişinden nefret ederdim. Hiçbir şey olması gerektiği gibi olmazdı. Belim popomun büyüklüğüne göre çok küçüktü, kalçalarım büyüktü ama baldırlarım küçüktü. Orantısız bir karmaşaydım. Ama bu kot güzeldi. Doğru yerlerden yırtılmıştı ve popomu güzel gösteriyordu... İyi sayılırdı.

"Giyinmedin mi daha?"

"Bir saniye. Kotumu giydim. Sadece gömleği giymem gerekiyor." Kolsuz tişörtü kafama geçirmek için kaydurdım ve aşağı çektim. "Hayır," dedim sertçe. "Asla olmaz. Onu çıkarıyorum."

"Sakın Erica Shaw!" Çılgılık attı. "Oradan çık ve aynada kendine bak."

"Gömleğin yarısı eksik! Kumaşın geri kalanını istiyorum!"

"Bu bir crop top ve sana çok yakışacak!" "Onu çıkarıyorum."

"Beni oraya gelip seni almaya zorlama. Ben kapının altından sürünmeden önce on saniyen var."

Kilidi geri kaydurdım ve kapıyı açtım. Kalçamı eğdim ve elimi belimi tam olarak örtmeyen gömleğime doğru salladım. "Mutlu musun?"

"*Kahretsin, kızım!* Şu cesede bak! Nerede saklıyordun bunu?!" Bir adım daha yaklaşıp gömleği tam oturacak şekilde ayarlarken haykırdı. "Aman Tanrım, onu almalısın!"

Belki de haklıydı. Tarzdan çok rahatlık için giyiniyordum. Dadı olarak çalıştığım önceki hayatımda gün boyu koşturup küçük çocukların peşinden koşturuyordum. Böyle bir kıyafetle bir saat bile dayanamazdım. Ama on yıllık üniversite tişörtlerim ve çok sevdiğim kot pantolonum barda beni kesmiyordu. Bir üniforma yoktu. Sadece giyim tarzınızın ve müşterilerle etkileşiminizin bahşişlerinizi doğrudan etkilediğine dair bir anlayış vardı.

Bridget bunu çok iyi biliyordu. Gün boyu taze görünmesini sağlayacak kadar makyaj, bekâr erkeklerin onu istemesini sağlayacak kadar vücuda oturan ve dekolteli bir atlet ama erkekleriyle buluşmaya giden kadınların ondan nefret etmeyeceği kadar da mütevazı. Çöpleri çöp konteynerlerine taşıyacak ve fiçileri değiştirecek kadar rahat ama herkesin onun bir bebek olduğunu anlamasını sağlayacak kadar şık kot pantolonlar.

"Belki sen bunu başarabilirsin ama ben başaramam. Yine de kot pantolonunu beğendim," diye düzelttim, onu yatıştırmaya çalışarak.

"Erica, çok seksi
görünüyorsun." "Göbeğimi
görebilirsin."

"Aynen öyle! *Harika* bir vücudun var. Göster onu!"

Lavantanın cildimdeki görüntüsü hoşuma gitti. Tenime ve saçlarıma iltifat ediyordu. Elbette, gömlekte normalde tercih ettiğim kumaştan beş santim eksikti ama kot pantolon yeterince yüksek belli olduğundan henüz göstermeye hazır olmadığım kısımlarımı güzelleştiriyordu.

Poker gecesinde giymek için çok şirin olurdu...

"Fazla düşünmeyi bırak ve al."

İç çektim ama gülümsemeye dönüştü. Gerçek bir gülümsemeye. Çünkü az önce bir kız arkadaşım ile alışverişe gitmiştim. "Tamam."

Hannah Jane ciyakladı ve o kadar yükseğe zıpladı ki topuğunun kırılacağını sandım. "Yaşasın! Güzel! Tamam. Şimdi çıkar şunu. Şimdi onu çıkar çünkü denemen için on tane daha kıyafetim var."

Şaka yapmıyormuş. Yüzen eve döndüğümde yerimden daha fazla kıyafet torbam vardı. Ama kendimi iyi hissediyordum ve önemli olan da buydu. Perakende terapisi yasaldı.

Son çantaları da içeri getirdim ve kıyafetleri teker teker çıkardım. Birkaç çift kot pantolon, barda giymek için birkaç sevimli üst, bir elbise, bir etek ve kendimi *kadın* gibi hissetmemi sağlayan bir sütyen ve külot takımı. Hannah Jane iç çamaşırlarını bana uzatırken şöyle dedi: "Dinle, eğer bunları özel biriyle paylaşmak istiyorsan, buna sen karar verirsin. Ancak her kadının kendisini durdurulamaz hissetmesini sağlayan uyumlu bir sütyen ve külot seti olmalıdır. Ama unutmayın

-Bu sadece iç çamaşırı. Size hissettirdiği güven başından beri içinizdeydi."

Yatak odamdaki boy aynasının karşısına geçtim ve ceketimi çıkardım. Sırada kazağım vardı. Sonra da eski püskü kot pantolonumu. Pedikür sonrası giydiğim parmak arası terliklerimi çıkardım ve düz beyaz sütyenim ve pamuklu şortumla orada durdum.

Kıvırcık saçlarımı geride tutan tokadan ve kabarttım. Buklelerimi seviyordum. Vahşi ve eğlenceliydiler. Kendimi sessiz bir kilise faresi gibi hissettiğimde bile biraz zıplıyordum. Özel günler için sakladığım pembe dudak parlaticısından bir tüp aldım ve dudaklarıma sürdüm. Vücudumla pek iyi bir ilişkim yoktu ama güzel bir yüzüm olduğunu düşünüyordum. En azından iğrenç değildi. Büyüdüğüm diğer herkesten tamamen farklı görünüyordum.

ama benim *farklı* gördüğüm şeyleri onların *farklı* gördüğünü fark ettim.
isteniyor.

O güneş öpücüğü ışıltısını elde etmek için solaryuma gitmeme gerek yoktu. Kanatlı eyeliner çekmeme gerek yoktu; annemin gözlerine ve onların doğal şekline sahiptim. Babamdan kalma kalın ve uzun kirpiklerim vardı. Bu da iyi bir şeydi, çünkü bir keresinde takma kirpik takmaya çalıştığımda üzgün bir palyaço gibi görünmüştüm.

Sütyenim ve ardından iç çamaşırım çıktı. Yani kemiklerimde biraz daha et vardı. Hayatım boyunca yok etmeye çalışmışım ama görünüşe göre benden hoşlanmıştı ve kalmaya kararlıydı. Karnım dümdüz değildi ama bazı kızların sadece Photoshop'la elde edebildiği kum saati şekline sahiptim. *Büyük bir kum saatiydi ama yine de bir kum saatiydi.*

İç çamaşırlarının etiketlerini çıkardım ve çöpe attım. İade olmayacaktı. İçimde kabaran azıcık alıcı pişmanlığını yutarak dantelli tanga'nın içine girdim ve kalçalarımın yukarı çektim. Koyu kırmızı gerçekten çok seksiydi. Sütyeni belime doladım, döndürdüm ve göğüslerimin üzerine çektim. Tamam, göğüslerim harika görünüyordu.

Vay anasını. Az önce meme mi dedim ben?

Vay anasını, az önce ben de kafamda vay anasını dedim!

İçimdeki kötü kız o kadar dikkatimi dağıtmıştı ki kapının zilini duymadım.

Yüz

ük. Ya da kapının çalınması. Ya

da kapının açılması.

"Erica?" Steve yüzen evin içinde tepinirken bağırdı. "Kahretsin!"

Üstümü örtecek bir şey ararken çılglık attım.

"Erica-" Koştuğumu duyunca sesi daha da telaşlandı

Çin dükkanındaki bir boğa gibi. "Ee, iyi misin-"

Steve'in eli kapı kolundaydı. Çenesi yerdeydi. Bir kolum

bornozumun içindeydi. Hiçbir şey örtülü değildi.

Yutkundü ve bakışlarını gizlemeye bile çalışmadı. Gözlerini vücudumda iki kez aşağı yukarı gezdirdi ve sonunda "Farların yanıyor," dedi.

Evet, öyle.

Meme uçlarım astarsız kızıl dantele yapıştı. Muhtemelen onları görebiliyordu.

Oh, Frosted Flakes. Hannah Jane'in iç çamaşırının özgüveni artırdığına dair teorisine inanmanın benim en sevdiğim teorilerden birine dönüşeceğini bilmeliydim.

en utanç verici anları.

Yatak odasının penceresinden cipimin ışıklarının parıltısını görebiliyordum. Aklımı başıma toplayıp başımı dik tutarak bornozumu giydim ve belimden bağladım. Şifonyerden anahtarlarımı aldım ve düğmeye basarak onları . Steve orada öylece durmuş, sanki o bir avcıymış ve ben de onun avıymışım gibi beni izliyordu.

"Teşekkürler," dedim boğuk bir fısıltıyla. Evinde geçen geceden sonra ne durumda olduğumuzu bilmiyordum. Garip ve tuhaftı ama katartıktı. Eğer istersem bir sonraki adımı atabileceğimi biliyordum. Hayatıma devam etmeye ne zaman hazır olacağımı bilmiyordum ama doğru kişi karşıma çıktığında artık korkmayacağımı biliyordum. En azından böyle olmasını umuyordum.

Ama Steve? Onun işi bitmişti. Hayatının geri kalanında bekâr kalmayı seçmesi doğru muydu? Bilmiyordum. Ama yine de, ruh eşinizi kaybetmenin üstesinden nasıl geleceğinize dair bir el kitabınız yoktu.

Beni istemediğini biliyordum ama kapı çerçevesinden de ayrılmamıştı.

Gözleri de bedenimi terk etmemişti.

Belki de beni daha fazla utançtan koruma çabasıydı. Belki de ayak parmaklarımdaki kırmızı cilaydı.

Belki de görünüşüme duyduğum yeni güvendi. Belki de iç çamaşırlarıydı.

Anahtarları şifonyerin üzerine bıraktım ve saçlarımı omzuma attım.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Yoksa hepsi bu kadar mıydı?"

Son direniş kalesiymiş gibi yumruklarını sıktı. Dişlerini gıcırdatırken sakallı çenesinde bir parlama oldu. "İşte bu kadar."

Ona doğru bir adım attım. "Tamam."

"Tamam."

Utanç, geçici özgüvenimi aşarak boynumdan yukarı süzüldü ve yanaklarımı çirkin bir kırmızıya boyadı. "İyi misin?" İçeri girdiğinde durduğum yere baktım ve sonra tekrar ona döndüm. "Kusura bakma... Hannah Jane'le alışverişe çıktık, yeni bir şeyler seçmeme yardım etti, ben de deniyordum ve-" Sesim kesildi. "Saçmalıyorum, değil mi?"

Steve başını salladı.

Elimi tekrar saçlarımın arasından geçirdim. "Özür dilerim. Gergin olduğumda saçmaladığımı biliyorsun ve ben sadece-"

"Neden gerginsin Erica?" Bana doğru hesaplı bir adım atarken söyledi.
"Ben sadece..." Sözcükler dudaklarımdan dökülürken o yavaşça bir kez daha

adı

m. "Seni sinirlendiriyor muyum?"

Nefesim boğazımda düğümlendi.

Steve öne doğru bir adım daha attı. Parmağını kaydırırken dokunuşu yaktı Başparmağını boğazımın etrafına doladı ve çenemin altında nabzımın attığı yere bastırdı. Kolonyasının zengin baharatının kokusunu alabiliyordum; viskinin hafif aroması. Gözlerinin her hareketimi takip ettiğini hissettim.

Eli boynumdan ayrılıp köprücük kemiğimden aşağı indi ve göğüslerimin vadisinde gezindi. Bir parmağını bornozumu kapalı tutan saten düğüme taktı. Bir süre onunla oynadı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. O okyanus gözlerinin ardında bir fırtına kopuyordu.

"Steve-"

"Ne istiyorsun?"

Acımı dindirmesi için. Üzüntüyü alması için. Her şeyin farklı olması için. "İyi hissetmek için," diye fısıldadım.

O çarpık parmağıyla kuşağı düğümden çekip çıkardı ve cüppemin açılmasına izin verdi. "Lanet olsun-" diye homurdandı. "Bir melek şeytan gibi görünüyor."

Serin hava tenime çarptı ve titredim. Meme uçlarım elmas gibi sivrilmişti. Bana dokunmadı. *Dokunmasına gerek yoktu.* Bakışları yeterince etkisiz hale getiriciydi. Gözleri göğüslerimde gezinirken yatağımın ayak ucunda sabit bir şekilde durdum. Belime, göbeğime, nefret ettiğim tüm bölgelerime odaklandı. Kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturdum ama onları nazikçe çekti.

"Benden saklanma," diye hırladı.

"Steve, ben-"

"Yatağa uzan."

Bornozu üzerimde bırakarak hareketlere devam ettim. Buna hazır mıydım? Onun için? Böyle bir şey için bir terapistle ya da psikoloğa görünüp izin belgesi almam gerekmiyor muydu? Steve ışıkları kapattı ama ay ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu. Yatağın ucunda durdu ve gömleğini çıkardı.

Vay be. Bu bana utanmam için bir sürü neden verdi. Onu birçok kez gömleksiz görmüştüm ama ben hep örtünmüştüm.

Kat kat.

Vücudumun üzerine çekmek için battaniyeye uzandım ama o çoktan yatağın ucunda diz çökmüştü. Ne bekliyordum bilmiyorum ama Steve'in ellerimi ayaklarıma koyması aklıma gelen ilk şey değildi. Başparmaklarını tabanlarımda gezdirip bütün gün barda ayakta durmaktan kaynaklanan yorgunluğumu aldığı anda tüm bu düşünceler uçup gitti.

Küçük bir inilti çıkardım. "Bu... Mmmm. Çok iyi."

Sessizce kıkırdadı. "Tadını çıkar."

Hiç yapmaz mıydım? Ellerini ayaklarımdan ayak bileklerime ve baldırlarıma doğru götürdü. Geniş avucunun uyluklarımı ayırdığını hissettiğimde sinirlerim geri geldi. Dudağımı ısırdım ve gözlerimi sıkarak kapattım.

Kalçalarımın üzerine oturdu ve kot pantolonunun örttüğü o büyük çıkıntının merkezime doğru bastırdığını hissedebiliyordum. Endişemi bastırdım ve ona dokunmak için uzandım. Elimi kaptı ve tekrar yatağın içine itti.

"Bu seninle ilgili, Angel." Steve elimi bıraktı ve bornozu omuzlarımdan aşağı itti. İki elini dantelle kaplı kupların üzerinde gezdirdi ve başparmaklarını meme uçlarıma sürttü. "Çok güzel," diye mırıldandı.

Başımı yastık yığınının arasına yasladım ve sızlandım, içimde hissettiğim acıyı hafifletmek için kalçalarımı birbirine kenetledim. Göğüslerimle uğraşmaya devam etti; ince kumaşın arasından onları okşuyor, sıkıyor, çimdikliyordu. Göğüslerim bir avuçtan daha fazlasıydı ama bana verdiği hisler Steve'in beni onun için çıplak görmesinden duyduğum endişeyi kısa devre yaptırdı.

Ereksiyonunu göbeğime yerleştirdiğinde sırtımı ona doğru eğdim. "Evet," diye fısıldadım. "Oh, fu-"

"Söyle," diye sert bir emir verdi. Emrini kalçalarını oynatarak noktaladı ve aletin dış hatlarını kalçalarımın arasına gerilmiş ince kumaş şeridinin içine soktu. "Söylediğini duymak istiyorum."

"Siktir!" Sütyenimin astarından başparmağı ve işaret parmağı arasında meme uçlarımı yuvarlarken bağırdım. "Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor."

Kendini tutamıyordu. Sütyen kaplarını aşağı çekti, ağır göğüslerim dışarı fırladı. "Tekrar söyle," dedi.

"Bana bir sebep ver," diye küstahça konuştum.

Bir meme ucunu dişlerinin arasına aldı ve diğerini çimdikledi, tüm bunlar kalçalarıyla acı verici yavaş daireler çizerken, kumaşın içinden pıhtımı çalıştırdı.

Nefesim kesildi. "Siktir. Bu-" Sözlerimi bitiremedim. Ayak parmaklarımı kıvıran bir orgazm vücudumu ansızın sararken kelimeler kayboldu. Çarşafı yumrukladım ve onun altında kıvrandım.

"Dizlerinin üstüne çok Angel," dedi gök gürültüsünü andıran bir sesle.

OceanofPDF.com

STEVE

Meme ucunu bir patlamayla kopardım ve neredeyse o küçük tangayı yırtıyordum. Kemerini yakaladım ve bronz bacaklarından aşağı sürükledim, daha sonra her santimini öpmek için zihinsel bir not aldım.

Sonra görüşürüz. Şu anda aklımda daha önemli şeyler var.

"Dizlerinin üzerine çok Angel," dedim tangasını odanın diğer ucuna fırlatırken. Ayağa kalktı ve kas hafızası devreye girdi. Beni neredeyse dizlerimin üzerine çökerten sütyenini çözdüm ve karanlığa fırlattım.

Sırt üstü uzandım ve onu sikimin üzerine oturttum. Her şeyi görmek istiyordum. Ellerimi bükülmüş dizlerinden kalçalarına ve oradan da kıkına kadar gezdirdim. Parmaklarımı yuvarlak yanaklarına soktum ve sıktım. Erica başını arkaya attı, bukleleri bir şelale gibi sırtından aşağı döküldü ve bana uykumda aklımdan çıkmayan göğüsleri ön sıradan seyretme fırsatı verdi.

Kalçalarımı onunkilere doğru ittim ve o yine küfretti.

Kahretsin, onun tüm o pis şeyleri söylediğini duymayı seviyordum. İçindeki kötü kızı ortaya çıkarmayı seviyordum. Ona içinde tuttuğu tüm o dört harfli kelimeleri söyletmeyi.

Erica dizlerinin üzerinde doğruldu ve tekrar kot pantolonuma gömüldü. Islak amının parıltısını görebiliyordum. Boşaldığında bir tanrıça gibi görünüyordu. Tekrar görmek istedim.

Her santimine tapmak istiyordum.

"Amını buraya getir ve yüzüme sür, güzelim. Tadın da görüldüğün kadar güzel mi bilmek istiyorum."

Erica bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve endişeliydi. "Steve," diye fısıldadı. "Ben... ben hiç..."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bakire misin?" Yani, onun oldukça dürüst olduğunu biliyordum, ama tecrübeli görünüyordu. Ben sadece onu

pantolonumu giyer ve birkaç orgazm yaşırdım, ama bunu ondan almak geçemeyeceğim bir çizgiydi.

Başını iki yana salladı. "Hayır, seks yaptım, sadece hiç... *Bunu yapmadım.*"

Kalçalarından tuttum ve onu kolaylıkla yatağa çektim. "Seni iyi hissettirmeme izin ver."

"Steve," diye inledi. "Ben kürdan değilim. Seni... seni boğacağım." Sinirli bir şekilde güldü, sanki ona söylediğim şey saçma bir imkânsızlıkmiş gibi. *Hayır hanımefendi.*

"Eğer böyle yaparsam, böyle yaparım." Sakallarım iç bacaklarını gıdıklayana kadar onu yukarı çektim, başımı çevirdim ve amının hemen yanındaki yumuşak deriye sert bir ısırık verdim. "Şimdi yüzüme çık, kadın."

İlk başta kararsızdı, destek için parmaklarını yatak başlığına doladı. Kıcını tuttum ve onu aşağı çektim. *Tadı cennet gibiydi.* Sinirleri eridi ve daha fazlası için yalvararak o tatlı vücudunu salladı. Yarığını aşağı yukarı yalarken ağzından çıkan sesler, biraz hareket etmesine izin vermezsem sikimin kot pantolonumdan çıkmakla tehdit etmesine neden oldu. *Şimdi olmaz, Buddy.*

Klitorisini sertçe emdim ve iki parmağımı amına sokarak yavaşça duvarlarını okşadım.

Dudaklarından kısa "Evet, evet, evet" sesleri kaçtı. *Bu doğru, seksi, aynen böyle.* İç kaslarının kasıldığını, tekrar parçalanmaya hazırlandığını hissedebiliyordum. Bir parmağımı kıvırdım ve kalçaları titreyene kadar G noktasını çalıştırdım. Amını yaladım, her tadın, her hissin tadını çıkardım. Onu yutarken kıvrımlarına şakacı bir ısırık verdim. Dilimi içine soktum, bu hissi parmaklarımla ona verdiğim zevkle karıştırdım. Profesyonel bir müzisyen gibi amcıyla oynuyordum.

Erica nefes nefese sakalıma yapıştı. *Evet, bunu yarın bacaklarının arasında hissedecekti.*

"Steve," diye inledi kıcını tutup ellerimi sırtında gezdirdiğimde ve tekrar aşağı indirdiğimde. *Tanrım, onun her yerine dokunmak istiyordum.* "Oh-oh! Lütfen," diye yalvardı.

Dilimle klitorisini fiskeledim ve parmaklarımı içine soktum. Bu onu tekrar uçurumun kenarına itmeye yetti. *Ben de çok geride değildim.*

Kalçaları başımın etrafında kenetlenmişti, ama bana yalvarana kadar bırakmadım. Gırtlaktan gelen çığlığı duvarlarda yankılandı. G noktasına bir kez daha dokundum ve isteksizce parmaklarımı çektim. Doymuş bir halde yanıma yığıldı.

Gözlerinin içine baktım ve parmaklarımı ağzıma sokarak tenimdeki her zerresini emdim. "Şeker gibi, Angel."

Onu yatakta bıraktım ve mutfığa doğru yürüdüm, gömleğimi kaptım ve çıkarken başıma geçirdim. Bir bardağa su doldurdum, banyodan bir bez aldım ve ona getirdim.

Erica hâlâ onu bıraktığım yerde yatıyordu. "İyi misin?"

Başını salladı.

"Sadece orgazmdan mutluysan baş parmağını kaldır, kurtarma ekibini aramam gerekiyorsa baş parmağını indir."

Gözlerini kapatmadan önce bana cansız bir başparmak işareti ama ikna edici bir gülümseme verdi. Suyu ve el bezini komodinin üzerine koydum.

Ellerimi ceplerime soktum ve etrafıma bakındım. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Chase'in söylediği gibi iyi bir adam değildim. Bencil bir piçtim ve bunu biliyordum.

"Çıkarken kapıyı kilitlerim," dedim. Ve başka bir şey söylemeden kapıdan çıktım.

Kendimi kaybetmeden önce avluyu zar zor geçebildim. Psikoz halindeyken bile kapıyı arkamdan kilitleyecek kadar sağduyuluydum. Karanlık evin içinde tökezleyerek yatak odasına girdim. Derimde soğuk bir ter patlak verip boynumdan aşağı damlarken şifonyerin üstünü kavradım. Nefes alamıyordum.

Nefes alamıyordum.

Göğsümü tuttum, bir erteleme için yalvardım. Şifonyerin üstünü yokladım. Orada olduğunu biliyordum. Bir yerlerde. Parmaklarım resim çerçevesinin pürüzlü kenarını hissetti ve onu yakaladım, hayatım pahasına tutundum.

Gözyaşlarım birbiri ardına cam bölmeye sıçradı. "Çok üzgünüm bebeğim," diye fısıldadım dişlerimi sıkarak, güzel karımın fotoğrafına bakarken. "Çok özür dilerim."

Şifonyerden aşağı kaydım, nefes nefese kalırken dizlerim halıya çarptı. Hâlâ Erica'nın parfümü gibi kokuyordum. Dudaklarımda hâlâ onun tadını alabiliyordum. Benim

Parmaklarım hala onun nasıl hissettiğini biliyordu. Gözlerim boşaldığında nasıl görüldüğünü görmüştü.

Heather ve ben ortaokul ve lisede birlikte geçirdiğimiz ilk yıllarda birkaç kez ayrılmıştık. Bunlar çocuk olmanın getirdiği türden ayrılıklardı. Tekrar bir araya gelmeden önce ikimiz de kısa süreliğine başkalarıyla görüşmüştük ama hiçbir zaman bir başkasıyla birlikte olacak kadar uzun sürmemiştir.

Bu dünyada geçirdiğim otuz bir yıl boyunca Heather dışında hiç kimseyle yakınlaşmamıştım.

İyi adam olmakla gurur duyardım. Kahraman. Koruyucu. Kamu görevlisi. Sadık dul.

Ama ben sadece rol yapıyordum. Bunların hiçbirisi değildim. Ben kötü adamdım.

Ellerini benim olmayan bir kadından uzak tutamayan bencil bir pisliktim. Onun kendi şeytanları vardı. Şeytan çıkarılması gereken başka bir şey olmama gerek yoktu.

Kahretsin, onu üzerimden almalıydım.

Heather'ın fotoğrafını banyoya taşıdım ve ışığı açtım. Gargara şişesinin kapağını çevirdim ve bir ağız dolusu gargara yapıp lavaboya tükürürken yanmanın tadını çıkardım.

Bu yeterli değildi.

Diş fırçamı aldım ve suçluluk duygusunu temizlemeye kararlı bir şekilde saçma sapan miktarda diş macunu sıktım. Soyundum ve kıyafetlerimi çamaşır sepetine attım.

Belki de kötü . Yıkamakla temizlenmez.

Duşa girdim ve suyu lava kadar açtım. Haşlayıcı spreyin altında durmak günahlarımdan arınmak için yeterli değildi. Hiçbir şey yapamazdı.

Erica'ya yaptıklarımı geri alamazdım. Doğru da yapamazdım. Bu da birlikte yaşamayı öğrenmem gereken başka bir hayalet olacaktı.

Tanrı biliyor ya, zaten bir sürü vardı.

Sabun miktarını iki katına çıkararak cildimi ovdum. Ne kadar istesem de geri alamazdım.

Ama bunu gerçekten istemiyordum ve kendimden en çok nefret ettiğim şey de buydu. Kollarımı fayans kaplı duş duvarına dayadım ve kaynar suyun sırtımdan aşağı akmasına izin verdim. En azından spreyin içinde ağladığımı hissetmiyordum.

Pişmanlık ve keder boşa akıp gitmiş, damarlarımda sadece öfke ve iğrenç bir kendinden nefret kalmıştı. Yumruğumu sıktım ve fayansa vurdum. Keskin bir acı eklemlerimi çatlattı. Elimden kan damladı ve kanalizasyona akarken pembeye dönuştü.

Acıya ihtiyaçım vardı.

Acı bana hala hayatta olduğumu söyledi.

Melissa mutfak masasına oturup elimin arkasını dürttüğünde, "şey," diye iç geçirdi. "Kırık olduğunu sanmıyorum ama röntgen çektiirmeden bunu bilemezsin." Bir kaşını kaldırdı. "Ki bunu yapmalısın."

"Bantlasanız olmaz mı?" Elimi çekerek sordum. Parmaklarımı kıvırdım ve büktüm, acı elime vurduğunda tısladım.

"İzinli olduğum gece yarısı neden ev ziyaretleri yaptığımı söyleyecek misin?"

Masaya sertçe baktım. İyilik istemekten nefret ediyordum. Gururuma yediremeyip gecenin bir yarısı Mel'i aramaktan ve eskiden yaptığı gibi gelip beni iyileştirmesini istemekten nefret ediyordum. Aramızda garip şeyler olmuştu. İkimiz de bunu gerçekten kabul etmiyorduk ama odadaki fil huzursuz olmaya başlamıştı.

"Uyandırdığım için özür dilerim," diye mırıldandım.

Omuz silkti ve çantasını karıştırdı. "Bee için kapıcı hemşirecilik oynuyordum. Yemin ederim, bir gün hepinizden para almaya başlayacağım."

"Bee'ye ne oldu?" Onu gecenin erken saatlerinde görmüştüm. Elbette, o kadar kısa sürede kendine zarar vermiş olamaz.

Birkaç tıbbi bant şeridi kopardı ve uçlarını masanın kenarına yapıştırdı. "Ayak bileğini burktu. Daireme geldi ve ben de onu sardım. Bana elini ver."

Elimi uzattım ve yavaşça masanın üzerine koydum. Yarık eklemlerimi kapattı ve iki parmağımı birbirine bantladı.

"İşteki karın bir açıklama yapmadan bu işten sıyrılmana izin vermeyecektir. Bunu biliyorsun, değil mi?" Tüm tıbbi bantları sabitlediğinden emin olmak için her şeyi kontrol ederken söyledi.

Lanet olası Chase. Gerçeği söylemezsem bana bir hafta boyunca bok atacaktı. Ama ne söylemem gerekiyordu? Karımın ölümünün üzerinden bir yıl geçmeden başka bir kadına aşık olduğumu mu?

Bunu söyleyemezdim.

Gerçek olsa bile.

Omuz silktim. "Ağır torbaya biraz fazla sert vurdum. Tembellik ettim ve önce bantlamadım."

Melissa gözlerini devirdi. "Bantlamaya üşendiğın zaman ellerinin nasıl göründüğünü gördüm. Eskiden seninle spor yapardım, hatırladın mı?"

Yorumu canımı

yaktı. "Mel-"

"Kendine sakla," diye tersledi. "Sınırlarını netleştirdiğın için özür dilemene gerek yok. Buna saygı duyuyorum." Sivri dilli tavrı kısa süreli bir hüçün anına dönüştü. Sesi sakinleşti ve ekledi: "Sadece senin yanında olmayı özledim. Hepsi bu."

Ağzımın kenarına yarım yamalak bir gülümseme ilişti. "Mel, gecenin bir yarısı gelip beni iyileştirmesi için arayacağım tek kişı sensin."

"Bu da bizi en başta neden yama yapılması gerektiğine geri götürüyor."

İçimi çektim ve elimi sakalımda gezdirdim. Duştan dolayı hâlâ nemliydi. "Bu gece bazı boktan seçimler yaptım."

Boktan olan Erica'yla yaptığım şey değildi, ona sonrasında nasıl davrandığımı. Heather bana hep seksten sonra onu kraliçe gibi hissettirdiğimi söylerdi. Ve Erica'yla... Öylece çekip gittim.

Tüm evlilik yeminlerimi yerine getirmiş olduğum ya da evliliğimin bittiğı ve eşimin gittiğı gerçeğini nasıl bağdaştıracağımı bilmiyordum.

Ben, Steven Alexander Pelham, seni, Heather Catherine Daniels'ı, yasal eşim olarak kabul ediyorum. Bugünden , iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde. Hastalıkta ve sağlıkta. Ölüm bizi ayırana kadar sevmek ve beslemek için.

Her yerine getirmiştim. Her zaman en iyisini yapmadım ya da onları sevinçle onurlandırmadım ama Heather Catherine'i içimdeki her şeyle sevdim.

Ölüm bizi ayırana kadar.

Alyansıma baktım. Bir hayaletle anlaşıma yaptığımı biliyordum.

Mel mutfak penceresinden yüzen eve doğru baktı. Erica'nın yatak odasının ışığı hâlâ yanıyordu ve perdelerin arkasında dolaşan gölgesini görebiliyordum. "Bu boktan kararların onunla bir ilgisi olamaz, değil mi?"

"Mel," diye iç geçirdim.

Hüzünle gülümsedi. "Duygularımın etrafında dolanmak zorunda değilsin."

Bir dakika sessizlik içinde oturduk. Erica hakkında ne söyleyeceğimi düşündüm. Yalan söylemek işe yaramazdı. İnkâr etmek de işe yaramazdı. Birbirimize çekildiğimizi herkes görebilirdi. "Bana ihtiyacı olduğunu sanıyordum," dedim pencereden dışarı bakarken. Yüzen evin ışıkları söndü ve Melissa'ya dönüp baktım. "Ama sanırım benim ona daha çok ihtiyacım var."

Melissa ayağa kalktı ve eşyalarını aldı. Güvende olduğundan emin olmak için onu arabasına kadar geçirdim. Çantasını yolcu koltuğuna attı ve ön tarafa doğru yürüdü, kapı açıkken bir süre oyalandı. "Biliyor musun Steve, Tanrı'nın senin için açtığı bir kapıyı kapatmamalısın. Henüz o kapıdan geçmeye hazır değilsen sorun değil, yeter ki kapama."

ERICA

Doktora gitmekten nefret ediyorum. Hiçbir şey beni ayaklarım yere değmeden muayene masasının üstünde oturmak kadar güvensiz hissettiremez.

En azından iç çamaşırnızı kot pantolonunuzun içine saklamak ve kolsuz bir kağıt mendil trençkot giymek zorunda kaldığınız o korkunç randevulardan biri değildi.

Yine de *bu tartıya* çıkmak gibi garip bir rutin yapmak zorunda kaldım. *Kan basıncınızı ölçelim. İşte, bu kaba işeyin ve üzerine adınızı yazın.* O kalıcı kalemleri düzenli olarak sterilize ediyorlar mıydı? Çünkü herkesin aşağılanma kabına işedikten sonra ellerini yıkamadığını çok iyi biliyordum.

Ama bugün alçımı çıkarıyordum ve hiçbir şeyin ruh halimi bozmasına izin vermemeye kararlıyım. Steve'in dün gece akıllara durgunluk veren iki orgazm yaşadktan sonra hışım ile evimden çıkıp gitmesinin hatırası bile. *Lanet olsun ona.*

Olanları kabullenmem için yatağında on dakika kadar yatmam gerekmişti. Steve beni müstehcen iç çamaşırlarıyla görmüş ve daha önce hiç kimsenin yapmadığı gibi dünyamı sarsmaya başlamıştı. *Üstelik bunu yapmak için pantolonunu bile çıkarmadı, ne pislikti ama.*

Bridget bugün benimle gelmeyi teklif etmişti ama bu, barda personel eksikliğine yol açacaktı ve Bayan Wanda ikimizin de kellesini alacaktı.

Kimsenin benimle gelmesine ihtiyacım yoktu. Kaburgalarımın birkaç röntgeni çekilecek, doktor alçımı testereyle kesecek ve ben de iki becerikli elimle yoluma devam edecektim. *Ve iki yetenekli orta parmak bir hıyar suratlı oduncu için.*

Günün en kötü kısmı, muayenehaneye hasta olarak kabul edilmem için gereken bir yığın evrak işi ve yukarıda bahsedilen bir kaba işemektir.

Kapı çalındı ve ardından doktor kafasını içeri uzattı. "Merhaba Erica, benim adım Andrea Lewis. Ben buradaki doktorlardan biriyim.

uygulama."

"oldum," diye kibarca cevap verdim.

"Evet!" Tekerlekli tabureye otururken geniş bir gülümsemeyle şöyle dedi. "Carteret Pres'teki iyi insanlara göre, bugün alçınızı çıkaracağımız gün. Gönderdikleri tabloya bir göz attım ve kaburgalarına da hızlıca bir göz atacağız. Ama önce alçınızla başlayacağız. Normal hayata dönmek için sabırsızlandığınızı biliyorum."

Gergin bir şekilde güldüm, "Evet, özleyeceğimi söyleyemem."

Ellerini yıkamak ve bir çift eldiven giymekle meşguldü. "Pekâlâ Bayan Shaw," dedi testereyle birlikte yürürken. "Biraz gürültülü ama hiç acıtmayacak ve yemin ederim sizi kesmeyecek." Testere sert dış tabakayı keserken kolumu sabit tuttu. Bileğimin etrafındaki baskının azaldığını hissettim ve rahat bir nefes aldım. Katmanları nazıkçe soydu ve attı.

Kapı çalındı ve hayati değerlerimi alan hemşire Dr. Lewis'e bir dosya vermek için içeri girdi. Birkaç sessiz kelime konuştular ve hemşire kalemiyle dosyamdaki bir şeye dokundu. Doktor başıyla onayladı ve dosyayı alıp duvarın yanındaki masaya koydu.

"Bunun için üzgünüm," dedi bana dönüp bileğimi yoklarken ve her şeyin olması gerektiği gibi iyileştiğinden emin olmak için kontrol ederken. Eldivenlerini çıkardı ve çöpe attı. "Nasıl hissediyorsun?"

Parmaklarımı oynattım ve bileğimi ileri geri çevirdim. "Biraz sert."

"Bu normal. Biraz zaman alacak ama geçecektir. Ama eğer bir şeyler yolunda gitmiyorsa bizi arayın, sizi içeri alalım."

"Evet, hanımefendi."

"Pekâlâ," dedi ve hemşirenin dosyayı aldı. "Röntgenlerinizi çekirmeden önce evrakların üzerinden geçmek istiyorum. Son adet döngünüzün başlangıç tarihi neydi?" Beynimi yokladım, giriş formlarına ne yazdığımı düşündüm.

Kaza öncesinden beri regl olmamıştım. Bu benim için sıra dışı bir durum değildi, düzensiz bir durumdu. Taşınma stresi ve Kazadan sonra regl olamamak endişelerimin en küçüğüydü.

"Şubat'ın başında. Sanırım Şubat'ın ikisinde."

Dr. Lewis mırıldandı ve çizelgeye bir şeyler karaladı. Bir çekmeceye uzandı ve küçük bir çark çıkardı ve aradığı şeyi bulana kadar onunla oynadı.

Çizelgeyi kapattı ve bir kenara koydu. Ellerini kucağında birleştirerek sıcak bir şekilde gülümsedi ve "Erica, hamile olduğunu biliyor muydun?" dedi.

Kadına sanki ikinci bir kafası çıkmış ve üçüncü bir gözü filizlenmiş gibi baktım. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Hamilesin, tatlım. Tahminime göre yaklaşık sekiz haftalık. İdrar örnekleriyle yaptığımız standart testlerde ortaya çıkıyor."

Oda dönüyordu ve kusacakmışım gibi hissediyordum.

Aman Tanrım. Tüm o mide bulantısı, *kusmalar...* Beni deniz tuttu sanıyordum.

Sabah bulantılarıydı.

"Erica?"

Her şey anlamlıydı. Balon balığı gibi şişkinlik. Sabahın ikisinde waffle, yumurta, domates ve pilav aşermek. Tüm o ağlamalar, Tanrım merhamet et, ağlamalar. Lanet bir evcil hayvan maması reklamında ağladım.

Dr. Lewis ayağa kalktı ve elini nazıkçe dizime koydu. "Tatlım, biraz solgun görünüyorsun. Arkana yaslanmana yardım edeceğim, tamam mı?"

Kayıtsızca başımı salladım ve muayene masasına uzandım.

Sekiz haftalık hamile.

Bu bebeğe tam olarak ne zaman hamile kaldığımı biliyordum. Elimi karnımın üzerine koydum ve diğer elimle gözümünden akan bir damla yaşı sildim.

"Görünüşe bakılırsa, bu muhtemelen oldukça büyük bir şok ve bu tamamen normal. İsterseniz hemşirelerden birine partnerinizi aramasını söyleyebilirim. Birinin sizi eve bırakması iyi olabilir."

Şok kelimesi hafif kalırdı. Hamile kalmaya çalışmıyorduk bile. Prezervatiflerin kusursuz olmadığını biliyordum ama hiç prezervatifsiz kalmamıştık.

Başımı salladım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Ona neden söylediğimi bilmiyordum ama söylemiştim. Bunu birine yüksek sesle söylemem gerekiyordu. "Yedi hafta önce öldü."

Ve ben onun çocuğuna hamileydim.

Randevunun geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Dr. Lewis bana karşı sabırlıydı ve bir hemşire röntgen çekimi için beni koridora götürmeden önce ağlamam ve kendimi toparlamam için bana zaman verdi. Kaburgalarımda bir sorun yoktu ama kalbim harap haldeydi.

Röntgen teknisyeninin işi bittiğinde Dr. Lewis'in ofisine oturdum ve bana hazırlanmam gerekenler konusunda kesin talimatlar verdi. Bir sürü doktor ziyareti ve doğum öncesi vitaminler. Alkol yok ve kafein kısıtlı - bunda sorun yok. Ve dinlenmek.

Bol bol dinlen.

Doktorun muayenehanesinden, üzerinde ilk ultrason tarihimin yazılı olduğu bir randevu kartıyla ayrıldım. Ve böylece, hayatımı tamamen değiştiren üç saniye daha geçirmiş oldum.

Bir şekilde eczaneye giden yolu buldum. Muhtemelen beni bırakması için Bridget'i aramalıyım ama o zaman ona bir açıklama yapmam gerekecekti ve ben buna hazır değildim.

Vitamin reyonunda donuk bakışlarla durdum. Çok fazla seçenek vardı. Yutmak zorunda olduğunuz dev haplardan mı yoksa sakızlardan mı almalıyım? Bir yetişkin gibi görünmek ve hap almak istemiyordum ama gerçekten tercih ediyordum. Arada bir fark var mıydı? olanı mı yoksa jenerik olanı mı almalıyım? Başım dönüyordu.

Vermem gereken çok fazla karar vardı ve Dom bana yardım etmek için burada değildi.

Harika bir baba olurdu. Bakıcılık yaptığım çocukları çok severdi ve sık sık kendi ailemizi kurduğumuzda bunun nasıl bir şey olacağından bahsederdi.

Yine de doktorun muayenehanesinde bir şey oldu. İlk şok geçtikten ve yumuşak bir paniğe dönüştükten sonra biraz huzur hissettim.

Dom'dan bir parça vardı. Yaşamaya edecekti.

"Hey, kızım."

Mel elinde atıştırmalıklar, spor içecekleri ve tıbbi bantlarla dolu bir sepetle koridorda yürürken düşüncelerimden sıyrıldım.

"Bugün alçını çıkarmışsın," diye gülümsedi. "Elini geri almak iyi mu?"

Başımı salladım ve "Evet" gibi bir şey mırıldandım.

Mel kaşlarını çatı. "İyi hissediyor musun? Hastalanmak üzereymiş gibi ."

"Ben sadece... Ne alacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Tamam mı?" Mel neye baktığımı görmek için döndü. "Ne tür vitaminler arıyorsun?"

"Doğum öncesi," diye fısıldadım.

Kaşları havaya kalktı. "Hamile misin?"

Elimi ağzıma kapattım. *Olamaz*. Sır tutma konusunda çok kötüydüm ve az önce poker kulübünden birine ağzımdan kaçırmıştım. On beş saniye içinde herkes öğrenecekti. Bu da Steve'in öğreneceği anlamına geliyordu.

Steve'e söyleme fikri bile beni sersemletti.

"Vay canına," dedi Mel beni dik tutmak için elini koluma koyarken. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Lütfen kimseye söyleme," diye fısıldadım, ince sesim çoktan titremeye başlamıştı.

Gülümsedi. Biraz nazik ve biraz da hüzünlüydü, neredeyse periliydi. "Merak etme," dedi. "Sır tutma konusunda iyiyimdir. Kasabadaki herkesin bilmesini istemiyorsan Maddie ya da Chase'e söyleme yeter. O ikisi kilisedeki yaşlı kadınlardan bile daha kötü dedikodu yaparlar."

"Teşekkürler" diye fısıldarken dudağım titriyordu.

Raftan bir tane çekmeden önce bir dakika boyunca şişe çeşitlerine baktı. "Doğum öncesi vitaminlerinizde bol miktarda folik asit ve demir olmalı, bunlar en önemlileri. Sabah bulantılarınız oldu mu?"

Başımı salladım. "Sanırım öyle."

Elindeki şişeyi başka bir şişeye değiştirdi. "Sakızları al. Bunların içinde zencefil var. Yardımcı olur."

Sepetimi birkaç ihtiyaç malzemesiyle daha doldururken Mel de benimle birlikte yürüdü. Birlikte dışarı çıktıktan sonra, ben alışveriş torbalarımı yüklerken o da arabamın yanında durdu.

"Steve'e ne zaman söyleyeceksin?" Hiç utanmadan sordu.

"Bilmiyorum," diye omuz silkdim. "Beş dakikadır biliyorum. Henüz tam olarak aklıma yattığını sanmıyorum."

"Ne zaman geleceksin?"

"On Kasım." Bir nefes verdim. O zamana kadar çözmem gereken çok şey vardı. Aileme söylemem gerekiyordu. Dom'un ailesine söylemenin bir yolunu bulmalıydım. Yaşayacak başka bir yer bulmalıydım. Yüzen bir evde çocuk yetiştiremezsin, değil mi? Ve çocuk bakımı... Tanrım... Çocuk bakımı fahişti. Bilmem gerekirdi. İnsanlardan kızılarından para alırdım.

Ben dadıydım. Barda iyi para kazanıyordum ama hem barmen olarak çalışıp hem de kreş masraflarını karşılamam değildi.

Koşuşturan zihnimi sakinleştirecek birinin olmamasından nefret ediyordum. Özellikle de ilk koşmak istediğim kişinin Steve olmasından nefret ediyordum. Özellikle de dün gece çekip gittikten sonra benimle ilgilenmediğini açıkça belirtmişken.

Kayınvalidesinin Steve ve Heather'ın bir aile kurmak için heyecanlandıkları konusunda söylediklerinden sonra bunu ona söylemem mümkün değildi. Kendi dair umutları elinden alınmışken ona beklenmedik hamileliğimden bahsetmek zalimlik olurdu. Ona kızgındım ama ondan nefret etmiyordum.

"Dinle," dedi Mel cipimin kaputuna yaslanırken. *En azından bir aile arabası almıştım.* "Herkes söylemeye karar verdiğinde, senin için çok heyecanlanacaklar. Ayrıca beş tane fahri teyzen ve üç tane fahri amcan olacak ve onlar da bu çocuğu çok şımartacaklar." Kolumu sıktı. "Bu işte yalnız değilsin. Hoşuna gitse de gitmese de bu tuhaflar grubunun bir parçasısın."

Bu beni güldürdü. Ve ağlattı. *Lanet hamilelik hormonları.*

Gözyaşlarını sildim ve ona sarıldım.

Çantalarını yerden aldı ve anahtarlarıyla oynadı. "Ya Erica?"

"Öyle mi?"

"Aranızda neler olup bittiğinin tüm ayrıntılarını bilmiyorum ama bu-" İşaret parmağını karnıma doğru çevirdi, "Steve bunu halledebilir," dedi kendinden emin bir şekilde. "Buna inanmayabilirsin. O da bunun üstesinden gelebileceğini bilmiyor olabilir. Ama güven bana, yapabilir."

Ellerime baktım ve sinirli bir şekilde parmaklarımı sıktım. "Ona söyleyemem."

Melissa omuz silkti. "Dediğim gibi, sır saklamakta iyiyimdir. Ama Steve yanınızda olmasını isteyeceğiniz biri."

STEVE

"Dostum, nerelerdeydin? Dün gece bara gitmekten tamamen vazgeçtin." Chase masamın yanından geçerken kafamın arkasına vurdu. "Peki eline ne yaptın? Bir tuğla duvarla kavga mı ettin?"

Tile, ama çok yaklaştı.

Bir haftadır herkesten kaçıyordum. Neyse ki birkaç davada tanıklık etmek üzere mahkemeye çağırılmıştım, en azından bu beni meşgul ediyordu. Erica'nın hangi günler barda çalışacağını bilmiyordum, bu yüzden oradan tamamen uzak durdum.

En azından o da benden kaçıyor gibi görünüyordu.

Bana kızgın olup olmadığını bilmiyordum. Sadece öyle olduğunu varsaydım. "Mahkemedeydim," diye mırıldandım karnına bir yumruk indirirken.

"Bütün gece mi?"

Bilgisayarıma geri döndüm ve onu görmezden geldim.

"Son zamanlarda Erica'dan haber aldın mı? Bee dün gece vardiyasından arandığını söyledi."

"Neden ondan haber alayım ki?" Homurdandım.

Chase omuz silkti ve çoğunlukla şekerli kahvesini yudumladı. "Hepiniz çok sıkı fıkısınız."

Bir varsa nedenini bilirsin diye düşündüm."

"Ama yok," diye tersledim. "Ben onun bebek bakıcısı değilim. O yetişkin bir kadın."

Islık çaldı ve başını salladı. "Vay be. Sanırım uzun zamandır bu kadar hızlı kıcıma yapışmamıştın. Cazibeni geri kazandığını görmek güzel, Pelham."

İşe dönmeden önce ona orta parmağımı gösterdim. Tabii ki bütün gün böyle geçti.

Bridget'ten iki mesaj, Maddie'den bir telefon - hatta Kristin bile Erica'yı kontrol etmek için evine uğradığımda bana neler olduğunu sordu.

onu ve kardeşlerini.

Her zamanki gibi iyiydiler. Kristin iyi olmaktan başka bir şey olduğunu asla kabul etmezdi, bu yüzden bizzat uğrayıp işlerin gerçekten yolunda olup olmadığını kendim görmek istedim. Hayatı alt üst olmuştu ve ben sadece işimi yaptığımı bilsem de, yine de kendimi biraz suçlu hissediyordum.

Kristin'den dönerken Revanche'a uğradım ve önceden verdiğim siparişi aldım. Aslında waffle kulağa daha hoş geliyordu ama Erica'yı Ed'e götürdükten sonra onunla orada karşılaşma riskini göze alamazdım.

Şef Scott'ın her şeyden iki porsiyon koyduğu gerçeğini kabul etmedim bile. Paket servis kutularının yarısının üstünde Erica'nın adının yazıyor olması dışında hiçbir şey düşünmeyecektim.

Maddie bütün kasabayı bize tuzak kurmak için mi topladı? Bunu ona hiç yakıştıramadım. Hannah Jane de muhtemelen işin içindeydi. Gelinlerle çok fazla zaman geçirdi ve herkesin peri masalı gibi bir sonu hak ettiğini düşündü.

Belki bazı insanlar yaptı. Sadece ben değil.

Garaj yolundan aşağı indim ve Erica'nın cipini iskelenin yanına park etmiş halde gördüm. Herkes onun için ayaktaydı. *Belki de kontrol etmeli ve iyi olduğundan emin olmalıydım...*

Kendimi bundan vazgeçirmek için hiç şansım olmadı. Garajımın yanına yanaşıp yüzen eve baktığımda, güvertede dış cephe kaplamasının boyasını temizliyordu.

Bu da ne böyle?

"Ne yapıyorsun sen?" Çimlerin üzerinde hışımla yürürken bağırdım.

Erica üzerinde durduğu basamaklı taburede sendeledi. "Tanrım Louise, beni korkuttun," diye nefes nefese kaldı.

"Kim yaptı bunu?" Tersledim. Rıhtımdan aşağıya ve yüzen evin güvertesine doğru tepindim.

"Bilmiyorum."

"Lanet olası kanıtları silip süpürüyorsun. İşimi zorlaştırmaya başlamadan önce hiç düşündün mü?"

Şoku öfkeye dönüştü. Süngerini sabunlu su dolu kovaya fırlattı ve bana ters ters baktı. "Evet," diye tısladı aşağı inip kollarını kavuştururken. "Temizliğe başlamadan önce Chase'i arayıp buraya gelmesini ve kontrol etmesini söylemeyi düşündüm."

Yumruklarımı sıktım ve mucizevi bir şekilde onu bayıltacak birkaç kaba söz söylemekten kaçındım. "Neden beni değil de Chase'i aradın?" diye bağırdım.

Erica manyakça güldü. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Neden senin yerine Chase'i aradığımı sanıyorsun?"

Hırladım ve rıhtımdan evime doğru tepindim, "Beni deli ediyorsun, kadın" diye bağırdım.

"Evet, ben de sana," diye bağırdı. Hışımınla içeri girerken yüzen evin kapısının çarpma sesini duydum.

Çok iyiydi. Onu orada, yüzen evin kenarını yıkarken tişörtünü yukarı kaldırırken görmeme gerek yoktu, tüm o güzel tenin nasıl bir his olduğunu tam olarak biliyordum. Tadının neye benzediğini.

Ayakkabılarımı kapıda tekmeledim ve buzdolabına doğru koşarken Chase'i aradım. Bir biraya ihtiyacım vardı, hem de çok. "Ne oluyor lan?" Telefonu açtığımda tersledim.

"Sanırım evdesin," diye kıkırdadı.

"Kapa çenenin ve konuşmaya başla."

"Onu gerçekten kızdırmış olmalısın," diye güldü. "Seni kontrol etmek için yanımda getirmeyeceğime dair bana yemin ettirdi. Sen ne yaptın?"

"Sana ne söyledi?" Biranın kapağını açıp şişeden uzun bir yudum alırken sordum.

"Hiçbir şey," diye kıkırdadı. "Oraya vardığımda arabasında oturuyordu. Hiçbir şeyin bozulmadığından emin olmak için içeriyi kontrol ettim. Her şey yolundaydı, ben güvertedeki vandalizm için fotoğraf çekip rapor yazarken o da içeri girdi. Gerçekten üzgün görünüyordu."

"Ne buldun?"

"Bu ciddi bir konudan kaçış," diye şaka yaptı. "Neyiniz var sizin? Bu sabah boş vermiştim ama seni değil de beni aradığına göre-"

"Seni . Bana vandalizmden bahset."

Chase iç çekti. "Devam edecek pek bir şey yok. Geçen seferkiyle aynı spreylere boya. Her yere rastgele püskürtülmüş. Grafiti etiketi yok, mesaj yok, sadece bir karmaşa."

"Bana Maddie ve DeRossi'nin yerleştirdiği kameraların çalıştığını söyle."

"Maddie bana biraz önce görüntülerin bir kopyasını gönderdi. Bize pek bir şey vermiyor. Beyaz erkek, muhtemelen yirmili yaşlarda. Yaklaşık 1.80-1.80 boylarında. İnce yapılı. Başında bir başlık vardı ve başını eğmişti, bu yüzden yüzünü göremedik."

Şişeden bir yudum daha aldım ve bitirdim. Şişeyi çöp kutusuna attım ve pencereden yüzen evi görebildiğim oturma odasına doğru yürüdüm. Bu kadın beni deşmeye kararlıydı. Yatak odasının perdeleri arkaya çekilmişti ve onu yatağında bir kedi gibi görebiliyordum. Telefonu kulağımdan çektim ve bir mesaj attım.

Özür dilerim.

Bir an sonra Erica'nın elini telefonuna götürdüğünü, ekrana bir göz attığını ve sonra başucundaki komodinin üzerine koyduğunu gördüm. Cevap vermedi. Yine de bir cevabı hak etmemiştim.

"Dostum, orada mısın?"

Telefonu tekrar kulağıma götürdüm. "Ha? Evet. Yüzünü göremedim. Anladım."

"Hayır, dostum, diyordum ki: yaşı, boyu ve kilosunu Tyler Beale olduğuna dair teorilerle uyuşuyor. Bir yargıci arama emrini imzalamaya ikna etmek için yeterli olabilir."

Beale'in vurup kaçma suçundan mahkemeye çıkması gereken tarihleri kontrol etmiştim. Ne yazık ki, adalet yavaş işleyen bir süreçti, bu yüzden birkaç ay daha olmayacaktı. Sarhoş olarak geldiği birkaç ifade alınmıştı. Kamu avukatının işi başından aşkındı. Kendinden başka kimseyi umursamayan, kendini beğenmiş, kavgacı bir ahmaktı. Ve eğer kadınıma bir daha yaklaşırsa, onu köpekbalıklarına yem ederim.

"Bunu duymamış gibi davranacağım."

"Ha?"

"Az önce Erica'ya kadınıma dedin ve Tyler Beale bir daha ona yaklaşırsa köpekbalıklarına yem edeceğini söyledin."

Hay sikeyim. Erica'yı çektim ve aklımdan geçen ilk şeyi söyledim. Kontrolümü kaybetmememe neden oluyordu.

"Orada hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya devam mı edeceksin?" Kıkırdadı.

İnledim ve kanepeye çöktüm. Chase'i hayatımın yarısından fazladır tanıyordum. Bazen onun beni, benim kendimi tanıdığımından daha iyi tanıdığını düşünürdüm. "Kahretsin dostum, ne yaptığımı bilmiyorum."

"Bunu itiraf etmenin tam zamanı. Kimse senden Heather'ı kaybettikten sonra nasıl geri döneceğini bilmeni beklemiyor, özellikle de konu başka bir kadınla işleri yoluna koymaya geldiğinde."

"Ortaokuldan beri düzenli bir kız arkadaşı olmamış bir adam için bu çok derin bir saçmalık." Aslında Bridget'le tanıştığından beri demeliydim ama bugün onu bu konuda azarlayacak havada değildim.

Telefona geri dönmeden önce sonundan boğuk bir ses geldi. "Bak, Erica'yla aranızda her ne çok derin bir şey olmalı. Bütün kızlar oraya gidiyor."

"Nereden biliyorsun?"

"DeRossi bana mesaj attı ve Maddie'nin savaşa hazır olduğunu söyledi. Erica hepsine gelmeleri için mesaj attı."

Tekrar pencereden dışarı baktım. Erica'nın mutfakta hareket ettiğini görebiliyordum. "Seni sonra ararım," gibi bir şeyler mırıldandıktan sonra telefonumu cebime soktum, Revanche'den paket servisi kaptım ve hışımla avluya geri döndüm.

İçimdeki canavar kapıyı kırmak, lanet özrümü kabul edene kadar ona bağırarak ve sonra Scott Christensen'in onun için buraya tıktırdığı her şeyi yemeye zorlamak istiyordu. İçimdeki insan ise dikkatli davranmam gerektiğini biliyordu.

Çok dikkatli ol.

Kapıyı çaldım ve bekledim. Erica içeri gel diye bağırdı. Muhtemelen kızları bekliyordu ama ben yine de daveti kabul ettim. Kapı arkamdan kapandığında gıcırdadı. Biraz WD-40 alıp geri gelmem ve icabına bakmam gerekecekti. Duymak sinir bozucu olmalı.

"Hey," diye . "Benim... Uh. Benim."

Erica banyodan çıktı ve ışığı kapattı. "Oh." Bana güvenmediği vahşi bir hayvanmışım gibi baktı. Sonunda, "Mesajını aldım. Gelmene gerek yoktu."

Çantayı açmaya ve paket servis kutularını mutfak adasının üzerine koymaya başladım. "Akşam yemeği getirdim. Şef Christensen siparişimle birlikte sana da bir şeyler gönderdi."

Dudaklarını büzdü ve yatak odasına geri dönmek için döndü. "Teşekkürler ama Bridget pizza getiriyor."

"Kızların yolda olduğunu duydum..." Ellerimi ceplerime sokup onu koridorda takip ederken söyledim. "Bak-ne oldu-"

Erica tutulan yukarı onu el, etkili bir şekilde Susturma Ben. "Düşününutuldu. Endişelendiğiniz buysa kimseye söylemeyeceğim."

"Senin için endişelendim. Pislik gibi davrandım ve özür dilerim."

"Tamam. Affedildin." Gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi iç çekti ve benden uzaklaştı. "Gidebilir misin, lütfen?"

Yatağının köşesinden döndüm ve elimi sırtına koydum. "Hey," diye yatıştırdım. "Gerçekten çok üzgünüm."

Erica ayaklarına baktı. "Olanlar için mi üzgünsün yoksa benimle olduğu için mi?"

"Böyle için üzgünüm." Arkasında durdum ve ellerimi kollarına koydum.

Burnunu çekti ve ben de ona sarılmaktan başka bir şey istemedim.

Gözlerini sildi ve odadan çıkmak için döndü ama elimi karnına götürürken onu yakaladım. Omzunda, daha birkaç gece önce sergilediği dantelli sütyenin kırmızı askısını görebiliyordum. Uzandım ve parmağımı lastiğin etrafına dolayarak omzuyla alay ettim.

"Steve, lütfen... Lütfen yapma." diye inledi.

"Bu gece bana gel," dedim alçak sesle. Tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyordum, nefesini nasıl içine çektiğini de. "Kızlarla iyi vakit geçir ama sonra bana gel. Ben uyanık kalacağım."

Gözlerini sıkıca kapattı ve başını salladı. "Yapamam."

Erica kapıya doğru bir hamle yapmaya çalıştı ama onu göz açıp kapayıncaya kadar duvara yapıştırdım. Bir elimle kalın, kıvrıkcık saçlarının arkasını sıkıca kavrayarak onu yerinde tuttum. Diğer elimle bileğini nazikçe daire içine aldım. Alçısı çıkarıldığından beri onu görmemiştim ama kulaktan kulağa doktorun ona kazadan sonra her şeyin yolunda olduğunu söylediğini duymuştum.

Hafta başındaki tüm seks maceralarımızda onu öpmemiştim. Elbette, kusursuz vücudunun her yerinde küçük ısırmalar ve gagalar bırakmışım, ama onu öpmemiştim - istediğim şekilde değil. Derin ve tutkulu. Dudaklarının ne kadar yumuşak hissetmek istedim. Onu iyi hissettirdiğimde dudaklarından kaçmasına izin verdiği o küçük iniltileri yutmak istedim.

Alnım onunkinin üstündeydi, göğüslerimiz birbirine yaslanmıştı. Parmaklarımla bileğini daire içine aldım ve başparmağımı nabzının sert bir ritimle attığı yere bastırdım.

"Buraya gel," diye yalvardım. Dudaklarımız sadece bir nefes uzaktaydı. Tek gereken birazcık... birazcık...

"Yapamam," diye fısıldadı.

Kollarımı başının iki yanındaki duvara dayadım. Bedenimi onunkine bastırdım. "Bahane uydurmuyorum. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Ben de senin gibi bunu anlamaya çalışıyorum-"

"Şu anda bununla başa çıkamam," diye burnunu çekti. "Lütfen... Lütfen kızlar gelmeden gidin."

"Erica, hadi ama..." diye yalvardım, başını ellerimin arasına alıp çenesini kucakladım ve yanaklarındaki gözyaşlarını başparmaklarımla nazikçe sildim. "Neler oluyor?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi çok hızlı bir şekilde. "Erica-"

"Bu konuda konuşmak istemediğini söyledi."

Başımı çevirdiğimde Mel'in yatak odasının kapısında durduğunu gördüm, kollarını kavuşturmuş, saldırmaya hazır görünüyordu. Erica Melissa'yla bakıştı. Söz yoktu ama bir şekilde birbirlerinin zihinlerini okuyorlardı. "Herkes bir dakika içinde burada olacak. Hazırlanmayı bitirmeliyim," dedi Erica elimden kurtulup odadan çıkarken.

Melissa'ya ters ters baktım. "Bu da neydi böyle?"

"Verdiği cevabı beğenmemiş olmanız, farklı bir cevap talep edebileceğiniz anlamına gelmez."

Gözlerimi ona diktim ve kollarımı kavuşturdum. "Sen ne bilirsin ki?"

"Seni ilgilendirmez." "Bana yalan söyleme, Mel."

"Yalan söylemiyorum," diye tersledi.

Elimi tekrar saçlarımdan arasından geçirdim ve başımı salladım. "Lanet olası çekilmez kadınlar," diye mırıldandım. Ne olduğunu anlamadan Mel uzandı, kulağımı tuttu ve beni göz hizasına çekti. "Kahretsin, Mel-ne oluyor?"

Kulağımı sıkıca kavradı. Yanlış bir hareket yaparsam o lanet şeyi koparacaktı. "Dinle ve iyi dinle. Seni seviyorum ve her zaman yanında olduğumu biliyorsun, ama sen birinci sınıf bir aptal gibi davranıyorsun. Cehennemden geçtiğini biliyorum ama *her şeyin seninle ilgili olmadığını* o kalın kafana sok."

Mel beni yüzen evden kovdu ve kuyruğumu bacaklarımdan arasına kıştırıp evime geri gönderdi. Bir şeyler dönüyordu. Belki de Erica'yı korkutan son vandalizmdi. Her neyse, öyle ya da böyle gerçeği ondan öğrenecektim. Biraz kirli oynamaktan korkmuyordum.

OceanofPDF.com

ERICA

"Bu bir hataydı," dedim, Maddie'nin cipini garaj yolunda gürültüyle görünce paniğe kapıldım.

Melissa başını salladı. "Bu senin kararındı, ama bence doğru olan Bir. Yanında insanlar olduğunu bilmek seni daha iyi hissettirecek. Özellikle de Bridget barda sana göz kulak olurken."

"Bana bakılmasından çok sıkıldım," diye mırıldandım ve gözlerimi mutfak penceresinden Steve'in evine diktim.

O mutfak tezgahının başında durmuş salata hazırlamakla meşgulken benim tek yapabildiğim endişeli olmaktı. Havuçları doğrarken, "Yani, içeri girdiğim her neyse onu geçiştirecek miyiz?" diye sordu.

Ona bir bakış attım. "Hayatım şu anda bundan daha aşağılayıcı ya da karmaşık olamaz." İçimi çektim. "Her şeyi berbat ettim. Belki bir şeylere hazır olduğumu düşündüm... Onun da bir şeylere hazır olduğunu... Birkaç gece önce bir şeyler oldu ve sonra gitti. O zamandan beri ondan kaçıyorum. Ve sonra tüm bunları öğrendim-" Karnımı işaret ettim. "Ve şimdi, o şekilde gittiğinde beni biraz incitmemiş gibi davranabilmem gerekiyor."

Mel homurdandı. "Hepiniz bir elmanın iki yarısı gibisiniz. Duygular yokmuş gibi davranıyorsunuz."

"Şu anda tabağında daha fazlasını kaldıramam," dedim bir yığın plastik bardak alırken.

Salataya bir çift maşa soktu ve buzdolabından birkaç şişe sos aldı. "Hiç durup düşündün mü, belki de önemli olan tabağına başka bir şey eklemek değil, tabağındakilerle başa çıkmaya yardım edecek birinin olmasıdır?"

Elimi yavaşça karnımın üzerine koydum. Son zamanlarda çok sık yapmaya başladığım bir şeydi. Bunu kontrol altına almam gerektiğini biliyordum, yoksa sırrım

Komşu dedektif bunu yaparken beni gördüğünde. Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

"Sana biraz garip bir şey sorabilir miyim?"

Mel kıkırdadı. "Ben bir hemşireyim. Bir fahişeden daha fazla penis görüyorum. Garipliklerle aram iyidir."

"Sen ve Steve hiç..." Elimi tekrar saçlarımın arasından geçirdim. "Yani, ben hastanedeyken öyle olmadığını söylediğini biliyorum, ama sadece... Siz ikiniz gerçekten çok yakınsınız."

Başını salladı ve bana hüznü bir gülümseme verdi. "Benim duygularım eksik olduğu için değil. Ben, şey... Bir şansımı denedim ve ona karşı ne hissettiğimi söyledim ama o bana karşılık vermedi. Daha sözümü bitiremeden tamamen kapattı..."

"Tanrım, benden nefret ediyor olmalısın," diye fısıldadım.

"Etmiyorum."

"Kendimden nefret ederdim," diye itiraf ettim.

Maddie ve Bridget iskeleye doğru ilerlerken Mel pencereden dışarı baktı. "Senden nefret etmiyorum. Steve... O karmaşık biri. Gerçekten işin içine girdiğinde çoğu erkek öyledir. Onu seviyorum ve mutlu olmasını istiyorum. Sana karşı sürekli bir sıcak bir soğuk davranmasının zor olduğunu biliyorum ama bunun nedeni onun da tıpkı senin gibi her şeyi kabullenmeye çalışıyor olması. Eğer ortada bir şey olmasaydı, hiç düşünmeden bu konuyu kapatırdı."

Sanırım.

Önce Maddie kafasını içeri attı. "Hey, hey!" Elinde iki şişe şarapla vals yaparak içeri girerken şarkı söylüyordu. *Tanrım, keşke bütün bir şişe şarabı mideye indirebilseydim. Bu beni daha iyi hissettirirdi. Ya da en azından kendimden geçmemi sağlardı ve o zaman her şeyi unuturdum. En azından bir dakikalığına.*

Bridget elinde pizzalarla onun ardından içeri girdi. "Biri doğaçlama kızlar gecesini açıklayacak mı?" Pizzaları tezgâhın üzerine bırakırken sordu.

Pizza inanılmaz kokuyordu. Kadınların hamilelikleri sırasında sarımsak ve domates kokusunu sindiremediklerine dair korku hikayeleri okumuştum. Neyse ki böyle bir durum söz konusu değildi.

Mel, "H.J. ve Kris birazdan burada olurlar," dedi.

"Kris geliyor mu? Çalışması gerektiğini sanıyordum," diye sordu Maddie şarabın mantarını açıp bir Solo bardak kaparak kendine biraz doldururken.

Melissa, "Duble yapıyor ve arada biraz zamanı vardı," diye cevap verdi. "Chase eve gidip çocuklarla takılacağını söyledi."

"Kristin'in çocuğu mu var?" diye sordum. Bu benim için yeni bir şeydi. Herkesten çok daha genç görünüyordu.

Maddie başını salladı. "Onun küçük kardeşleri. O onların yasal vasisi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Oh."

Herkes kederli bir sessizlik anını paylaştı, ta ki Hannah Jane'in arabası arkasından çakıllar saçarak yola çıkana kadar. Kristin ve Hannah Jane aceleyle içeri girdiler, ikisi de hâlâ Taylor Creek Inn'deki iş kıyafetlerini giyiyordu. Kristin'in üzerinde ayak bileklerinin hemen üzerinde duran ince bir pantolon ve göğüs cebinde hanın logosu bulunan, içine sokulmuş, mütevazı bir düğme vardı.

Hannah Jane çok daha şıktı. Leopar desenli bir etek, havadar bir bluz ve öldürecek kadar sert görünen siyah stiletolar. "Bu şarap mı?" Maddie'nin bardağını elinden kapıp bir yudum alarak sordu. "Ah, buna ihtiyacım vardı," dedi yutkunarak ve bardağı Maddie'ye geri uzatarak. "Az önce cehennemden gelen gelinler vardı. Son dakikada konuk sayılarını artırdılar, bu da kat planlarını ve oturma düzenlerini tamamen yeniden yapmam ve son kişi sayısını değiştirmek için rezervasyon yaptıkları satıcıların her birini aramam gerektiği anlamına geliyor. Ve töreni gün batımında yapmaya karar verdiler, bu da zaman çizelgelerini tamamen yeniden yapmam gerektiği anlamına geliyor."

Maddie inledi. "Hangi çift? Lütfen benimkilerden biri olmadığını söyle."

"Jessica Kavanaugh ve Brittney Miller. Haziran'ın üçüncü cumartesi günü.

Sen pastayı yapıyorsun, Scott da ikram işlerini hallediyor," dedi Hannah.

"Kahretsin," diye inledi Maddie. "Misafir sayısı ne kadar arttı?"

"Yüz kırk olması gerekiyordu ama seksen beşe çıkardılar."

"Harika. Şimdi pasta tasarımlarını yeniden yapmak zorundayım. Bu boyutta doğru görünmeyecek," diye sızlandı. Maddie ünlü bir pasta şefiydi. Nişanlısı Luca DeRossi, çalıştığı restoran olan Revanche'ın sahibiydi. Restoranın karşısındaki kafede onun hamur işlerinden yemiştim. Tam anlamıyla günahkârlardı. Biraz kek ve krema ile yaratabileceği sihri ancak hayal edebilirdim.

Karnım guruldadı. *Bebek pasta fikrini sevmişt.*

Melissa pizza kutularından birini açtı. Bir tabağa bir dilim pizza ve büyük bir porsiyon salata doldurdu ve bana uzattı. Bakışları bana zamanın gelip gelmediğini soruyordu. Ona hafifçe başımı salladım. Gitmiyordu

bir saat, hatta bir gün sonra daha kolay olacağını sanmıyorum. Bir an önce bitsin bari.

Yalnız yürümekten yorulmuştum.

Diğer kızlar yemeğe dalmışken o boğazını temizledi. "Erica'nın hepinizle paylaşmak istediği bir şey var."

Tabağımı adaya geri koydum ve ellerimi birbirine kenetledim. "Ben..." *Olamaz. Ya sinirlerim mide bulantımı tetikledi ya da içerideki insan sayısı yüzen evin sallanmasına neden oldu.* Yavaş ve titrek bir nefes aldım. Mel elini sırtıma koydu ve bana güven verici bir gülümseme verdi. "Ben hamileyim."

Şok hissediliyordu. yerden ilk kaldıran Maddie oldu. "Sen *nesin*?!"

"Hamile," diye tersledi Mel *beni kızdırma yoksa*. İki metre boyunda, saçları örgülü, belalı bir koruyucu meleğim vardı. "Neredeyse dokuz haftalık."

Gücümü topladım ve ekledim. "Birkaç gün önce öğrendim ve ben... ben biraz korkuyorum. Dürüst olmak gerekirse."

Kızlar karşılıklı bir şaşkınlık ifadesi paylaştılar. Bridget'in kafasında hesap yaptığını görebiliyordum ama Kristin ondan önce davrandı. "Dokuz hafta mı? Yani Steve'le değil mi?"

Yanaklarım alev alev yandı. "Hayır." Kalın bir şekilde yutkundum ve elimi koruyucu bir şekilde karnımın üzerine koydum. "Araba kazasından önce oldu."

Hannah Jane Mel'e baktı ve "Siz hastanede acil servisteyken öğrenmiş olamaz mıydınız?" diye sordu.

Mel başını salladı. "Bebek kazadan hemen önce gebe kalmış olsaydı, bunu söylemek için çok erken olurdu."

Kızlar etrafımı sarmadan önce ilk gözyaşı yere düşecek zaman bile bulamadı. Beni kendi akrabalarımın daha sevgi dolu bir grup kucaklamasıyla sardılar. Burnumu çektim ve hıçkırdım, ama onlar bırakmadı.

Kızlar nihayet hava almak için ayrıldıklarında, bir konuşma telaşı vardı. Odaklanmak için tek bir düşünce zinciri seçemiyordum. Maddie ve Hannah Jane bebek partisi planlamakla meşguldü. Mel ve Bridget çalışma programımı ve hamileliğim ilerledikçe barda çalışmayı benim için nasıl kolaylaştıracaklarını tartışıyorlardı. Kristin kardeşlerinin küçüklüğünden beri evinde bulunan tüm bebek eşyalarını saydı.

Elden düşme kıyafetler alacaktım. Çoğu anne adayı muhtemelen her şeyin yepyeni olmasını isterdi ama ben arkadaşlarımdan ya da

Çocuklarının sevdiği kıyafetleri ve oyuncakları vermek isteyen aileler. Çok fazla elden düşme almayı beklemiyordum. Tek çocuktum ve ailem çocukluğumdan pek bir şey saklamamıştı. Dominic'in ailesi elden düşme için fazla iyiydi. Yüksek kaliteli ya da ısmarlama olurdu.

Ama Kristin, boş bebek bezi kutularında bedenlerine göre paketlediği bebek kıyafetlerini çıkarmak için planlar yapmaya başlamıştı bile. Kız ya da erkek olması fark etmiyordu; her ikisi için de her şeyi vardı.

Maddie ve Hannah Jane, suyun üzerinde sürekli sallanıp beni köpek gibi hasta etmeyen bir yerde uyumak istersem misafir odalarını teklif ettiler. Steve'in ışığının açık olduğu pencereden dışarı baktım. Başka bir yerde uyuduğumu bilmiyorlardı.

Artık yapamam. Bunu ona yapamazdım. Heather'la bir aile kurma umudu elinden alınmışken, beklenmedik kutsamamı yüzüne vuramazdım.

Kızlar nihayet ayrıldığında geç olmuştu ama kendimi eskisinden çok daha iyi hissediyordum. Neyse ki hiçbirisi Steve'in ne diyeceği konusunda herhangi bir yorum yapmadı. Ancak Mel'in temizlenmeme yardım ederken böyle bir kaygısı yoktu.

"Ona ne söyleyeceksin?" Son plastik bardakları da çöpe atıp poşeti bağlarken sordu.

İçimi çektim, kalan pizzayı buzdolabına yerleştirdim. "Dürüst olmak gerekirse, ne söylediğimin bir önemi yok. Olan oldu ve bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

Mel gözlerini devirdi. "Maddie gibi davranıp onunla savaşıma. Kaybedersin."

Luca ve Maddie'nin can düşmanıyken nasıl düğün planları yaptıklarına dair tüm hikâyeleri duymuştum.

"Öyle bir şey değil," dedim kollarımı kavuşturup sırtımı lavabonun kenarına yaslarken. Her ne kadar ne olabileceğini bilmek istesem de, bunun benim için söz konusu olmadığını biliyordum. Artık değil.

Çöp kutusundan ağır çöp torbasını çekerken güldü. "Kesinlikle öyle. İçeri girdiğimde seni yiyip bitirecekmiş gibi görünüyordu. Ben hiç-" Kendini durdurdu ve yeniden ayarladı. "Onun birine böyle baktığını görmeyeli çok uzun zaman oldu."

Pencereden dışarı baktım. Verandanın ışığının zayıf parıltısı dışında evi karanlıktı. "Buraya gelmemi istedi. Konuşmak için sanırım."

"Elbette," diye homurdandı, bir ergen gibi kıkırdıyordu.

"Konuşmak için." Başımı salladım. "Öyle değil, Mel."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Heather'ı kaybettikten sonra geri dönmesine yardım edebilecek biri varsa, o da sensin."

"Duyduğuma göre, bu noktaya gelmesinde senin de büyük payın varmış."

Melissa omuz silkti. "Babasından kurtuldum." Göz kırptı, "Bunun için bana teşekkür edebilirsin."

Çöp torbasını çimenlerin üzerinden Steve'in evinin arkasındaki çöp konteynerine taşıırken başımı salladım ve kahkahamı bastırdım. Mel'in arabasının arka farları uzakta kayboldu. Kapağı açtım ve çöp poşetini kenardan aşağı atarak üstünü kapattım.

Evin köşesini dönerken gölgelerin içinde kaldım ve yüzen eve doğru koşmaya hazırlandım. Sadece birkaç adım sonra Sherlock'un görüş alanından çıkıp eve dönecektim.

"Hey," dedi. Sesi ılık bahar havasında yankılanıyordu. Başımı çevirdim ve onu ön kapıya çıkan merdivenlerde otururken gördüm. Solmuş kot pantolonu kalçalarını ve uyluklarını sarıyordu. Üzerinde, sarılıp uyuyacak kadar yumuşak görünen kırmızı bir fanila vardı. Sakalını sıvazladı, sonra öne doğru eğildi ve kollarını dizlerine dayadı. "Gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Her ihtimale karşı uyanık kalayım dedim."

"Ben... Ben değilim," diye kekeledim. *Oh, tatlı bebek peynirleri, neden bu gece böyle odun gibi görünmek zorundaydı?* "Sadece çöpü dışarı çıkarıyordum..."

"Erica." Steve ayağa kalktı, bir kızılağaç gibi uzanıyordu; uzun ve genişti. Sağlam ve kararlı. Ellerini ceplerine soktu ve bana doğru birkaç adım attı. "Ben, uh... Sana bir özür borçluyum, um-daha önce için. Haddimi aştım. Üzerine öyle geldiğim için özür dilerim."

Olma, diye güldü omzumdaki şeytan. Omuz silktim. "yok." "Değil."

"Artık bir önemi yok."

"Bu da ne demek şimdi?" Kaşlarını çattı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, duruşunu genişletip darbeye hazırlanırken kasları dalga gibi dalgalanıyordu.

"O..." İçimi çektim. "Bu belki de ne istediğimi düşünmek için zamanım olduğu anlamına geliyor. Bu her neyse -her ne olacaksak- bunun için yeterli kapasitem yok. Üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm ama gelemiyorum."

Başını geriye doğru kaldırdı. "Yani bu kadar mı? Benim söz hakkım yok mu?"

"Beni boşalttıktan sonra bana bakmaya dayanamadığında söylemen gereken her şeyi söylediğinden eminim."

OceanofPDF.com

STEVE

"Beni boşalttıktan sonra bana bakmaya dayanamadığında söylemen gereken her şeyi söylediğine eminim," diye küstahça konuştu. Tanrım, bu küstah tavrı yüzünden onu becermek istedim.

Beni boşalttıktan sonra.

O söyledi.

Ve tekrar söylediğini duymak istedim.

Şimdi tek hayal edebildiğim, başını bir yastık yığınının içine atmış, nefes nefese, çarşafı yumrukluyor ve ben amina sertçe girerken altımda kıvranıyordu.

"Öyle değildi," diye kestirip attım ona doğru ilerlerken. Geri çekildi ve ben de onu ürkütmek istemediğim için olduğum yerde donup kaldım.

"Öyle mi?" Kalçasını yana atıp elini beline koyarak "Öyle mi?" dedi. "O zaman ne düşünmem gerekiyordu? Hm?"

Avuç içlerimi yüzüme sürdüm. *Bu işte çok kötüydüm.* Başka bir kadınla hiç böyle iletişim kurmak zorunda kalmamıştım. Yürümeyi yeni baştan öğrenmek gibiydi. "Tanrım, Angel, deniyorum. Gerçekten deniyorum. Zamanın yarısında kafamın hangi cehennemde olduğunu bilmiyorum." Gökyüzüne doğru güldüm, zihinsel olarak tüm bunların ironisine lanet ettim. "Seni istiyorum Erica. Verdiğim her sözü bozacak kadar kötü-"

"Heather'ın ailesine," bitirdi. "Başka biriyle birlikte olmamak için verdiğin söz."

Yumruklarımı sıktım. "Bunu nereden biliyorsun?" Hırladım.

"Kayınvaliden söyledi," dedi, geri adım atmadan.

Suçluluk duygusu boğazımda düğümlendi ama onu bastırdım. "Bu onun hakkı değildi."

"Belki de değil," dedi parmaklarını sıkarak - endişeli olduğunu belli ediyordu. "Ama bunu yapmasına sevindim çünkü en azından geçen geceden sonra kendimi biraz daha az kötü hissetmemi sağlıyor."

Ağzının kenarı titredi ve yere baktı, ağladığını görmemem için bir gölgeye doğru geri çekildi.

"Neredeyse küfrediyordun."

"Evet, bazen küfretmek istememe neden oluyorsun."

Onunla birlikte gölgeye saklandım, yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözyaşlarını sildim. "Neden ağlıyorsun?" Nazikçe sordum.

Burnunu çekti ve kendini geri çekmeye çalıştı ama gözlerini benden ayırmadı. "Bu günlerde çok sık yaptığım bir şey."

Yanakları kızarmış ve teni nemli bir hal almıştı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Onda bir gariplik vardı. İçgüdülerim bana bir şeyler sakladığını söylüyordu ve içgüdülerim asla yanılmazdı.

Sesimi yatıştırıcı bir gürültüye indirdim. "İyi hissediyor musun?" Elimin tersiyle alnına bastırırken sordum.

"Ben iyiyim," diye tıslayarak elimi .

"Öyle mi?" Elimini ensesine götürdüm ve parmaklarımı kalın buklelerine doladım. "Şey, ben değilim." Alnımı onunkine yaklaştırdım ve nefesimi cırcır böceklerinin hafif cıvıltılarına uydurdum. "Seni düşünmeden edemiyorum. Denedim de."

Erica yere baktı ve diğer elimi avucunun içine alarak yukarı kaldırdı ve parmak eklemlerimin arkasını inceledi. "Ne oldu?" Sessizce sordu, parmağını solmakta olan morlukların ve kabuk bağlamış kesiklerin üzerinde gezdirdi.

"Fayans duvarı yumrukladım," dedim dürüstçe. Yalan söylemenin ya da saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Yanımda taşıdığım şeytanları biliyordu. "Dayanamadım ve gecenin bir yarısı Mel'i arayıp beni iyileştirmesini istedim."

Pembe bronz dudakları kaşlarını çattı. "Neden duvarı yumrukladın?"

"Çünkü çok kızmıştım."

"Detaylandırman gerekecek."

Parmaklarımı birbirine geçirdim ve onu eve götürmeme izin verdiğinde rahat bir nefes aldım. Oturma odasının ışığını yaktım ve kanepeye oturup onu da yanıma çektim. "Seni bu şekilde istediğim için çok kızgındım. Arkamı dönüp yatak odanı terk edecek kadar bile kendimi kontrol edemediğim için kızgındım. Seni o şekilde terk ettiğim için kızgındım; sonrasında yanında kalacak kadar erkek olmadığım için."

Ona ruhumu açıyordum ve o tek bir şey bile söylemiyordu. Yine de buna ihtiyacım olduğunu biliyordum. İçimdeki yaraları temizlemek için arınmaya ihtiyacım vardı. İçimdeki zehri, kendimden nefreti, öfkeyi emip atmam gerekiyordu. İyileşmenin tek yolu hepsini dışarı atmaktı.

"Kendini cezalandırıyordun," dedi uzun bir sessizlikten sonra. Başımı salladım.

"Steve, umarım bunu söyleyen ilk kişi ben değilimdir ama Heather'ın ölümü senin hatan değildi. Benim gördüğüm kadarıyla sen onun isteyebileceği en iyi kocaydın."

"Yeterli değildim," diye mırıldandım.

Başını salladı ve kucağıma kaydı. Erica ellerini yanaklarımın iki yanına koydu ve ona bakmak zorunda kalmam için başımı çevirdi. "Sen fazlasıyla yeterlisin. Seni içten içe öldürdüğünü görmeme rağmen hâlâ her hafta ailesiyle öğle yemeği yiyorsun. Hâlâ evlilik yüzüğünü takıyorsun. Kimse onu unutmuyor ve bu senin sayende."

Kollarımı beline doladım ve başımı göğüslerine gömdüm. Onu sadece kısa bir süredir tanıyordum ama Erica benim sığınağımdı. Bir sığınak. *Keşke ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilseydi.* Başımı kollarının arasına aldı ve parmak uçlarıyla enseme okşadı. Kendimi bırakmak çok iyi geldi.

"Başka ne var?" Erica fısıldadı.

"Heather'ı hâlâ seviyorum," diye itiraf ettim. "Sanırım hep öyle olacak. Ve , uh, bununla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum ve..."

"Ve?"

Başımı kaldırdım ve ona baktım. "Ve senin için ne hissettiğimi."

Erica'nın dudakları aralandı. Gözleri büyüdü ve nefesi boğazında düğümlendi. Ölümcül bir sessizlik içindeydi.

"Bir şey söylemeni istiyorum," diye mırıldandım.

Ağzını birkaç kez açıp kapadı ama hiçbir şey çıkmadı. Tam ona bir şey söylememesini söyleyecektim ki birden gözlerini panik kapladı.

Gergin bir yutkunmayla elini ağzına götürdü ve "Kusacağım" dedi.

Erica kucağımdan kalktı ve banyoya doğru koşmaya başladı. Ben de koltuktan atlayıp peşinden koştum. Şaka yaptığını sanmıştım ama beni şaşırtarak -ve büyük olasılıkla dehşete düşürerek- kendini kaybetmeden önce dizlerinin üzerine çökmeyi başardı. Erica'nın arkasına diz çöktüm ve bir elimle saçlarını eğreti bir at kuyruğu haline getirdim, diğer elimle de sırtını nazikçe ovdu. Bunu Heather kemoterapi görürken de yapmıştım ve bu beni hiç korkutmamıştı.

Gözlerini sıkıca kapatıp kendini toparlamaya çalışırken nefes almakta zorlanıyordu.

Yedek diş fırçam yoktu ama duvara yaslanmasına yardım ettim ve ona küçük bir kâğıt bardakta gargara sundum. Gözlerini kapatıp başını duvara yaslamadan önce gargarayı çalkalayıp tükürdü. Önünde çömeldim ve avucumu yanağına koydum. "Bir doktora görünmen gerek."

Erica başını kayıtsızca salladı. Kusmanın nahoş etkisinden mi yoksa kaptığı virüsten mi kaynaklandığını bilmiyordum. "Doktor yok," diye mırıldandı. "Ben iyiyim."

"Sen değilsin," dedim. "Mel'i arayacağım."

"Hayır," dedi ve elimi telefonumdan uzaklaştırdı. "Zahmet etme onu."

"Bayılacak gibi görünüyorsun."

"Bayılmayacağım."

İnatçı, sinir bozucu kadınlar benim ölümüm olacaktı. O tıpkı Heather'ın eskiden yaptığı gibi.

"Gıda zehirlenmesi olabilir," diye önerdim. "Bugün ne yedin?"

Yavaşça ayağa kalktı ve oturma odasına doğru yürüdü. "Gıda zehirlenmesi değil."

"Artık grip mevsimi değil..." Kendi kendime mırıldandım, tüm semptomlarını anlamaya çalışıyordum. "Yüzen ev seni hâlâ deniz tutuyor mu?" Erica normal altın sarısı teninden daha solgundu. Cildi solgun ve gözleri asıktı. "Konuş benimle," dedim, kanepeye uzanmasına yardım ederek. "Su ya da başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Erica başını salladı. "Ben iyiyim Steve."

Ama değildi. Gözlerinde yaşlar vardı. Yetişkin hayatımın neredeyse her gününde onun gibi bakan insanlar görmüştüm. Korkmuş görünüyordu. Ve ben oradaydım, polis. Koruyucu olmam gerekiyordu ve şu anda beni içeri almazsa hiçbir şey yapamazdım.

Heather'la ilgili beni en çok rahatsız eden şey buydu. Onu koruyamadım. Her şeyden değil. Gerçekten önemli olduğunda değil. Onu benden alan şeyden değil. Kanseri ondan alıp kendi omuzlarıma yüklemek için her şeyimi verirdim.

En başından beri Erica'yı her şeyden koruyamayacağımı biliyordum. Ne kadar denersem deneyeyim, hayattaki bazı şeylerle rozetime ve silahıma güvenerek başa çıkamazdım. Ve bundan nefret ediyordum.

Erica titremeye başladı. Parmaklarıyla ağzını kapattı ve gözlerini sıkarak kapattı. Bir eli karnına dokundu ve sonra sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi beline kaydı.

"Konuş benimle Erica," dedim ilk müdahaleci sesimle. Birinin bana ifade verecek kadar sakinleşmesine ihtiyaç duyduğumda cephaneliğimden çıkardığım ses buydu. Genellikle, histerik bir kurbanı bana ne olduğunu anlatmaya ikna etmek için yeterince işe yarardı, ama bu gece değil. Onun yerine çok ağladı, göğsüme çöktü ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

Bu kadar.

"Hadi. Gidelim," dedim ve kanepenin yanındaki küçük masaya uzanıp anahtarlarımı aldım.

"Nerede?" Yüzünü buruşturdu.

"Hastane. Hasta ve inatçısın, beni dinlemezsen belki onları dinlersin."

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Erica, benimle tartışma," diye tersledim. Sadece bir dakika işe yaradı.

Hâlâ gözleri yaşlıydı, ayağa kalktı ve kapıdan çıktı. Fikrini değiştirdiğini ve arabama bineceğini ummuştum ama doğruca yüzen eve doğru gidiyordu.

"Erica!" Ona yetişmek için çimlerin üzerinden hızla geçerek bağırdım. Hakkını vermeliydim. Ben ona yetişene kadar neredeyse iskelenin kenarına kadar gelmişti. "Hey!" diye bağırdım, yüzen evin kenarından atlamadan önce kolunu tuttum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Arabaya bin."

"Lütfen, beni yalnız bırakın," diye yalvardı.

"Hiç şansın yok, Angel." Onu kelepçelememe, omzuma atmama ve huysuz kıcını acile kendim götürmeme iki saniye kalmıştı. "Bana neler olduğunu anlatana kadar olmaz."

Güvertenin kenarında sallanırken "Yapamam," diye inledi. Suya düşmesinden korkuyordum, bu yüzden elini tuttum ve yüzen evin güvertesine inmesine yardım ettim. Erica gömleğinin kolunu avucunun içine aldı ve kızarmış gözlerini sildi. Tekrar burnunu çekti. "Ağlamaktan çok yoruldum."

"O zaman bana neler olduğunu anlat," diye bağırdım, bıkkın ve endişeliydim. Benim onu içeri almaya çalıştığım gibi onun da beni içeri almasına ihtiyacım vardı. Bununla başa çıkabilirdim. Heather'ı kaybettikten sonra her şeyin üstesinden gelebileceğimi biliyordum. Sadece gardını indirmesine ihtiyacım vardı.

"Hamileyim."

Bunun dışında her şeyle başa çıkabilirim.

Geriye doğru sendeledim, tamamen ve tamamen şaşkına dönmüştüm.

"Sen nesin?" Gözyaşları yanaklarından düzenli bir şekilde . "Ben hamileyim."

Burnunu çekerek koyun diğer tarafına baktı. "Birkaç gün önce öğrendim... Alçımı çıkardığımda."

"Ama... Ama ben yapmadım-biz yapmadık..."

Aletimi onun amına sokmayı hayal etmişim ama bir türlü harekete geçmemiştim. Onu çırılçıplak soyup vücudumun altına yatırdığımda bile. İstemişim ama o çizgiyi geçmemiştim.

Erica yutkundu. "Biliyorum." Ellerini koruyucu bir şekilde karnının üzerinde gezdirdi. Elmas nişan yüzüğünün ay ışığında parladığını görebiliyordum.

Mel'in sesi zihnimde yankılandı. *Her şeyin seninle ilgili olmadığını kafana sok.* O biliyordu.

"Bu onun," diye boğuldum. Erica aşkının bir parçasını hâlâ yanında taşıyordu. Uzun bir süre de öyle kalacaktı. Benimse evimde kapısını açmaya cesaret edemediğim bir odadan başka bir şeyim yoktu.

Başını salladı. "Evet." Gözlerinin kenarından bir damla yaş ve boynunun kenarından aşağı yuvarlandı. "Sana söylemeye korktum çünkü ben... ben bir şeyler hissediyorum

-Senin için."

Güvertede iki uzun adım attım ve iskeleye çıktım. "Steve, lütfen," diye yalvardı. "Ben sadece... sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Rıhtımdan bahçeye doğru yürümeye devam ettim.

"Steve!"

"Kendimi kandırıyordum," diye öfkeyle tersledim ve dönüp ona ters ters baktım. "Başka biriyle birlikte olabileceğimi düşünmüştüm ama olamıyorum."

Çimlerin üzerinde hışımla ilerlerken onun ağladığını ve adımı söylediğini duyabiliyordum. Onu susturmak zorundaydım. Her şeyi dışarıda bırakmak zorundaydım. Başkasına olmamam gerektiğini çok iyi biliyordum ama yine de yaptım. *Aptal.*

Flanel gömleğimi çekip açtım ve garaja girerken bir kenara fırlattım. Beyaz atletimi çıkardım ve boks eldivenlerini kaptım.

Deliliğin tanımı, aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı bir sonuç beklemektir. Uyum sağla ya da öl. Ama ben buradaydım.

Başta döndük.

ERICA

"Hey, ben birkaç içki karıştırırken sen de pencereden siparişleri alabilir misin?" Bridget sordu.

Bir zombi gibi hareket ediyordum. Steve'e gerçeği söylediğimden beri öyleydim. Gerçi başka seçeneğim de yoktu. Bu sırrı sonsuza dek saklayamazdım. Er ya da geç, herkes hamile olduğumu öğrenecekti.

Ne halt edecektim ki?

Vitrinden kızarmış meze tabağını aldım ve Maddie ile Hannah Jane'in ciddi bir düğün planlama seansı için bir kabinde toplandıkları yere doğru aceleyle ilerledim. Masanın her tarafına yayılmış renk kartelaları vardı. Hannah Jane'in not defteri bir tez olacak kadar kalın görünüyordu.

"İki kişilik düğün planlama yakıtı," dedim tabağı masaya bırakırken. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin." Ön kapının üstündeki zil çaldı ve Mel önlüklerini giyerek içeri girdi. "Kızlar gecesi notunu kaçırdım mı?" Ona el sallayarak sordum. "Mad ve Hannah orada *Gelin Savaşları* modundalar. Allık ve utangaçlık arasında eşitliği bozmak için burada mısınız?"

Melissa inledi. "Yüce Tanrım, hâlâ çarşaf seçmeye mi çalışıyorlar?"

Yüzümü buruşturdum, "Sanırım öyle."

İyi huylu bir şekilde gözlerini devirdi ve başını salladı. "Hayır, Bee'yi görmeye geldim."

Bridget, "İşte buradayım," dedi ve Melissa'ya barın arkasından el salladı. İkisi arka taraftaki depoda gözden kayboldular.

Barın arkasına geçip içkileri karıştırdım ve yalnız müşterileri eğlendirdim. Ben Hannah ve Maddie'nin masasındayken, kısa, sarışın, uzun boylu bir adam bara yanaştı ve sabırla bekledi. "Merhaba," dedim ona bir kokteyl peçetesi uzatırken ve gülümsedim. "Beklettiğim için kusura bakmayın. Size ne ikram edebilirim?"

Parlak mavi gözleri neon bar tabelalarının altında parılıyordu. "Sadece bir bira."

Başımı salladım, musluğun altına bir bardak koydum ve kolu çektim. Melissa ve Bridget arka taraftan çıktılar. Mel kapıdan aceleyle çıkmadan önce bana el salladı. "Hastaneye mi gidiyor?" Bridget barın arkasına döndüğünde ona sordum.

"Evet," dedi Bridget, bir kasa dolusu bardağı tezgah altı bulaşık makinesine yerleştirirken. "Bileğime bakmak için uğradı."

"Ne oldu?" diye sordum. Bileğine sarılmış beyaz tıbbi banda bakmak için başımı eğerek sordum. Musluğun kolunu bıraktım ve sarışın Viking'e birasını uzattım.

"Yok bir şey," diyerek geçiştirdi. "Sadece eski bir sakatlık. Geçen gece kapatırken incitmiş olmalıyım." Barın diğer tarafındaki yüksek masaları kontrol etmek için koşuşturdu.

Omuz silktim ve içeri giren birkaç müşteriye daha içki hazırlamaya koyuldum. Bunlardan biri de konuşmak istemediğim Chase Brannan'dı. Umarım Bridget'i gördüğünde beyni erimiş dondurmaya dönüşürdü -*genellikle onun yanında* olduğu gibi- ve beni rahat bırakırdı.

Viking iki parmağını gelişigüzel kaldırarak dikkatimi çekti. İşimi bitirdim ve ona doğru ilerledim. "Başka bir şey ister misin?"

"Evet," dedi bar taburesinde öne doğru yerleşirken ve bana bir gülümseme attı. "Senin numaran."

Sinirle güldüm. Bridget ve ben hemen hemen her gece numaralarımızı isteyen erkeklerle karşılaşıyorduk. Çoğunlukla gurur vericiydi ama onları geri çevirmek hiçbir zaman daha az garip olmadı. Özellikle de şimdi.

"Biliyorsun, pek numara veren bir tip değilimdir ama sorduğun için teşekkürler. Gecemi güzelleştirdin," diye gülümsedim.

Kıkırdadı ve nazıkçe omuz silkti. "Sormaktan zarar gelmez, değil mi? Çirkin suratımın numaranı istemesi gecenin en iyi kısmıysa, oldukça berbat bir gece geçiriyor olmalısın."

Boş bardağını işaret ederek sessizce bir tur daha isteyip istemediğini sordum. Başını salladı, ben de ona bir tane daha doldurmaya başladım. "Berbat bir gece, berbat bir ay," dedim ona kibarca bakarak. Yakışıklıydı. Pratik ama şık bir saç kesimi, hoş bir vücudu ve dostça bir gülümsemesi vardı. "Ama şu anda karmaşık bir sepet olmasaydım, sana verirdim."

"Belki bir dahaki sefere," dedi.

Birasını yere bırakırken eli benimkine değdi. *Sıfır kıvılcım*. Yine de yakışıklıydı. Aramızda bir aşk bağı olmaması

Barımda otururken yakışıklı bir adamı takdir edemezdım.

"Belki." İşıme geri dönmek için arkamı döndüğümde derin sesi tekrar dikkatimi çekti.

"Tanıdık geliyorsun."

Omuz silktim. "Şehirde yeniyim. O yüzlerden birine sahip olmalıyım, anlıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Seni daha önce görmüştüm." Etrafına baktı ve Chase'i tanıyor gibiydi. Bana döndü ve sordu: "Birkaç ay önce bir araba kazası mı geçirdin? Russells Creek Yolu'nda?"

Midemde gergin kelebekler patladı. Sürüngenin teki miydi, yoksa haberlerde görmüş ve sohbet etmeye mi çalışıyordu, bilmiyordum. "Um... Evet."

Başını salladı ve gömleğini işaret etti. Göğsünde büyük bir Beaufort İtfaiye Departmanı logosu vardı. Bunu nasıl gözden kaçırdım? "Seni arabadan çıkardım." Ağzının kenarından sıcak bir gülümseme yayıldı. "İyileştğini görmek güzel. Hepimiz en iyisi için dua ediyorduk."

Yüzüm kıpkırmızı oldu. *Vay canına*. Belimdeki önlükten bir kalem çıkardım ve peçetesinin üzerine numaramı karaladım. "Dediğim gibi, şu anda hayatım oldukça karışık ama belki bir ara sana kahve falan ısmarlamama izin verirsin. Bilirsin, beni arabadan çıkardığın için teşekkür etmek için..."

Telefonunu çıkardı ve bir mesaj yazdı. Bir saniye sonra telefonum arka cebimde titreşti. "Artık numaram sende var," dedi birasını yudumlarken. "Ve eğer seni düzgün bir randevuya götürmem yerine bana kahve ısmarlaman seni rahatlatacaksa, bunu seve seve yaparım."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Bir katille kahve içmediğimden emin olmak için seni Google'da arayabilmem için bana adını söyleyecek misin?"

Chase kollarını kavuşturup konuşmaya dahil olurken, "Hale," dedi.

Sevimli bir sırıtışla bana baktı. "Austin Hale," dedi. "Çoğu insan bana sadece Hale der."

Chase, "Çoğu insan sana numarasını ilk verdiğinde hayır dediğinde bir ipucu alırdı," diye tersledi.

Ona ters ters baktım. "Affedersin, Chase?"

Austin omuz silkti ve ayağa kalkarak kot pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkardı. İçkilerini karşılamak için birkaç banknot çıkardı ve cömert bir bahşiş bıraktı. "Kelepçelerini bükmene gerek yok, Brannan. Bridget'e asılmıyorum, değil mi?"

Chase sıırttı. "Kendine dikkat et, Hale. Asıldığın kişi Pelham'ın kadını."

Az önce ağzından çıkan da neydi öyle? Kulaklarımdan buhar çıkıyordu.

Austin bana başıyla onay verdi. "Görünüşe göre benim için ayrılma vakti geldi."

Chase'e dönmeden önce ona, "İstedğin kadar kalabilirsin," dedim. "Senin aksine. O yüzden ya dangalaklığı bırakıp köşede oturup sessizce içkini içersin ya da defolup gidersin buradan." Lafımı bitirdiğimde nefesim kesilmişti ama hâlâ bitirmemiştim. "Ya Steve? Benimle kesinlikle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtti ve şu anda bu his karşılıklı. Yani ben kesinlikle *Pelham'ın kadını* değilim."

Fokur fokur kaynıyordum.

Chase ve Austin orada öylece durmuş, patlamam karşısında şaşkına dönmüşlerdi. Maddie de öyle.

Ve Hannah Jane. Ve

Bridget.

Topuklarımla üzerinde döndüm ve tam gözyaşları dökülmeye başlarken depoya daldım. Bunlar üzgün gözyaşları ya da Dom için ağlayan ben değildim. Kızgındım ve kızgın olduğumda ağlamaktan nefret ediyordum. Bunun için hormonlarımı bile suçlayamazdım, hep böyle yapardım.

"Erica?" Chase köşeyi dönerken seslendi.

"Lütfen git buradan," diye yalvardım. Steve'in sekizde bir yaptığını ve o zamandan beri ondan haber alamadığımı yüzüme vurmasına dayanamıyordum.

Depoya doğru yürüdü. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Bak, bunun için üzgünüm. Hale, Steve ve ben çok eskiden tanışırız, aramızda biraz rekabet var. Onunla bizim aramızda." Chase ensesini kaşıdı. "Ve... Steve'in kadını olduğunu söylediğim için özür dilerim. Sanırım aranızda bir şeyler oldu. Bilmiyordum."

Burnumu çektim ve parmaklarımla gözlerimin kenarlarını sildim. "Sana söylemedi mi?"

Ellerini ceplerine soktu ve beceriksizce etrafına bakındı. "Hayır, ama... Maddie yaptı. Az önce, aslında." Bir malzeme rafına yaslandı. "Hale'in seni rahat bırakmasını sağlamak için çenemi yoruyordum."

Ayaklarıma baktım. "Sorun yok."

"Steve hamilelik haberini pek iyi , ha?"

Omuz silktim, içim ezilmiş olsa da beni gerçekten rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalıştım. "Bu onun bebeği değil. Onun sorunu değil."

"Seni önemsiyor."

"Belki acımdan," diye kestirip attım, kendimi dışarı çıkıp müzikle yüzleşmeye hazırladım. "Ama artık değil."

Chase beni takip etti. "Bazen tam bir pislik olabiliyor ama iyi niyetli."

Barın arkasına geçtim. "Önemli olan nadiren düşüncedir."

Omuz silkti ve bazı arkadaşlarıyla bilardo oynamaya gitti.

"Merak ediyorsan söyleyeyim," dedi Bridget, "Austin gitti ama dışarı çıkmak istersen onu aramanı söyledi." Ses tonu dikkatli ve ihtiyatlıydı.

Dezenfektan kovaşından bir bez aldım ve bir sonraki müşteri turu için barı silmeye başladım. "Bir şey söyleyeceksen, sadece söyle. İnsanların etrafımda dolanmasından bıktım."

Bridget birkaç boş içki şişesini çöpe attı ve rafı yeniden doldurdu. "Austin kötü bir adam değil. Chase ve Steve'le arasındaki kavga aptalca. Bu sadece bir itfaiyeci-polis meselesi."

"Ama?"

Dikkatle etrafına bakındı. Chase bilardo oynamakla meşguldü ve Maddie ile Hannah Jane'in gitmiş olduklarını fark ettim. "Ama Steve senden gerçekten hoşlanıyordu. Hem de *çok*. Heather'ı kaybettikten sonra onun hayata döndüğünü göreceğimi hiç düşünmezdim ama bunu sen yaptın. Ne oldu?"

Ona her şeyi anlattım. Kızlar evden çıktıktan sonra Steve'in beni dışarıda yakalamasından, onun önünde kismama ve sonunda ona bebekten bahsedip hışım ile uzaklaşmasını izlememe kadar. Sözlerimi bitirdiğimde Bridget, Bayan Wanda'nın barın arkasında sakladığı beyzbol sopasını kapıp Steve'in aklını başına getirmeye hazırды. *Ben de onun suç ortağı olmaya hazırdım.*

Ama Chase'e gerçeği söyledim: Steve'in sorunu ben değildim. Benim deliliğim ile uğraşmak istemediği için onu suçlayamazdım.

Bridget çöp torbasını barın altına bağladı ve kutudan çıkardı. Yüzünü buruşturup ellerini değiştirdi ve Melissa'nın kontrol etmek için uğradığı eliyle poşeti aldığını fark ettim. "Dur, ben alayım," diye teklif ettim.

Başını iki yana salladı. " değil. Ben ." "Ne oldu ki?"

Çöp torbasını arkaya taşıırken ve ellerini yıkamak için geri dönerken "Yok bir şey," dedi. "Sadece biraz incittim."

Gülümsedim. "*Dövüş kulübünün ilk kuralı kimsenin dövüş kulübü hakkında konuşmaması mı?*"

Zorla gülümsedi ve saate baktı. Nihayet son çağrı gelmişti - *Tanrı'ya şükür*. Sadece bir süre daha, sonra kendimi yatağa sürükleyebilirdim. Ayaklarım beni öldürüyordu ve belim zonkluyordu. Kalan son müşterilere kibarca kaybolmalarını söyleyip barı kapatmaya başladık.

Bridget kasada durdu, raporların kasa çekmecesiyile eşleştiğinden emin oldu ve günü kapattı. Bahşişlerimizi saydı ve ben tüm sandalyeleri masaların üstüne koyup yerleri süpürdükten sonra fatura destemi bana uzattı.

Arkadan çantamı aldım ve onları cüzdanıma tıktırdım. Tüm bahşişlerimi yatırmak için bir ATM'ye koşmam gerekiyordu ama daha çok uyumak istiyordum. Bridget kendininkileri küçük bir para çantasına koydu ve fermuarını kapattı.

Işıkları kapatırken, "Şu haline bak, banka çantanla ne kadar da süslüsün," diye takıldım.

Bridget omuz silkti ve çantasına doldurdu. "Kyle gün içinde benim için bankaya götürüyor. Beni bir yolculuktan kurtarıyor ve geceleri çok fazla nakitle dolaşmam konusunda daha az endişelenmesini sağlıyor, anlıyor musun?"

"Bu çok tatlı," dedim. *Biraz tuhaf ama tatlı*. Demek istediğim, ATM'lerden geçmenin bir nedeni vardı, ama bu beni ilgilendirmezdi.

"Bir şeyler atıştırmak ister misin?" Arabalarımıza doğru yürürken sordu. "Ed'in yerinde waffle?"

Kaşını kaldırdı. "Seni Ed'le kim tanıştırdı? Bu yerel bir sır, bebeğim."

Ayakkabılarımın altındaki çakıllara baktım. "Steve bir süre önce işten sonra beni oraya götürmüş olabilir."

"Lanet olsun, kızım!" Bridget haykırdı. "Siz ikiniz herkesin arkasından ne kadar görüşüyordunuz?"

" bir şey değildi."

Şeytani bir şekilde gülümsedi. "Biliyorsun bize söylemek zorunda kalacaksın

G.N.O.'daki *her şey*, değil mi?"

Çantamı cipime attım ve kapıyı kapattım. "Kızlar gecesine yetişebilecek miyim bilmiyorum."

"Hadi," diye yalvardı. "Yapmak zorundasın! Bu senin ilk *resmi* kızlar gecen."

Güldüm. "Davetiniz için minnettarım. Beni yanlış anlamayın, davet edilmek istiyorum. Ama gitmek istemiyorum."

"Geliyorsun ve çok eğlenceli olacak," dedi kesin bir ifadeyle. Eğer gelmezsem Maddie, Hannah, Mel, Kris ve Bee'nin gelip başıma o kanvas kaçırma başlıklarından birini geçireceklerini ve rızam olmadan beni partiye götüreceklerini çok net hissediyordum.

"Peki," diye iç geçirdim. "GNO o zaman."

OceanofPDF.com

STEVE

Yıpranmış tahtaların üzerine oturmak için kendimi aşağı indirdiğimde iskele itiraz etti. Bu lanet şeyi söküp yenisini koymam gerekiyordu. Bu yaz kötü bir fırtına çıkarsa yama işlerim dayanmazdı. Geçen kasırga sezonunda şanslıydık, çok kötü bir şey olmadı. Tahliye etmek zorunda bile kalmadık. Sadece elektriğin kesilmesi ihtimaline karşı bazı gıda maddeleri ve mumlarla sığındık.

Yüzen ev karanlık ve sessizdi. Erica bir süre önce işe gitmek için ayrılmıştı ama bir şey unutursa geri dönmeyeceğinden emin olmak için uzunca bir süre bekledim. Ortalık iyice sakinleşince garajdan çıktım ve çimlerin üzerinde dolaşmaya başladım.

Her şeyi berbat etmiştim. Neden çekip gitmenin onu unutmamı sağlayacağını düşündüm bilmiyorum. *İlk seferinde işe yaramadığı kesin. Yine de delilik çarkının içinde bir hamsterdim.*

Rıhtım eskiden benim kutsal alanımdı. Maddie yüzen evde yaşarken Revanche'de evde geçirdiğinden daha fazla zaman geçirirdi. İyi de oldu çünkü Heather'ın sağlık durumu kötüye gittiğinde temiz hava ve sessizlik için buraya gelirdim. Emlak vergilerim astronomikti, ancak bu tür bir dinginliğe erişim için memnuniyetle bedelini öderdim.

Erica'yla birbirimize patladığımızdan beri, gerçekten ihtiyacım olmasına rağmen buraya gelmekten kaçınıyordum. Mel beni spor salonuna geri döndürdü ve Heather'ın ölümünden sonra fiziksel sağlığıma öncelik vermemi sağladı. Bundan da öte, bana ruh sağlığıma öncelik vermeyi öğretti. Yılın büyük bir bölümünde başımın etini yediği terapisti hâlâ aramamıştım. Zihnim tavşan deliğinde çok fazla ilerleyemeden, tekerlekler yolda ezildi. Beyaz bir Jeep Wrangler ve sürücü koltuğunda Maddie'yi gördüğümde rahatladım.

Eskiden kullandığı yere park etti ve

Dışarı.

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm," dedi rıhtımda zar zor geçirdiği şortu ve *Country Girl Shake it for Me* atletiyle yürürken.

"Neden, evlat?" diye sordum.

Her zaman yaptığı gibi yanıma oturdu ve başını omzuma yasladı. Gerçek bir kız kardeşim vardı ama benden çok daha büyüktü ve kocası ve çocuklarıyla Colorado Springs'te yaşıyordu, bu yüzden Maddie her zaman vekil kız kardeş rolünü üstlenmişti.

"Şey," dedi ayaklarını suyun üzerinde ileri geri , "bugün muhtemelen oldukça mutsuz olduğumu hissettim. Ve mutsuz olduğunda seni bulduğum yer de burası gibi görünüyor."

Sudaki yansımamıza baktım. "Burada en son böyle oturduğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

"Mhmm," diye mırıldandı Maddie. "Heather'ın vefat ettiği gece."

Lanet olsun. Sanki bir ömür önceymiş gibi geldi. Heather'ı kaybettiğim gün Maddie Kaliforniya'dan yeni dönmüştü. Garip bir şekilde, DeRossi ile yaşadığı dramı takdir etmiştim. Poker kulübünün dikkatini dağıtmış ve bana nefes alıp başa çıkabileceğim bir alan vermişti.

Kolumu omuzlarına doladım ve onu yanıma yatırdım. "Yumuşak olduğun zamanları özleyorum," diye dalga geçerek karnımı dürttü. "O zamanlar çok daha rahattın."

Yüzümde alaycı bir gülümseme belirdi. "Evet, ama şimdi daha iyi hissediyorum."

"Madem kendini bu kadar iyi hissediyorsun, neden bu kadar üzgün olduğumu söylemek ister misin?"

Ona baktım. "Neden üzgün olduğumu düşündüğünü söylemek ister misin?"

Maddie sırttı. "Muhtemelen Erica'nın mutsuz olmasıyla aynı sebepten. Chase muhtemelen seni kızdırmadı ama muhtemelen ikiniz de aynı nedenlerden dolayı gerginsiniz."

"Chase ona ne yaptı?" Tersledim.

Güldü. "Gördün mü? Yüzen evi kiralamasına izin verdiğimde ne yaptığımı biliyordum. Onun kalacak bir yere ihtiyacı olduğu kadar sizin de ona burada ihtiyacınız vardı." "Hâlâ evini kiralarken dikkatsiz davrandığın fikrinin arkasındayım.

biriyle çalışmamalısın." "Ve hala aldığım iyi hislerin arkasındayım."

"Bana Chase'in ne yaptığını söylemekten kaçınıyorsun," diyerek konuşmayı başka bir yöne çektim.

"Austin Hale bu gece bardaydı, Erica çalışırken onunla flört ediyordu."

Yumruklarımı sıktım. "Lütfen bana Chase onu dövdüğü için kızgın olduğunu söyle."

"Eğil oğlum," dedi bacağımı okşayarak. "Erica büyük bir kız, kendi başının çaresine bakabilir."

Boynumun arkasını ovuşturdum. Tanrı aşkına, Maddie'ydi. Onunla herhangi bir konuda konuşmanın tuhaf olması için hiçbir neden yoktu. Ama inkâr içinde yaşamak, olgun davranmaktan daha kolaydı. Özellikle de "duygular" denen sinir bozucu küçük böcekler söz konusu olduğunda.

"Sormak istediğini ama sormayacağını anladığımdan beri: Chase Erica'nın onurunu savundu ve Hale'e onun senin olduğunu söyledi. Erica bunu pek iyi karşılamadı ve tahminimce bunun nedeni senin bir şeyler öğrenmiş olman," dedi dirseğiyle beni dürterken.

Öne doğru eğildim, dirseklerimi kalçalarımaya dayadım ve yumruğumu ağzıma bastırdım. Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. "Tam da işler yoluna girmeye başlamışken..."

"Steve," diye çıkıştı Maddie. "Siz işleri yoluna koymaya çalışırken o kaçıp başkasıyla yatmış ve hamile kalmış değil. Bunca zamandır hamileydi. Bu gerçekten onun hakkında hissettiklerini *o kadar* değiştiriyor mu?"

Ona doğru baktım. "Onun hakkında ne hissettiğimi hiç söylemedim." "Biliyorum," diye gülümsedi. "Ama bunu görebiliyorum."

İçimi çektim, kenardan uzaklaştım ve rıhtıma uzandım. Yıldızlara baktım, bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek bir tür ilahi işaret diledim. "Erica'nın bir çocuğu olacak, Mad." Ellerimi yüzümde ovuşturdum. "Bu sadece benim ve onun bir şeyleri çözmesi gibi bir şey değil. İkimizin de yükleri var ve şimdi onun... Onun başa çıkması gereken çok daha fazla şey var."

Maddie yanıma uzandı ve gökyüzüne baktı. İğrenç derecede uzun sarı saçları yüzümde dalgalanıyordu ve ben saçlarını taradım. "Sorumluluk sahibi olan hep sen oldun," dedi sessizce. "Hepimiz Mel'in herkesi toparladığına dair şakalar yapıyoruz ama biliyorsun ki hepimizin örnek aldığı kişi sensin." Düşünceli bir şekilde durakladı ve ekledi: "Onunla bir ilişkiye girmekten mi korkuyorsun, yoksa onun bebek sahibi olmasından ve senin bu resmin neresinde olduğunu anlamaktan mı?"

İkisi de, diye düşündüm kendi kendime. Dürüst olmak gerekirse, biriyle birlikte olma fikri beni korkutuyordu. Asla başka bir kadınla birlikte olmayacağıma dair söz vermek

Heather'ın vefatından sonra kimsenin bana karım için hissettiklerini hissettirmeye yaklaşamayacağını düşündüğümde kolay oldu.

Ama Erica yaptı ve bu tamamen silahsızlandırıcıydı.

Maddie, "Sessizliğini her evet olarak kabul ediyorum," dedi.

"Biliyorsun," dedim boğazımı temizleyerek. "Heather ve ben, o ilk kez remisyona girdikten sonra denemeye başladık. Onkolog bize her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Şansımızın düşük olduğunu biliyorduk ama o bir şans vermek istedi."

Maddie uzandı ve elimi sıktı. "Hepiniz harika ebeveynler olurdunuz. Heather anne olmak için yaratılmış."

Dudaklarımdan hüznü bir gülümseme geçti. İlk kez birinin Heather hakkında konuştuğunu duymak beni incitmemişti. Birinin onu benim gibi hatırlaması beni iyi hissettirdi. "Harika biri olurdu."

Maddie iskelede birkaç dakika daha uzandıktan sonra telefonu çalmaya başladı. Luca çıktığı iş gezisinden şehre yeni dönmüştü ve kibarca bir seks talep ediyordu. Ona kaybolmasını söyledim ve bir süre daha cırcır böceklerinin ve gelgitin yumuşak çekiminin tadını çıkardım.

Erica'nın işten çıkmasının uzun sürmeyeceğini ve sabah erken kalkmam gerektiğini biliyordum, bu yüzden kalktım ve aylardır hissetmediğim kadar hafif hissederek içeri girdim. Karanlık evde pratik bir verimlilikle ilerledim, yatmaya hazırlandım, ama sıra kanepeye gitmek için yastığımı almaya geldiğinde, yapmadım.

Yatak odasına girdim ve örtüleri yatağa doğru çevirdim. Heather'ın parfümünün hafif çiçek kokusu, çarşafın altına kayarken ve başımı yastığa koyarken beni rahatlatı. Göz kapaklarım ağırdı ama yine de uykuya yenik düşmeden önce bir an durdum ve düğün günümüzde ikimizin komodinin üzerindeki fotoğrafına baktım. "Seni seviyorum bebeğim. Her zaman."

Nisan yağmurları Mayıs çiçeklerini getirir.

Eğer bu doğruysa, birkaç hafta sonra Mayıs ayı geldiğinde bir ton çiçek olacaktı.

Yatakta kalmak istememe neden olan berbat ve çiseleyen bir güne uyanmıştım. Ama görev çağırmıştı.

Hava berbat olsa da uyandığımda kendimi iyi hissediyordum.

Hah. Uzun zamandır ruh halimi tanımlamak için bu sıfatı kullanmamıştım. Ayrıca neredeyse bir yıldır ilk kez yatağımda uyuyordum. Bunun tamamen bir tesadüf olduğuna ve kanepede rahat olduğu için uyuduğuma inanmayı seçiyordum - dolabımda bir sürü iskeleti olan inatçı bir piç olduğum için değil.

Challenger'ım kilisenin otoparkında rölantide çalışırken ben de içinde oturup bazı evrakları doldurdum. Maddie'nin yaptığı hamur işlerinden bana da verir mi diye bakmak için birkaç blok ötedeki Revanche'a gitmek istiyordum ama yapmam gereken işler vardı.

Cama vurulmasıyla irkildim. Mel yolcu tarafındaki kapının diğer tarafında, dev şemsiyesinin altında duruyordu. Kapının kilidini açtım, koltuğa doğru eğildim ve kapıyı onun için iterek açtım. Koltuğa oturdu ve bana Queen's'ten bir kahve uzattıktan sonra şemsiyesini katlayıp yer döşemesine itti. "Günaydın," diye gülümsedi.

"Günaydın," diye mırıldandım kâğıt bardaktan büyük bir yudum alırken. *Tanrım, çok güzeldi.* Karakoldaki çamurdan yüz kat daha iyiydi. "Teşekkürler," dedim. "İşten yeni mi çıktın?"

Başını salladı ve kendi kahvesini dudaklarına götürdü. "Mhm. Eve gidip yatmadan önce yapmam gereken bazı işler vardı. Yatmadan önce kafein alayım dedim ve seni burada otururken gördüm."

Poker kulübündeki herkes oldukça garip saatlerde çalışıyordu. Mel acil serviste gündüz ve gece vardiyaları arasında gidip geliyordu, bu yüzden şu anda uykuya dalmasına üç saniye kalmış gibi görünüyordu.

Chase ve ben yedi gün yirmi dört saat nöbetçiydik; Maddie ya sabahın köründe uyanıyor ya da şafak sökerken işten çıkıyordu; Bridget ve Erica'nın barmenlik saatleri vardı, yani onlar gece kuşuydu. İçimizde en normal çalışma programına sahip olanlar Hannah Jane ve Kristin'di - o zaman bile her hafta sonu çalışıyorlardı ve hafta içi izin günleri vardı.

"Yoğun bir gece mi?" Ben sordum.

Omuz silkti. "O kadar da kötü değil. Summertimers henüz sikişmek için burada değil yukarı."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Kıkırdadım ve kahvemden bir yudum aldım.

"Hayır

Uzun. Anma Günü yaklaşıyor."

"Sen sus," diye tısladı. "Bu kelimeleri söylersen, erkenden ortaya çıkarlar."

Sırıttım ve kucağıma yaydığım dosyayı kapattım.

"Son zamanlarda Erica'yla konuştun mu?" Önlüğündeki gevşek bir ipi karıştırırken sordu.

Başımı salladım.

"Yapacak mısın?"

İçimi çektim ve başımı koltuk başlığına yasladım. Bu kadınların nesi vardı ve sürekli her şeye burnunu sokma ihtiyacı duyuyorlardı? Erica'yla iyi ve hazır olduğumda konuşacaktım. "Dün gece barda olanları duydum," dedim, konuyu doğrudan açmaktan kaçınarak.

Mel gözlerini devirdi. "Sorduğum şey bu değildi." Kahvesinin son damlalarını da emdi ve boş bardağı aramızdaki bardak tutucuya sıkıştırdı. "Neden onunla aranı düzeltmiyorsun? Kendi kendinin kötüsü oluyorsun, anlıyor musun?"

Omuz silktim. "Kahramanlar ve kötüler, hepimiz ikisinin arasında bir yerdeyiz, değil mi?"

Başını eğdi. "Kahraman olmayı tercih etmez miydin? Mutlu olmayı?" Kemerime takılı rozeti işaret etti. "Tüm zamanını başkalarının kahramanı olarak geçiriyorsun. Belki de kendinin kahramanı olmalısın."

"Hem kahraman olup hem de mutlu olamazsın," diye düzelttim. "Kahraman olmak, kendi mutluluğundan vazgeçmek anlamına gelse bile, herkesin mutluluğunu ve güvenliğini ön planda tutmak demektir."

"Bu kocaman bir saçmalık," diye kıkırdadı. "Buna inanacak kadar aptal mısın gerçekten? Steve, *korkaklar* böyle yapar. Buna kaçmak denir."

"Kaçmıyorum," diye tersledim. *Ama eğer sinirimi bozmasaydı onu arabadan iterek çıkaracaktım.* İçimi çektim ve pencereden dışarı, dev vitray baktım. Yağmurda bile çok güzel görünüyordu. "Heather için mucize üstüne mucize diledim ama yine de onu kaybettim. Bunu tekrar yaşama riskini göze alamam."

Mel bakışlarımı takip etti. "Yanılıyorsun," dedi. Sesi sertti ama kaba değildi. "Sen ve Heather birbirinizi sevdiniz ve aşk mucizelere en yakın şeydir."

Vitraylara baktım ve sakalımı okşadım. *Benim gibi huysuz bir orospu çocuğuna böyle bir sihrin tekrar verilmesi mümkün müydü?* Erica bir kez bile Heather'la aramızdaki şeyi silmeye ya da küçümsemeye çalışmadı. O

nazikti ve onun hakkında istediğim kadar konuşmama izin verdi. Dominic hakkında da benimle aynı rahatlıkla konuştu.

Bu mümkün müydü?

"Ne düşünüyorsun?" Mel sordu.

yumruyu yuttum ve bir yudum kahveyle bastırdım. "Sence bir insan hayatı boyunca iki mucizeye birden sahip olabilir mi?"

OceanofPDF.com

ERICA

Hannah saçlarımdan bigudileri çekmeyi bitirdiğinde, "Burası çok kalabalık," diye itiraz ettim.

Maddie saç spreyine ulaşmak için yatağın üzerinden sürünerek geçerken, "Buna alıştık," diye sırttı. Biz altı bayan, kızlar gecesine hazırlanmak için yüzen eve tikiş tikiş doluşmuştuk. Görünüşe göre birlikte hazırlanmak bir gelenektir ve *görünüşe* göre ev sahipliği sırası bendeydi.

Hannah saçımı düzeltmeyi bitirirken Bridget içeri girdi ve saçıma bir göz attı. "Aman Tanrım! Çok seksi görünüyorsun! Dallas Cowboys ponpon kızlarından biri gibisin."

"Ne?!" Aynaya doğru atılırken çığlık attım. Güneyliydim ama H.J.'in saçımı Teksas standartlarına göre şekillendirmesine hazırlıklı değildim. *Oh, Tanrı'ya şükür.* Bitmiş ürünü gördüğümde rahat bir nefes aldım. Hacimliydik ama *country müzik ödülü* hacmi için çok *teşekkür ederim* değildi. Hannah asi, kıvrık saçlarım üzerinde bir çeşit sihirbazlık yapmış ve onları yumuşatarak büyük, yumuşak bukleler haline getirmişti.

"Vay canına," diye sırttı Kristin. "Bir şampuan reklamında oynayacakmışın gibi görünüyorsun."

"değil mi?" Hannah kıkırdadı. "Ne diyebilirim ki? Benim bir yeteneğim var."

Yüzüme yaptığı makyajı kontrol ederken "Evet, öyle," diye huşu içinde kabul ettim. "Her sabah buraya gelip beni düzeltebilir misin? Bundan daha iyi görüneceğimi hiç sanmıyorum."

"Hamilelik ışıltısı," diye şarkı söyledi Melissa. "Harika görünüyorsun, bebeğim." Bir askıyı bana doğru fırlattı. "Ama artık giyinme vakti geldi. Tekrar balkabağına dönüşmeden önce tam beş saatim var ve her birini içerek geçirmeyi planlıyorum."

"İşte " Kristin güldü.

Altı kişi benim SUV'uma sıkıştık. *Biraz kalabalıktı.* Jokers'a gidiyorduk, yani uzak değildi ve Luca ile Chase herkesi güvenli bir şekilde eve götürmek için orada olacaklarına söz vermişlerdi. Henüz resmi bir kızlar gecesi yapmamıştım ama Maddie'nin barın tepesinde dans ettiğine dair hikâyeler duymuştum.

Kabadayılığa hazırlıklıydım.

Altı kişi içeri girdiğimizde Austin Hale'in barda oturup birasını yudumlamasına hazırlıklı değildim. Maddie, Bayan Wanda'ya işaret etti ve benim için bir tur shot ve çok büyük bir tatlı çay sipariş etti. Yüksek bir masanın etrafında toplandık ve kadeh kaldırdık.

"Seksi altıya!" Hannah Jane bağırdı. ",
bebekler!" Bridget da katıldı.

Çayımı onların shot bardaklarıyla tokuşturdum ve onlar içkiyi geri devirirken bir yudum aldım.

Kızlar boş kadehlerini masaya bırakıp dans pistine koştular. Beni de aralarına aldılar ve ne olduğunu anlamadan müzik kutusundaki kim bilir hangi şarkıya eşlik ediyorduk. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. *Endişe yok, ağlamak yok, yas tutmak yok. Sadece yaşıyordum.*

İlk üç aylık dönemin yorgunluğu beni vurmadan önce Maddie'ye bir süre ayak uydurmayı başardım ve biraz nefes almak zorunda kaldım. Mesaide olmasam da barın arkasına geçtim ve bir bardağa buzlu su doldurdum.

"Yine mi sen," diye sırttı Austin bira şişesini geri devirirken.

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim," diye güldüm bardağımı doldurmayı bitirip Bayan Wanda kıcıma tekmeı basmadan önce barın arkasından aceleyle çıkarken. "İtfaiyecilerin yangınla mücadele etmesi gerekmiyor mu?"

Kıkırdadı. "Yirmi dört saat açık, kırk sekiz saat kapalı. Sabah göreve geri dönüyorum."

"Ah, peki, sizi özgürlüğünüzün son birkaç saatini tamamlamanız için yalnız bırakayım," dedim ve kızlara doğru döndüm.

Austin kolumdan tuttu ve beni nazikçe kendi yörüngesine çekti. "Hiç aramadın."

Güldüğümde gözlerimin kenarları kırıştı. "Daha yirmi dört saat bile olmadı. Temas kurmadan önce üç gün beklemekle ilgili bir şey olduğunu sanıyordum."

"Genç erkekler için belki, ama benim için değil, tatlım."

Elimi koluna koydum ve nazikçe aramıza biraz mesafe koydum. "Sanırım sana bir sepet dolusu deli olduğumu da söylemiştim."

Eğildi, sıcak nefesi boynumda dolanıyordu. "Sanırım *karmaşık* kelimesini kullandın, ama her halükarda bu beni korkutmuyor. Bazen çılgınlık eğlencelidir ve karmaşıklık bize konuşma ve birbirimizi biraz daha iyi tanıma şansı verir."

"Ciddi misin sen?"

Çapkın bir gülümseme takındı. "Beni çimdikleyip kendin görmek ister misin?"

"Bence bir fincan kahve teklifini kabul etmeli ve şansını ," diye karşı çıktım.

Chase, Luca'yla birlikte bara girerken, "Bence bir ipucu alıp buraya gelmeyi bırakmalısın, Hale," dedi.

Austin akıllıca bir adım atıp avuçlarını havaya kaldırdı. "Sadece bir içkinin tadını çıkarıyorum."

"Gidip başka bir yerde tadını çıkarabilirsin," diye tersledi Chase.

Bir anda Maddie yanıma geldi ve kolumdan tutarak beni diğer kızların toplandığı bilardo masasına geri çekti. Suyumu bilardo masasının kenarına çarptım ve neredeyse hayal kırıklığıyla çığlık atacaktım. "Chase'in Austin'le derdi ne?"

Mel ve Maddie kıkırdadı. Mel ıstakasını dizdi ve bir atış yaparak çizgilerinden birini cebe soktu. "Hale'le olan sorunu mu yoksa Hale'in seninle konuşmasıyla olan sorunu mu?" Kasıtlı olarak tüm dikkatleri üzerine çekmekten kaçınan Bridget'e baktı. "Çünkü bunlar birbirinden çok farklı iki cevap."

"Bana kısa versiyonunu anlat," diye yalvardım.

Maddie uzun saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Chase, kanka-alfa-erkek meselesi yüzünden Hale'in seninle konuşmasından nefret ediyor. Biri onu çağırana kadar Steve'in bekçi köpeği olmak zorunda. Chase de Hale'den nefret ediyor çünkü hepimiz lisedeyken Hale bizim tatlı küçük Bridget'i baloya götürmüştü ve dedikodulara göre Chase sonunda erkek gibi davranıp ona çıkma teklif edecekti.

Bridget gözlerini devirdi. "Onların rekabetiyle hiçbir ilgim yok. Ben sizlerle tanışmadan önce de birbirlerinden nefret ediyorlardı."

Mel başını salladı. "O günlerde Jase'den duyduğum şey bu değildi."

Bridget güldü, "Jase bir bok bilmiyordu." "Jase kim?" Ben sordum.

Bridget bana "Kardeşim Jason," diye bilgi verdi.

Mel başını salladı. "Bee ve Jase ile yan komşuyduk ve Chase ile araları çok iyiydi. Hale'den nefret etmesinin nedeninin balo fiyaskosu olduğunu bu sayede biliyorum."

Maddie bir atış yaptı ve iki katı cebe indirdi. İyice çakırkeyif olsa bile harika bir bilardo oyuncusuydu. "Hale iyi bir adam. Chase

hiçbir şeyin peşini bırakamıyor. Seninle flört ettiği için Hale'e zor anlar yaşatmasının nedeni de bu. Ama aramızda kalsın kızlar-" Durdu ve nişanlısının duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Hale iyi görünümlü bir örnek. Lisedeyken cılız bir fasulye sırtığıydı ama *lanet* olsun. Çocuk iyi yetişmiş."

Omzumun üzerinden Austin'in bardaki yerine döndüğü yere baktım. Chase ve Luca bir kabinde birbirlerine sokulmuşlardı ve uzaktan bizi izliyorlardı. "İyi birine benziyor. Görünüşe göre kazadan sonra beni arabadan çıkaran oymuş."

"Awww!" Kristin bayıldı. "O senin parlak zırlı şövalye gibi! Bir peri masalı gibi!"

Son birkaç aydır hayatım biraz peri masalı gibi geliyordu. Ne yazık ki yaşadığım trajediden parlak zırlı bir şövalye tarafından kurtarılamayacaktım. Boğa kafalı bir bataklık devinin komşusu olarak sıkışıp kalmıştım.

Hannah hepimizi tekrar dans pistine toplarken, "Erkekler hakkında çok fazla konuşuyoruz ve yeterince içip dans etmiyoruz," dedi.

Müzik kutusundan gelen her şeyle kuyruklarımızı salladık. Luca araya girdi ve Maddie'yle dans ederek onu dans pistinde döndürdü. Chase Kristin'i yakaladı ve köşeden çıkardı. Ona birkaç yeni hareket öğreterek odanın içinde dolaştırdı. Chase'i çoğu gece barda dans ederken görmüştüm; mükemmeldi ve dans her kadına kendini iyi hissettirirdi. Kristin'in eğlendiğini görmek güzeldi. O kadar genç olmasına rağmen üzerinde çok fazla sorumluluk vardı ve küçük kışını yırtarcasına çalışıyordu.

"Pekâlâ Shaw," diye sırttı Chase. "Seninle yaptığım dansı paraya çevirmenin zamanı gelmişti."

"İlk poker gecemde Maddie ve Luca'nın yerindeki danstan para kazandığına eminim," diye karşılık verdim.

Chase sırtarak başını salladı. "Hayır, sözümüz kesildi. O sayılmaz."

Güldüm ve elini tuttum. Şarkı yavaşlayarak tanıdık bir melodiye dönüştü. "Uyarayım," dedim avucumu omzunun üstüne koyarken. "Oldukça kötüyüm ama ayağına basmamaya çalışacağım."

"İyi olacaksın, tatlım. Bu kolay bir şey." Jason Isbell "Cover Me Up" şarkısını söylerken Chase iki adım atarak beni piste götürdü.

Beni kolunun altında döndürüp geriye doğru daldırıp kolaylıkla yukarı kaldırdığında gülümsedim. "Tamam, bu oldukça eğlenceli," diye itiraf ettim doğru yönde ilerlediğimden emin olmak için ayaklarıma bakarken.

Dev bir gölge üzerimizde belirdi, arkamda geziniyordu. "Araya girmemin sakıncası var mı?" Steve gök gürültüsü gibi alçak bir sesle sordu.

Arkamı dönüp ona baktım, ağzım şaşkınlıktan bir karışık açık kalmıştı. Yani, elimde değildi. Onu son gördüğümde, patlamasına üç saniye kalmış gibi görünüyordu. Gözlerinde aynı yoğunluk vardı ama şimdi bana yönelmişti. Bakışlarının gücünün ardında, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım başka bir şey vardı. Steve başını dik tutuyordu. Çenesi kilitliydi ama öfke ya da kızgınlıkla değil, bir amaç uğruna kilitlenmişti.

Chase'e baktım. Çoktan geri çekilmişti ama bana bilmiş bir göz kırptı. Arkamı döndüm ve Steve'e baktım. Üzerinde en sevdiği yıpranmış botları ve yumuşak bir kot pantolon vardı. Elbette koyu kırmızı bir flanel gömlek de giymişti. Steve başka bir şey söylemeden bir adım öne çıkıp bir elini belime doladı ve elimi tutarak barın loş ışıkları altında benimle birlikte sallanmaya başladı.

Ela ve altın sarısı benekli tipik mavi gözleri alışılmadık derecede koyuydu. Bakışlarını gözlerime sabitledi. Kalbinin sabit ritmini hissettim. Benimki çift zamanlı atıyordu.

"Kızlar gecenizi böldüğüm için üzgünüm," dedi sessizce. "Ama küçük bir kuş bana senin gibi kadınların fanila giyen sakallı erkeklerden hoşlandığını söyledi." Steve biraz eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Birinin benim bazılarının deyimiyle *oduncu* olduğumu söylediğini hatırlıyorum."

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. Beni başından savmasına kızmak istiyordum ama kızmadım. Onun kendine göre bir çözüm yolu vardı, benim de kendime göre. Kahkahalarımı bastırdım ve ona bakmak için başımı kaldırdım. "Steve... Burada ne yapıyorsun?"

Sakallı çenesinde gözle görülür bir seğirme vardı ve dudakları aptalca, orantısız bir sırtışıya dönüştü. Ellerini kaburgalarımın yukarı kaydırıp, göğüslerimin yanlarını sıyırdı, köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi ve yanaklarımı kucaklamak için boynumun sütununu yukarı kaldırdı.

Dili dışarı çıktı ve dudaklarını ıslattı. Nefesim boğazımda düğümlendi ve "Bir süre önce yapmam gereken bir şey" dediğinde şaşkınlıktan gözlerim büyüdü.

Beni öptüğünde kızlar nefes nefese kalıp çığlık attılar ama sesleri sanki milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi geliyordu. Önemli olan tek şey o ve bendim.

Steve beni kendine yakın tuttu. Dudakları yumuşak ve sıcaktı. *Güvendeydim.*

Parmaklarını saçlarımın arkasına doladı ve dilini dudaklarımın arasına sokup yalvarırken, tadına bakarken başımı sıkıca yerinde tuttu. Parmaklarımı gömleğinin yumuşak kumaşına doladım ve onu kendime çektim. Her şeyi istiyordum. Bir saniye içinde uyanabileceğimi ve tüm bunların bir rüya olduğunu düşünmek beni korkutuyordu.

Steve sonunda . Ben soluk soluğa kalmıştım ama o hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Gözlerindeki o vahşi bakış dışında.

Şok içinde ağzı açık kalan diğer kızlara doğru başını salladı.

Açıkçası ben şaşkınlık konusunda onlara katılmak üzereydim.

"Siz gidip kızlarla iyi vakit geçirin ve gecenin geri kalanının tadını çıkarın," dedi, başını Chase ve Luca'nın bizi yan gözle izledikleri yere doğru eğerek, sanki izlemiyorlarmış gibi görünmeye çalışarak. "Gitmeye hazır olduğunuzda sizi bekliyor olacağım."

"İçki içmiyorum," diye fısıldadım. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum - oldukça açıktı. "Buraya arabayla geldim."

"Biliyorum," dedi her zamanki huysuz tavrıyla, ki bunun hiç de kötü huylu olmadığını öğrenmiştim. Şefkatliydi. "Hepinizin eve sağ salim döndüğünden emin olmak bizim ilk rodeomuz değil. DeRossi, Mad ve Hannah'yı aldı. Chase de Bee, Mel ve Kris'i alıyor." Steve parmak uçlarını belimin kıvrımlarında gezdirerek beni şaşırttı. Avucunu karnımın üzerinde kaydırarak koruyucu bir şekilde göbeğimin üzerine koydu. "Ve sen de benimlesin."

STEVE

Chase ve Luca'nın oturduğu yere doğru ilerledim, iki suçlu röntgenci gibi görünüyorlardı. Kabinde yer değiştirdiler ve bana yer açtılar. Luca'nın yanına oturdum, böylece sırtım duvara dönüktü ve kızlar Erica'yı yüksek tepelerinin etrafında toplarken görebiliyordum.

Yüzümdeki kendinden memnun sırtışı gizleme zahmetine bile girmedim. Erica'nın yüzü kıpkırmızıydı ve ne olduğunu anlayamamış gibi alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmıştı.

"Yani orada öylece oturacak ve bu hiç olmamış gibi mi davranacaksın?" Chase kayıtsızca sordu.

Omuz silktim. "Az önce ne olduğu gibi mi?"

Luca sırttı. "O her neyse, sana çok şey borçluyum. Maddie'nin dikkatini düğün planlamasından en az bir saat kadar uzaklaştırdın."

Üçümüz kıkırdadık. DeRossi bir bokmuş gibi davranıyordu ama herkes Maddie'nin onu parmağında oynattığını biliyordu. Bebek sahibi olmaya karar verdikleri gün Tanrı yardımcısı olsun.

Barın diğer tarafına baktım ve Erica'nın Mel ve Bridget'le oturduğunu, diğer üçünün ise dans pistinde eğlenmekte olduğunu gördüm. Kahretsin, bu gece çok güzel görünüyordu.

"Cidden dostum," diye başladı Chase. "Bu sana çok yakışmış. Seni bu kadar mutlu görmeyeli uzun zaman olmuştu."

Masanın üzerindeki çentiklere baktım. Peçete dağıtıcısını hareket ettirsem, ahşaba oyulmuş $S+H$ 'yi göreceğimi biliyordum. Döndüğüm her yerde Heather'ın parçalarını göreceğim gerçeğini kabullenmiştim. O silinemezdi. Neden silineceğinden korktuğumu bilmiyorum.

"Kendimi bu kadar iyi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu," diye itiraf ettim. Herkes Heather'ın öldüğü gece yasını tutmaya başlamıştı ama ben yıllardır yas tutuyordum. Bu yüzden kendimi iyi hissetmemi sağlayacak bir şey yapmamın zamanı gelmişti.

Ve Erica iyiydi.

Erica'nın sarhoş kızlardan oluşan rengârenk tayfaya veda etmesini sabırsızlıkla bekledim. Biraz stres atmayı ve iyi vakit geçirmeyi hak ediyordu ama tek düşünebildiğim onu eve götürmek ve haftalar önce başladığım işi bitirmektir.

Erica ve ben, Chase ve DeRossi'nin beş sarhoş kadını iki arabaya bindirmesine yardım ettik; yıllardır bu konuda epey pratik yapmış olmamıza rağmen bu hiç de kolay bir iş değildi. Kızlar güvenli bir şekilde kemerlerini bağlayıp neşeli, sarhoş bir şekilde yola koyulduklarında, Erica'yı SUV'sine götürdüm ve onu sürücü tarafındaki kapıya sıkıştırdım.

"Bütün gece seni düşündüm Angel," diye mırıldandım açıkta kalan omzuna doğru bir öpücük izi bırakırken. Küçük bir mırıltı çıkardı ve başını arabaya yasladı. "Seni lanet olası bir rüya gibi dans ederken izledim." Başımı salladım ve bir parmağımı çenesinin altından geçirerek dudaklarını kendime çektim. "Seni bir daha ne zaman öpebileceğimi düşünüyordum."

Gözleri ağızımı takip etti, dudakları bir nefes kadar aralandı. "Bu gerçek hayat mı?" diye sordu usulca.

"Bu gerçek."

Erica'nın göz kapakları titreyerek kapandı ve ben de alnımı onunkine yasladım. "Gözlerimi açacağım ve sen burada olmayacaksın gibi hissediyorum," diye itiraf etti.

Başımı salladım. "Hiçbir yere gitmiyorum." Çenesini yukarı kaldırdım ve onu yumuşak ve yavaş bir şekilde öptüm. Elbette eve gittiğimizde nazik bir şey yapacağımı garanti edemezdim. Ama tam burada -şimdi olduğu gibi- benimle güvende olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı. Bana güvenilebileceğini bilmeliydi.

O da beni aynı tutkuyla öptü, ama geri çekildiğinde, o güzel kafasında bir şeylerin mayalanmakta olduğunu söyleyebilirdim. "*Tüm bunlarla* başa çıkabileceğinden emin misin?" diye sordu. "Çünkü şu anda bir paket anlaşması gibiyim ve bu daha kolay ya da daha az karmaşık hale gelmeyecek."

Kıkırdadım, "Fark , işlerin kolay olmamasına oldukça alışkınım."

"Steve..."

"Dinle Erica," dedim gözlerinin içine bakarken. Elimi bırakmadan önce parmak uçlarımı boynunun yan tarafında gezdirdim ve parmaklarını benimkilere geçirdim. "Ben varım, artık kartlarımı kapalı oynamak yok."

yelek. Artık güvenli oynamak yok. Zor olmayacağına söz veremem ama çok çalışacağıma söz verebilirim."

"Ama bebek..." Çakıllara baktı ve gözlerini sıkarak kapattı.

"Senin şartlarına göre. Sen nasıl rahat edersen." Kollarımı doladım ve öylece sarıldım. "Ama istemiyorsan bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Gözleri fal taşı gibi açılmış ve hülyalı bir şekilde bana baktı. "Ne değişti?"

Her şeyi. Her şeyi değiştirdin. "Aklımı başıma getirdikleri için Maddie ve Mel'i suçlayabilirsin." Kıkırdadım, "Kahretsin, muhtemelen Maddie'yi en başta çöpçatanlık yaptığı için suçlayabilirsin."

Erica kollarını boynuma doladı ve başını salladı. "Bu konuda fikrini değiştirmene neden olan şeyi kastetmiştim. Bizi."

"Bana Dominic ile iki bin dokuz yüz on beş gün geçirdiğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Başını salladı.

"Matematik her şeyi değiştirdi."

Erica gecenin usulca kıkırdadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Heather Catherine ile yedi bin altı yüz altmış üç gün geçirdim. Önümüzdeki yedi bin günü -ya da kaç günüm olursa olsun- seninle geçirmek istiyor olmam, bundan önceki tüm günleri silmiyor."

Erica parmak uçlarında yükseldi ve beni sertçe öptü, dilini benimkinin yanında gezdirdi. Parmakları enseme geziniyor, beni sıkıca tutuyordu. Geri çekilip bana baktığında, ruju bulaşmış ve saçları dağılmıştı, yardım edemedim ama sakladığı bir şey olduğunu düşündüm. Kartlarımı masaya koymuştum. Onun da aynısını yapmasına ihtiyacım vardı.

"Bir şey söyle."

Gözlerini kapattı ve başını göğsüme yasladı. "Sanki bir ömür boyu seni beklemişim gibi hissediyorum, ama sadece birkaç ay oldu... Diğer herkes ne düşünecek?"

"Bir yılımı tek başıma yas tutarak geçirdim ve ne öğrendim biliyor musun?" "Hm?"

"Yalnız olmamamız gerektiğini."

Sessizce güldü ve ben de eğilip bir öpücük çaldım, *kendimi tutamadım*. Jokers'ın otoparkında ellerini birbirlerinden uzak tutamayan iki çocuk gibi duruyorduk.

"Bu gerçekten derin, Dedektif Pelham," diye alay etti.

Ellerimi bluzunun altından geçirdim ve parmaklarımı yumuşak teninde gezdirdim. "Belki," diye başladım, titreyip içime doğru eğilmesinden zevk alarak. "Ama bu doğru. Ve bizim yaşadıklarımızı hiç yaşamamış insanlar bu konuda fikir sahibi olamazlar."

Dudaklarında hıncır bir gülümsemeyle bana baktı. "Yani herkesin ne dşndğn siktir et mi diyorsun?"

"Kahretsin, kadın," diye homurdandım, eğildim, kıını kavradım ve onu kollarıma aldım. Bacaklarını belime doladı ve ben otoparktan arabama doğru koşarken bana sıkıca tutundu. Erica uzun uzun ve yüksek sesle gülüyordu.

"Steve!" Kahkaha tufanları arasında çığlık attı. "Ne yapıyorsun?!"

"Seni ve o pis ağzını, seni herkesin içinde becermekten tutuklanmadan önce eve götürüyorum."

"Ama benim arabam!" Yolcu kapısının kilidini açıp onu neredeyse içeri atarken itiraz etti. *Ama yapmadım, çünkü bu gece bara girmeden önce, hiçbir şeyin onu incitmesine izin vermemek için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair kendime yemin ettim.*

"Sabah gelip alınız. Kemerini bağla," diye emrettim ve kapıyı çarpıp direksiyonun arkasına atladım. Zaten yeterince zaman kaybetmiştik.

Erica'nın sırtı yüzen evin n kapısına çarptı. Onu arabadan çıkarıp çimlerin üzerinde zar zor ilerlettikten sonra gömleğini çekiştiriyor, kumaşı yumrukluyor ve kafasına geçirebilmek için elimden geleni yapıyordum. Anahtarı kilide sokmak için üçüncü denemesini yaparken kıkırdadı.

Gömleğini çıkardım ve güverteye bıraktım. Kapının kilidini açmak için dördüncü denemesini yapmadan önce sütyenini çözdüm ve çıkardım.

"Steve!" Güldü, "Yavaşla, Ace- Biz gitmeden önce şu lanet kapıyı a-"

Dudaklarını dudaklarımla yakaladım ve onu sertçe öptüm. Dilimin dudaklarına girmesine izin vererek aramızdaki bağı derinleştirdi. Erica'nın tadı tatlı ve baharatlıydı. I

Ağır göğüslerinin her ikisini de avuçladım, sıkıca sıktım ve şımarık meme uçlarını baş ve işaret parmaklarımın arasında yuvarladım.

Kafasının arkası kapıya çarptı ve nefesi kesildi, "*Siktir.*" Zar zor bir fısıltıydı ama aletimi çelik bir kiriş kadar sertleştirmeye yetti.

Anahtarları elinden çekip aldım, kilide soktum ve sertçe çevirdim. Lanet kapıyı menteşelerinden sökmüş olsam da umurumda değildi. Beklemiyordum. Artık beklemiyordum. Erica Shaw'ı istiyordum.

Tercihen çıplak ve benim için yalvarıyor.

Onu içeri çekerken nefesini tutarak, "Steve," dedi. Kapı yankılanan bir şapırtıyla arkamızdan kapandı. Parmaklarımı kemerinin halkalarına geçirip onu içeri çektim, düğmesini çözüp fermuarını indirirken onu öptüm. "Hey," dedi biraz daha sertçe, ellerini bileklerime koyup sabit tutarak. "Kıyafetlerimin geri kalanını çıkarmadan önce, bana beş dakika verip üstümü değiştirmeme ne dersin?"

Beş dakika çok uzun bir süreydi. Onu Noel sabahı açmak için sabırsızlandığım bir hediyeymiş gibi istiyordum. "Seni burada, mutfak adasında götürmeme ne dersin?" Ben de karşı çıktım. "Böylece ikinci raunttan önce beş dakikan olur."

"Sesin çok ukala geliyor, Ace," dedi, o cehennem kadar seksi kırmızı dudaklarıyla sırtarak. Üzerindeki iyi kız-kötü kız bakışı bana her türlü şeyi yapıyordu. "İkinci tura kalabileceğini düşünüyor musun?"

"Şımarık kadın," dedim şakacı bir şekilde, başparmağımı makyajını mahvettiğim alt dudağında gezdirerek.

Erica dudaklarımı gagaladı. "Cidden, bana birkaç tane ver. Söz veriyorum balkabağına dönüşmeyeceğim." Yatak odasını işaret etti. "Git rahatına bak. Beş dakika içinde orada olacağım."

"İki dakika," diye verdim.

"Dört," dedi kaşlarını kaldırarak ve şansımı zorlamam için bana meydan okudu. "Peki," diye kabul ettim. "Bil diye söylüyorum, ertelediğin şey *bu*." Elimi külotunun içine kaydırıp ve parmaklarımı amının kaygan girişinde gezdirdim. *Lanet olsun, sırılsıklam olmuştu.* Erica'nın ağzı açıldı ve gözleri kapandı. Başını arkaya doğru eğdi, parlak saçları bir şelale gibi sırtından aşağı dökülüyordu. Saçlarının arkasından tuttum ve kulağını ağzıma yaklaştırdım. "Burada mı boşalmak istiyorsun? Mutfağının ortasında mı?" Bir parmağımı içeri soktum ve sonra diğerini. O

Keskin bir nefes çekti ve inledi. Duvarlarının parmaklarımın etrafında kenetlendiğini hissedebiliyordum, bu yüzden bir üçüncüsünü ekledim, onu alaycı bir şekilde yavaş bir yerde okşadım. Kulak memesini kemirdim. "Tam buraya gelmeni istiyorum," diye homurdandım ve başparmağımla klitorisini okşadım.

Erica avucuyla mutfak adasına vurdu. Yankılanan bir çatırtı yüzen evin içinde yankılandı. Orgazmla savaşıyordu ve bu işe yaramayacaktı.

Başımı eğdim ve meme uçlarından birini ağzıma aldım. Göğüslerine kafayı takmıştım. Yüzümü onların arasına gömmek istiyordum. Onları sıkamak. Fiskelemek, yalamak ve ısırarak.

"Steve," diye yalvardı. Kalçaları titriyordu ve tüm vücudunun gerildiğini hissettim. "Oh-"

"Hemen şimdi gelmeni istiyorum, Angel."

Kendinden geçti. Dizleri büküldü ve yere yığılmamak için kollarına tutundu. *Çok güzeldi.*

O daha kendini düzeltmeyi düşünmeden parmaklarımı amından çıkardım ve teker teker ağzıma sokup dilimle temizlerken onun da beni izlediğinden emin oldum.

"Lezzetli," dedim kibirli bir sırıtışla. Erica sadece başını salladı, kesinlikle şaşkındı. *Ne diyebilirim ki? Ellerimi iyi kullanırım.* Eğilip dudaklarından bir öpücük çaldım ve dönüp koridordan yatak odasına doğru ilerlerken onu yarı giyinik ve nefes nefese bıraktım. "Acele etsen iyi olur," diye bağırdım. "Üç dakikan kaldı."

ERICA

Ukala piç. Ayaklarımı sürüyerek banyoya girdim ve kapıyı kapattım, Steve'in yüzümdeki aptal gülümsemeyi görmesine izin vermemeye kararlıyım. Aynaya baktım. Yanaklarım kızarmıştı ve tenimde hafif bir ter parıltısı vardı. Steve yatak odasından, "Bir buçuk dakika bebeğim, acele etsen iyi olur!" diye seslendi.

Kıkırdadım ve sabunlu bir bezi tüm vücudumda gezdirip köpükleri durulamak için hızlıca işe koyuldum. İsteyeceğim son şey Jokers'ta saatlerce ter içinde dans etmişim gibi kokmaktı. Saçlarımı hızlıca gevşek bir örgü haline getirdim ve dişlerimi fırçaladım, parfüm sıkarak bitirdim.

Kapının arkasındaki kancadan bornozumu aldım ve üzerime geçirdim, kızlar gecesine hazırlanırken tüm o sert bakımları yaptığım için şükreliyordum. Dışarıda geçireceğiniz bir gece için ne kadar uzun süre hazırlık yaparsanız o kadar çok eğlendiğiniz bilimsel bir gerçektir. *Ve kızlarla birlikte hazırlanmak için saatler harcamıştık.*

Bu gece eşsiz olacaktı.

Koridordan aşağı indim ve gizlice yatak odasına girdim.

Steve'in sırtı bana dönüktü. Gömleği açıktı ve nefes alıp verirken kıvrımlı kaslarının dalgalanan çizgilerini görebiliyordum. *O bir canavar.*

Kapının pervazına yaslandım ve her şeyi içime çektim. Steve'in gömleği şifonyerimin üstünden sarkıyordu ve ayakkabıları kapının yanında düzgünce sıralanmıştı. Geniş omuzları sivrilen kalçalarına doğru iniyordu. Sırtının alt kısmındaki pürüzsüz çizgiler ve hemen üzerinde, düşük belli kot pantolonunun içinde kaybolan çukurlar beni ikinci raunt için heyecanlandırdı. Her iki pazusunu saran dövmeler ona tehlikeli bir hava veriyordu. Parmağımı her çizginin ve mürekkep darbesinin etrafında gezdirmek istiyordum.

Steve bir şeye bakıyordu. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum, bu yüzden arkasından yaklaştım ve ellerimi kalçalarına koyarak geniş gövdesinin etrafına baktım.

İlk ultrasonumun sonogram resimlerine bakıyordu.

Boğazımdaki yumru yutkunamayacağım kadar büyük da "Hey" diye boğulmayı başardım. İlk ultrason biraz korkutucuydu. Kızlar benimle gelmeyi teklif ettiler ama sonunda tek başıma gitmeye karar verdim. Belki bir sonrakinde yanımda elimi tutacak birinin olması fikri hoşuma gitmişti ama bunun ondan isteyebileceğim bir şey olmadığını da biliyordum.

Steve siyah beyaz fotoğrafları şifonyerimin üzerine koydu ve dönüp bana baktı. "Özür dilerim," dedi mahcup bir ifadeyle. "Ben, uh, onları yeni gördüm ve... sanırım biraz merak ettim."

Elimi onun elinin içine soktum ve onu yatağa götürdüm, kenarına oturdum ve onu durması için çektim. Kot pantolonunun önündeki şişkinlik *belirgindi*, bu yüzden elimi ereksiyonunun dış hatlarına doğru kaydurdım ve sıktım. Steve homurdandı. Kaşları çatıldı ve memnuniyetini bastırmaya çalışırken ağzı buruştu. Eğer benden ister istemez orgazm çıkaracaksa, o zaman bu adil bir oyun olacaktı.

Fermuarı aşağı çekerken dudağımı çiğnedim. Ereksiyonu boxer'ının yumuşak kumaşını zorluyordu. Aklıma küçük bir korku kırıntısı geldi. O beni görmüştü ama ben onu hiç görmemiştim. Bu şekilde değil. Steve bir adamdı, uzun boylu ve güçlüydü. Kurgusal bir aşk romanı boyutundaki bir aletten korkmuyordum. Sadece paketinin geri kalanıyla orantılı olmasından korkuyordum.

İki kez, pantolonunu bile çıkarmadan boşalmamı sağladı, orgazmları peri tozu gibi etrafa savurdu. Kim olduğunu sanıyordu ki? Bir çeşit erotik Tinkerbelle mi? Şimdi sıra bendeydi ve ona ne kadar yaramaz olabileceğimi göstermeye hazırdım. Kot pantolonunu kalçalarından aşağı kaydurdım ve boxerını indirerek kalın ereksiyonunun serbest kalmasını sağladım. Dudaklarımı yaladım ve eğilip ucunu öpmeden önce gözlerimi onunkilerle buluşturdum. Dudaklarımı şaftında aşağı yukarı gezdirdiğimde ne kadar duyarlı bir şekilde sarsıldığına sııttım - alaycı, alaycı.

Yüzüne bir bakış attım. Gözleri kapalıydı ve ağzı açıktı. En son ne zaman biri... Ellerimin düşüncüyü bitirmesine izin verdim. Avucumu zonklayan ereksiyonunun etrafına sardım ve bir pompaladım, sonra bir tane daha.

"Erica," yalvardı saygılı bir fısıltıyla.

"Ne istiyorsun?" Onu ağzıma alıp emmeden önce yatıştırdım, dilimi şaftının etrafında döndürdüm.

Saçlarımı avuçladı, başımı aşağıya çekti ve kalçalarını bana doğru şaklattı. İlk tıkaçtan nefes aldım ve onun tüm uzunluğunu ağzıma alırken memnuniyetle mırıldandım.

Steve yüzümün kızarmasına neden olan bir dizi küfür savurdu. Parmaklarımla kalçasının kıvrımlarını okşarken ağzımla sabit bir ritim tutturarak ereksiyonunu çalıştırdım. "Lanet olsun," dedi dumanlı bir sesle. "Yere yat ve bacaklarını benim için aç."

Başımı salladım ve onu daha derine götürdüm, hassas teninde titreşimler yaratan bir "Nuh-uh" mırıldandım. Onu yaklaştırdığımı biliyordum, bu yüzden Steve'in homurdanarak geri çekilmesi beni kızdırdı. Bir adım geri çekilip kot pantolonunu ve boxer'ını tamamen çıkardı.

"Bunun bitmesine hazır değilim. ," diye emretti. "Daha bitirmemiştin," diye küstahça konuştum.

Steve gülümsedi. "Merak etme Angel, ağzında sikimle istediğin kadar vakit geçirmene izin vermekten mutluluk duyarım. Ama şu anda onu amında istiyorum. Şimdi uslu bir kız ol ve harekete geç."

Gülümseyen bir psikopat gibi görünmemeye çalışarak tırnağımı çiğnedim. "Önce benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne?"

"Kıçını görmek istiyorum."

O kadar çok güldü ki aynı kişi olup olmadığından bile emin olamadım. Steve Pelham'ı hiç bu kadar gülerken ya da bu kadar yüksek sesle kahkaha atarken görmemiştin. Bu ona çok yakışmıştı. "Ne?" Sonunda nefesini tuttuğunda söyledi.

Bir kız öğrenci gibi kızardım ama lanet olsun, istediğimi alacaktım! "İstiyorum. görmek istiyorum. Poponu," diye fazla telaffuz ettim, böylece ne demek istediğimi anlayacaktı. "Kot pantolonun poponu hep çok güzel gösteriyor ve ben de nasıl görüldüğünü görmek istiyorum!"

Yatağın kenarında oturduğum yerin önünde diz çöküp şöyle derken ağzındaki gülümsemeye karşı büyük bir mücadele verdi. "Erica, bir şeyi açıklığa kavuşturalım: *erkeklerin* popoları vardır. *Erkeklerin kıçı vardır.*" Eğildi ve elini bornozumun altından geçirerek tekrar göğüslerimle oynadı. "O yüzden doğru şekilde iste, belki ben de senin küçük fantezini gerçekleştiririm."

"Steve," diye kıkırdadım.

Bir kolunu diğerinin üzerinden geçirdi ve yırtık kaslarını göstererek esnedi. "Ne istiyorsun güzelim?"

"Lütfen kıçınızı görebilir miyim?"

Dili dışarı çıktı ve alt dudağını ıslattı. "Kıçımı görmek ister misin?"

"Diğer şeylerin yanı sıra, ama oradan başlayacağız."

Steve başını salladı, arkasını dönerken gülüyordu. "Her şey umduğun gibi mi?" Tepkimi ölçmek için omzunun üzerinden bakarak sordu.

Ugh. Sızlandım ve ellerimi havaya kaldırırken burnumu dramatik bir şekilde kırıştırdım. "Birin *bu* kadar yakışıklı olması adil bile değil."

Kıkırdadı ve arkasını döndü. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Yatak başlığına yaslamaktan hoşlandığım bir yığın yastığa yaslanırken ona kuşkulu bir bakış attım. Steve yatağın üzerinde sinsice ilerleyerek belime fiyonkla bağlanmış kuşağı yakaladı. Hızlıca çekti ve bornozun kenarlarını itti.

Titredim ve battaniyeye uzandım ama elimi tuttu, bileğimin iç kısmını öptü ve yanıma bıraktı. "Beni kelepçelerimi almaya zorlama."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu bir tehdit mi yoksa söz mü?"

Sırıttı. "Bu hoşuna gider miydi?"

Buna bayılırdım. Başımı salladım.

Steve kıkırdadı, "Bir dahaki sefere bunu aklımda tutarım."

Zihnim kirli düşüncelerle dolup taşıyordu. Aramıza uzandım ve elimi onun sert boyuna doladım. "Kelepçeler güzel ama bana copunu vereceğine söz verdiğine eminim."

Steve gülmemek için kendini zor tutarak başını salladı. "Çeneni kapatıp üç saniye boyunca şaka yapmayı bırakır bırakmaz anlayacaksın."

Onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek için, "Sustur beni o zaman," dedim.

Elini uyluğumun iç kısmına doğru kaydırды, merkezimi zar zor sıyırdı. İstedğim yere dokunmadığında küçük bir inilti çıkardım. "Yüzümü amına gömdüğümde çok sessizleştiğini hatırlıyor gibiyim. Belki de bunu tekrar gözden geçirmeliyiz." Kalçalarını benimkilere bastırdı ve ereksiyonunu kalçalarımın tepesine sürttü.

Tırnaklarımı göğsüne geçirdim ve inledim, klitorisime doğru sallanan shaftının lezzetli sürtünmesinin tadını çıkardım. "Geçen sefer sakalımı yakmıştın," diye nefes nefese kaldım. "Kalçalarım üç gün boyunca aloe sürmek zorunda kaldım."

Kıkırdayarak ereksiyonunun başını ıslak kıvrımlarımın arasından geçirdi. Nefesim kesildi, onu içime almaya çalışırken kalçalarımı onunkilerle buluşturdum ama Steve geri çekildi. "Hayır, sanırım seni bunun için yalvartacağım."

Bana karşılıksız bir gülümseme verdi. "Yüzünü kızartan tüm o müstehcen kelimeleri söylediğini duymak hoşuma gidiyor."

"Söyle... Neyi söyle?" Eğilip göbek deliğimden göğüslerime kadar uzanan bir yolu öptüğünde haykırdım. Dilini önce bir meme ucumun sonra da diğerinin etrafında döndürdü.

Bir parmağını tam merkezimin içine soktu, bana gerçekten istediğim şeyi yeterince vermedi. *Rahatlama*. Tatmin olmanın peşinden koşarken dudağımı sertçe ısırdım; önümde bir sopanın ucundaki havuç gibi sallanıyordu.

"Bana ne istediğini söyle, Erica." Elim tuttu ve boyunun etrafına sardı. Onu aşağı yukarı hareket ettirirken parmaklarımda boncuk boncuk nem hissettim.

"Bu," nefes verdim, ereksiyonunu bana yaklaştırarak.

"Bana nerede istediğini söyle."

"İçimde," diye inledim.

Dudakları kulağımın kabuğunu sıyırdı ve sakalı çenemi gıdıkladı. "Bunu istemelisin, Angel. Seni *sikimle* nerede *becermemi* istediğini söyle."

Kalın kalın yutkundum. "Lütfen," diye yalvardım. O gülünç derecede yetenekli elleriyle klitorisimi çalıştırdı, beni orgazmın eşiğine getirdi ve sonra bıraktı. Tekrar tekrar. Çaresizlikten damlıyordum.

"Bana duymak istediğimi söyle," diye hırladı.

"Lütfen," dedim, göğsüm gittikçe daha sert inip kalkıyordu. Bedenim onun bana izin vermeyeceğini bildiğim bir rahatlamanın peşine düşerken başımı arkaya yatırdım.

"Söyle ve senin olsun."

"Lütfen!" Bir parmağını içeri kaydırıp çileden çıkarıcı derecede hassas bir dokunuşla G noktamı okşarken çığlık attım. "Amımı sik."

"Seni becermemi istiyorsun, Angel?" Yarı çıplak bakışlarından bile sabrının tükenmekte olduğunu anlayabiliyordum.

Hiç fark etmezdi. Beni o kadar germişti ki Carolina'nın Duke'tan daha iyi olduğunu ya da gökyüzünün yeşil olduğunu söyleyebilirdim. "Sik beni... Sikinle..." diye yalvardım dişlerimi sıkarak.

Başını aşağı eğdi ve beni sertçe öperken, içime bir kez, sonra iki kez, ta ki derinlere batana kadar itti. "*Erica*, bebeğim. Çok iyi hissediyorsun." İçime girip çıkarken vücudundaki her kas dalgalanıyordu.

Sonra dişlerini sıkarak tısladı. "Benim için uzun zaman oldu. Uzun sürmeyecek."

Uzandım ve ellerimi yanaklarına koyarak onu bana bakmaya zorladım. İçimde bir yanardağ gibi patlamak üzere olan basınçla nefes aldım ve "Kendini tutma. Beni kıramayacaksın."

Ve şanslı yıldızlarıma bunun doğru olması için dua ettim.

Steve geri çekildi ve pelvisiyle klitorisimi çalıştırarak kışkırtıcı derecede yavaş bir hızda geri itti. Başımı geriye attım, nefes nefese kalmıştım. "Oh- evet, evet-"

"Benimle gel," diye emretti, tekrar sertçe içeri girdi, G noktama defalarca vurdu.

Vücudumdaki her kas onun etrafında kenetlendi. Steve orgazmın kollarının üzerine düştü. Ona sıkıca tutunarak zevk dalgalarını elimden geldiğince uzun süre geçirdim. Sonunda alnını benimkinin üzerine koydu.

"Ben, uh-" Steve üzerimden yuvarlanıp ellerini yüzüne sürerken gergin bir şekilde güldü. "Yemin ederim dayanıklılığımı geri kazanacağım."

Kıs kıs gülerek yanıma yaslandım ve "Ne kadar zaman olduğunu sorabilir miyim? Yani, başka biriyle birlikte olmadığını anladım, ama sen..."

"İşimi kendim mi hallettim?"

"Evet," diye başımı salladım.

Omuz silkti. "Birkaç kez. Ama kıvrıcık saçlı bir kadın yan odaya taşınana kadar pek fazla değil," dedi ve saçımın bir tutamını çekiştirdi.

STEVE

"On Kasım, ha?" Ağzıma bir lokma daha atarken "Kasım'ın onunda demek?" dedim. Erica'nın gerçekten hamile olduğu gerçeğini kafamda tam olarak oturtamamıştım. Yani, midesi bulandığında birkaç kez onunla birlikte olmuşum ama hâlâ aynı görünüyordu.

Sonunda kendimizi yataktan çektiğimizde, ikimiz de dušta durulandık ve temizlenmeden önce kirlendik. Duş duvarına yaslanarak ona bir orgazm daha yaşattım. O da bu iyiliğime ayaklarımın dibinde diz çöküp daha önce başladığı işi bitirerek karşılık verdi. İkimiz de havlulara sarınmış halde, o gece atıştırması için mikrodalgaya biraz yemek artığı atarken ben sabırla bekledim.

Şimdi onun yatağında birbirimize sokulmuş, beni tanıştırdığı o saçma yumurta, domates ve pirinç karışımını yiyorduk. *Güzeldi, sadece bu konuda onunla alay etmek hoşuma gidiyordu.*

"Mhmm," diye mırıldandı, sırtını göğsüme yaslayarak bana doğru uzandı. Kasemi bir kenara bıraktım, kollarımı beline doladım ve ona sarıldım. Duştan sonra, pürüzsüz saçları çılgınca kıvrıcık haline geri döndü. Bu halini seviyordum. "Hâlâ bazen gerçekmiş gibi hissetmiyorum," diye itiraf etti.

Başımı aşağı eğdim ve boynunun kıvrımını öptüm. "Kafanı toparlamak için çok fazla şey olmalı."

Başını salladı.

"Sen, uh... Kız mı erkek mi olduğunu biliyor musun?"

Erica başını salladı. "Hayır, daha çok erken. Doktor Haziran ortası gibi öğrenebileceğimi söyledi."

Kendime engel olamadım. Elim yorganın altına soktum ve parmaklarımı karnının üzerinde daireler çizerek gezdirdim. Gözlerim kapalıyken, hamileliği belirginleştğinde nasıl görüneceğini hayal ettim. *Çok güzel olurdu.* "İyi hissediyor musun? Bilirsin, sabah bulantıları dışında?"

Erica kıkırdadı. "Sabah bulantılarının sabah kısmı tam bir yalan. Eğer sadece sabahları olsaydı, iyi olurdu. Görünüşe göre bu küçük fıstık sabah ya da gece olmasını umursamıyor."

Onu öne doğru oturttum ve nemli saçlarını omzuna dökerek sırtından uzaklaştırdım. Omurgasına doğru bir öpücük çizgisi bıraktım. Bağımlı olmuştum. Ona dokunmadan edemiyordum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı ve kollarıma yaslanıp bana baktı. "Hayır. Sadece sen."

Bir süre birlikte yattık, pek bir şey söylemedik. Sadece dinleniyorduk. Arada sırada aklıma bir düşünce geliyordu ve onun ya da hamileliğiyle ilgili bir şey sormak için ağzımı açıyordum ama hemen kapatıyordum.

"Steve?" Uzun bir sessizlikten sonra söyledi. Tabaklarımız komodinin üzerinde, kazınarak temizlenmiş halde duruyordu. Gözleri ağırlaşmıştı. Uzun günün onu yakaladığını söyleyebilirdim.

"Hm?"

"Ağzını her açıp kapadığında bunu duyabildiğimi biliyorsun, değil mi?"

Kıkırdadım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sorabilirsin... Ne istersen." Başını çevirdi ve bana baktı. "Yani, bunun - durumumuzun-... Oldukça garip."

Omuz silktim. "Biraz, sanırım."

Elini benimkinin içine kaydırды ve sıktı. "Aklında ne varsa konuşabiliriz."

Vay be. Pandora'nın kutusunu açmaya hazır olup olmadığını bilmiyordum. Aklıma gelen ilk şeyle yetindim. "Benden ne istiyorsun? Dominic olmadığını biliyorum." Boştaki elimi tekrar karnının üzerine koydum. Orada hissettiklerim hoşuma gitmişti. Teni ne kadar yumuşak ve pürüzsüzdü. "Haddimi aşmak istemiyorum..."

Erica bir an düşündü ve gözlerini kapattı. Ona biraz daha sıkı sarıldığımda memnuniyetle mırıldandı. "Seni rahatsız etmek istemiyorum. Ben sadece... Yalnız olmamak hoşuma gidiyor. Mesela... Bilmiyorum. Bir dahaki sefere doğum öncesi kontrole gitmem gerektiğinde sen görevde olmazsan, yanımda birinin olması iyi olabilir..."

Başımı salladım ve söylediği şeyi daha sonra halledip halledemeyeceğimi anlamak için sakladım. İşim gereği sürekli sağlık görevlileri ve hastanelerle haşır neşir olsam da, doktor muayenelerinde gerçekten nefret ettiğim bir şey vardı. Muhtemelen çünkü ben Heather ile ona gittiğimde

Randevularda hep kötü haberler alıyordum. İçimden bir ses Erica ile gidip *iyi* haberler almanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu.

"Ailene söyledin mi?" diye sordum. Kendisinin ve Dom'un aileleri hakkında ketum davranmış, bana sadece ufak tefek bilgiler vermişti. Dominic'in ailesinin ondan nefret ettiğini biliyordum ama bana ailesi hakkında en fazla söylediği şey annesinin Çinli, babasının Kolombiyalı olduğu ve hâlâ Tennessee'de büyüdüğü yerde yaşadıklarıydı. Bundan pek bir şey çıkaramadım. Onun kim olduğunu bilmek istiyordum. Nasıl yetiştirildiğini. Kimi sevdiğini ve kimin onu sevdiğini.

Erica başını salladı ve içini çekti. "Henüz değil. Orada işler... Karmaşık. Dom'un ailesine nasıl söyleyeceğime bile karar veremedim. Yani onların torunu söz konusu."

"Neden hala ailene söylemedin?"

Omuz silkti. "Onlarla pek yakın değilim. Yani, düşmanca falan değil, sadece eve hiçbir zaman uyum sağlayamadım ve onlar da bu durumdan habersizdi. Geç yaşta evlendiler ve çocuk sahibi olmak planlarının bir parçası değildi. Benimle ilgileniyorlardı ama Dom'la ciddileştığımızda ve o yüksek lisans için Kuzey Carolina'ya taşınmak istediğinde, ayrılmayı bir an bile düşünmedim."

Tüyleri diken diken olmuştu. Battaniyeleri omuzlarına kadar çektim ve ona sarıldım. "Neden, neden uyum sağlayamadığını söylüyorsun?"

Omuz silkti. "Melez bir aileden gelmek çok zor. Anne tarafımdan kuzenlerimin gözünde yeterince Çinli değildim ve babamın ailesine göre de yeterince Kolombiyalı değildim. Lisemdeki çocuklarla uyum sağlayacak kadar güneyli değildim. Spor yapmıyordum ya da yaşıtım olan diğer çocuklarla ortak bir paydada buluşmamı sağlayacak hobilerim yoktu. Okumayı severdim ve tek başıma olmayı pek umursamazdım. Yine de üniversite harikaydı. Dom'la tanıştım. Birbirinin kopyası olmayan daha büyük bir insan kitlesiyle tanıştım."

"Bir *ama* hissediyorum?"

İç çekti. "Tüm arkadaşlarımız aslında *onun arkadaşlarıydı*. Kazadan sonra, benim sadece gezinti için orada olduğum çok açıktı. O olmadan, artık orada bir yerim yoktu. Sanırım arkadaşlarından birinden beni kontrol etmek için bir telefon aldım."

Lanet olsun. Geçmişinden, bazı insanların ergenlik sivilcelerinden bahsettiği gibi bahsediyordu, sanki hayatın bir parçası olan küçük bir rahatsızlıkmış gibi. *Öyle değildi.* Bir dağ dolusu güveç ve

Günün ve gecenin her saatinde uğrayan ve onu ölümüne rahatsız eden insanlardan oluşan aralıksız bir sıra. Heather vefat ettiğinde, evimde iki hafta gece gündüz demeden iyi olduğumdan emin olmak için uğrayan insanlarla dolu bir döner kapı vardı.

Yalnız olmak hiçbir şekilde *normal olmamalı*.

Başının tepesini öptüm. "Buraya uyuyorsun. Etrafında sürekli sinir bozucu insanların olmasına alışsan iyi edersin Angel. Sen de bu uyumsuz ailenin bir parçasısın. Maddie, Mel, H.J., Kris, Bee ve Chase, hepsine sahipsin." Saçlarına bir öpücük daha kondurdum ve şampuanının çiçekli kokusunun tadını çıkardım. "Ve ben. Beni de aldın."

Ertesi sabah karakola girer girmez her şeyi berbat anladım. Chase aptal suratında boktan bir sırıtışla masalarımızda oturmaya başlamıştı bile.

"Kapa çeneni," diye homurdandım daha kırım sandalyeye çarpmadan. "Ağzından çıkacak her neyse, duymak istemiyorum."

Chase sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi omuz silkti. "Bir şey söylemeyecektim."

Şef Lori masalarımıza doğru süzüldü. Kendine özgü kırmızı rujunu sürmüştü ve yüzündeki sırıtışın haince olduğunu biliyordum. "Günaydın, Pelham."

Bir kaşımı kaldırdım. "Günaydın, Şef."

Ofisinde kayboldu, ben de omuz silktim. Belki de sadece arkadaşça davranıyordu.

Chase sandalyesini masasına yaklaştırıp evrak yığınıni karıştırırken boğazını temizledi. "Gerçekten de sıradan bir günmüş gibi orada oturacak mısın?"

Takvimime göz attım, olağan dışı bir şey yoktu. Dışarı çıkıp takip etmem gereken birkaç dava vardı. "Bir şey mi kaçırıyorum?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Sen ve Erica dün gece bardan çıktığınızda ne oldu?"

En iyi poker suratımı takındım. Öpüp de söyleyecek biri değildim, Chase'e bile. *Kahretsin, Erica'yı tüm Beaufort'un bilmesini istemediği bir şeyi kızlara söylememesi konusunda uyarmam gerekiyordu.*

Chase'e cevap vermek yerine telefonumu çıkardım ve DeRossi'yi aradım. İkinci çalışta açtı. "Hey, restoranda mısın?"

"Evet, dostum," dedi. "Birkaç günlüğüne Teksas'a uçmadan önce biraz buradayım. Senin için ne yapabilirim?"

Luca ve restoran grubu yılın başında en yeni girişimlerinin temelini atmıştı. Griffith Kardeşler'in Teksas'taki sığır çiftliğinde, çiftlikten sofraya bir et lokantası olacaktı. Maddie onunla birlikte çok çalışıyor, yeni restoranın tatlı menüsünü mükemmelleştirmesine yardımcı oluyordu.

"Bu gece bir masa bulabileceğimi umuyordum. Mad'i arayacaktım ama çalıştığını düşündüm ve oradayken telefonunu asla açmaz."

Luca güldü. "Muhtemelen beni araman daha iyi oldu. Sessiz kalabilirim -"İki kişilik bir masa olduğunu varsayıyorum."

"Evet. Yediden sonra herhangi bir saat işe yarar."

"Carol'a seni listeye almasını söyleyeceğim. Bunun için elimizden geleni yapmamızı mı istiyorsun?"

Erica'nın henüz Revanche'a gittiğini sanmıyordum ama bunu biraz daha özel kılmaktan zarar gelmezdi. "Evet. Bunu doğru yapalım."

Luca'nın saati teyit etmesini bekledim ve unutmamak için yapışkanlı bir nota karaladım. Telefonu kapattığımda Chase yüzünde yarı eğlenmiş, yarı şok olmuş bir ifadeyle hâlâ orada oturuyordu.

"Sen de kimsin ve eskiden o masada oturan huysuz polise ne yaptın?" Diye sordu.

Başımı salladım ve vardiyaya odaklandım. "Bana bir şey söyle," dedi.

İçimi çektim ve kalemimi masanın üzerine bıraktım. Eğer bir şeyler yapmak ve görevden zamanında ayrılmak istiyorsam, onun bitmek bilmeyen sorularının her birine cevap vermem gerektiğini biliyordum. "Ne?" diye tersledim.

Kulaktan kulağa sıırttı. "Dün gece biriyle yattın mı?"

Dün gece. Bu sabah. "Bilmek istediğin tek şey bu mu, yoksa bu sabah vaktimi boşa harcadığını telafi etmek için öğle yemeğine kadar çalışacak mıyım?"

Chase ellerini kaldırdı. "Tek bilmek istediğim bu." "Evet," diye mırıldandım.

Kulağına dokundu. "Özür dilerim, neydi o?"

Direkt yüzüne baktım ve "Evet, yaptım." dedim.

Chase sırtıttı ve telefonunu eline alıp bir mesaj gönderdi. Bir saniye bile geçmeden telefonu patladı.

"Bütün bunlar da demek oluyor?"

Ekrana bakarken kıkırdadı. "Kendime biraz içki parası yaptım."

"demek istiyorsun?"

"Kris ve Bee dün gece takılmayacağınıza dair yirmişer dolarına iddiaya girdiler. Ben de kendime güzel bir kırklık yaptım."

İddiadan çok Kristin'den para almasına kızmıştım. "Bee'ye ödet ama Kris'i rahat bırak."

Chase başını salladı. "Ödeyecektir. Çantasına geri koyması için çocuklardan birine vereceğim."

Başımı salladım ama başka bir şey söyleyemeden idari asistanımız Chelsea yanıma geldi. "Hey, Pelham," dedi karamel rengi saçlarını omzunun üzerinden savururken. "Burada seninle konuşması gerektiğini söyleyen bir bayan var."

Takvimime bir göz attım. Herhangi bir dava için kimseden uğramasını istememiştim. "Ne hakkında olduğunu söyledi mi?" E-postalarım arasında gezinirken sordum.

Chelsea başını salladı. "Sormadım ama Bridget McGrath onu.

" Bu Chase'in dikkatini çekti.

İkimiz kalkıp lobiye doğru ilerledik. Bridget ve Erica duvar boyunca uzanan iki sandalyede oturuyorlardı. Chase kapıdan girer girmez Bridget oturduğu yerden kalktı ve Erica'yı da yanına çekti.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Erica solgundu. Hayalet görmüş gibi görünüyordu. Elleri titriyordu ve gözlerinde panik vardı. Chase'in yanından geçip doğruca ona gittim. "Neler oluyor?" diye sordum.

Gözyaşlarıyla dolu gözlerle bana baktı. Damarlarımda öfke dolaşıyordu; onu bu hale getiren her kimse ya da her neyse onu yerin dibine sokmaya hazırdım. Erica kelimeleri çıkarmaya çalıştı, ama sadece karmakarışık. Bridget'e baktı, o da çantasından plastik bir torba çıkarıp Chase'e uzattı.

"Arabasını gece bara park ettiği için Erica'nın ön camına bırakmışlar. Bu sabah açmak için içeri girdiğimde gördüm," diye açıkladı Bridget. "Dokunmamaya çalıştık, ben de Ziploc poşetine koydum."

Chase makbuzun arkasına karalanmış mesajı okumak için kağıdı çevirirken ona baktım.

POLİSİNİZ SİZİ KORUMAYACAK.

Çenemi öyle bir sıktım ki dişimi kıracağımdan emindim. Lobi hareketliydi, bu yüzden elimi Erica'nın sırtına koydum ve onu kapılardan karakolun kalbine doğru yönlendirdim. Chase ve Bridget onu takip etti. Yumuşak görüşme odalarından birini açtım ve ışıkları yaktım.

Yumuşak odalar, özellikle mağdur görüşmeleri yapmak için donattığımız alanlardı. Yumuşak ışıklandırma, rahat sandalyeler, yastıklar ve battaniyeler, çocuklar için oyuncaklar... Birisi bir suç ya da travma nedeniyle şiddete maruz kaldıktan sonra görüşmeye gelmek zorunda kaldığında bu küçük şeyler çok büyük fark yaratıyordu. Steril bir polis karakolunda oturup, masa ile ayrılmış, yoldan geçen herkesin duyabileceği bir yabancıyla konuşmaktansa, yumuşak bir odada mülakat yapmak onlar için daha az korkutucuydu.

Erica'yı bir sandalyeye götürdüm ve . Bridget içeri girdi ve Chase kapıyı arkamızdan kapattı. Mini buzdolabına gittim ve Erica için bir şişe su aldım.

"Teşekkürler," diye fısıldadı şişenin kapağını açıp küçük bir yudum alırken
Yudumla.

Bridget onun yanına oturdu ve titrek bir nefes verdi. Onlar ikisi de sarsılmıştı. Kızların karşısına oturdum ve kollarımı kalçalarımın üzerine koydum. Bridget'e, "Demek Erica'nın arabasında buldun," dedim. "Başka bir şey gördün mü? Araçta herhangi bir hasar var mıydı? Bara bir şey yapılmış mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Söyleyebileceğim bir şey yok. Oraya gittiğimde her şey hâlâ kilitliydi."

Uzandım ve elimi Erica'nınkinin üstüne koydum. Her türlü sınırı aşıyordum ama o benim kızımdı. Chase hâlâ Bridget'in getirdiği geçici kanıt çantasını tutuyor ve makbuzu inceliyordu.

"Bu bir kredi kartı makbuzu," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. İşte bu bir şeydi. Bu serserinin Erica'yı korkutmak için yaptığı diğer her şey bize işe yarar tek bir ipucu bile vermemişti - şansı yaver gitmişti. Sadece bir amatör kredi kartı makbuzunu kullanarak

tehditkar bir not. "Kredi kartı şirketi kayıtlarına mahkeme celbi gönderip bir isim almamız gerekecek."

Bridget dudağını çiğnedi. "Senin için bir isim bulmuş olabilirim..." "Öyle mi, sevgilim?" Chase kıkırdadı. "Bunu nasıl yaptın?"

Omuz silkti. "Hepiniz biliyorsunuz ki bize sadece müdavimler geliyor. Dün geceki faturaları tekrar gözden geçirdim ve son dört rakamı eşleştirdim." Erica'ya baktı, ne kadar söyleyeceğini değerlendiriyordu. "Fişin altındaki imza Tyler Beale'e ait."

Haklıydım.

Erica'nın arabasına çarpıp Dominic'i öldüren ve Erica'yı yaralayan orospu çocuğu aklını kaçırmıştı.

Chase odadan sıvıştı ve ben ne yaptığını çok iyi biliyordum. Beale'in vurup kaçma suçuyla ilgili mahkeme tarihini yakından takip ediyordum. Yakında olacaktı ama o zamana kadar kefaletle serbest bırakılmıştı. *Dışarıda daha fazla suçlama yapıyor ve kadınımı tehdit ediyordu.*

Bridget'e minnettar bir şekilde başımı salladım ve "Doğru olanı yaptın. Bundan sonrasını biz halledeceğiz." Başımı kapıya doğru eğdim. "Buraya daha önce de gelmiştin, değil mi?"

Bridget başını salladı. "Evet."

"Chase'i bulabilir misin? Doldurup imzalamanız için bazı formları olacak. Masasında olmalı." Bunların hepsi yalandı ama Erica'yla bir dakika konuşmaya ihtiyacım vardı ve Bridget'in onun yanından ayrılmayacağı belliydi. *Bunun için ayaklarını öpebilirdim.* Neyse ki yemi yuttu ve Chase'i aramaya gitti.

Kapı kapanır kapanmaz yerimden kalktım ve Erica'nın önünde diz çöktüm. "İyi misin?"

Öne doğru eğildi ve başını omzuma koydu. "Şimdi daha iyiyim," diye kokladı. "Çok korkmuştum. Bunun sadece aptalca bir not olduğunu biliyorum ama-"

"Hey," dedim sırtını sıvazlarken. "Korkmak tamamen mantıklı. Ama artık endişelenmen gereken başka biri var, o yüzden bırak bunu ben halledeyim." Elimi gömleğinin altından yukarı kaydırdım ve karnının üzerine koydum. "Tamam mı?"

Erica elini benimkinin üzerine koydu ve ona doğru tuttu. Arkasına yaslanıp gözlerini sildi. Doğruyu söylemek gerekirse, tüm bu olanlardan nefret ediyordum. Vandalizm, ürkütücü izinsiz girişler, işe yaramaz tehditler. Yani, ne sikim oluyordu ki? Erica suç duyurusunda bulunacak değildi ya. Beale'in başına gelenler kendi suçuydu.

"Bugün kendini iyi hissediyor musun?" diye sordum. İşe giderken onu Jokers'a bıraktığım için kendimi ahmak gibi hissediyordum. Duvardaki köhne bir delik olabilirdi ama orada en son ne zaman bir suç işlendiğini hatırlayamıyordum. Elbette, her zaman bir avuç sarhoş ve düzensiz vardı, ama genellikle tek gereken küçük bir konuşmaydı ve yaramazlar yollarına devam ederlerdi. Orada böyle bir şey olabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

Keskin bir nefes verdi ve elini tekrar vahşi buklelerinin arasından geçirdi.

"Evet. Sadece... Sanırım bu beni geriyor. Evde tek başıma olmaktan korkuyorum. İşe gitmekten korkuyorum." Tavrını tamamen değiştirerek güldü ve ekledi, "Bridget'in Chase'e yirmi dolar ödemek zorunda olduğunu biliyor muydun, çünkü birlikte yatmamızla ilgili bir iddiayı kazanmıştı?" "konuda bir şeyler duymuş ," dedim sakalımı kaşırken kıkırdarak. Doğrudum ve ayağa kalkmasına yardım ettim. "Bak, sen... Endişelenmene gerek yok, tamam mı?

Bununla ben ilgilenirim. Sen sadece Gözlerinizi dört açın ve bir şeyler düşünürseniz beni arayın."

Başını salladı ve ayaklarına baktı. Parmağımla çenesini yukarı kaldırdım ve ona hızlı bir öpücük verdim.

"İşe geri mi dönüyorsun?" Ben sordum.

"Evet," dedi beni dışarı kadar takip ederken. "Bridget biz buraya gelirken yerimize bakması için diğer barmenlerden birini çağırdı."

"Akşam yemeğine kadar çıkabileceğini düşünüyor musun?"

"Sanırım."

"Güzel," dedim elimi onun sırtından çekip aramızdaki mesafeyi genişleterek tekrar çalışma odasına girerken. Bridget masasında Chase'in yanında oturmuş, derin bir sohbe dalmıştı. "Seni bu akşam yemeğe götürüyorum." Erica biraz şaşırmış görünüyordu, ben de ekledim, "Güzel bir şeyler giy, tamam mı?"

Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi ve o anda kendi kendime onun böyle görünmesi için ne gerekiyorsa yapacağıma yemin ettim.

ERICA

"Gidelim, BPD!" Maddie tribünden bağırdı. Beşimiz her yıl düzenlenen Crystal Coast İlk Müdahale Ekipleri Yardımlaşma Kickball Turnuvası için metal banklarda bir araya gelmiştik. Şu anda Beaufort Polis Departmanı, yerel Sahil Güvenlik istasyonunun takımına karşı oynuyordu. Mel güvertede idi ve acil servis hemşirelerinden oluşan takımının Beaufort İtfaiyesi'yle karşılaşabilmesi için maçın bitmesini bekliyordu.

Güneş pırıl pırıldı ve gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. *İşte size yazın Kuzey Carolina.* Yine de, Steve ve benim dün gece yaptığımız şey üzerinde sıcaklığın hiçbir etkisi yoktu.

Sadece ikimizin yüzen evde saklandığı ve her fırsatta oynadığımız harika bir ay olmuştu. Anma Günü yaklaşıyordu ve ben plaj sezonunun resmen başlamasını dört gözle bekliyordum. Moralimi bozan tek şey Tyler Beale'in çarpıp kaçma olayından dolayı mahkemeye çıkacağı tarihi tamamen kaçırarak şehri terk etmiş olmasıydı. Steve bana Chase'le birlikte Beale'e karşı açtıkları dava hakkında pek bir şey söylemedi ama bunun onu strese soktuğunu söyleyebilirim. Bugünkü turnuvanın ona biraz stres atma şansı vereceğini umuyordum.

Sadece birazcık görünüyordum. Henüz hamilelik göbeğim yuvarlaklaşmamıştı ama takım tişörtüm Maddie'nin birkaç hafta önce dağıttığı tişörte göre biraz daha sıkıydı. Yine de grubun bir parçası olmak iyi hissettiriyordu. Her Pazartesi Maddie ve Luca'nın evindeki poker gecesini çok seviyordum. Yorucu olsa da barda Bridget'le çalışmayı seviyordum. Herkesin boş olduğu zamanlarda uğramasını seviyordum. Steve'le uyanmayı seviyordum. Çalışmak zorunda olduğu geceleri umursamıyordum. Bardaki programımı onunkiyle koordine etmeye çalışıyordum, böylece o geceleri çalışırken ben de kapanış vardiyasında çalışıyordum. Ertesi gün geç saatlere kadar uyur ve birlikte tembel sabahlar geçirirdik.

Steve benim fırtınadan sonraki güneş ışığımdı - hastane odama gelip benden ifade almak zorunda olduğu için sinirlenen adam hakkında böyle bir şey söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim.

"Oh! Sanırım sırada Steve var!" Kristin alanı daha iyi görebilmek için öne eğilirken, "Sanırım sırada Steve var," dedi. Küçük kardeşleri sahanın etrafına dağılmış, şenliklerin tadını çıkarıyorlardı.

Diğer dedektiflerden biri kale sahasındaydı ve vuruşu için hazırlanıyordu. Dürüst olmak gerekirse, belalı ilk müdahale ekiplerinin hayır için kickball oynaması fikri oldukça harikaydı. Böylesine çocukça bir oyun için, son derece rekabetçiydi.

Steve'in çitin yanındaki üçüncü temelde sırasını beklemesini izledim. Yaşlı bir çift çite doğru yürüdü ve metal zincir bağlantılarının arasından onunla konuştu. Hannah Jane eğilip fısıldadı: "Bunlar Heather'ın ailesi, Tom ve Evelyn Daniels."

Başımı salladım ve endişeyle yutkundum. "Biliyorum. Onlarla...

tanıştım." Hannah kaşlarını kaldırdı ve başını geriye attı. "Ciddi misin?"

"Öyle değil," diye açıkladım. "Biz birlikte olmadan önceydi. Ve kazara. Ve gülünç derecede garipti."

Steve ve benim *birlikte olduğumuzu* düşünmek hâlâ tuhaf geliyordu. "Kız arkadaş" unvanına tam olarak alışamamıştım ama bulunduğumuz yeri seviyordum. Kendimi güvende hissediyor ve önemseniyordum. Konu bebek olunca biraz aşırı korumacı davranıyordu ama bundan şikâyetçi değildim. Hassas bir durumdu ve benim için isteyebileceğimden çok daha fazlasını yapıyordu.

Evelyn Daniels arkasını döndü ve tribünlere baktı. Gözleri bana takıldı ve Steve'e hafifçe başını salladı.

İşte tam da bu anda hamilelik kartı işe yaradı ve kimse bunu sorgulamadı. "İşemem lazım," dedim ayağa kalkıp bacaklarımı gererek. Beaufort Polis Departmanı tişörtümle hâlâ kolayca fark edilebiliyordum ama tuvalete gitmenin bana garip bir sohbetten kaçınmak için birkaç dakika kazandıracağını düşündüm.

Kalabalığı yararlanarak tuvalete doğru ilerledim. Geri döndüğümde, kaçınılmaz olanı uzattım ve imtiyaz standında bir içki almak için sıraya girdim. Kızların geri kalanı pahalı biralar içiyordu ama en azından hayır işine gidiyordu. Kasanın arkasındaki dolandırıcı benden bir tatlı çay için dört buçuk dolar istediğinde kendime böyle söyledim. Pipetimi strafor bardağa sapladım ve iyi cins buzla doldurduklarını fark ettiğimde küçük bir mutluluk dansı yaptım.

"Sizinle burada karşılaşmak ne güzel," dedi çok tanıdık bir ses gürültünün arasından.

"Bilmeliydim," diye güldüm. "Bugün itfaiye için mi oynuyorsun, Hale?"

Austin Hale karşımda duruyordu, kaslı ve güler yüzlüydü. Kırmızı BFD gömleği göğsünü ikinci bir deri gibi sarıyordu. "Hayır, geçen hafta yaptığımız bir arama sırasında biraz hırpalandım." Ayak bileğinin etrafına sarılmış beyaz tıbbi bandı o zaman fark ettim. Utangaç bir tavırla omuz silkti ve ekledi: "Oynayamasam da gelip ekibimi destekleyebileceğimi düşündüm." Üstüme baktı ve "Muhtemelen senin için daha iyi bir tişört bulabilirim. Senin gibi güzel bir kız etrafta ezik mavisi giyerek dolaşmak zorunda kalmamalı."

Güldüm ve başımı salladım. İtfaiyeciler ve polis memurları arasındaki rekabet gülünçtü. Bugün duyduğum onca laf kalabalığına bakılırsa, sanırsınız Super Bowl'dayız. "Biriyle görüşüyorum," diye itiraf ettim. "Polis departmanından."

Dramatik bir tavırla çenesini okşadı ve bu beni kıkırdattı. "Birini görmek hâlâ bir şansım olduğunu ima ediyor."

"Biriyle görüşüyorum," diye açıkladım. "Sadece."

"Şey," diye kıkırdadı Hale, geri çekilerek, "O şanslı bir adam. Sana iyi davrandığından emin ol."

Tribünlere kadar süzıldüm. Evelyn Daniels onun ve Tom'un yanından geçerken bana el salladı ve Maddie, Hannah, Bridget ve Kristin'in yanına için yoluma devam ettim.

Maç berabere bitmişti ve Steve tekrar kaledeydi. Sahil Güvenlik atıcısı kırmızı kauçuk topu ona doğru yuvarladı ve o da topu dış sahaya gönderdi. Birinci kaleye doğru fırladı ve elmasın köşesini dönerek ikinci kaleye yöneldi. Chase üçüncü kaleden koşarak çıktı ve kale sahasını geçti. Steve üçüncü kaleye doğru hamle yaparken kızlarla birlikte ayağa fırladık ve yüksek sesle bağırıp çığlık attık. Ayakları tablaya çarptı ve eve doğru fırladı, yan yatıp tablaya doğru kaydı. *Güvenli!*

Hakem galibiyeti polis departmanına verdi ve biz de alkışladık. Steve ayağa kalktı, üstü başı kırmızı toprak içindeydi ve bana sırtarak baktı. Sahadan çıkıp tribünlere doğru koşmadan önce tozunu alma zahmetine bile katlanmadı. Kalabalığı sahadan ayıran bel yüksekliğindeki duvarın tepesini tuttu ve eğildi. Islık çaldı ve yanına inmemi işaret etti.

Kendimi işaret ettim ve "Ben mi?" diye sordum. Göz ucuyla Tom ve Evelyn'in başlarını bize doğru çevirdiklerini gördüm. Steve başını salladı ve elini sallayarak aşağı inip onunla buluşmamı istedi. Maddie güvenilmeyecek kadar çakırkeyif olduğu için içkimi Hannah'ya uzattım ve garip bir şekilde

Kalabalığın arasında ilerledim, her seferinde birinin üzerinden sürünerek geçmek zorunda kaldığımda özür diledim.

Yeterince yaklaşıp yaklaşmaz Steve uzanıp gömleğimin eteğinden tutarak beni bizi ayıran kısa duvara doğru çekti ve ağzıma sert bir öpücük kondurdu.

Şaşkınlıkla ciyaktım ve o da dudaklarıma sırttı. Kalabalıktan ısıklar, hoooplar ve bağırışlar yükseldi. Çoğunlukla aile dostu bir etkinlikte bu düzeyde bir yakınlaşma beklemediklerinden eminim. "Bu ne içindi?" Güldüm.

Ter ve kir içindeydi ve umutsuzca bir duşa ihtiyacı vardı ama yüzündeki o aptal gülümseme şimdiye kadar görüldüğü en iyi haliydi. Steve gözlerini Austin Hale'in tribünde oturduğu yere dikti ve sırttı. "Sadece herkesin benim olduğunu bildiğinden emin olmak istedim."

Aramızdaki kül blok bariyere baktım. "Herkes bakıyor."

Dudaklarımı tekrar gagaladı.

"Biliyorum." "Ne hakkında-"

Steve başını salladı. "Tom ve Evelyn için endişelenme. Onlarla daha sonra oturup konuşacağım."

Ellerime baktım ve artık kir içinde olduklarını fark ettim. "Çok pissin," diye güldüm, Steve'in eski kayınvalidesiyle ondan olmayan bebek hakkında yapacağım rahatsız edici konuşmayı düşünmemeye çalışarak.

"İki oyun daha ve sonra tamamen seninim," diye kıkırdadı.

"Ama önce sen duş alacaksın."

"Tabii ki."

"Mel'in üzerine fazla gitme," diye emrettim.

Steve güldü. "Tabii ki hayır! Mel'le tanıştın mı? O tam bir canavar. Herkes hemşirelere bulaşılmayacağını bilir!"

Bu kısım doğrudu-Mel, kaldırılmış bir kamyon büyüklüğünde lastikleri ve bir tankı çekebilecek kadar kalın görünen dev halatları çevirmeyi içeren türden egzersizlerle ilgileniyordu. *Hayır, teşekkür ederim.* Rıhtım çevresinde ara sıra yaptığım yavaş tempolu yürüyüşle yetinmekten gayet memnundum.

Steve diğer polisler katılmak için geri koştu ve ben de yerime dönmek için tribünün geri kalanına tırmandım. Evelyn tüm bu süre boyunca beni bir şahin gibi izledi. *Harikaydı.*

Turnuvanın geri kalanı çok hızlı geçti. Hemşireler itfaiyeyi yendi ve epik bir final maçında polis departmanı hemşirelerden galibiyeti zar zor kaptı. Kızlarla birlikte çocukları ve Mel'i tebrik etmek için yeterince oyalandık ve barda kutlama içkileri için buluşmadan önce temizlenmek için ayrı yollara gittik.

Araba yolundan aşağıya doğru sürdüm ve yüzen evi yol manzarasından gizleyen ağaç korusunun etrafından dolandım. Steve'in evinde park etmiş küçük gümüş bir araba vardı ama henüz evde değildi. Cipimden atladım ve kapıyı çarptım. Hava güzel olduğu için yüzen evin güvertesine birkaç sandalye koymuştum.

Ve Evelyn Daniels onlardan birinde oturuyordu.

Steve onu aramamı söylerken bu tür bir acil durumdan mı bahsediyordu? Çünkü şu anda kendimi hayat-memat meselesi gibi hissediyordum.

Ama ben yapmadım. Omuzlarımı dikleştirdim ve rıhtımı geçip yüzen evin güvertesine adım atarken başımı dik tuttum. "Merhaba Bayan Daniels," dedim kibarca.

O da benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyordu. Hangimizin bariz olanı dile getirmesi gerektiğini bilmiyordum, bu yüzden liderliği o aldığında minnettar oldum.

"Turnuva sırasında gelip bir merhaba diyecektim ama seni ve Steve'i gördüğümde yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsin. Bilirsin işte."

Sinirli bir şekilde ellerimi sıktım ve karşısına oturdum. Belki de kapıyı açıp içeri girmesini ve çay içmesini teklif etmeliydim ama Steve bedenimden orgazm üstüne orgazm çıkarırken bir cankurtaran salı gibi tutunduğum mutfak adasına daha fazla yaklaşmasını istemezdim. "Sana söyleyip söylemediğini bilmiyordum," diye açıkladım. "Ama ne olursa olsun, bu konuyu açmanın bana düşmeyeceğini düşündüm."

Steve'in Heather'ın ailesiyle öğle yemeği yediği zamanlardan kaçınarak her Pazar barda uygun bir programım vardı. Bu benim açımdan küçük bir kendini koruma çabasıydı. Ne kadar gerçek dışı olursa olsun, Steve'in onlara verdiği bir sözü tutmamasına suç ortağı olduğumu bilerek Tom ve Evelyn'in yüzüne bakamazdım.

Yola doğru baktım, her an Steve'in Challenger'ının gümbür gümbür geldiğini görebileceğimi umuyordum.

Gözlerimi suya diktim ve içimi çektim, "Özür dilerim."

Bana şefkatli bir gülümseme verdi. Gözleri hüzünlüydü. Cildindeki çizgiler yaşlılıktan derinleşmişti. Başını iki yana salladı. "Üzülme canım. Şüphelerim vardı."

"Ne?" dedim. Dedim, tamamen şok olmuştum.

Evelyn kıkırdadı. "Eskiden Maddie Dorsey'nin annesiyle iyi arkadaştık. Şu anda çok kötü demans hastası, bu yüzden onu ziyaret ettiğimde her zaman neler olup bittiğini bilmiyor, ama iyi günlerinde o kadın size sahilin tüm sırlarını anlatabilir. Sanırım duyduğu ilginç şeyleri iyi günleri için saklıyor ve sonra hepsini döküyor." Kaşlarını kaldırdı ve gülümsemekten kendini alamadı. "Anlaşılan küçük sarışın bir kuş ona Steve'in kasabaya yeni gelen kıza aşık olmasıyla ilgili bir şeyler anlatmış."

Bir kahkaha attım. Maddie hayatını kurtarmak için sır saklayamazdı. "Umarım biliyordur, asla kızının yerine geçmeye çalışmam. Steve ve ben işleri yeni yeni çözüyoruz. Dominic'i kaybettiğimden beri benim için sadece birkaç ay geçti... Sanırım kafasını toparlamak için biraz daha zamanı oldu."

"Birkaç ay, birkaç yıl, aşk zamanı umursamaz. Düşersen, düşersin. Herkes Heather'a ilkokuldan beri birlikte olduğu adamla kalmasının delilik olduğunu söylüyordu ama bunun bir önemi yoktu. O kendi insanını buldu, Steve de kendi insanını. Mantık yürütmeye çalışmanın anlamı yoktu. Aşkla savaşılmaya çalışırsan her seferinde kaybedersin."

"Birbirimize aşık değiliz," diye itiraf ettim. "Bu çok yeni ve her şey... *çok* karmaşık. Ve Steve onu hala seviyor. Bunu asla değiştirmeye çalışmam."

"Verecek sınırlı miktarda sevgimizin olmaması iyi bir şey, o zaman. Eğer durum böyle olsaydı, kimse kimseyi tükenme korkusuyla sevmezdi." Araba yolundan gelen tekerlek sesleri bizi irkiltti. Steve hızla aşağı indi ve arabasını garajının önündeki boşluğa çekti. Evelyn ayağa kalktı ve çantasını omuzladı. "Sana bir şey söyleyeceğim Erica-Tom ve ben Steve'i kendi oğlumuz gibi seviyoruz. Tanrı biliyor ya, o çok uzun zamandır ailemizin bir parçası. Eğer onun hayatındaysan, bil ki sen de bizim hayatımızdasın."

Ona bebekten bahsetmem gerektiğini biliyordum ama bu anı mahvetmek istemedim. Evelyn isteyebileceğimden çok daha nazik davranıyordu, özellikle de Steve'in kickball turnuvasında sergilediği gösteriyi düşününce -tüm kasabanın önünde beni öptüğü gibi. Evelyn, kızı ve Steve'in birlikte çocuk sahibi olmalarını hayal etmişti. Hatta

Steve'in hayatında olmamı kabullenmişti ama Steve'in kendisinden olmayan bir çocuğa sahip olmasını nasıl kabullenebileceğini bilmiyordum.

OceanofPDF.com

STEVE

Ah, lanet olsun. Evelyn Erica'yı pusuya düşürüyordu. Açıklamak için turnuvadan sonra onları bulmaya çalışmışım ama hiçbir yerde bulamamışım. *Bu da nedenini açıklıyor.* Hâlâ terli çamura dönüşmüş kir içindeydim ve umutsuzca bir duşa ihtiyacım vardı. Ama onu öylece kurtlara bırakamazdım. Ya da bu durumda, şoka girmiş bir kayınvalideye.

Arabadan atladım ve çimlerin üzerinde uzun adımlar attım, ancak ikisi ayağa kalktığı anda adımlarımın ortasında donup kaldım. Evelyn, Erica'yı ayı gibi kucakladı ve sıkıca sarıldı.

Ve sonra Erica gülümsedi.

Gözlerinin kenarları kırıştı ve Evelyn'in söylediği bir şeye güldü. Orada öylece durdum, ayaklarımın altındaki toprağa kök salmışım. Erica ön kapının kilidini açtı ve içeri girdi.

"Pekâlâ," dedi Evelyn rıhtımda yürürken. "Annen ve ben gelecek hafta kitap kulübünde biraz konuşacağız."

Sakalımı sıvazladım, diğer ayakkabımın düşmesini bekliyordum.

"Nedenmiş o?" "Çünkü bana o tatlı kızla görüşmeye başladığını söylemedi."

dedi, çimlerin üzerine çıktı ve önümde durdu.

Ellerimi spor şortumun ceplerine soktum. "Bizimkilere bundan tam olarak bahsetmedim."

Sessizce güldü ve başını salladı. "O zaman bu şimdilik bizim küçük sırrımız olacak."

"Özür dilerim," dedim büyük bir pişmanlıkla. Gerçekten de öyleydim. Bunu hiç planlamamışım. Neredeyse her adımda mücadele ettim ama Heather'da öğrendiğim gibi, hayatta hazırlanamayacağınız, ne kadar uğraşırsanız uğraşın kontrol edemeyeceğiniz bazı şeyler var.

"Steve, tatlım, seni gerçekten sadece kızımızla evlendiğin için mi sevdiğimizi sanıyorsun?"

Omuz silktim.

"Sana bir sır vereceğim. Oyun parkında küçük Heather'ın at kuyruğunu çeken küçük çocuğu hatırlıyor musun?"

Gözlerimi kapattım. Sanki dört ömür önceymiş gibi hissettim.

"Peki ya sürekli evde olduğu için market faturamızı ikiye katlayan o genç çocuk?"

Kıkırdadım. *Tabii ki hatırladım.* Öyle bir noktaya gelmişti ki Daniels'ların evinde akşam yemeği için davetiye almama bile gerek kalmamıştı. Heather oradaysa, benim de gelmemi bekliyorlardı.

"Heather Daniels'ı Heather Pelham'a dönüştürmeden önce biz de o çocuğu çok seviyorduk." Evelyn gülümsedi. "İkiniz temelli ayrılmış olsaydınız ne yapardık bilmiyorum. Sanırım senin de en az onun kadar bize ait olduğun fikriyle baş etmek zorunda kalırdı," dedi gülerek. "Ama sana bir tavsiye?"

"O da ne?"

"Ailene söyle. Erica'yla tanışsınlar. Heather'ı sevdikleri gibi onu da sevecekler. Senin adına mutlu olacaklar."

Başımı salladım ve Evelyn'i arabasına kadar geçirdim. "Ben... Size verdiğim sözü tutamadığım için özür dilerim."

Başını salladı ve kısa, gri saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Üzülme. Yapmadığına sevindim."

"Sana sarılırdım ama ben biraz..."

Evelyn güldü. "Git elini yüzünü yıka canım. Ve Erica'nın Pazar günü öğle yemeğine gelmesini sağla."

"Denerim. Çok hastaydı, bu yüzden sanırım sadece oynamamız gerekecek.

kula

k." Başını eğdi. "Hasta mısın?"

"Evet," diye omuz silktim. "İlk üç aylık dönem onun için zor geçti." Evelyn'in ağzı bir 'O' harfine dönüştü. "Hamile mi?"

Oh, . Erica'nın ona her şeyi anlattığını düşündüm. Kekeleydim.

Bir adım geri çekilip ellerimi enseme gezdirdim ve keşke bir zaman makinem olsaydı da beş dakika geriye gidip çenemi kapalı tutabilseydim dedim. "O, o ve nişanlısı kazadan önce hamile kalmışlar. Erica bunu birkaç hafta önce öğrendi."

Sürücü koltuğuna oturdu. "Anlıyorum." Anahtarını kontağa soktu ve marşa bastı. "Umarım işler onun için daha kolay olur."

Evimde duş alma zahmetine girmedim. Evelyn'in arabasının arka lambaları uzakta kaybolur kaybolmaz kendimi yüzen eve bıraktım. Erica

mutfak masasında oturmuş, çok sevdiği zencefil çayını yudumluyordu. Yanakları güneşten pembeleşmişti ve üzerinde hâlâ Beaufort P.D. tişörtü vardı. Turnuvada giydiği kot şort ve Converse onu o güne kadar gördüğüm en şirin şeylerdi. Saçlarını uzun ve kıvrırcık bırakmıştı, tam da sevdiğim gibi.

"Hey, Şampiyon," diyerek bardağının ağzından gülümsedi.

"Onun burada olmasını beklemiyordum... Bilseydim daha hızlı gelirdim."

Başını banyoya doğru eğdi. "Git duş al."

Evimde mükemmel bir ebeveyn banyosu olmasına rağmen duşunu özgürce sunması hoşuma gitmişti. Yüzen ev bana evimin bir uzantısı gibi gelmişti ve *siktir et* deyip iki çatı yerine tek çatıda birleşene kadar ne kadar zaman geçeceğini merak ediyordum. "Bana katılmaya ne dersin?" dedim, yaklaşıp.

Kıkırdadı ve eğildi. "Sakın bana ya da mobilyalarım dokunayım deme. İğrençsin."

"Ama kirlenirsen, bara gitmeden önce benimle duş almak zorundasın." *Hava geçirmez bir dava hazırladım.*

"Steve-" diye ciyakladı ben yaklaşıp ellerimi gömleğime bulaşan kirle kapatırken.

"Ya temizlenmeme yardım edersin ya da seni kirletirim. Seçim senin, Angel."

Oturduğu yerden fırladı ve koridorda koşmaya başladı. Erica çok uzağa gidemedi çünkü sandalyeden kalktığı anda kollarım ona dolanmıştı ve onu omzuma atıp duşa doğru koşuyordum.

"Hayır!" Kahkahalar arasında çılgılık attı. "Sakın buna cüret etme! Bunu barda giyecektim!"

"Çok geç!" Onu ayaklı küvete indirip duşu açarken homurdandım. Anında sıırılsıklam olmuştu. İnce pamuklu gömleği her güzel santimine yapışmıştı.

Beni azarlamak yerine başını arkaya attı ve güldü. Onunla birlikte içeri girdim ve duş perdesini kapattım. Gömleğini başından çekip dışarı attım, ardından sütyenini de. O da bana karşılık verdi ve çamurlu giysilerimi onunkilerle birlikte sepete attı. Önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve kot şortunu kıvrımlı bacaklarından aşağı sıyırdım. Normalde bronz olan teni yaz güneşiyle kararmıştı. Her zaman güzeldi, ama şimdi onda parlayan bir şey vardı.

Erica şortunu çıkardı ve külotunu sıyırdı. Islak giysilerimizin geri kalanıyla birlikte onları da dışarı attı ve spreyin altında kendini duruladı. Ayaklarından başladım, ayak bileklerinden baldırlarına kadar öptüm, ellerimi kalçalarının etrafında kaydardım. İnledi ve bacaklarını benim için ayırdı.

"Aferin kızıma," diye yatıştırdım, ağzımı uyluklarının iç kısmında gezdirdim. Destek almak için kaygan fayansı kavrayarak duvara tırmandı. Dilimi amının her kıvrımında gezdiriyor, ona istediğini zar zor veriyordum. Erica karşılık olarak kalçalarını salladı. Parmaklarını nemli saçlarıma doladı ve beni daha da yakınımaya çekti, sonunda dişlerimle klitorisini sıyrana kadar daha fazlası için yalvardı, ısırды ve kendinden geçerek çığlık atana kadar emdi.

Birkaç hafta önce hamileliğin vücudunu daha hassas hale getirdiğinden bahsetmişti ve lanet olsun ki bu harika bir yan etki değildi. Orgazmı onu bir yük treni gibi çarptı. Kendine gelmesi için ona *bir saniye bile* vermeden ayağa kalktım ve *ellerimi* göğüslerinde gezdirirken onu öptüm - ağzımın suyunu *o dolgun göğüslerini*. O bir avuçtan daha fazlasıydı ve ben cennetteydim.

Çıplak bedenlerimizin arasından akan su, ben onun şehvetli vücudunun her santimine dokunurken bizi sırlıslıkla ediyordu. İki parmağımı amının derinliklerine sokup duvarlarını okşadığımda Erica, "Steve," diye inledi. Tırnaklarını omuzlarıma geçirmiş, can havliyle bana yapışmıştı. Tekrar kendini bıraktığını görmek istiyordum. Her zaman başını geriye atıp nefesini tutuşunu görmek istiyordum. Nabzının boynunda nasıl attığını görebiliyordum - onu emrimle bitirmeye zorladığımda miyavlayan inlemelerini.

Başımı aşağı eğip meme ucunu emdim, sonra diğerine biraz ilgi göstermek için bir *patlamayla* bıraktım. Amını avucuma dayadı, klitorisini avucuma doğru bastırdı.

"Aynen öyle güzelim, kendini boşaltmanı görmek istiyorum." Elimin topuğunu Erica'nın göbeğine doğru salladım ve merkezine ekstra bir basınç gönderdim. Erica alnını boynumun kıvrımına sıkıştırdı ve orgazmik bir mutluluk içinde inlerken dişlerinin lavaboma battığını hissettim.

"Oh-oh! Yapacağım-" Sözleri boğazında düğümlendi ve elime boşalırken amının güçlü çırpınışlarını hissettim.

Erica nefesini tutarken göğsüme doğru yığıldı. Ona sarıldım ve ıslak saç tellerini yüzünden uzaklaştırdım. "Nasıl hissediyorsun?" Duşta tuttuğu kabarık liflerden birini sabunlarken sordum.

Güldü ve kollarını boynuma doladı. Onun vücuduna takdirle baktım. *Lanet olsun, günün her saatini onu keşfederek geçirebilir ve hiç sıkılmayabilirdim.* "Sadece iyi hissetmek istediğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

Ellerini yüzümün iki yanına koydu ve beni öptü. "Beni iyi hissettiriyorsun."

Aslında galibiyeti kutlamak ve herkesle takılmak için bara hiç gidemedik.

Zerre kadar umurumda değildi.

Erica'nın tamamen bana ait olması asla hafife alamayacağım bir lükstü. Saçlarını yana savurdu ve vücudumda baştan çıkarıcı bir kadın gibi süzülürken sırtıttı. Göğüsleri göğsümün üzerinde ağır ağır sallanıyordu ve onları avuçlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bir gösteri yapıyordu ve ben de en ön sıradan . Kalçalarımın üzerine oturdu ve parmağını gövdemdeki her çizgide gezdirdi. Dudaklarımı yaladım ve bacaklarının arasına uzandım ama beni uzaklaştırdı.

"Benim sıram," dedi kısık bir sesle, eğildi ve çenemin altından, karın kaslarımdan kalça kemiğime kadar öpücükler bıraktı. Duştan sonra boxer giyme zahmetine girmemiştim. Doğrusu, evimden yeni bir çift alacak kadar uzun süre yanından ayrılmak istemedim, bu yüzden belime bir havlu sardım ve onunla akşam yemeğini öylece yedim.

Lavabonun başında durmuş bulaşık yıkarken havluyu çekip elimi tuttu ve beni yatak odasına götürüp uzanmamı emrettiğinde tek söylediğim "Baş üstüne hanımefendi" oldu.

Striptizle başladı. Bir araya gelmeden önce onu yakaladığım kırmızı ve siyah sütyen ve külot takımını giymişti. Erica, Hannah Jane'in onu almaya ikna ettiğini itiraf etti. Hannah Jane'e bir kek sepeti göndermeliydim.

Kahretsin Erica bir rüyaydı. Kıvrımlı bir bombaydı.

O iyi kız görüntüsünün ardında bir seks kedisi vardı.

Vücudunu benimkine geri döndürdü ve ıslak amını aletimin üzerinde sürüklerken beni derin ve yavaşça öptü. Ona karşı başarısızca ittim ve

küçük bir şeytan gibi sırttı. "Sabır, Ace."

Başımı eğdim ve boynunu ısırdım, iz bırakacak kadar sert emdim.

"Steve!" Kadın güldü, sarsılarak uzaklaştı. "Herkes görecekt!"

Sabrım tükendi ve bir uyarı atışı olarak göğüs ucunu çimdikledim. "İşte fikir bu," diye sırttım. Ciyakladı ve ben de bu anlık dikkat dağınıklığını kullanarak kontrolü ele aldım. İki yastığı üst üste koydum ve onu üzerimden yuvarladım. "Dizlerinin üzerine çok. Kıçını havaya kaldır."

Dudağını çiğnedi. "Onun yerine sikini ağzıma sokmama ne dersin? Hoşuna gitmez miydi?" Gözlerinde o masum bakış vardı ama lanet olası bir yalancıydı. Kadın tam bir baştan çıkarıcıydı.

"Sana ne istediğimi söyledim, o yüzden neden uslu durup dediğimi yapmıyorsun?" Elimi kıçının kıvrımına kaydırıp sıkarak söyledim. Yanakları kızardı ve başını benden yana çevirdi. "Hey," dedim, ses tonumu yumuşatarak ve yanına uzanarak. "Özür dilerim. Bak, uh -Aklından ne geçiyorsa bana söyleyebilirsin."

"Ben sadece..." İç çekti. "Özür dilerim, ortamı mahvettim ve hepsi benim hatam."

"Hey, şimdi," dedim, ön kolumun üzerinde doğruldum ve bir kolumu beline dolayarak onu sırtı göğsüme yaslanacak şekilde tuttum. Çıplak omzuna ve kulağının arkasına bir öpücük yolu bıraktım. "Eğer bir şey seni rahatsız ediyorsa, bana geri çekilmemi söyleme hakkına sahipsin ve ben de çekileceğim. Sertçe dur. Anladın mı?"

Bana belli belirsiz bir baş selamı verdi.

"Bu tür şeyleri başka bir kadınla çözmek zorunda kalmamıştım. Ben seni öğrenmeliyim, sen de beni öğrenmelisin."

Tekrar başını salladı.

Boynunun arkasını öptüm ve sıcak tenine karşı mırıldandım, "Konuş benimle."

"I..." İç çekti ve gözlerini kapattı. "Bu pozisyondan hoşlanmıyorum."

"Bana nedenini söyleyecek misin?"

Yutkunurken boğazı gerildi. Karnına yasladığı elini buldum ve kendi elimi onun üzerine koyup başparmağımla arkasını okşadım. Dudaklarını büzdü ve uzun bir sessizlikten sonra, "Popomdan nefret ediyorum. Kalçalarım büyük ve kalçalarım selülitte kaplı. Ellerimin ve dizlerimin üzerindeyken karnım aşağı sarkıyor ve bundan daha seksi olmayan bir şey düşünemiyorum."

Ona sımsıkı sarılarak sessizce uzandım. Nasıl seksi olmadığını düşünebilirdi ki? Bugünlerde işte dikkatimin bu kadar dağılmasının nedeni onun vücuduydu ve bu *durum* daha da kötüleşecekti çünkü hamileliği ilerledikçe vücudunun nasıl değiştiğini görmeye bayılıyordum. O bir güzellik abidesiydi, bir başyapıt.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Elimi vücudunda aşağı yukarı gezdirerek, kalçalarını, belini ve kaburgalarını sıyırarak sordum.

"Hm?"

"Vücudunu seviyorum. Onunla ilgili her şeyi seviyorum. İşe giderken giydiğin kotun içinde kışını seyretmeye bayılıyorum. Barın arkasında içkileri karıştırırken kalçalarının sallanışını görmeyi seviyorum." Elimi sırtının alt kısmına doğru kaydurdım ve kışının yanağını okşadım. "Kalçalarını seviyorum. Bacaklarını. Onlarla ilgili her şeyi. O gün bana kurabiye getirmiştin, o küçük beyaz elbiseyi giymiştin ve bir melek gibi görünüyordun. Bütün öğleden sonra seni o şeyin içinde yürürken izlemek zorunda kaldım ve ellerimi senden uzak tutmak zorunda kaldım. Ve ondan sonra, seni domaltmam, yukarı itmeme ve külotunu aşağı çekmem düşüncesiyle mastürbasyon yaptım - seni böyle aldım."

Elimi kaydurdım ve sıkıca karnının üzerine koydum.

"Karnından bahsetmeme bile gerek yok. Her yerin mükemmel." Boynunun yan tarafını öptüm ve sakalım onu gıdıkladığında kıkırdadı. Ona sarılışımı sıkılaştırdım ve ekledim, "Anne olacaksın. Vücudun harika şeyler yapmak için yaratılmış ve bunları yaparken çok güzel görünüyorsun." Bundan başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum, bu yüzden ona sarıldım.

Gelecek hakkında konuşmaktan kaçınmıştık. Erica ve ben yarının vaat edilmediğini zor yoldan öğrenmiştik. Her ne kadar ilişkimizin altı ay sonra nasıl olacağını düşünmek istesem de, açıkçası hiçbir fikrim yoktu. Sabah bulantılarında ve yorgunluğunda onun yanında olmak için elimden geleni yaptım. Canının çektiği her şeyi alarak isteklerini yerine getirmesine yardımcı oldum. Bir sonraki doğum öncesi randevusuna onunla birlikte gitmek isteyip istemediğimi sordu, ama sadece bir gezinti mi istediğini, bekleme odasında oturmamı mı istediğini, yoksa orada yanında olup elini tutmamı mı istediğini bilmiyordum.

Ona ne istediğimi söylemedim. Bu benim kararım değildi.

ERICA

Şubat ve Mayıs ayları arasında hayatımın geri kalanının toplamından daha fazla doktora gitmiştim. Emme yılını başlatan araba kazası ve her şeyi değiştiren hamilelik arasında, şehirdeki neredeyse her tıp uzmanıyla ilk isim bazındaydım.

Steve bütün gün garip davranmıştı. Bunun gelmesini istediğim ilk randevu olmasından mı, yoksa izin gününde bir olay yerine çağırılmış olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

İş hakkında nadiren konuşurdu ama iyi ve kötü günlerini anlayabilirdim. İyi günlerde, ben çalışıyorsam Jokers'a gelir ve barda yemek yerd. Kötü günlerinde ise Chase ile birlikte bir sürahi bira alır ve binanın diğer tarafındaki yüksek bir masaya götürürlerdi. Steve kötü bir gününde yüzen eve geldiğinde, gözlerinde bana çok fazla şey gördüğünü söyleyen bir bakış olurdu.

O ve Chase son zamanlarda bir sürü kötü gün geçiriyorlardı. Bridget bile fark etmiş, Chase'in ne kadar içine kapanık olduğundan bahsetmişti. Steve'in içini kemiren bir şey vardı ve ben bunun ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

İyi günlerde Steve doyumsuzdu. Beni yüzen evin etrafında kovalar, omzuna atar ve yatak odasına götürürdü. Kötü günlerde ise pek bir şey söylemezdi. Onunla yatmamı isterdi. Bazen önce ben uykuya daldım, kaslı kolları bir boa yılanı gibi etrafımı sarardı. Diğer geceler, başını kucağıma ya da göğüslerime yaslardı ve ben de uyumasına yardımcı olmak için parmaklarımı saçlarında gezdirirdim. O günler eve geldiği günlerdi ve gördüğü şeyin adrenalini hala üzerinden yayılıyordu.

Bu randevuyu onun izinli olduğu bir gün olduğunu bilerek ayarlamıştım, bu yüzden sabah erkenden yatağımdan ayrıldığında biraz hayal kırıklığına uğradım ve

Daha sonra mesaj attı ve mümkünse benimle doktorun ofisinde buluşmaya çalışacağını söyledi.

Belki de bu onun beni kolayca hayal kırıklığına uğratma yöntemi. Karısını kaybettikten sonra biriyle çıkmak bir şeydi, ama ondan olmayan bir bebek başka bir şeydi. Bu, onunla ya da onsuz yürümem gereken bir yol olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Bir hemşirenin randevum için beni aramasını beklerken telefonumu bir yetişkin oyuncağı gibi titreten gelen mesajlara göz attım. Çoğunlukla eğlenceli olan poker kulübü grup mesajına eklenmişim. Şu anda Maddie ve Luca'nın bekârlığa veda partileri planlanıyordu. Tabii ki kızlar beni de bekârlığa veda partisine davet etme nezaketini göstermişlerdi. Ne zaman olduğu umurumda değildi. Beşi süper model gibi görünürken benim gözle görülür bir şekilde hamile olmam da umurumda değildi, sadece bir parçası olduğum için minnettardım.

Steve üzerinde koyu gri bir elbise pantolonu ve kolları dirseklerinden kelepçelenmiş açık mavi bir gömlekle lobinin kapısından içeri girdi. Silahı ve rozeti hâlâ kemerinde takılıydı.

"Hey," dedi sessizce yanıma oturup nefesini tutarken. Ona bir göz attım.

"İyi misin?"

Başını salladı ve avuçlarını sakalında gezdirerek sakalını düzeltti. "Evet. Sadece biraz yorgunum. Çılgın bir gündü."

Gergin görünüyordu. Çılgın. Dizleri endişeyle zıplıyor ve parmak uçları aramızdaki kolçağa düzensiz bir ritimle vuruyordu.

Onu umuduyla elimi kalçasına koydum. "Seni rahatsız ediyorsa benimle oraya dönmek zorunda değilsin," dedim sessizce, zayıf bir gülümsemeyi zorlayarak. "Sadece birinin değişiklik olsun diye burada olduğunu bilmek güzel."

Adem elması bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. "Seninle geri döneceğim." Kaşlarımı kaldırdım. "Emin misin?"

"Evet," diye boğuldu, kolunu omuzlarıma doladı ve başımın üstünü öpmek için eğildi. "Sana sahibim."

Bu, omuzlarındaki stresi biraz azaltmış görünüyordu.

Hemşire kafasını lobiye uzattı ve beni geri çağırdı. Steve temkinli bir şekilde onu takip etti ama ben tartıya çıkıp tansiyonumu ölçtürürken çantamı tutmak için hemen harekete geçti. Hemşireyi takip ederek ultrason odalarından birine girdik ve Doktor Lewis'i beklemeye başladık. Ben muayene masasına yerleştim, Steve de yanımdaki sandalyeye oturdu. "Ee... Sırada ne var? Ne olacak? Acıyor mu? Ne kadar sürecek?"

Sessizce güldüm ve başımı kâğıt kaplı vinile yasladım. "Sadece bir ultrason. Birkaç dakika sürecek. Bebeğin büyümesinin yolunda gittiğinden ve kalp atışlarının normal olduğundan emin olacak. Çılgınca bir şey değil ve acıtmıyor."

Sesini fısıltıya dönüştürdü. "Bunu karnına mı yapıyorlar yoksa-"

Kıkırdadım, "Merak etme, Ace. Vajinal ultrasonları geride bıraktım."

Gergin bir nefes verdi ve sırttı, "Bu iyi."

Başımı eğdim ve fısıldadım, "Güven bana, ultrason probu senin sakinle kıyaslanamaz."

Doktor kapıyı çaldı ve göz ucuyla Steve'in pantolonunu düzelttiğini gördüğümde bir kahkaha attım. Doktor Lewis içeri girerken her zamanki neşeli ses tonuyla, "Bayan Erica Shaw," dedi. Kapıyı arkasından kapattı ve arkasını döndü. Kaşları havaya kalktı ve Steve'in yanımda oturduğunu görünce çenesi düştü. "Ve Steve Pelham," dedi kendini toparlayarak. "Dürüstçe söyleyebilirim ki bugün seni Erica'yla birlikte görmeyi beklemiyordum. Hemşireler burada olduğunu söylediklerinde şaka yaptıklarını sanmıştım."

Yüzme havuzunda dolaşan bir kediden daha tedirgin görünüyordu ama boğazını temizledi ve "Evet, hanımefendi" dedi.

Ultrason makinesini hazır hale getirmekle ve tüm ekranları açmakla meşguldü. "Yani... Siz ikiniz görüşüyor musunuz?"

Doktor Lewis kazayla ilgili her şeyi biliyordu. Bebeğin Steve'den olmadığını da biliyordu. Yine de Steve'in başını sallayarak, "Evet, hanımefendi. İki ay oldu."

Sandalyesinde dönüp ışıkları söndürürken bana sıcak bir gülümseme verdi. "Bana sorarsan Erica, iyi bir tane bulmuşsun."

Gömleğimi sıyrıp sütyenimin altına soktum ve masanın üzerine uzandım. Steve uzanıp elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Gergin ve korkmuştu ama buradaydı ve bu benim için dünyalara bedeldi. "Ben de öyle düşünüyorum," dedim elini heyecanla sıkarken.

Bebeğin tekmelediğini ya da hareket ettiğini henüz hissetmemiştim, bu yüzden ultrason için doktora her gittiğimde başım dönüyordu. Sürekli kusmak dışında, hamileliği gerçek hissettiren birkaç şeyden biriydi.

Jeli karnıma fişkırttığında ürperdim ve Steve neredeyse fırlayacaktı. "yok," dedim sessizce. "Sadece biraz üşüdüm." O da

tekrar yerine oturdu ve başparmağıyla elimin arkasını okşamaya başladı. Siyah-beyaz ekran canlandı ve doktor ultrason sürecini anlatmaya, bugün ne aradığını söylemeye başladı. Ultrason çubuğu hâlâ küçük olan bebeğimin yumrusuna bastırdı. Tam doğru noktaya oturtana kadar hareket ettirdi; ekran bebeğin grenli, siyah beyaz şekliyle doldu. Steve yaklaştı

Ben.

Doktor faresini birkaç kez tıklayarak dikkatli ölçümler yaptı. "Pekâlâ Erica, bebeğinin kalp atışlarını duymaya hazır mısınız?"

Başımı salladım ve Steve'e baktım. Elimi dudaklarına götürdü ve öptü. Bu çok basit bir jestti ama onun da heyecanlanmış olması benim için çok şey ifade ediyordu. Doktor Lewis hoparlörlerin sesini açtı ve bebeğin kalp atışlarının sabit *vin, vin, vin* sesi odayı doldurdu.

Bebeğim, Dominic'in hâlâ benimle olan parçası.

İlk kalp atışını duyar duymaz Steve sandalyesinden kalkıp yanıma geldi ve elimi göğsüne bastırarak alımdan öptü. Gözlerimi açtığımda hayatımda gördüğüm en şefkatli ifadeyle karşılaştım. Bekleme odasında onu rahatsız eden şey her neyse ortadan kalkmıştı. Sakin görünüyordu. Kararlı.

Doktor Lewis sisteme not düşerken, "Dakikada yüz kırk sekiz atım," dedi.

Steve'in dikkati benden uzaklaşıp doktorun üzerinde toplandı. "Bu iyi mi? Bebek iyi mi? Daha yukarıda mı olmalı? Yoksa daha mı alçak? Ne olmalı?"

Doktor Lewis ışıkları tekrar açarken Steve'in aşırı korumacı paniğine güldü. "Bu harika. Kalp atışları güçlü, büyümesi yolunda gidiyor. Sağlıklı bebek, sağlıklı anne."

Muayene odasının tezgahındaki yığından tek kullanımlık bir havlu alıp jeli temizlememe yardım etmek için yürüdü ama Steve havluyu engelledi. "Ben hallederim," diye mırıldanarak havluyu aldı ve karnımdaki tüm jeli nazikçe sildi.

Gözlerim yaşlarla doldu. *Hayır, hayır, hayır, hayır. Şimdi sinir bozucu hamilelik hormonlarının beni ağlatmasının zamanı değildi. Kendini tut, Erica.*

"Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?" Doktor her şeyi yerine koyarken sordu. Randevular arasında hep sorular düşünürdüm ama sorma zamanı geldiğinde asla hatırlamazdım. "Ben, ... Sanmıyorum," dedim. gömleğimi indirip otururken söyledi.

"Kız mı erkek mi olduğunu ne zaman öğreneceğiz?" Steve ağzından .

Doktorun bir ay sonraki randevumda anatomi taraması sırasında bunu öğrenebileceğime dair bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlıyorum ama bu ne burada ne de oradaydı çünkü Steve *biz* demişti.

Ne zaman ?

Doktora birkaç soru daha yöneltti ama hepsi bir kulaktan girip diğerinden çıkıyordu.

Çıkarken resepsiyon görevlisinin masasında durduk, böylece bir sonraki randevumu ayarlayabilecektim. Steve telefonunu çıkarmış, bana hangi günler görevde olduğunu ve ne zaman orada olabileceğini söylemeye hazırды. Sonunda onun çalışma programına ve benim bardaki mesaimе uygun bir günde karar kıldık.

İkimizde de bir şalter attı. Bunu hissettim ve onun da hissettiğini biliyorum.

Doktorun muayenehanesinin steril klimasından çıktığımızda güneş pırıl pırıldı. Steve'in Challenger'ı benim cipimin birkaç adım ötesine park edilmişti. Beni arabama kadar götürdü, bir eli kapının kolunda, bir eli de benimkinde oyalandı.

"İyi misin?" diye sordum. "Biliyorum bu ... Bunaltıcı olabilir."

Bir nefes verdi ve beni göğsüne çekip kollarını etrafıma sardı. "Ben, ben iyiyim," dedi mutlu bir iç çekişle. "İyi misin?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Çok." Midem, mutlu anımızı pek de hanımefendiye yakışmayan bir gurultuyla mahvetmek için mükemmel bir şey olduğuna karar verdi.

Güldüğünde göğsü titredi ve elini gömleğimin altından yukarı kaydırarak yumruğumun üzerine koydu. "Bir şeyler atıştırmak ister misin?" Parmaklarını karnımın üzerinde gezdirirken sordu ve ilk defa kendimi geri çekmek ya da içeri çekmek istemedim. "İkinize ne iyi gelir?"

Çok acıkmıştım ve Steve beni ilk resmi randevumuza götürdüğünde Revanche'da yediğim tatlı kulağa harika geliyordu. Ed's'teki waffle da öyle. Ya da kung pao tavuğu. *Belki de ekstra acı soslu arabaya servis tacolar.*

"İşe dönmek zorunda mısınız?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, bu tarafa gelmeden önce beni çağırdıkları işi hallettim."

Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarını gagaladım. "Gelebildiğine sevindim." Uzun, tutkulu bir öpücük için beni tekrar kendine çekti. "Ben de."

Yapmam gereken milyonlarca şey kafamın içinde dönüp duruyordu. Yüzen evde bir bebek büyütmek içime sinse bile, yeterli yer yoktu. Bırakın tam boy bir beşiği, her çocuk odası resminde gördüğüm o ince yatak başı beşiklerinden birini kuracak yer bile yoktu. Yaşayacak bir yer bulmam gerekiyordu. Barda çalışmaya devam mı edeceğime yoksa başka bir iş mi bulacağıma karar vermem gerekiyordu. Bebeğime bir isim, bir çocuk doktoru ve emzirecek miyim yoksa mama mı kullanacağım konusunda karar vermem gerekiyordu.

Hepsinden önemlisi, bunu tek başıma mı yoksa Steve ile mi yapacağıma karar vermem gerekiyordu.

Ve en çok hangi seçeneği istediğimi biliyordum.

"Erica mı?" Steve sordu. Onun sesiyle başım dönmeye başladı.

"Ha?" Başımı salladım. "Pardon, neydi o?"

Kıkırdadı ve benim için kapıyı açtı. "Hadi küçük anne, gidip ikinize yiyecek bir şeyler alalım."

OceanofPDF.com

STEVE

Bir yıl.

On iki ay.

Karıma son sarılmamdan bu yana üç yüz altmış beş gün geçti.

Erica'ya dün gece neden benim evimde uyumayı tercih ettiğimi söylemedim; bu sadece yapmam gereken bir şeydi. Bu konuda yaygara koparmadı. Tartışmadı bile. Belki birisi ona bugünün ne olduğunu söylemişti ama eğer biliyorsa bile bunu kendine sakladı.

Bir yıl önce, Heather öldükten on iki ay sonra başka birine aşık olacağımı söyleselerdi kimseye inanmazdım.

Erica'yı seviyorum. Buna hiç şüphe yok.

Bu ona söylediğim bir şey değil çünkü bu kadar büyük bir şeyi itiraf edecek kadar uzun zaman olmadı. Ve sevdiğim sadece Erica da değil. Taşdığı bebek.

Bunu nasıl hesaba katacağımı bilmiyorum. Yani, insanlar bunu her zaman yapıyor. Evlat edinen ebeveynler, üvey ebeveynler - DNA'larını çocukları kendi etleri ve kanları gibi severler, ama Erica ve ben? O kadar uzun zaman olmadı. Gururumu bir kenara bırakıp Erica'ya hep birlikte olmak istediğimi söylemek istesem bile, bu benim vereceğim bir karar değildi.

Makosen ayakkabılarım nemli çimenlerin üzerinde ezildi. Bu sabah bir çift lacivert pantolonu ve Heather'ın her zaman en sevdiği olduğunu söylediği açık mavi gömleğimi ütölemek gibi sessiz bir rutinden geçtim. Onu tembel bir hafta sonu sabahı, gömleğinin düğmelerini yarıya kadar açmış bir halde evin içinde dolaşırken hayal edebiliyordum. Yaz fırtınaları mezarlığı ıslatmış ve özenle kesilmiş çimlerin üzerinde parlayan yağmur damlaları bırakmıştı. Mezar taşlarına basmamaya dikkat ederek mezarlıklara paralel yürüdüm. Sonunda Heather'ın yattığı yere ulaştım.

Güneş gözlüklerimi başımın üzerine yerleştirdim, mezar taşının yanında diz çöktüm ve elimi granitin üzerine koydum. Mezarının üzerine taze bir buket yerleştirilmişti. Hava koşullarına dayanıklı vazodan papatyalar ve beyaz güller dökülüyordu. Evelyn ve Tom bugün çoktan buraya gelmiş olmalıydı. Onlardan kaçtığımdan değil; sadece Heather'la birkaç dakika yalnız kalmak istemişim.

"Selam bebeğim," dedim parmaklarımı *Heather Catherine Pelham* yazan kabartmanın üzerinde gezdirirken. "Son zamanlarda buraya gerektiği kadar gelemediğim için özür dilerim. Sanırım biraz pısrık davrandım." Alyansımı çevirdim ve iç çektim. "Sanırım şimdi sana biriyle tanıştığımı söylemenin tam zamanı. O, uh... O başka biri. Adı Erica. Bence siz ikiniz gerçekten iyi anlaşırdınız. Kızların geri kalanı onu seviyor. Mad, H.J., Mel, Kris ve Bee. O da artık kulübün bir parçası. Bana seni hatırlatıyor, biliyorsun. Şeker gibi tatlı ama çok geveze."

Gülümsedim ve kendi kendime kıkırdadım.

"Elini tutmayalı bir yıl olduğuna inanamıyorum. Maddie evleniyor. Tüm çılgınlıklarıyla başa çıkabilecek birini bulacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim ama DeRossi iyi bir adam. Bee ise hala Kyle Kingsley ile birlikte. Chase ve ben bu konuda mutlu değiliz ama Bee mutlu, bu yüzden tavsiyene uyup uzak durmaya çalışıyorum. Kristin gerçekten iyi gidiyor. Geçen gün otelde terfi aldı, Chase ve ben de kutlamak için onu dışarı çıkardık. Ona ve çocuklara göz kulak olmamı söylediğini biliyorum, bu yüzden elimden geleni yapıyorum."

Başparmağımı burnumun altına sildim ve gözyaşlarımı geri çektim. "Çocuklardan bahsetmişken... Erica, o... O hamile. Kasım'da doğuracak. Nişanlısı bir araba kazasında öldü. Ben de olay yerindeydim. Orada tanışmıştık. İronik, değil mi? Onun hayatının en kötü günü, benim başıma gelen en iyi şey oldu, senin dışında. Ona istediğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden şu anda biraz tavsiyene ihtiyacım var. Ne yapacağını bilmek konusunda her zaman iyi bir kafaya sahiptin."

Boğazımda beni boğmak için elinden geleni yapan bir yumru vardı ama konuşabildiğim kadar konuşmaya devam ettim. Kederden boğulmuş bir şekilde kelimelerimin üzerinde tökezlemeye başladığımda, sadece "Seni çok özledim bebeğim. Seni seviyorum, Heather."

Bakımlı çimenlerin arasından geçen ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Gözyaşlarımdan kurtulmak için başparmağımı gözlerimin altına götürdüm ve güneş gözlüklerimi tekrar taktım. Ayağa kalktım ve Tom'la yüzleşmek için arkamı döndüm, beni sırtımı sıvazlayarak kucaklaması için çekerken elini sıktım. Evelyn'in elinde büyük bir buket pembe çiçek vardı. Ona sarıldığımda Tom'a uzattı.

Heather'ın mezarı üzerindeki çiçekleri göstererek, "Hepiniz çoktan buraya gelmişsinizdir diye düşündüm," dedim.

"Hayır, onları oraya ben koymadım," dedi Evelyn çömeliip yanında getirdiği çiçekler için vazoda yer açarken. Onu duydum

mırıldandı ve elleri hareketsiz kaldı. Küçük bir zarf çıkardı ve başını eğdi. "Bunu burada bırakmadın değil mi?" Zarfı bana uzatarak sordu.

Çiçekler çünkü yağmurdan etkilenmemişti ve kâğıt da kuruydu. Onları bırakanı gözden kaçırmış olmalıyım. Yine de bunun bir hata olmadığını biliyordum. Heather'ın adı zarfın arkasında gün gibi açık bir şekilde yazılıydı. Birkaç adım geri çekildim, Tom ve Evelyn'e saygılarını sunarken biraz yer açmak için bir ağacın altında durdum.

Dikkatlice zarfı açtım ve notu açtım.

Merhaba Heather,

Buna nasıl başlayacağımı gerçekten bilmiyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, bu garip. Ama seninle tanıştığıma memnun oldum. Keşke seninle şahsen tanışabilseydim. Steve'den ve poker kulübünün geri kalanından duyduğum tüm hikayelere göre, güzel bir insana benziyorsun. Umarım çiçekleri beğenirsin. Melissa Jacobsen onları seçmeme yardım etti. Steve'in seni lisedeyken baloya götürdüğünde korsajına taktığı çiçeklerin aynısı olduğunu söyledi.

Bunu erteliyordum ama artık erteleyebileceğimi sanmıyorum. Görüyorsunuz, sanırım kocanızı seviyorum. (Garip, biliyorum.) Yaşadığım en korkunç şeylerden bazılarında benim kayam oldu. O iyi biri ve sadece birkaç ay olmasına rağmen, onun olmadığı bir hayatı hayal bile edemiyorum.

Seni hâlâ nasıl sevdiğini görüyorum. Doğrusu, Steve'in seni sevmekten vazgeçeceğini hiç sanmıyorum ve bu benim için sorun değil. Dominic'i hâlâ seviyorum ve sanırım hep seveceğim. Umarım sen de benim Steve'i sevmemi sorun etmiyorsundur.

Bence annen tanıdığım en harika insanlardan biri. Benim annemle ya da Dom'un pek iyi bir ilişkim yok, o yüzden Steve'in sizinkilere bu kadar yakın olmasını biraz kıskanıyorum. Steve ve ben birlikte olduktan sonra annen beni görmeye geldi. Benden nefret etmesini bekliyordum ama etmedi. Steve'e aşık olduğum için bahaneler uydurmaya çalıştığımda bana sadece güldü ve aşkın zamanı umursamadığını söyledi. Ne zaman düşeceğine sen karar veremezsin, her halükarda düşersin.

Aşkla savaşılmaya çalışmaktan bıktım. Onun yerine içinde yaşamaya hazırım.

Steve'e iyi davranmak için elimden geleni yapacağım. Seninle kıyaslanabileceğimi hiç sanmıyorum. Umarım şimdilik -seni tekrar görene kadar- yeterli olurum.

Barın otoparkında oturmuş, alyansımı parmağında çeviriyordum. On yıl boyunca takmıştım; dokuz yıl Heather'la bu dünyada, bir yıl da onunla cennette.

Erica'nın mektubu yanımdaki koltukta duruyordu. Mezarlıktan ayrılıp Jokers'a gitmeden önce en az beş kez okumuştum. Burada otururken, motor rölantide çalışırken iki kez daha okudum.

Evelyn ne hakkında olduğunu merak ediyordu, bu yüzden onun da okumasına izin verdim. Erica'nın ne kadar iyi bir insan olduğunu bilmeyi hak ediyordu. Hassas durumumuzun ne kadar farkındaydı. Erica bir kez olsun Heather'ın yerine geçmeye ya da onunla olan ilişkimi azaltmaya çalışmadı. Bir kez bile.

Hala şöminenin üzerinde tuttuğum fotoğraflar onu tehdit etmiyordu. Neden onunla yatağında uyumadığımı sorgulamadı. Erica sadece olayları kendi yöntemlerimle çözmeme izin verdi ve ben çözerken yanımda durdu. Evimdeki bazı odaları neden açmadığımla ilgilenmedi. Bunun yerine, başka yerlerde alan yarattı.

Şimdi ona yer açma sırası bendeydi.

Alyansımı çıkarıp bardak tutucusuna yerleştirdim ve parmağımdaki bronz çizgiye bakıp kıkırdadım. Evde ona bir yer bulacaktım. Motoru durdurdum ve dışarı çıktım. Anma Günü hafta sonu tüm hızıyla devam ediyordu, bu yüzden bardaki öğle yemeği kalabalığı normalden biraz daha yoğundu. Kapıyı iterek içeri girdim ve barın arkasında içkileri karıştıran Bridget'e bir an göz attım. *Tatildi -kimse içip araba kullanmadığı sürece, ben kim oluyordum da biraz içki içmeye burun kıvırıyordum?* Bridget insanların önünü kesmek ve limitlerine ulaşmadan önce bir araç çağırımlarını sağlamak konusunda her zaman iyiydi. Maddie hariç. Neyse ki Luca onu ikna etmek için şehre dönmüştü.

Bee bana şefkatli bir gülümseme verdi. Son birkaç gündür herkesten aldığım gülümsemenin aynısıydı bu. Hepsi bugünün ne olduğunu biliyordu ve hepsi benim gibi hissediyordu. Kederimi paylaşacak insanların olması acımı biraz daha katlanılabilir kılıyordu. İnsanların birbirlerine tutunmak ve birbirlerini ayağa kaldırmak gibi esrarengiz bir yöntemleri vardı. Topluluk açıklanamazdı; yaşanması gerekiyordu.

Etrafımda Erica'yı aradım ve onu göremeyince Bridget'e baktım. Düşüncelerimi okudu ve başını arka taraftaki depoya doğru salladı. Başımı salladım ve kapının yanında oyalanarak beklemeye başladım.

Bir dakika sonra elinde bir kucak dolusu peçete paketiyle dışarı çıktı. Kalçaları, bana her türlü uygunsuz düşünceyi düşündüren bir çift kot şortla sallanıyordu. Beyaz atletti bebeğinin karnını ortaya çıkarıyor ve tenini her zamankinden daha güzel gösteriyordu. Saçındaki kırmızı bant hayatımda gördüğüm en şirin şeydi.

Bilardo masalarındaki birkaç müşteriyi kontrol etmek için aceleyle dışarı çıkmadan önce erzak yükünü boşaltmak için barın arkasına eğildi. Barı geçip Erica'yı belinden yakaladım ve yüzüme bakması için döndürdüm.

O tek kelime edemedi ben söyledim. "Ben de seni seviyorum."

Ağzı açıldı ama hiçbir şey çıkmadı. Heather'a yazdığı mektubu cebimden çıkardım ve eline tutuşturdum. Eğildim ve onu öptüm -muhtemelen sürdüğü kırmızı ruju mahvetmiş ve kendimi aptal durumuna düşürmüştüm ama umurumda değildi.

Geri çekildim ve alnımı onunkine yasladım. "Seni çok seviyorum Angel."

Erica mektuba baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Steve, ben-" Başını iki yana salladı. "Okumanızı istememiştim... Bunu yapmaya çalışmıyordum..." Kelimeler doğru çıkmayınca dudaklarını büzdü. Elimi sırtına, kışının hemen üstüne koydum. Derin bir nefes aldı ve "Sadece kendim için yapmam gereken bir şeydi" dedi.

Ağzımın kenarına alaycı bir gülümseme yerleşti.

"Biliyorum." "Kızgın değil misin?"

Tavana baktım ve güldüm. *Nasıl kızgın olabilirdim ki?* Başımı salladım ve ağızımdaki ruju elimin tersiyle sildim. "Azıcık bile değil. Ama bir iyilik isteyeceğim."

"Ne istiyorsun, Ace?"

"Evdeki bir şey için yardımına ihtiyacım var. Ne zaman ?"

Etrafına bakındı. "Akşam yemeğinden önce kaçabilirim.

Bridget yeni elemanı eğitebilmek için kapatıyor."

"Yemeği ben alırım. İşin bitince bana gel, tamam mı?"

Başını salladı.

Elimi karnına koydum, dudaklarını gagalarken yumuşak bir daire çizdim. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diye mırıldandım.

"Steve," dedi onu bırakıp arabama dönmek için arkamı döndüğümde.

Arkamı döndüm.

Gülümsemesini gizlemeye çalışırken dudakları ince bir çizgiye dönüştü ama işe yaramadı. Sırıttı ve "Seni seviyorum. Evde görüşürüz."

Evet, hanımefendi.

Mutfak tezgahının başında durdum ve Revanche'deki şeflerin benim için hazırladığı kutuları açtım. *Cennet gibi kokuyordu.*

Ön kapı açılıp kapandı ve Erica'nın anahtarlarını girişteki masanın üzerine bıraktığını duydum. "Hey," diye seslendi mutfağa girerken. Revanche logosuyla damgalanmış çantalara bir kez baktı ve zevkle inledi. "Maddie ve Scott Christensen'in hazırladığı yemeklerden kısılamayacağım için iki kişilik yemek yediğimi bahane edemeyeceğim zaman ne yapacağımı bilmiyorum."

Eğildim ve dudaklarını gagaladım. "Şimdi mi yemek istersin, sonra mı?"

"Neyden sonra?" Tezgâha yaslanarak sordu. "Sen hiç yardımına ihtiyacın olduğunu söyledi."

Elini tuttum ve onu koridorun sonuna götürdüm. "İki şey var."

İlk durağım yatak odamdı. Onun yardımına ihtiyacım olduğundan değil; sadece desteğini istiyordum. Yeni çarşaf lar yastıklarla dolu plastik torbalar zemini dolduruyordu. İçinde vakumla paketlenmiş kabarık bir yorgan olan büyük bir plastik kutu vardı. Bardan ayrılmış ve yeni yatak takımları almak için Morehead City'ye hızlı bir yolculuk yapmışım. İç tasarım benim uzmanlık alanım değildi, bu yüzden Erica süslü bir şeyler yapmak isterse alışveriş arabasını memnuniyetle yönlendirirdim.

Yanıma doğru eğildiğini ve kolunu sırtıma doladığını hissettim. "Gerçekten hazır mısın?"

Bir yıl boyunca neredeyse hiç dokunulmadan duran ve bir anıt mezar olan odaya baktım. Artık zamanı gelmişti. "Sadece burada benimle olursan."

Kaşlarını kaldırdı. "Bana sorduğumu düşündüğüm şeyi mi soruyorsun?"

"Evet," diye boğuk bir sesle başımı salladım. "Buraya taşınmanı istiyorum." Gözleri dolunca ağzını kapattı.

"Bir Şey daha var. Biliyorsun, evet demeden önce," dedim elini tutup onu bir kapı aşağı götürürken.

Derin bir nefes aldım ve kolu çevirdim. İçeri uzandım ve ışığı açtım. GerçekleŐmemiŐ hayallerin kalıntıları her yere saçılmıştı. Annemle babamın ve Heather'ın bebek kıyafetlerinin olduğu kutular. Gelecekteki torunlarına aktarmak için sakladıkları Şeyler. Köşede çoktan kurulmuŐ olan basit ahşap beŐiđe baktım. Tozları fleme zamanı gelmişti.

"Sadece ikiniz için de yerim olduğunu bilmenizi istiyorum," dedim Erica'nın arkasında durup kollarımı ona doladığımda. Elleri her zamanki gibi yumruğunun üzerinde duruyordu, ben de kendi ellerimi onunkilerin üzerine koydum. "Ve ikinizi de istiyorum."

ERICA

"Aman Tanrım," diye güldüm. "olmalısın. Beni deli ediyorsun."

Steve, Dr. Lewis'in muayenehanesindeki muayene odasında yanımda otururken gülümsedi. Dizleri hızla zıplıyordu ve bebeğin kız mı erkek mi olacağını tahmin edebilmek için her beş saniyede bir telefonundan Googleda bir şeyler arıyordu. "Son randevuda kalp atışı elli birin üzerindeydi, yani kız olabilir, ama sen sol tarafında uyuyorsun, bu da erkek olabileceği anlamına geliyor. Canın baharatlı yiyecekler çekiyor, bu da pek yardımcı olmuyor çünkü canın tuzlu çekiyorsa erkek, şeker çekiyorsa kız olması gerekiyor."

Daha fazla dönmeden uzanıp telefonunu elinden aldım. Steve ve anne bloglarına kolay erişim iyi bir kombinasyon değildi. "Beş dakika, Ace," dedim uzanıp elini tutarken. "Beş dakika sonra Dr. Lewis bize kesin bir şey söyleyecek."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Sadece heyecanlıyım."

Ben de öyleydim. Geçen ay hayatımın en güzel aylarından biriydi.

Dağlar ve vadiler - kazadan sonra öğrendiğim bir şeydi. Bir dağın tepesindeyken fazla kibirlenmeyin çünkü hemen gizlice yaklaşan bir vadi var. Vadilerdeyken de moralinizi bozmayın çünkü önünüzde bir dağın zirvesi var. Tırmanmak zor olacak ama hayatta sahip olmaya değer her şey mücadeleye değer.

Steve'in evde benden yardım istediği gün, yüzen evde uyuduğum son gündü. Hâlâ eşyalarımı bahçeden eve taşıma sürecindeydim. Yatak takımlarını değiştirmek bir şeydi, ama Heather'ın giysilerini, mücevherlerini ve gelinliğini toplamak

-Steve'in kendini iyi hissettiği günlerde yavaş ve metodik olarak yaptığımız bir şeydi. Çocuk odası başka bir hikayeydi.

Steve beni birkaç yıl önce Swansboro sahiline taşınan ailesiyle tanıştırmıştı. Annesi ve ben iyi anlaştık ve Steve ve Heather'ın biriktirdiği bebek eşyalarının kutularını karıştırmama yardım etmek için her hafta yanıma geldi. Bana karşı temkinli olmasını bekliyordum ama ilk kez

Steve'in refakati olmadan bir araya geldiğimizde, beni kocaman bir ayı gibi kucakladı ve Steve'i mutlu görmenin ve tüm zorluklardan sonra hayatı yaşamanın omuzlarından bir yük olduğunu söyledi.

Evelyn mesafesini korudu ama ben bunu kişisel algılamadım. Steve bebek haberini ağzından kaçırdığını itiraf etti. Heather'ın bebeği olması gerekirken Steve' başkbebeği için bu kadar heyecanlandığını görmek onun için zor olmalıydı. Bu şekilde hissettiği için onu suçlamadım, bu yüzden Pazar günleri onları öğle yemeğinde gördüğümde sohbeti başka şeylerde tutmaya çalıştım.

Yine de Steve ve Heather'ın ailelerinin beni de aralarına almaları hiç beklemediğim bir şeydi. Birkaç hafta önce haberi vermek için annemi aramıştım. Sakin bir şekilde tebrik etti ve eğer kaçabilirlerse tatillerde beni görmek için buraya gelebileceklerini söyledi. Dominic'in ailesi ise bambaşka bir hikâyeydi.

Steve'e Dom'un ailesini arayıp onlara büyükanne ve büyükbaba olacaklarını söylemeyi çok istediğimi söyledim. Benden hoşlanmasalar bile bunu bilmeyi hak ettiklerini içten içe hissediyordum. Bunun bir önemi yoktu çünkü yılandan başka bir şey olmayan bir kadınla konuşacak cesareti kendimde bulamıyordum.

Muayene odasının kapısı çalındı ve bu ses Steve'in sandalyesinden neden oldu. Dr. Lewis içeri girerken kolundan tutup onu geri çektim. "Selam millet, beklettiğim için kusura bakmayın, bugün biraz geç kaldık."

"Sorun değil," dedim gülümseyerek ama bana inandığını sanmıyorum çünkü Steve'in yüzünden hiç de sorun *olmadığı* anlaşılıyordu. Benim için bu kadar heyecanlanmasını seviyordum. Bizim için. Bebeğin kendi DNA'sını taşıyıp taşımadığını benim için dünyalara bedeldi. Aile bir seçimdi.

Dr. Lewis ultrason makinesini kenara çekti ve diğer randevularda olduğu gibi ışıkları söndürdü. Ancak bu sefer yerimde zorlukla durabiliyordum. Ultrasonu başlattı ve ben Steve'in elini sıktım. Parmaklarımızı birbirine doladı ve elimin arkasını öptü, sanki Vegas'ta yüksek bahisli bir masada şans tılsımı tutuyormuş gibi dudaklarına götürdü.

Dr. Lewis tüm ölçümleri not ederken, "Her şey harika görünüyor Erica," dedi. "Ve bilmek ister misin-"

"Evet," diye araya girdi Steve, o daha sorunun geri kalanını söyleyemeden. "Bilmek istiyoruz."

Kıkırdadım ve dirseğimle onu dürttüm. "Evet, lütfen."

Doktor farklı bir açı yakalamak için ultrason çubuğunu hareket ettirirken elimi sıkıca kavradı. Ekranı izlemem gerekirdi ama Steve'e bakmaktan kendimi alamıyordum. Bakışları grenli siyah-beyaz görüntüye sabitlenmişti. Gözleri büyüdü ve çenesi düştü. Onu büyüleyen şeyin ne olduğunu görmek için isteksizce başımı çevirdim.

"*Lanet olsun*, bu-"

Dr. Lewis cümlesini yarıda kesti. "Bu bebeğin bacağı, Steve. Bebeğin bacağı."

Elimde değildi. O kadar çok güldüm ki altıma işeyeceğimi sandım.

İçinden kıs kıs güldü ve bir düğmeye basıp sonogramı çekmeden önce kendini toparladı. "Siz ikiniz, görünüşe göre bir kızınız."

Ultrasonu bitirdi ama tek gördüğüm Steve'in gözlerindeki yaşlardı. "Küçük bir kız mı?" Boğuk bir sesle.

Mutlu gözyaşları arasında güldüm. "Kız mı?"

Dr. Lewis başıyla onayladı ve saklamam için sonogram şeridini bana uzattı. Steve de benimle birlikte onlara baktı. Kuşe kâğıdı katladı, bir sonogramı yırttı ve fotoğrafı cüzdanına yerleştirdi.

Eğilip alnımdan öperek, "Annesi gibi güzel," diye mırıldandı.

Steve ön kapıda beni beklerken, "Erica, gitmeliyiz," diye bağırdı.

"Acelen ne?" Bir avuç saç kremini buklelerime yedirirken geri seslendim. "Sadece poker gecesi. Kyle'ın Bridget'i zamanında getirmeyeceğini biliyorsun." *Ve onu erken alacaktır ama* bunu yüksek sesle söylemedim.

"Acele et, Küçük Anne," dedi, ekstra vurgu için anahtarlarını şingirdatarak.

Gözlerimi devirdim ama lakabına gülümsedim. Neredeyse beş ay önce tanıştığım Steve şu anda birlikte yaşadığımdan tamamen farklı bir adamdı. Onun da benim gibi kötü günleri oluyordu. Yine de bizim için en önemli şey, Heather ya da Dominic hakkında konuşmaktan çekinmiyor .

Onu özlediği gecelerde kanepede birlikte uzanırdık ve bana onunla ilgili hikâyeler anlatırdı. Ben de aynısını yapardım, ona Dom hakkında her şeyi anlatırdım.

Bazen onu dışarıda, iskelede otururken bulurdum. O gecelerde birlikte oturur ve hiçbir şey konuşmazdık.

En önemli değişiklik Steve'in alyansını takmayı bırakmasıydı. Bara girip seni seviyorum dediği gün ben de nişan yüzüğümü çıkarmıştım. Artık onları şöminenin üzerindeki bir gölge kutusunda saklıyorduk. Onları saklamak aptalca geliyordu, bu yüzden saklamadık. Heather ve Dominic olağanüstü insanlardı. Steve ve ben kısa bir süre için onları sevecek ve onlar tarafından sevilcek kadar şanslıydık.

Çocuk odasına bir göz atarak evin içinde ilerledim. Yaklaşık iki hafta boyunca boya örnekleri üzerinde düşündükten sonra, sonunda duvara yapıştırdığımız diğer tüm soluk pembe boya parçalarına benzeyen allık pambesinde karar kıldık. Beni kendimden geçiren şey, kızımız için her şeyi mükemmel hale getirmeye bu kadar niyetli olmasıydı.

Steve de ona öyle diyordu zaten. Taşınmak bir şeydi, ama onun "baba" olup olmayacağı ya da ona isim koyma konusunda söz sahibi olup olmayacağı gibi tüm nüansları çözmek bambaşka bir oyundu. Onu tüm bu konulara dahil etmek istiyordum ama sadece birkaç aydır birlikteydik ve onu korkutmak istemiyordum.

Steve Pelham'ın korkacağı bir şey değil.

Arabaya doğru yürüdük ve Steve kapımı açtığında kıcıma bir şaplak attı. *Bunun hesabını sonra soracaktım.* Bizi körfezin etrafından dolaştırarak Maddie ve Luca'nın evine götürdü. Poker gecesi sıradan bir olaydı ama hava kavurucuydu ve ben rahatsız edici derecede hamileydim. Elbiseler benim kurtarıcımdı. Hamile kıyafetlerinin şık olabileceğini hiç bilmezdim ama kendimi karaya vurmuş bir balina gibi hissederken beni Kardashian gibi göstermeyi Hannah Jane Hayes'e bırakın.

Steve beni içeri soktu. Hava karanlıktı ama eşikten geçer geçmez evdeki tüm ışıklar yandı ve "Sürpriz!" diye bağırان bir kalabalık oluştu.

Avucumu kalbime bastırarak yaklaşmakta olan kalp krizini önledim. "Aman Tanrım! Neredeyse altıma işeyecektim! Beni böyle korkutamazsınız!"

Steve kıkırdadı ve beni kapıdan uzaklaştırdı. Maddie ve Luca'nın evi bir rüyaydı, ama oturma odasını dekore etmişlerdi ve

Pembe çiçekler ve mumlarla dolu bir mutfak. En ufak bir rüküşlük yoktu. Parti dükkânı süslemeleri yoktu. Bunun her yerinde Hannah Jane yazıyordu. Bu gece poker kulübünden daha fazlası gelmişti ama ilk koşup beni partiye çeken kızlar oldu. Steve, Luca ve Chase'le birlikte erkek mağarasına gitmeden önce göz ucuyla bana izci selamı verdi.

"Bakın!" Maddie beni tıka basa dolu bir büfeye dönüştürülmüş muhteşem mutfak adasına götürürken haykırdı. "Hamileliğiniz boyunca canınızın çektiği her yiyecek."

Tavuk ve waffle, tacos, domuz pastırması, zencefilli kurabiye, ekstra turşulu ton balığı - hatta ekşi sakızlı solucanlarla dolu kristal kaseler ve Dr. Pepper dolu şampanya bardakları bile vardı. Tamam, normal parti mezeleri de vardı ama bu...

Mel yanıma yaklaştı ve bana bir flüt Dr. Pepper uzattı. "Steve canının ne çektiğini söyleyerek bize oldukça yardımcı oldu."

Parmaklarımı dudaklarıma dokundurdum. *Git başımdan, lanet hormonlar!* Dr. Pepper'dan bir yudum aldım ve gözlerimi kapattım. Ne pahasına olursa olsun kafeinden uzak durmaya çalışmış olabilirim, ama bebeğin umurunda değildi - Dr. Pepper istiyordu, bu yüzden Dr. Lewis'e iki, üç ve dört kez kontrol ettikten sonra, bana sorun olmadığına dair güvence verdikten sonra, kendimi şımartmama izin verdim.

"Çocuklar," dedim gözyaşlarımı içime çekerken. "Bu çok fazla!"

Bridget bir tabağı doldururken, "Mel'in fikriydi," dedi. "Ama hepimiz katkıda bulunduk."

Üç dolarlık banknot kadar sahte bir gülümseme takınmış olan Mel'e baktım. Cesur bir yüz ifadesi takınıyordu ama Steve'in başka birini seçtiğini görmenin onu çok üzdüğünü söyleyebilirdim. Ama o iyi bir arkadaştı. Beyaz atlı prensini bulacaktı. Bundan emindim. Maddie, Steve ve benim için çöpçatanlık yapmıştı; belki Mel'i ayarlamak için ondan yardım isteyebilirdim. Oldukça iyi bir sicili vardı.

Etrafta oturduk ve başka bir ortamda korkunç sayılabilecek yiyecek kombinasyonlarını yedik. Benim için, hamile bir kadının smorgasborduydu.

Yastıklarla süslenmiş dev bir koltukları vardı. Kristin başıma sevimsiz bir taç taktı ve bana üzerinde *HOT MAMA* yazan bir kuşak verdi. Birkaç fotoğraf için buna katlandım ve sonra hediyeleri açabilmek için bir kenara bıraktım.

Beaufort'ta tanıdığım neredeyse her kadın partiye gelmişti. Maddie, Hannah, Mel, Bridget ve Kristin, tabii ki, ama Evelyn'i ya da Steve'in annesi Christine'i görmeyi beklemiyordum. Jokerler ve Ethel'den Bayan Wanda

Lokantadan gelenler bir araya toplanmış, hizmet sektörüyle ilgili savaş hikâyelerini paylaşıyorlardı. Bridget barda arkadaş olduğum müdavimlerden bazılarını bile davet etmişti.

Mel bana Evelyn'den bir hediye uzattı. Kâğıdı yırttım ve kutuyu kapalı tutan bandı açtım. Üstünü açtım ve hediyeği gördüğümde nefesim kesildi. El yapımı, sevgiyle dikilmiş bir yorgandı. Kutuyu yere koyup battaniyeyi kaldırdığımda herkes sessizleşti. Her bir parça bebek kıyafetlerinden kesilmişti.

Evelyn bana sulu bir gülümseme verdi. "Buna uzun zaman önce başladım," diye itiraf etti. "Bu, şey... Heather bebekken giydiği en sevdiğim şeylerden yapıldı. Tükürük ve bebek bezi patlamalarından kurtulan şeylerden." Sakin bir nefes aldı ve devam etti. "Kanseri nüksettiğinde, üzerinde çalışmayı bıraktım. Bakmak bile istemedim, o yüzden paketledim. Steve'in bana hamile olduğunu söylediği gün doğruca eve gittim, onu tavan arasından çıkardım ve dikiş makinemin başına oturdum. Umarım beğenirsin."

Yorganı Maddie'ye uzattım ve Evelyn'e sarılmak için odayı geçtim. "Teşekkür ederim," dedim titrek bir fısıltıyla. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

Kapı çalındığında hediye dağını neredeyse bitirmiştik. Ben Beaufort Polis Departmanı adına Şef Lori'nin getirdiği polis temalı tulumları açmayı bitirirken Maddie kim olduğunu görmek için ayağa fırladı.

"Erica?" Maddie ön kapıdan seslendi.

Kağıt mendil ve hediye poşetleri denizinin içinden geçip Maddie'nin neye ihtiyacı olduğunu görmek için oturma odasına doğru ilerledim.

Kapının girişinde elinde sarı bir hediye torbasıyla Lynn Thomas duruyordu - müstakbel kayınvalidem.

Dominic'in annesi.

"Sanırım geleceğimi bilmiyordun," dedi Lynn, güverteye açılan sürgülü kapıyı kapatırken. Maddie'nin bu konuşmayı yapmak için güvertenin meraklı gözlerden uzakta daha iyi bir yer olabileceğini fısıldamasına minnettardım.

Lynn Thomas muhteşem bir kadındı. Her zaman kendine çeki düzen verirdi. Göz korkutucuydu ve bunu biliyordu.

Ve onu kullandı.

Ama her zamanki gibi giyinmemişti. Kılıf elbiseleri ve Cruella topuklu ayakkabıları yerine yazlık bir tunik ve bir çift kapri giymişti. Saçları her zamanki gibi country club onaylı fön yerine düşük bir topuzla toplanmıştı. Yüzünde daha önce olmayan çizgiler vardı. Hastanede bana bağırmasından bu yana geçen beş ay içinde otuz yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

Nefret size bunu yapar.

"Yapmadım," diye itiraf ettim.

Elindeki hediyeye baktı, onu bir can simidi gibi tutuyordu. "Şimdi de bir polisle mi görüşüyorsun?"

Başımı salladım.

"Sanırım bu beni nasıl bulduğunu ve iletişime geçtiğini açıklıyor... Telefon numaralarımızdan kurtulduğunu düşünmüştüm."

"Bana ölen kişinin ben olmasını dilediğini söyledikten sonra," dedim dişlerimi sıkarak ve sözlerini ona geri fırlattım. Kelimesi kelimesine. Süslemeye gerek yoktu. Gerçek, aklıma gelebilecek her türlü yalandan daha kötüydü. "Sen nişanlıma veda edemeyeceğimi söyledikten sonra. "Cenazeye gidersem beni tutuklatacağını söyledikten sonra."

Lynn başını salladı. "Kızgındım Erica."

"Dominic'le birbirimize aşık olduğumuz için bana işkence ettiğin yıllar için bahanen bu mu? *Kızgın olduğun için mi?*" Göz ucuyla Steve'in sürgülü cam kapının diğer tarafında durduğunu ve müdahale etmeye hazırlandığını gördüm.

Ama bu benim savaşımdı.

Yutkundu ve ayaklarına baktı. "Benden nefret etmek için her türlü hakka sahipsin."

"Kesinlikle haklısın." Varlığımın her zerresiyle ondan nefret etmek istiyordum ama pes edemezdim. Ondan nefret etmek statükoyu sürdürmekten başka bir işe yaramazdı ve ben bunu istemiyordum. Dominic'in istediği de bu değildi. "Ama senin beni dışladığın gibi ben de seni dışlamayacağım."

Botoks onun şokunu gizleyemedi.

Gözyaşlarımı içime çektim ve elimi karnımdaki bebeğin üzerine koydum. "Yakın zamanda yılın büyükannesi seçilmeyeceksin ama torununu tanımanı istiyorum. Dom'un kızı."

Ağzının köşesi titredi. "O... O bir kız mı?" Başımı salladım.

Elini ağzına kapattı. Onu avludaki kanepeye götürdüm ve oturttum. Kendini toparlarken hediye çantasını bana uzattı. "Senin... Steve'e... kız mı erkek mi olduğunu sormayı düşünmedim, o yüzden... yardımcı olabileceğini düşündüğüm birkaç şey aldım." Elllerine baktı. "Seni olması gerektiği gibi tanıyamadım, umarım sorun olmaz. Eğer bazı şeyleri geri almak istersen makbuzlar var..."

Birkaç biberon ve onları temizlemek için fırçalar, ucunda küçük bir zürafa olan bir emzik ve bir diş çıkarma halkası seti vardı. Hatta bebek doğduktan sonra ihtiyaç duyacağımı fark etmediğim her şey için bana bir hediye kartı bile aldı. Çantanın en altında bir fotoğraf albümü vardı. Albümü çıkarıp kucığıma koydum ve ilk sayfasını açtım.

Dominic'in resimleri her cebi dolduruyordu.

Bazıları eskiydi, o bebekken çekilmişlerdi. Ağaç dallarında sallanan küçük bir çocukken çekilmiş fotoğrafları vardı. Ergenlik çağında babasıyla birlikte aynı kıyafetlerle golf oynarken çekilmiş fotoğrafları. Sosyal medyamdan taradığını fark ettiğim daha yeni fotoğraflar da vardı. Dominic'in diz çöküp bana evlenme teklif ettiği ve daha sonra katılmayarak protesto ettiği nişan partimizdeki fotoğrafların çıktısını almıştı.

"Kızınızın hayatında olmam konusunda kendinizi rahat hissetmemenizi anlıyorum ama umarım ona babasından bahsedersiniz."

Fotoğraf albümünü kapattım ve gözlerimi sildim. "Teşekkür ederim." Ve bunda ciddiye dim.

Lynn, içeriden bizi dikkatle izleyen Steve'e bir an göz attı. "Nasıl tanıştınız?"

Sessizce güldüm. "Kaza sırasında olay yerindeydi. İfade mi almak için hastaneye geldi. Onu dövmeye çalıştım."

Lynn küçük bir kahkaha attı. Benim hırçın, silahlı, odun torbası polisimi dövmeye çalışmam fikri komikti.

"Gel," dedim, ayağa kalktım ve onu takip etmesini işaret ettim. "Seni diğer büyükannelerle tanıştırmam gerekiyor."

STEVE

"Pelham." Erica'yı uyandırmamak için sesimi alçak tutmaya çalıştım. Yanımdaki yatakta kıpırdandı ama nefes alış veriş sabitti ve gözleri hiç açılmadı. Gecenin geç bir saatinde barı kapatacaktı ve uyuması gerekiyordu.

Daha gün bile aydınlanmamıştı ve şimdiden işe çağrılmaya başlamıştım. Bugün geç saatlere kadar görevde olmam gerekiyordu, bu yüzden şeytanın kıcının çatlağında çağrılmak asla iyiye işaret değildi. Telefonu kapatıp yuvarlanmadan önce merkezin nerede olmam gerektiğini söylemesini dinledim.

Elimi yumruğunun etrafında gezdirdim ve boynunun arkasını öptüm. Kız bebek elimi buldu ve annesinin karnının içinden sertçe tekmeledi. Erica'nın tenine karşı sııttım.

Çok güzeldi. Parlıyordu ve mükemmeldi. Doğumuna daha üç aydan biraz fazla vardı ve kızımız gün geçtikçe büyüyordu. Erica nadiren şikâyet ederdi ama çoğu zaman yorgun olduğunu biliyordum. Barda geçirdiği uzun saatler yüzünden sırtı ve ayakları ağrıyordu. Artık kız bebek içeride her türlü taklayı ve tekmeyle deniyordu, mesanesi çok zorlanıyordu ve mide ekşimesi günlük bir olaydı. En azından mide bulantısı şimdilik geçmiş gibi .

Bazı erkekler muhtemelen kadınları kusarken yanında oturmaya *lanet olsun* derdi ama ben evlilik yeminlerinin anlaşmanın daha *kötü* ve *hastalıklı* kısımlarına daha fazla vurgu yapması gerektiğini uzun zaman önce öğrenmiştim. Erica ve ben koridorda yürümenin yakınından bile geçmiyorduk ama ben her şeye hazır bir adamdım. Sıradan seks ya da nihai bir hedefi olmayan flörtler asla bir seçenek değildi.

Erica kıpırdanırken tutarsız bir şeyler mırıldandı. "Saat kaç?" Kıcını sikime doğru oynatırken mırıldandı. Dikkatimi dağıtacak şeylere ayıracak vaktim yoktu. *Neyse ne*. Hayat kısa. Kıcını tut ve onu sevdiğini söyle.

Kollarımı Erica'ya doladım ve onu kendime çektim, boynundan aşağıya doğru öptüm. "Beni çağırıyorlar," diye mırıldandım omzuna doğru. "Uyumaya devam et, tamam mı?"

Başını salladı ve diğer tarafına dönmek için üç nokta dönüşü yaptı. Yüzü bana dönük olana kadar kıs kıs güldüm ve sonra eğitilmiş, eğlenmeyen polis suratımı takındım. Alnından öptüm ve sonra karnını öpmek için eğildim. Erica'nın göz kapakları titreyerek kapandı ve memnun bir mırıltı çıkardı.

"Bugün dikkatli ol," dedi ve uzanıp eliyle çenemi kavradı.

Erica'nın dudaklarını gagalamadan önce küçük kıza bir öpücük daha verdim. "Bugün ne yapıyorsun?" İsteksizce yataktan kalktım ve giyinmeye başladım.

Kollarını başının üzerine kaldırıp ayak parmaklarını kıvrarak gerindi ve yastığımı kapıp ona sokuldu. Bir çuval tüy ve pamukla bu kadar kolay yer değiştirebilmemden nefret ediyordum. Yine de yorganı çenesine kadar çekmiş ve koyu renk saçları yastıkların üzerine yayılmış halde o kadar rahat görünüyordu ki aldırmadım. "Yüzen evden biraz daha eşya taşımaya çalışacağım. Maddie'nin orayı tekrar kiralayabilmesi için orayı temizleyeceğim."

Askıdan bir polo tişört çıkardım ve başıma geçirdim. "Çok ağır bir şey taşıma. Ne zaman çıkacağımı bilmiyorum ama kendini fazla zorlamayı istemiyorum," dedim ayakkabılarımı giyip komodinden silahımı ve rozetimi almak için odayı geçerken.

Uzandı ve elimi tuttu. "Seni seviyorum."

Elini sıktım ve alnından öptüm. "Ben de seni seviyorum, küçük anne. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Daha kapıdan çıkmamıştım ki Chase aradı ve merkeze aldırmanmamı söyledi. Atlantic Beach Polisi'nin Tyler Beale'in nerede olduğuna dair sağlam bir ipucu vardı; bu sıradan bir haneye tecavüz olayından daha öncelikliydi. Sahildeki köhne motelden bir blok ötede kaldırıma yanaştığımda Chase beni bekliyordu.

"İçeride olduğundan eminler mi?" Arabadan atlayıp kapıyı çarparak çıkarken sordum.

"Eğer değilse, o zaman bir ikizi var," dedi Chase kaputun etrafında dönerken. "Beale giriş yapıp odasına gittikten sonra gece müdürü aradı. Adam onu haberlerden tanıdığını söyledi."

Başımı salladım ve kıkırdadım, "Muhbirler hayat kurtarır." "Buna amin derim."

Atlantic Beach Polisi'nden polisler kapıdan ilk bizim girmemize izin verecek kadar naziktiler. Sarhoş araba kullanan, başka bir sürücüyü öldüren ve sonra da mahkemeye çıkmayan bir pislikten çok daha büyük davalarda çalışmıştım. Ama bu seferki kişiseldi.

Erica'ya neden işkence istediğini, onu evde yalnız kalmaya ya da işten sonra arabasına gitmeye korkuttuğunu bilmek istedim. Bir son oyun var mıydı, yoksa Beale masum insanları korkutmaktan zevk alan küçük bir pislik miydi? Tek bildiğim, onu bir kez ele geçirdiğimde oyunun bittiği idi.

Motel fiyaskoydu, odayı bastığımız anda anlamıştım. Beale'in her yere saçılmış eşyaları vardı ama tutuklama partisine gelmedi.

"Ne düşünüyorsun?" Chase, Beale'in duvara dayadığı, aceleyle bir araya getirilmiş spor çantasını karıştırırken sordu.

Market poşetlerini karıştırdım ve birkaç boş kırmızı spreyci boya kutusu buldum. *Suçlayıcı kanıtlar için Tanrı'ya şükürler olsun.* Bu sersemce ceketine mümkün olan her suçı yüklemek istiyordum. Her izinsiz girişi. Her vandalizmi. Tehdit notları... Erica'nın lastiklerinin havasını indirdiğine dair kanıt bulabilseydim, bulurdum. Lanet kasabamın dışına hapsedilmesini istedim.

"Anlayamıyorum," diye homurdandım. "Kazadan sonra neden Erica'yla bu saçmalığı başlatsın ki? Kasabadaki ilk günüydü. Uzun süredir devam eden bir kavgaları yoktu."

"Seninle sorunları mı var? Yani Erica'yla birlikte olduğunuzda işler kızıştı. Belki de takip ediyordu."

Beynime zorladım. Neredeyse on yıldır polislik yapıyordum. Hiç kimse tutuklanmaktan mutlu olmazdı ama ben o gergin durumlarda adil ve sakin olmak için elimden geleni yapardım. İşler ters gittiğinde kendimi tutmam çok zor oluyordu ama düzeni sağlamak benim işimdi.

"Onunla karşılaştım, ama hepimiz karşılaştık. Çocuk tam bir serseri."

Chase saatine baktı. Güneş doğmuştu, bu da demek oluyordu ki ya dışarı çıkıp onu dışarıdayken yakalayabilecek miyiz diye bakacaktık ya da bir yere saklanıp moteli gözetleyecektik.

İki seçeneği de beğenmedim.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirirken iç çektim. "İşaretlenmemiş bir birim odada beklesin. Bölgeyi taramak ve bir ipucu bulup bulamayacağımıza bakmak istiyorum."

Chase kıkırdadı. "Hâlâ boş oturmayı , değil mi?"

Homurdandım. "Hepimiz müsait olmayan bir kız için on beş yıl beklemekten memnun değiliz."

Gözlerini devirdi. "Beale'i beklemekten bahsediyorum, salak herif."

"Ben biriyle yatıyorum ve sen değil."

"Biliyor musun," dedi Chase klimalı motel odasından çıkarken ve kavurucu sıcağa doğru adım attı. "Üç kelime söyleyip zamanının geri kalanını spor salonunda geçirdiğin zamanlarda seni daha çok ."

"Hayır, ikimizin de sevişmediği zamanları daha çok seviyordun. Ben ," dedim arabamın kilidini açıp direksiyona geçerken.

Chase yolcu koltuğuna oturdu ve bana ters ters baktı. "Kapa çeneni ve sürmeye başla."

Sırıttım ve Fort Macon Yolu'na çıktım, bizi anakaraya geri götürecek köprüye doğru ilerledim.

"Neden bu gidiyorsun?" Sola dönüp köprüden geçmeye başladığımda Chase sordu.

Omuz silktim. "Atlantic Beach'te olmadığına dair bir his var içimde." "Nedenmiş o?"

"Yemek yediğin yere sıçmayacaksın. O da benim kasabama sıçıyor."

"Sence geri dönüp onunla yatacak mı?"

"Aklımdan geçti," diye mırıldandım ellerimi direksiyonun üzerinde kaydırıp Beaufort'a geri dönmek için sağa kırarken.

Chase'in telefonu çaldı ve ekranda Bridget'in adının yanıp söndüğünü gördüm. Telefonu kaydirdi ve kulağına götürdü. "Selam, sevgilim."

Başımı salladım. Yüzünde Bridget ne zaman etrafta olsa ortaya çıkan o aptal sırıtış vardı.

Ama sonra kayboldu.

Telefonu çekti ve ekrana dokundu. "Pekâlâ, devam et sevgilim. Hoparlörü açtım. Steve kullanıyor."

"N'aber Bridge?" Chase'e temkinli bir bakış atarken sordum. "Her şey yolunda mı?" Arabayı Radio Island Marina'da durdurdum; barda bir şeylerle mi uğraşacaktık yoksa Havelock'a gidip onun bok kafalı erkek arkadaşıyla birkaç kelime mi konuşacaktık emin değildim.

"İşe yeni geldim ve Tyler Beale'in çıktığını gördüm."

Chase ve ben bakıştık ve ayağım gaza bastı. Daha gaza basmamıştım bile, ama o çoktan *lanet* olası kolu tutmaya başlamıştı. *Korkak*. Arada bir kullanmayacaksam, sıfırdan altmışa üç saniyede çıkabilen güçlendirilmiş bir Challenger'a sahip olmanın ne anlamı vardı? Köprüyü geçip Beaufort'a girdim ve sola dönerek ışıklar ve sirenlerle yoluma devam ettim.

"hangi yöne gidiyordu?" Chase sordu. "Ben... Hatırlamıyorum," diye kekeledi.

Dişlerini sıktı ama tuttu. "Sen iyi misin? Barda bir şey mi oldu?"

"Hayır, ben iyiyim, bar da iyi. Bayan Wanda'ya sordum, içeri bile girmediğini söyledi. Otoparkta oturuyormuş ve ben içeri girdiğimde gitmiş."

Chase bana baktı. "Erica bugün çalışıyor mu?"

Bridget ve ben aynı anda cevap verdik. "Hayır."

Körfezi çevreleyen dar, iki şeritli bir yoldan sert bir dönüş yaptım. İçgüdülerime güveniyordum ama şansımı da denemek istiyordum. Tesadüfler çok fazla planlama gerektiriyordu.

"Bee, ne sürdüğünü hatırlıyor musun?" Havladım.

"Um..." Benim hoşuma gitmeyecek kadar uzun süre tereddüt etti. "Kırmızı ve soluktu. Oldukça eski görünüyordu. Küçük bir kamyonu sanırım. Arkasında bazı çıkartmalar vardı ama ne yazdıklarını hatırlamıyorum."

Keskin bir dönüş daha yaptım ve ışıkları ve sirenleri kapattım. Ensemdeki tüyler kirpi tüyleri gibi diken diken olmuştu.

Chase yol tabelasına baktı ve Bridget'e onu arayacağımızı söyledi. Telefonu cebine geri koyarken, "Russells Creek Yolu mu? Neden burada olduğunu düşünüyorsun?"

"Bir önsezim var."

Bir kaşını kaldırdı. "Önsezinin ne olduğunu bana söylemek ister misin Sherlock?"

Yoksa beni karanlıkta mı bırakacaksın?"

Karşıya geçmek üzere olduğum kavşağı işaret ettim. "Kazanın olduğu yer burası."

"Öyle mi? Ve?"

"Beale burada yaşamıyor. Burada çalışmıyor. Erica ve Dominic'le karşılaşacak kadar dikkatini dağıtacak ne yapıyordu?" Erica'nın hayatının sonsuza dek değiştiği ışıklardan döndüm.

Beale'in aracının kazadan önce gittiği yöne doğru geri dönerek tüm tarlalara ve ağaçlara baktım. Bu tarafta da fazla ev yoktu. Ev inşa etmek için fazla bataklık ve ne zaman bir damla yağmur yağsa sular altında kalıyordu.

"Ay-" diye tersledi Chase, neredeyse fırlayacaktı.

"Anlıyorum."

96'daki Fran Kasırgası'ndan bu yana her fırtınayı görmüş gibi görünen bir kulübenin önüne park edilmiş, yakut kırmızısı, eski püskü bir kamyon vardı. Eski lastikler, harap arabalar ve yıpranmış ikişer dörder çimenlere saçılmıştı. Çöpler her yere saçılmıştı. Yağmur suyu varilleri, köhne yapıyı ayakta tutuyor gibi görünüyordu. *Zar zor.*

Chase telsizi kaptı ve merkeze seslenerek destek istedi. İşimizi şansa bırakmayacaktık, özellikle de Beale yaklaştığımızı hissederse. Chase ve ben daha önce 300 kiloluk uyuşturucu bağımlılarıyla başa çıkmıştık. Tırnakları pençe gibi olan ve tacizci eşlerini tutuklamamıza izin vermektense bizimle dövüşmeye daha çok niyetli olan kavgacı kadınlarla uğraşmıştık. *Bazen Maddie'nin başlattığı* bar kavgalarıyla ve çok fazla eğlenen yaz tatilcileriyle başa çıkabilirdik.

Bir polis memuru olarak her gün karşılaştığım doğal bir risk vardı. Bu iş fedakârlık gerektiriyordu. Bazen çok fazla fark yarattığımı hissetmiyordum ama bir kişi için bile adaleti sağlayabildiysem, o zaman işimi iyi yapmışım demektir.

Erica için adalet ufukta belirliyordu ve bunu elde edemeyeceksem ne olayım.

Telsizden birkaç ekip geldi, yakın olduklarını ve yanıt verdiklerini doğruladılar. Arabayı yolun kenarına çektim, böylece gerekirse dışarı çıkıp takip edebilirdim ama görünüşe bakılırsa Beale ve kamyonetini yaya olarak yakalayabilirdim.

Chase arabanın önünden döndü, eli belindeki silahı çekmeye hazırды. Gözüme takıldı ve başını binanın sol tarafına doğru eğerek uzun otların arasından sessiz adımlarla ilerledi. Kamyonete bir göz attım. Boştu ama anahtarlar hâlâ kontaktaydı. Elimi kaputun üzerinde gezdirdim. Motor hâlâ sıcaktı, uzun süredir park edilmemişti.

O buradaydı.

İki Beaufort Polis arabası çimlerin üzerine yanaştı ve memurlar atladı. Dışarı.

"Tyler Beale!" Bağırdım. "Beaufort Polisi. Ellerinle dışarı çık
Kal

k!" Chase ve ben onar onar kulübenin iki yanında sabırsızlıkla bekledik.
Nefes al. Kısa bir an için, bunun bir fiyasko olacağını düşündüm.

Kapı patlayarak açıldı ve Tyler Beale kızgın bir boğa gibi dışarı çıkıp
ormana doğru koşmaya başladı. *Neden hep kaçıyorlar?* Chase'in peşinden
koşmaya başladım. Birkaç hızlı adımdan sonra tepesindeydik. Sırılsıklam
ıslanmıştı ve en fazla 25 yaşındaydı. Onu yakaladığımızda neredeyse ikiye
böldüğümüzden endişeleniyordum, ama tekmeleme ve pençeleme şeklinden
iyi görünüyordu.

Chase, Beale'in bileklerine kelepçeler taktı ve onu ayağa kaldırarak
arabalara doğru yürüttü. Yürüyüş boyunca Tyler Beale, Joker gibi gülümsedi.
"Senin bilmediğin bir şey biliyorum" diyen manyakça bir bakıştı bu.

Chase'i kulübenin etrafına bakması ve bulabildiği kanıtları toplaması için
gönderdim.

"Kızınız nasıl, *Dedektif Pelham*?" Beale alay etti. Gözleri büyümüş ve
kan çanağına dönmüştü. Kollarında yılların izleri vardı ve cimcikleme şekli
meth'e işaret ediyordu.

Gözlerimi ona diktim. "Neden o? İzinsiz girme. Vandalizm.
Arabasındaki o notu neden yaptın?"

Boynu seğirdi ve bana diş çürükleriyle dolu bir Cheshire sırıtışı yaptı.
"Neden olmasın?" Güldü.

Pişman olacağım bir şey yapmamak için yumruklarımı sıktım. "Yani
bana sadece eğlenmek için suç işlemekten hoşlandığını mı söylüyorsun?
Belirli bir nedeni yok mu?"

Omuz silkti ve barakaya girip çıkan memurları izlemek için başını
çevirdi. "Orada ne bulacaklar Beale? Bilmem gereken bir hobin var mı?"

"Siktir git," diye tükürdü.

"Ortağım orada ne bulacak?" Sesimin tonunu *korkutucu* bir hale getirerek
söyledim.

Gözlerinde korku parlıyordu ama o sersemlemiş haliyle bile savaşmayı
bırakmamıştı. "Bence kaltağın için daha çok endişelenmelisin."

Adrenalin damarlarımda dolaşmaya başladı. Yumruğumu arabanın metal
tarafına vurarak neredeyse Beale'in altına işemesine neden oluyordum. Onu
parçalamadan önce

Chase koşarak dışarı çıktı ve bir çift lateks eldiven çıkardı. "Narko-Scott'ı getiriyoruz, yolda."

Jim Scott, Carteret County'nin narkotik bölümünün başındaydı. Chase aramayı yaptıysa, bu büyük bir iş başardığımız anlamına geliyordu.

"Neyin peşindesin, Beale?" Tersledim.

Yere tükürdü, neredeyse ayakkabılarımı ıskalıyordu. "O kaltağın çok bir şey. Şehri terk etmeliydi." Ağzı bir korku filmi için tasarlanmış bir sırtışa dönüştü. "Ama ben onun icabına baktım."

Beale'i arabanın kaputuna doğru ittim ve yanağını parlak metale çarptım. "Ne yaptın lan sen?"

"Steve-" Chase o kadar sessiz söyledi ki, kemiklerime doğru bir ürperti gönderdi.

Kafamı kaldırdım ve gökyüzüne doğru yükselen siyah bir duman gördüm. Körfez yönünden geliyordu. Beale'in kullandığı kırmızı kamyonu baktım. Kamyonun kasasında boş benzin bidonları vardı.

Hayır.

Chase evime doğru gaza bastı. Erica'nın telefonuna bir arama daha sesli mesaja düşerken telefonumu kulağıma bastırmıştım.

"Siktir," diye aramayı sonlandırıp tekrar denerken.

Chase, hız sınırını altmış mil aşarak virajı alırken, "İtfaiye neredeyse olay yerinde," dedi. "Otuz saniye sonra . Onu tekrar ara."

Chase'e çok yükleniyordum ama o çok iyi bir polisti; baskı altında sakin, akli başında ve sezgileri kuvvetli. "Hâlâ sesli mesaja yönlendiriyor," dedim.

çakıllar saçarak araba yolundan aşağı indi. Arkamızdan gelen itfaiye aracının ışıklarını görebiliyordum.

Ağaçların arasından geçtik. Eve dokunulmamış gibi görünüyordu ama başımı sola çevirdiğimde yoğun duman ve alevler yüzen evin duvarlarını yalıyordu. Arabadan atladım ve iskeleye doğru koştum.

"HEY-" Bir çift el beni yakaladı ve bedenimi iskeleden uzaklaştırdı. Başımı çevirdim, Erica'yı kurtarmakla benim arama girmek gibi aptalca bir karar veren her kimse onu yere sermeye hazırdım. Austin Hale beni kenara iterken, "Kıçını çimlerin üzerine koy," diye bağırdı. Tam anlamıyla

Alevlerin içine dalmaya hazırды. "İşimi zorlaştırma Pelham."

"O içeride!" Bağırдым.

İskeleye doğru koşmadan önce "Yerde kal," dedi.

Maddie'nin beyaz Wrangler'ı hızla yola çıktı. Kapıyı açıp çimenlerin üzerinde koşmaya başlamadan önce motoru durdurmadı bile. Adımı haykırdığında ayağa fırladım. "Ne oldu?!" Çığlık attı, kızgın turuncu alevlerin yüzen evini tüketmesini dehşet içinde izliyordu.

Konuşamıyordum. Hareket edemiyordum.

Hayatımda ikinci kez, tamamen çaresizdim. İşe yaramaz. Tıpkı Heather'da olduğu gibi Erica için de bir mucize olması için dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Ama bir insan hayatı boyunca bunlardan kaç tanesine sahip olabilirdi ki?

Luca hızla garaj yolundan aşağı indi. Maddie'nin arkasına park etti ve biz beklerken onu kollarına aldı.

Saniyeler asırlar gibi uzadı. Geçen her dakika, onu kurtaramayacağım korkusuyla felç oluyordum. Yeterli değildim.

"Steve-"

Adımı duydum ama çok zayıftı. Halüsinasyon görüyordum. Öyle olmalıydım. "Steve!"

Gözlerimi kaldırdığımda Maddie ve Chase'in yüzen eve doğru son sürat koştuklarını gördüm. Yıpranmış ahşap iskele neredeyse tamamen yok olmuştu. Duman havada ağır ağır asılı duruyordu. İtfaiyeciler kıyıda durmuş, hortumlarını çimlerin üzerine uzatmış, yangını kontrol altına almaya çalışıyorlardı.

Pusun içinden, bir itfaiyecinin yanan güvertede bir şey -bir şey- taşıdığını gördüm.

"Erica!" Sahilin kenarına doğru koşarken bağırдым. Austin Hale onu kucağına almıştı. İri saçları ağır, ıslak teller halinde sarkıyordu. Sırılsıklamdı ama gözleri açıktı.

Kalbim kulaklarımda çarparak kıyıya ulaştım. İki itfaiyeci yüzen evin güvertesi ile kıyının kenarı arasına bir merdiven uzattı. İdeal değildi ama iş görürdü. Austin Hale'in Erica kucağındayken geçmesi gereken beş metre vardı. Ağır oksijen tüpü, kalın botları ve hantal alev geciktirici üniforması onu ağırlaştırıyordu. Aralıklı metal basamaklar boyunca adımlarını hesapladığını görebiliyordum. Büyük Kanyon'u da geçmek zorunda kalabilirdi.

"Chase, Maddie, Luca-bu taraftan," diye emrettim dönüp garajıma doğru koşarken. Geçen yıl Heather vefat ettikten sonra rıhtım üzerinde çalışmaya başlamıştım ve hâlâ evin arkasına yığılmış eski tahtalar vardı. Dördümüz taşıyabildiğimiz kadar kalas yükledik ve yüzen eve geri döndük.

Maddie merdivenin ucunu tutarken Chase, Luca ve ben tahtaları peş peşe dizerek merdivenin üzerinde derme çatma bir geçit oluşturduk.

Yatak odasının duvarı çökerken mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu. Bir saniye daha geçti ve çatı çökerken bir ateş topu havaya sıçradı. "Hale! Gidelim," diye bağırdım. "En fazla bu kadar iyi olabilir."

Erica, Hale'in ceketine bir cankurtaran simidi gibi sarıldı. Dikkatli adımlarla, beş ayak uzunluğundaki cılız denge kirişinde yürüdü. Attığı her adımda dua ettim.

O daha çimlere basamadan Erica'yı kollarından çekip alıyordum. Acil yardım ekibi çoktan olay yerine varmış ve beni ambulansın arkasına doğru yönlendirmişti. Erica'yı kucağımda otururken de tedavi edebilirlerdi, umurumda bile değildi.

Gitmesine izin vermiyordum.

ERICA

"Ben

iyiyim."

Anlamsız olduğunu bildiğim halde bunu en az otuz kez söylemiştim. Steve Pelham inatçı olduğu kadar şefkatli biriydi ve bu *çok fazlaydı*.

Başımı çevirdim ve ellerimi karnıma bağlı cenin monitörlerinin üzerine koyarken ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Ben iyiyim, bebeğim de iyi. Bu sadece *tedbir amaçlı*," diye hatırlattım ona.

Daha önce hiç duymadığım bir dizi küfür homurdandı. Austin Hale beni yüzen evden çıkarıp Steve'in kollarında, bana dokunmadığı tek bir an bile yoktu. Carteret Presbyterian'a giderken sağlık görevlileri onu ambulandan atmaya hazırды. Gece boyunca tutulmayacaktım ama doktorlar ve hemşireler bebeğin hareketlerini izlemek ve soluduğum duman nedeniyle herhangi bir solunum sorunu yaşamadığımdan emin olmak için beni birkaç saat tutmak istediler.

Mel, Steve'i hastane yatağımdan en az üç kez atmıştı. Ama bu hiçbir işe yaramadı. Tekrar yatağa girmiş, kolunu bana dolamış, beni kendine yakın tutuyordu. Giysilerine sinmiş olan yüzen evin yanık kokusunu hâlâ alabiliyordum. Silahı ve rozeti hâlâ belindeydi.

Steve başıma bir öpücük kondurdu ve "Harikasın Angel," diye mırıldandı.

Başımı salladım ve gözlerimi kapattım. Kendimi harika hissetmiyordum. Atlantik'i yüzerek geçmiş gibi hissediyordum. Yorgun ve ağrılıydım ve sadece eve gitmek istiyordum.

Sessizce kıkırdadı. "Birbirimizi hastanede bulup duruyoruz, değil mi?"

Başımı salladım ve göğsüne daha da sokuldum. Ellerim hâlâ titriyordu. Belki şoktandı; belki de adrenalindi. Titreyen elimi avucunun içine aldı ve kalbinin üzerine koydu.

"Seni tuttum," dedi nazikçe. Dominic öldükten sonra kendimi kaybettiğimde de aynı şeyi söylemişti. O andan itibaren onun yanında kendimi hep güvende hissettim.

Omuzlarım titredi ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Korkmuştum," diye mırıldandım.

"Biliyorum," diye yatıştırdı, kollarını bana doladı. "Artık sen varsın."

Sağ salım karaya döner dönmez Steve benimle birlikte ambulansa bindi, Chase ise Tyler Beale'i sorgulamak için polis merkezine gitti. Beale yarattığı karmaşadan kurtulma şansı olmadığını anlayınca her şeyi itiraf etti.

Dominic ve ben Beaufort'a vardığımız gün birkaç kiralık evi gezmiştik. Bilmeden, Beale'in büyüyen uyuşturucu işi için zula olarak kullandığı bir evi boş olduğunu düşünerek gezmiştik. Aslında hiçbir şey görmemiştik ama Beale'in operasyonunu finanse edenler için bunun bir önemi yoktu. Gitmemizi istiyorlardı.

Mülkten ayrıldığımızda arabamızı takip ettiğini itiraf etti ve çenemizi kapalı tutmamız için bizi korkutmak amacıyla yoldan çıkarmayı planladığını söyledi. Ama biraz fazla kaçırmış ve kazada Dominic'i öldürmüştü. Kazadan sağ kurtulduğumu anlayınca polise gideceğimden korktu ve beni korkutarak şehirden çıkarmaya çalıştı.

Güvertede ayak sesleri duyduğumda yüzen evin içindeydim ve son eşyalarımı da toplayıp Steve'in evine götürüyordum. Steve ya da belki Maddie olduğunu düşünerek seslendim.

Gördüğüm son şey Beale'in mutfığa benzin döküp kapıyı çarpması ve barikat kurarak kapatmasıydı. Açık pencereden içeri yanan bir sigara attı ve kaçtı.

Yatak odasının kapısını kapattım ve dumanı dışarıda tutmak için kapı aralığına giysilerimi soktum. Tek bir çıkış yolu vardı, o da suya girmektir. Şifonyeri pencerenin altına ittim, yukarı tırmandım ve pencereyi kaydırarak açtım. İlk önce körfeze düşene kadar panik yapmadım. İyi bir yüzücü değildim ve cidden ilahi bir müdahaleye ihtiyacım vardı.

İşte o zaman Maddie'nin güvertenin kenarına bağlanmış yüzen tiki barını gördüm.

Yüzen bara doğru kürek çektim ve canımı kurtarmak için tutundum. Belki bir tekneci gelir de beni görür diye dua ettim. Ateş, Beale'in güverteye sıçrattığı benzini yiyip bitirdi ve tiki barı yüzen eve bağlayan halatları yırttı. Bar serbest kaldı ve kıyıdan uzaklaşmamak için bacaklarımı tekmeledim ama akıntı güçlüydü.

Siren sesleri gittikçe yaklaşana kadar tutunduğumu, gözlerimi kapattığımı ve Steve için çığlık attığımı hatırlıyorum. Dakikalar ya da saatler olabilir. Bilmiyordum. Kollarım ve bacaklarım sanki beton bloklarla ağırlaştırılmış gibi hissediyordum ama dayanmaya çalıştım.

Ağır botlar gök gürültüsü gibi gümbürdedi ve tiki barı daha sıkı kavradım. "Tamam, hayatının biraz karmaşıık olduğunu söylediğinde sana inanmaya başlıyorum," diyerek güldü Austin Hale, alevlerin tam ortasında karnının üzerine uzanıp tiki barı daha yakından kavradı ve kendine çekti. Beni sudan çıkarıp kollarına aldı. "Sıkı tutun, erkeğin seni bekliyor."

Bir şekilde yara almadan
kurtuldum. Biraz ıslandım ama
onun dışında iyiydim.

Kapı çalındı ve Mel kendini içeri attı. "Steve, sana ne demiştim? Çık yataktan."

"Benim dik kafalı olduğumu biliyorsun," diye karşılık verdi.

Mel gözlerini devirdi ve fetal monitörlerden gelen tüm bilgileri kaydeden bilgisayar ekranına baktı. "Doktor her şeyin yolunda göründüğünü söylüyor Erica. Birazdan hazır olursun. Taburcu evraklarınla birlikte döneceğim. Sakin ol, tamam mı?" Gözlerini Steve'e dikti ve ekledi: "Bu da bol bol dinlenmen ve yorucu aktivitelerde bulunmaman anlamına geliyor." Steve soru sormak için ağzını açtı ama Mel ondan önce davrandı. "Ve evet, buna seks de dahil." Tekrar bana baktı ve "Dr. Lewis'i takip ettiğinden emin ol, tamam mı?" dedi.

Başımı salladım.

"Ve adil bir uyarı," diye sahne fısıldadı. "Sana karşı alfa delikli, aşırı korumacı bir erkek arkadaş gibi davranacak."

Kıkırdadım ve Steve'e baktım. "Sanırım bunu hak ediyorum."

Steve beni gelin gibi eşikten geçirirken, "Mel sakın ol derken bunu kastetmiyordu," diye söylendim. "Yürüyebilecek durumdayım." *Yürümek istemiyordum ama yürüyebilirdim.*

Bahçe hâlâ polis arabaları, polis ve olay yeri şeridiyle doluydu. Beaufort İtfaiyesi yangının söndürüldüğünden emin olmakla meşguldü.

tamamen bitmişti. Yüzen evin kömürleşmiş kalıntıları, Cadılar Bayramı için üç ay erken süsleme yapmışız gibi görünüyordu.

Steve, aç olduğumu ve sebzeliikteki marulun arkasına sakladığım bir dilim keki istediğimi söylememe rağmen beni doğruca yatak odasına götürdü. Beni yatağa yatırdı ve ben de hemen bütün gün komodinin üzerinde duran telefonuma doğru bir hamle yaptım. Telefonu orada şarjda bırakmışım, sadece birkaç dakikalığına yüzen eve gideceğimi düşünmüştüm - ölüm kalım meselesi için yüzmeye gidip sonra da bir ambulansın atlayıp acil servise gitmeyi değil.

Yine de hayatın planlandığı gibi gitmesini beklemeyi bir süre önce bırakmışım. Steve, "Hayır, ," diye kestirip atarak telefonumu çaldı ve *Temiz ama dolaba yakışmayan kıyafetlerimizi* giydiğimiz sandalyeye oturduk. Parmak arası terliklerimi ayağımdan çekip odanın diğer ucuna fırlattı. Yüzünde her gördüğümde içimi pudinge çeviren o aptal, orantısız sırıtış vardı.

"Steve," diye sızlandım bacaklarımı öpmeye başladığında. "Ben de-" "Ne de?" diye homurdandı elini şortun paçasından yukarı kaydırırken.

Maddie hastaneye getirildi. Steve parmaklarını uyluğumun kıvrımlarında gezdirdi. "Çok mu yorgunsun?" Bacağımın iç tarafını ısırarak söyledi. Sakalının tenimdeki sert sıyrıkları vücudumda kıvılcımların sıçramasına neden oldu. Elini külotumun altına soktu ve bir parmağını merkezimde gezdirdi. İnledim, çarşafı yumrukladım, satın almak için yalvardım.

Kalın bir parmağını içeri kaydırıp duvarlarımı okşayıp alay ederken, "İnsanlar hemen dışarıda," diye soludum.

Şeytani sırıtışını bacağımda hissettim. "Sana çılgılık attırdığımda bunu duyacaklarından mı endişeleniyorsun?"

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama çoktan kalçalarımın üzerine oturmuş, beni yere yapıştırmıştı. Yine de Steve Pelham'ın tişörtünü çıkarırken ağaç gövdesine benzeyen kalçalarının arasına sıkışmaktan daha kötü yerler de vardı. Titredim ve karın kaslarına dokunmak için uzandım ama elimi tutup yatağın üzerine sabitledi.

"Gerçekten iyi olduğunu kendi gözlerimle görmeliyim." Sesi alçak ve nüfuz ediciydi. Yarı şaka yaptığını anlayabiliyordum. Steve'in gözlerinde, gerçekten zor bir görüşmeden sonra eve döndüğünde her zaman olduğu gibi bir ifade vardı. Bugün ikimiz için de çok zor geçmişti.

Gözlerimi kapattım ve her dokunuşun tadını çıkardım.

Bebegimin çıkıntısıyla başladı, atletimi başımdan aşağı sürükledi ve göbeğimi özensiz öpücüklerle boğdu. Steve çok tatlı ve nazikti ama ben baharatlı istiyordum. Kalçalarımı sallayarak aletin tepki vermesini sağladım. Boğazından gırtlaksı bir inilti çıktı ve parmaklarını belime soktu. Ben bir plaj topu yutmuş gibi görünürken onun benden etkilenmiş olması gerçeğiyle nasıl uzlaşacağımı bilemiyordum, bu yüzden bu düşünceyi aklımın bir köşesine ittim.

"Ah-" Sütyenimi yırtıp göğüslerimi avuçladığında ve bir meme ucunu ağzına aldığı anda nefesim kesildi. Şimdi her zamankinden daha hassastılar ve her dokunuşu şimşek gibi hissettiriyordu. Her bir tepe noktasını dişlerinin arasında sürükledi. Sırtım kamburlaştı ve avuçlarımı çarşaflara çarptım. "Lütfen," diye yalvardım, başımı geriye attım ve boynuma doğru öpücükler kondururken çırpındım.

"Bana ne istediğini söyle, Angel," dedi, içimi ihtiyaçla ısılatan o çakıllı ses tonuyla.

"Sen," diye nefes nefese kaldım. "Her zaman sen. Sadece sen."

Steve'in bakışları beni yatağa sabitledi. "Tekrar söyle." Şortumu kalçalarımın çıkartıp odanın diğer ucuna fırlattı. Külotumun hiç şansı . Ben daha gözümü kırpamadan çıkmıştı.

Eğildi ve beni öptü, dudaklarımı kendi dudaklarıyla birleştirdi. Sıcak ve güçlü. Sert ve kararlı. Hipnotize edici ve heyecan verici.

Ağzını ve söylediği tüm saygısızca şeyleri seviyordum; beni dünyasının merkezindeymişim gibi hissettiriyordu. Onu öpmeyi asla bırakmak istemedim, bu yüzden çekilip ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmemi istediğinde neredeyse ona küfrediyordum.

Ve bu sefer.

...bu sefer ben yaptım.

"Lanet olası seksi kadın," diye inledi arkama geçip kalçalarımı ve popomun kıvrımlarını öpmek için bir dakika ayırırken. Titredim ve yatak başlığına sıkıca tutundum. "Kıçını seviyorum," dedi kıçımın kıvrımını ısırırken, tek parça olduğumdan emin olmak için ellerini vücudumun her santiminde gezdirdi.

Kıçımı ona doğru salladım, o da şakacı bir şekilde şaplak attı. Steve başparmağını ileri geri hareket ettirerek kıvrımlarımla oynadı.

"Evet!" Başımı arkaya atıp kadınlara yakışmayacak şekilde dört harfli bir dizi kelime çıkarırken bağırdım. "Oh-oh!" Sikini derinlere sokarken ağladım. "Becer beni, lütfen-lütfen-"

"Yaramaz kız," diye kıkırdadı klitorisimle oynarken, açıyı değiştirmek ve her itişte G noktama vurmak için uyluklarıyla kaldıraç yaptı.

O ateş gücünü bacaklarının arasında taşımak için ehliyeti var mıydı? Bu adamın elleriyle yapabileceği şeylere hiç girmeyeyim bile.

"Siktir, güzelim, kendini çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandı. Steve hızını yavaşlattı ve bir elini meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlamak için kullanırken, diğeri klitorisimde sabit bir ritim tuttu. Mutluluk veren basınç dalgası içimde derinlere doğru yükselirken iç duvarlarım kasıldı. "Çok iyisin, Angel. Seni hissediyorum. Sikimi sık."

Vücudum onun her emrine itaat etti, amım kalın şaftının etrafında esnedi ve çırpındı. "Steve," diye , yatak başlığını ölümüne kavrayarak boğuluyordum.

"Hisset," diye emretti. "İyi hisset."

Orgazm beni bir yük treni gibi çarptı. Steve üstüme yığılırken ben ön kollarımın üzerine düştüm. Dalga dalga üzerimden geçti. Damarlarımda sert ecstasy akımları dolaşıyordu. Tenimiz terden yapış yapış olmuştu ama sanki dünyada hiçbir şey umurumuzda değilmiş gibi gülüyor ve öpüşüyorduk.

Dağınıklıkla uğraşmadık. Çarşaflar birkaç dakika içinde değiştirilebilir ve yıkanabilirdi. Hazır olduğumuzda duş orada olacaktı. Etrafa saçılan giysiler daha sonra toplanıp sepete atılabilirdi.

Ama bu? Derinden, delicesine, reddedilemez bir şekilde aşık olduğum kişinin kollarında uzanmak? Sonunda gerçekten önemli olmayacak küçük şeylerle kendimi asla meşgul etmek istemedim.

Hayat çok kısaydı. Tek bir saniyesini bile boşa harcamak istemedim.

Aşk, sihir ve mucizelere en yakın olduğumuz şeydir. Mantıklı değil, o zaman neden neden böyle olduğunu anlamaya çalışalım ki?

Bu dünyada ne kadar ömrüm kalırsa kalsın, Steve ile geçirdiğim her anın büyüsunü yaşamadan tek bir gün bile geçirmeyi reddediyorum.

STEVE

"Onları daha ne kadar oyalayabilirim bilmiyorum," dedim Erica'nın ıslak tenine karşı kıkırdarak. Bornozunun kuşağını bebek yumrusunun üzerine bir fiyonkla bağladı ve bana doğru yaslandı. Parlayan vücudunun her bir santimini öptüğüm duştan dolayı hâlâ nemliydik.

Islak bukleleri büyük bir tarakla tararken ağırlaşmıştı. Banyo lavabosunda ne yapacağımı bilemediğim kadar çok saç ürünü vardı ama umurumda değildi. Benden istese ona bir düzine dolap yapardım. Bütün evi köpükler, şampuanlar, jöleler ve kremlerle doldurabilir ve günlerce bana her birini açıklayabilirdi ve ben de yüzümde aptal bir gülümsemeyle orada oturdum çünkü ben şanslı bir orospu çocuğuydum.

"Dışarıda var?" O sordu.

Kıkırdadım. "Herkes."

Erica'nın arkasında durdum ve kollarımla vücuduna sarıldım. Saçlarını kalın bir örgü haline getirmek için hızlı bir çalışma yaptı. Onu giyinmekten alıkoyduğumu ya da tüm poker kulübünün neredeyse bir saattir dışarıda beklediğini umursamadan boynunu aşağı yukarı öptüm.

Biraz beklemeye devam edebilirlerdi.

"Oh!" diye ciyakladı kocaman gözlerle.

Vücudumdaki tüm kaslar harekete geçmeye hazır bir şekilde kaskatı kesildi. "Sorun nedir? Neyin var?"

Erica kıkırdadı ve başını salladı. Elimi tuttu ve bornozunun altından yukarı kaydırarak karnının üzerine koydu. "Hareket ediyor. Bunu hissedebiliyor musun?"

Dizlerimin üzerine çöktüm ve iki elimle kız bebeğin trambolin olarak kullandığı noktaya bastırdım. Erica'nın elleri saçlarımla arkasını okşarken ben de alnımı onun yumruğuna yasladım.

Neredeyse bir yıl boyunca, başkalarını içeri almaktan korkarak saklandım. Yaklaşmalarına izin vermekten korktum. Heather'ı kaybetmek yaşadığım en acı verici şeydi. Bir daha böyle bir acıyla yüzleşmem mümkün değildi.

Ama Heather'ı kaybetmenin acısından daha kötüsü tekrar tekrar ölmekti - kontrolüm olmayan bir şey için kendimi cezalandırmak. Hamster çarkından kaçmama izin vermemek.

Erica beni dışarı çekti.

Bilmiyordum ama beni kurtardı. Bana bir amaç verdi. Onu kaybetmekten korkuyor muydum? Evet, korkuyordum. Ama korku içinde yaşamak, yaşamak değildi.

Karnını öpücüklerle boğdum. O iki kız benim dünyamdı.

Hüzünlü bir orospu çocuğu muydum? Tabii ki öyleydim. *Erica'nın seksi bir MILF olması iyi bir şey.*

Düşüncelerim Maddie'nin ön kapıya vurması ve acele etmezsek iki dakika içinde kapıyı kıracağını haykırmasıyla bölündü.

Ayağa kalktım ve Erica'nın dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Acele etsek iyi olur, küçük anne."

Bana hayran olduğum o gözlerle baktı. Erica her zaman gözlerinin tıpkı annesininkilere benzediğini söylerdi ve ben henüz onunla tanışmamıştım ama tek bildiğim *kızımın* da Erica'nın gözlerine sahip olmasını umduğumdu. Kusursuz şekilli, koyu kahverengi, sıcak ve insanların içindeki en iyiyi gören gözlerdi.

"Bana böyle hitap etmene bayılıyorum," dedi utangaç bir gülümsemeyle. "Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdim.

Maddie bize bir uyarı vuruşu yaptı. Poker kulübü bizi iç çamaşırlarımızla görmeden önce giyinmek için acele ettik.

"Otur," diye emrettim, oturma odasındaki koltuğu göstererek. "O koltuktan kalkmanı istemiyorum."

Gözlerini devirdi ama sandalyeye yerleşti ve ayaklarını uzattı. "Sadece yorgun olduğum için. Sosyalleşmeyi beceremediğim için değil," diye espri yaptı.

Arkasına bir yastık koydum ve ona sarınmayı sevdiği yorganı verdim. Yaz sıcakları cehennem için çemberleri gibiydi, ama o sarılıp rahat edebilsin diye klimayı açık tuttum. "İyi misin?"

Başını salladı ve kapıya baktı. "Sanırım kapıyı değiştirmek zorunda kalmadan önce onları içeri alsan iyi olur."

İsteksizce onun dediğini yaptım ve Maddie omzunu tahtaya çarpmak üzereyken kapıyı açtım. *Bunun sonu iyi bitebilirdi.* Arkasında Luca, Revanche'dan aldığı büyük paketleri taşıyordu. Hannah Jane ve Bridget'in elinde kucak dolusu güveç tabağı vardı,

Mel ve Kristin Tupperware yığınlarıyla hokkabazlık yapıyordu ve Chase'in elinde iki kasa bira vardı.

Kendilerini evlerinde gibi hissediyorlardı, tezgahı yiyeceklerle dolduruyor, dolaplardan tabak ve çatal-bıçakları çıkarıyorlardı. Erica'nın yanına oturdum ve kaos telaşını izledim. Maddie mutfakta bir albay gibiydi, sağa sola emirler yağdırıyor, Erica'nın en sevdiği yemeklerle dolu bir tabağı olmasını ve su bardağının hiç boş kalmamasını sağlıyordu.

Herkes sakinleşir gibi olduğunda Maddie'nin garaj kapısından çıkıp bahçeyi geçerek yüzen evin yanmış cesedine doğru yürüdüğünü gördüm. Çimlerin kenarına oturdu ve ayaklarını eskiden iskelenin olduğu yerde suyun üzerine sarkıttı. İtfaiyecilerden biri üzerinde *Martha Ann* yazan tahtayı kurtarmıştı.

"Onun gidişine üzüleceğim hiç aklıma gelmezdi," dedim yanına oturup parmağımı kucağındaki yontulmuş tahtaya vururken. Maddie Beaufort'a döndükten sonra taşındığında yüzen eve annesinin adını vermişti.

Maddie en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Onun ve DeRossi için mutluydum. Erica'nın hayatıma girmesiyle eskisi kadar yalnız değildim ama bu Maddie'nin deli kışının yan komşum olmasını özlemediğim anlamına gelmiyordu.

Kolumu ona doladım ve o da her zaman yaptığı gibi başını omzuma yasladı. "Burada güzel sohbetler ettik, değil mi?"

Maddie başıyla onayladı. "California'dan eve döndüğüm ve seni burada tek başına otururken gördüğüm geceyi hatırlıyorum."

"Öyle mi?"

Bir çakıl taşı aldı ve suya fırlattı, yüzeydeki halkaların akıntıda kaybolana kadar genişlemesini izledi. "İyileşeceğini hiç düşünmemiştim. Seni gördüğüm ve zayıf göründüğünü düşündüğüm tek zamandı."

Huh.

Ensemi kaşıdım ve "Peki ya şimdi?" diye sordum.

Maddie omzunun üzerinden eve baktı. Herkes oturma odasında toplanmış, yemek yiyor ve Erica'ya eşlik ediyordu. "Neredeyse Tanrı'nın bir işi olacaktı ama bence şu anda hiç olmadığın kadar güçlü görünüyorsun."

"Hepsi onun yüzünden," diye itiraf ettim.

Maddie sarı saçlarını omzunun üzerinden atarak gülümsedi. "Sanırım şimdi bana ne kadar haklı olduğumu söylemen gereken an geldi ve

"Başından beri ona uygun olduğunu bildiğimi itiraf etmeliyim, falan filan."

Gözlerimi kısarak ve korkutucu bir bakışla ona baktım. "Seni körfeze atmamı sağlayarak bu anı gerçekten mahvetmek mi istiyorsun?"

"Tek söylediğim," diye güldü, "bana kocaman bir düğün hediyesi borçlu olduğun. Ya da bebeğe benim adımı verebilirsin. Yani, en başta birlikte olmanızın tek nedeni benim."

Oyun parkındaki çocuklar gibi onu ittim ve o da kıkırdayarak çimlere yuvarlandı. Arkama yaslandım ve pamuk şekeri gökyüzüne baktım. Güneş batıyor, bulutları mavi, pembe, mor ve altının doğru tonlarına boyayarak büyümlü bir hava yaratıyordu. "Bebek isimleri konusunda Erica'yla konuşman gerekecek. Bu onun kararı, ama ben bir göz atacağım ve Maddie'nin muhtemelen listede olmadığını söyleyeceğim."

Dilini çıkardı ve gözlerini devirdi. Bir dakika boyunca güldük, mavi ve pembe tonlarından parlak turuncuya dönüşen gökyüzüne baktık. Maddie'nin sesi kesildi. "Onunla evlenecek misin?"

Erica'nın nişan yüzüğünü çıkarıp benim alyansımın yanına koyduğu günü düşündüm. O gün, ilerlemek için bir söz vermiştik. Birlikte.

Heather ya da Dominic'e veda etmiyorduk. Kendimize onları unutturmuyor ya da anılarına duyduğumuz sevgiyi . Kalplerimizde onlara her zaman yer açacağımıza söz verdik. Erica ve ben, birbirimizle geçirdiğimiz günler boyunca evimizi sevgiyle dolduracağımıza karar verdik.

"Belki bir gün," diye dürüstçe cevap verdim. "Hâlâ bazı şeyleri dışarı."

Maddie başıyla onayladı. "Sadece çok fazla bekleme, tamam mı?"

Gıcırdayan paravan kapı açılıp kapandı. Ayak sesleri yaklaştı.

Bir sürü ayak sesi. Başımı geriye doğru eğdim ve poker kulübünün baş aşağı bir görüntüsünü yakaladım.

"Hepiniz ne yapıyorsunuz?" çimleri fırçalarken sordum. Bridget gülümsedi, "Yüzen eve veda etmeye geldik."

Mel bana bir bira uzattı ve bir tane de Maddie'ye verdi. "Biraz alkol olmadan düzgün bir cenaze töreni yapamayız."

"İşte, işte," diye kabul etti Maddie, ayağa kalkıp Luca'nın elinin altından kayarak

Kol.

Ayağa fırladım ve Erica'yı yatak odası terlikleri içinde, elinde bir kutu Dr. Pepper ile buldum. Biramı açtım ve dokuzumuz yan yana durup bizi bu kadar uzun süre bir arada tutan yere sessiz bir veda ederken iç geçirdim.

Ama işler değişiyordu. Büyüyor ve geliştirdik ve bu iyi bir şeydi.

"Maddie yirmi birinci yaş günü partimi yüzen evde verdi," dedi Kristin. "Eve gidip çocuklarla ilgilenmem gerektiği için içki içmeyi reddettim ama siz yine de iyi vakit geçirmemi sağladınız," diye gülümsedi.

"Dört Temmuz'da çatıdan havai fişek attığımız zamanı hatırlıyor musun?" Chase sırttı. Güney Carolina'dan aldığımız bazı havai fişekler patladığında neredeyse birkaç ağacı nasıl yaktığımızı hatırlayarak boğuk kahkahalar attık.

Hannah Jane özlemle, "Bütün kız gecelerimiz orada birlikte hazırlanırdı," dedi.

Mel birasından bir yudum aldı ve içini çekti. "Maddie New York'tan döndükten sonra yaptığımız ilk poker gecesi."

"O zaman aslında hiç poker oynamadık," diye güldü Bridget. "Sadece güzelce kafayı bulduk ve konuştuk."

Luca kollarını Maddie'ye doladı ve kıkırdadı. "Kulübe kabul edilme töreni. Hepiniz beni çatıdan aşağı ittiniz."

Chase ve ben beşlik çıktık.

Maddie başını arkaya eğip ona sırtarak, "Zavallı," diye alay etti. "Ondan sonra biriyle yattığına eminim."

Sırttı, "Şikayet etmiyordum."

Erica bana baktı. Elini yumruğunun üzerine koyarken, "Sanırım resmi bir poker kulübü kabul töreninden geçmeliyim," dedi.

Kıkırdadım, "Sanırım yatak odasının penceresinden sürünerek çıkıp körfeze atlamayı sayabiliriz." Boynumu çevirip yanağını öptüm ve fısıldadım, "Ve orada *bol bol* seviştin."

Kızardı ve karnıma dirsek attı.

Hannah Jane bizim uyumsuzlar sırasına baktı. "Peki ya sen Steve?"

İçimi çektim ve Maddie'nin Beaufort'a döndüğünde yüzen evini demirlediği yere baktım. Eskiden iskelenin olduğu yere. Heather ve benim oturup havadan sudan konuştuğumuz yer. O yer

Haftada bir kez, sırf herkesi biraz daha fazla görebilmek için poker oynamak gibi saçma bir bahane uydururduk.

Heather'ın herkese kanser olduğunu söylediği yeri. İlk şok geçtikten ve herkes evine gittikten sonra, Maddie ve ben rıhtımda tam bir sessizlik içinde oturduk - yıllar sonra Heather'ın öldüğü gece yaptığımız gibi.

Erica'nın aslında sadece biraz havaya ihtiyacı olan bir lastiği değiştirmeye çalışmasını mutfak penceresinden izlediğim yeri.

Birlikte oturduğumuz ve kederimizi paylaştığımız yeri. İyi ve kötü günlerimizi paylaştığımız yeri. Birbirimize güvendiğimiz ve güven inşa ettiğimiz yeri.

Yeniden aşık olduğum yeri.

Erica'nın kendini yalnız hissettiğini söylediği yer tam da burasıydı. Dom öldükten sonra kimse onu gerçekten kontrol etmemişti. Şimdi burada, daha çok ailesi gibi olan arkadaşlarıyla çevriliydi. İstese bile onlardan kurtulamazdı. Biz inatçı bir gruptuk.

Sürüler halinde geldiler, güveç üstüne güveç tabaklarını buzdolabına tıktırdılar. Bir hafta yetecek kadar yemeğimiz olacaktı ki bu iyi bir şeydi çünkü Tyler Beale ile yaşadığım onca dramadan sonra çok ihtiyacım olan tatil zamanımı kız arkadaşım ile geçireceğimden emindim.

Topluluk güçlü bir şeydir. Toplumun her kesiminden insanlar, sırf yapılması gereken doğru şey bu olduğu için birbirlerini desteklemek üzere bir araya gelirler.

Bu kadar basit.

Biramı kaldırdım ve hayatımın en iyi ve en kötü anlarının bir parçası olan bu yüzen evin şerefine kadeh kaldırdım. "O... O her şeydi. Ve şimdi yeni bir yol çiziyoruz."

"Şerefe!" Maddie bağırdı.

Biraz zaman aldı ama herkesi eve gitmeye ikna ettim. Erica dinlendikten sonra herkesle takılacağımıza söz verdim.

Gerçekten, sadece onunla biraz yalnız kalmak istedim.

Nihayet içeri girdiğimizde, "Ben gidip yatmak için hazırlanacağım," diye esnedi.

"Tamam," dedim ve yanağından öptüm. "Bir dakika içinde orada olacağım. Sadece kapıyı kilitleyeceğim."

Erica evin içinden yatak odasına doğru yürüdü. Çocuk odasının önünde durup bir göz atarken onu izledim. Neredeyse bitmişti; kız bebeğin ortaya çıkması için hazırды. Daha birkaç ayımız vardı ama ben hazırlıklı olmak istiyordum.

Bunlar, hayatım boyunca birden fazla mucizeye sahip olduğuma inanmadığım anlardı.

Banyoya dalmadan önce evin güvenli olduğundan emin oldum ve sonra yatağa sürünerek girdim. Erica karnını çevreleyen bir yastık dağı ile uyuyordu, bu yüzden arkasındaki en sevdiğim yeri aldım ve kışını kucağıma doğru sürükledim. Sırtını göğsüme yasladı ve mutlu bir şekilde mırıldandı.

"Hey."

Şakağını öptüm. "Hey sen."

"Hepimiz dışarıdayken çok sessizdin," dedi içinden bir esneme çıkarken.

"Sadece düşünüyordum," diye mırıldandım, omzunu öpücüklere boğarken. "Ne hakkında?"

"Matematik."

Erica kıkırdadı. "Matematik mi? Ne olmuş ona?"

Kıkırdadım ve kollarımı ona doladım, burnumu başının tepesinde yakarak çiçekli hindistan cevizi şampuanının kokusunu içime çektim. "Matematik ve seni ne kadar çok sevdiğim."

"Ben de seni seviyorum, Ace." Başını arkaya eğdi ve ekledi, "Ama bunun matematikle ne ilgisi var?"

"Heather Catherine ile yedi bin altı yüz altmış üç gün geçirdim," diye başladım. "Bu hak etmediğim yedi bin altı yüz altmış üç gün demek. Hâlâ yüce bir güce inanıyor muyum bilmiyorum ama aşka inanıyorum. Heather'ı sevdim ve garip bir şekilde beni izlediğini düşünüyorum. Sanırım seni bana o getirdi. Heather'ı bu dünyada yedi bin altı yüz altmış üç gün boyunca sevdim. Ve seni ne kadar uzun süre sevebilirsem, o kadar minnettar olacağım."

EPİLOG

ERICA

Kasım

"Siktir!" Başka bir kasılma vücudumun her yerini acıyla sarsarken bağırdım. Sanki Hulk leğen kemiğimin yanlarını kavırıyor ve bir telefon rehberi gibi ortadan ikiye ayırıyordu. Steve yanımdaydı ve ben olabildiğince sert ıknırken elimi tutuyordu. Hemşire tekrar ıknmam için beni cesaretlendirdi ama yorgunluk beni affetmeyen bir pençeyle yakaladı.

Kız bebeğin dünyaya gelişini takip eden olaylar gibi, onun dünyaya geliş de dramla çevriliydi. Daha spesifik olarak, bir düğün ve bir kasırga.

Maddie ve Luca'nın düğün resepsiyonu sırasında sırtım ağrımaya başladığında, bunun dans ettiğim ve biraz yıprandığım için olduğunu düşündüm. Düğünden eve döndüğümüzde, Michelle Kasırgası kıyıya vururken birkaç günlüğüne eve kapanmaya tamamen hazırдық. Doğuma daha bir hafta vardı, endişelenmiyordum.

Ta ki sırt ağrısı, üst üste, sert ve hızlı bir şekilde bana çarpan öfkeli kasılmalara dönüşene kadar.

Steve'e doğum sancısı çektiğimi söylediğimde beni ikna edemedi. Beni resmen arabaya attı ve ışıklar ve sirenlerle hastaneye kadar sürdü.

"Harika gidiyorsun Angel," dedi ve elimin arkasına bir öpücük kondurdu. Parmağımdaki nişan yüzüğü loş doğum odasında parlıyordu. Nişan teklifini birkaç gün önce yapmıştı ama kız bebek doğana kadar bunu gizli tutacaktık.

Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyordu. Çok yorgundum ve *her yerim* ağrıyordu. Harika gittiğimi duymaya ihtiyacım yoktu. Bu bebeğin *çıkmasına* ihtiyacım vardı.

Dr. Lewis yatağın ucundaki koltuğundan gülümseyerek, "Tamam anne," dedi. "Bir büyük itme daha. Sen . Kasılmayla birlikte ıkn,

Tamam mı?"

Ona zayıf bir baş selamı verdim ve Steve'e baktım. Çok güçlüydü. Güvenilir. Sevecen.

Ve o benimdi.

Kasılmalar çok şiddetliydi. İkındım, ıkındım, Steve'e tutundum ve acı baş edilemeyecek kadar arttıkça ağladım.

Ve sonra hepsi gitti.

Omzuna doğru hıçkırarak ağladım. Başımı göğsüne yasladı ve kulağıma sevgi dolu övgüler fısıldadı. Ter alnımı ıslatmış ve saçlarım tenime yapışmıştı. Yanaklarım lekelenmişti ama Dr. Lewis'in göğsüme minik bir kundak koyduğu an bunların hiçbirinin önemi kalmamıştı.

Steve başımı öperken, "Tanrım, Erica," diye mırıldandı. Gözlerini göğsümde huzur içinde uyuyan minik bebekten alamıyordu. "Çok güzel bir kız."

Başından kalın, koyu bukleler fişkırıyordu. *En azından bu, tüm mide ekşimesini açıklıyor...* Benim gibi açık kahverengi bir teni vardı ve gözleri tıpkı anneminkiler gibiydi.

"Seninle çok gurur duyuyorum. Tam bir baş belasısın," diye kıkırdadı sessizce.

Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Kolun için üzgünüm." Pazusundaki el şeklindeki çürüğe bir göz atarken kahkahamı bastırmaya çalıştım.

"Bir isme karar mı?" Çekinerek sordu.

Başımı salladım. "Alexandra, ama belki de ona sadece Aly demeliyiz?" Yutkundum ve başımı kaldırıp ona baktım. "Alexander Dominic'in göbek adıydı." Dudağımı ısırdım ve ekledim, "Ve senin."

Bana kocaman gözlerle baktı. "Erica-"

Güldüm ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin verdim. "Bir şey daha var."

EPILOG

STEVE

Baba. Erica, Aly'nin bana baba diyip diyemeyeceğini ve soyadımı alıp alamayacağını sordu. Öfkeyle başımı sallarken boğazım bir mengeneye dönüştü. Söyleyebileceğim başka bir şey yoktu. Bana ne isterse demesine izin verirdim. Ama baba, *bu her şeydi.*

Tıklım tıklım dolu bekleme odasına girdim. Az önce bir düğün olması ya da sahile çarpmak üzere olan kızgın bir kasırga olması önemli değildi. Herkes geldi ve kamp kurdu.

Tom ve Evelyn Daniels bizimkilerle bir araya toplanmış, beklerken boş boş sohbet ediyorlardı. Dominic'in annesi Lynn Thomas da oradaydı ve annemle Evelyn'in arasında oturuyordu. Erica'nın ailesi Tennessee'den geliyordu. Araları henüz tam olarak düzelmemişti ama Erica yüzen evde ölümle burun buruna geldikten sonra ailesini aramış ve aralarındaki sorunları çözmelerini istemişti.

Maddie ve Luca düğünden hemen sonra balayına gitmişlerdi ama bu onun her üç saniyede bir Erica ve bebekle ilgili sorularla telefonumu patlatmasını engellemedi. Sonunda o lanet şeyi kapattım.

Bridget ve Kyle Kingsley köşede kıvrılmışlardı, Bridget'in başı Kyle'ın omzundaydı. Poker kulübünün geri kalanı bekleme odasının diğer tarafında oturmuş eğleniyordu. Hannah Jane hâlâ iş kıyafetleri ve yüksek topuklu ölüm tuzaklarıyla handan gelmiş gibi görünüyordu. Mel önlüklerini giymişti. İşe mi gidiyordu, yoksa Erica'nın ona ihtiyacı olursa harekete geçmek için mi bekliyordu, bilmiyordum. Chase ve Kristin derin bir tartışma içindeydiler - muhtemelen küçük kardeşi Logan hakkında. Sebepsiz bir asiydi.

Düğün öncesinden beri duş almamıştım ve savaş görmüş gibi görünüyordum. *Zaten doğumhane de biraz savaş alanına benzediği için çok da uzak sayılmazdı.* Bekleme odasına adımımı attığım anda herkes dikkat kesildi.

Yorgun bir nefes verdim ve gülümsedim. "Kız bebek birkaç dakika önce doğdu. Anne de bebek de çok iyi."

Etrafta tezahüratlarla karışık bir soru telaşı vardı. Sakinleşmelerini sağlamak için ellerimi kaldırdım ve ekledim, "3 kilo 7 gram. Yirmi bir buçuk santim uzunluğunda." Herkesin nefesini tutarak beklediği bir bilgi daha vardı.

"Onun adı ne?!" Evelyn bağırdı. "Nakışçı kadınıma ne olduğunu söylemem gerekiyor ki her şeyi monogramlayabilsin."

Gülümsememi engelleyemedim. "Alexandra Grace Pelham."

Odada sesli solumalar oldu ama başka bir şey söylemeden önce Lynn Thomas'a baktım. Mutlu gözyaşları yanaklarından süzülürken gülümsedi. Grubun geri kalanına baktım ve hepsinin ne düşündüğünü doğruladım. "Erica, Aly'nin benim soyadımı almasını istedi. Biz... Biz evleniyoruz. Birkaç gün önce ona sordum ve o da evet dedi."

Hastanedeki hemşirelerin neden gitmemize izin verdikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Küçük bir insanı hastaneden eve götürmek için bir refakatçiye falan ihtiyacımız yok muydu? Buna hazırlıklı değildik.

Ben de tüm hemşirelere aynı şeyi söyledim.

Erica sadece başını salladı ve her şeyin yoluna gireceğine dair bana güvence verdi.

İyi.

Dondurucumuz ağzına kadar patlamaya hazır yemeklerle doluydu ve büyükannelerin hazırda bekleyen bir yemek treni vardı, bizim onay vermemizi bekliyorlardı.

Evin içinde yürüdüm, tüm pencere ve kapıların kilitli olduğundan emin oldum ve ışıkları kapattım. Şöminenin üzerindeki şöminenin önünden geçerken durup resimlere bakarak gülümsedim. Bazıları Heather ve benim ilk yıllarımıza, düğünümüze aitti. Bazıları Dominic ve Erica'ya aitti. Dominic'in tek dizinin üzerine çöküp ona evlenme teklif ettiği fotoğrafların hemen yanında, aynı üniversite kıyafetlerini giydikleri fotoğraflar vardı. Hepsinin arasında Erica ve benim fotoğraflarım vardı. Yakında tüm evi üçümüzün fotoğraflarıyla dolduracaktık.

Gece ve gündüz, diye düşündüm kendi kendime, Heather'ın cenazesinden sonra bardan eve döndüğüm ve neredeyse her yere bir yıkım topu attığım geceyi hatırlayarak.

İyileşme bir gecede gerçekleşmedi. Zaman ve sıkı çalışma gerektirdi. Erica'nın kötü günlerimde bile beni sevmesi gerekti. Birini tekrar sevmeyi seçmek cesaret ister.

Çünkü aşk budur. Bir seçimdir. Hayatı yaşamaya değer kılan şeyler için mücadele etmektir. Mucizelere inanmayı seçmektir.

OceanofPDF.com

Beaufort Poker Kulübü hakkında daha fazla bilgi ister misiniz

Arsız güneyli dilber Hannah Jane Hayes, Beaufort Poker Kulübü'nün üçüncü kitabı Square Deal'da sonsuza dek mutlu olacak.
2021 sonbaharında geliyor!

Kitap güncellemeleri ve tanıtımları için Maggie'yi sosyal medyada takip edin!

[Instagram](#) ve [Twitter](#)

[OceanofPDF.com](#)

Teşekkür

Aşağıdaki kişilerin desteği ve uzmanlığı olmasaydı, Steve ve Erica'nın kitabını yazarken asla hayatta kalamazdım. Bu insanlar gerçek MVP'lerdir.

-Bay Mags'e, en harika koca ve amigo kız olduğu için. İğrenç yazma programıma ve anormal uyku programıma katlandığınız için. Bu kitabın çok iç karartıcı olmadığı konusunda bana sürekli güvence verdiğiniz için teşekkür ederim. Sen benim gerçek hayattaki kerestemsin ve bizi bir araya getiren tüm mucizeler ve sihir için minnettarım.

-Alicia'ya, son birkaç aydır dijital olarak sana itelediğim her şeyi okuduğun için teşekkür ederim. Bir kızın isteyebileceği en iyi beta okuyucu ve sırdaş olduğun için teşekkürler! Huysuz Steve'e olan sevgin onun var olmasının ana nedenlerinden biri. Poker Face'i yazarken bana "Onun huysuzluğuna son ver" . Umarım hakkını vermişimdir! "Lumbersnack "in en az benim kadar komik olduğunu düşündüğün için teşekkür ederim.

-C.L. Kitap Hizmetleri'ne, kartal gözlü editörlüğünüz ve grafik tasarım beceriniz için teşekkür ederiz!

-Okuyucularıma, sizi seviyorum. En havalı hype ekibi olduğunuz ve bu karakterleri en az benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim! Hepiniz en iyisisiniz ve sizi o kadar çok seviyorum ki ağlamak istiyorum! Ve Pehea OG'lerine - bu Steve sizin Steve'iniz. Her şeyi başlatan kucaklaşma için 1. Sezon 11. Bölümü izleyin.

-Panera'daki çalışanlara, muhtemelen WiFi'larını bıkmışlardır. Hepiniz harikasınız.

OceanofPDF.com

YAZARIN OKUYUCUYA NOTU

Sevgili okuyucu,

Steve ve Erica'nın sonsuza dek mutlu yaşamları çok uzun aklımdaydı. Aylar boyunca her gece uykuya dalmadan önce kafamda canlandırıdığım hikayelerden biriydi.

İkisi birçok özelliğe ve kişiliğe büründü, onları düşünmeye devam ettim, nereye gideceklerinden gerçekten emin değildim. Belki tek başlarına olacaklardı, belki de kendi düetleri ya da üçlemeleri olacaktı. Ama Beaufort Poker Kulübü'nü inşa etmeye başladığımda, onların burada Birbirlerini bulmaları gerekiyordu - çılgın, çılgınca zorba, tamamen sevimli bir grup saçma arkadaş tarafından çevrelenmişlerdi.

Umarım onların aşk hikayesinin hakkını vermişimdir. Umarım onların hikayesini okurken biraz teselli ya da umut bulmuşsunuzdur. Belki sizi güldürmüşümdür. Eğer sizi ağlattıysam, üzgünüm, üzgün değilim!

Wild Card'ı yazarken kaç kez gözyaşı döktüğümü anlatamam. Eğer sen Beni Instagram'da takip ediyorsanız, dışarı çıkıp Panera Bread'de yazmayı sevdiğimi biliyorsunuzdur. Birden fazla kez, duvara bakacak ve gözlerim buğulanacak şekilde koltuk değiştirmek zorunda kaldığımı söyleyebilirim. Steve'in dediği gibi, "Bırakın hissedin."

Steve ve Erica'dan almanızı istediğim tek bir şey varsa, bunu bilin: Yalnız değilsiniz. Seviliyorsunuz, değerlisiniz ve bir yeriniz var.

Sen harika bir ! (Ayrıca, bugün ÇOK GÜZEL görünüyorsun!) İyiliği Yay!

XO,
-Mags-

PS- Çünkü sen süper havalısın, hadi arkadaş olalım!
Beni Instagram ve Twitter'da takip edin!

@XOMaggieWrites

Sevgiyi yaymak ister misiniz? Amazon ve GoodReads'te bir yorum bırakarak bu kitap hakkında ne düşündüğünüzü başkalarına anlatın!

(Eğer yaparsanız gerçek bir mutluluk dansı yapacağım!)

OceanofPDF.com

Maggie Yazarının Diğer Kitapları

Bağımsız Romanlar

[Üstümüzdeki Yıldızlar: Buharlı, Askeri Bir Romans](#)

Beaufort Poker Kulübü Serisi

[Poker Yüzü: Düşmanlardan Aşıklara Bir Romans](#)

Wild Card: İkinci Şans Romantizmi

Kare Anlaşma: Bir Playboy Romantizmi (2021 Sonbaharında Çıkacak)

In Spades: Bir Milyarder Romantizmi (2021-2022 Kışında Çıkacak)

Kartlarda Yok: Çocukluk Arkadaşlarından Sevgililere Romantizm (2022'de)

Bahse Giren Adam: Arkadaştan Sevgiliye Bir Romans (2022'de)

[*OceanofPDF.com*](#)

Yazar Hakkında

Maggie Gates

Maggie Gates mesleği gereği aşçı ve kendi tercihiyle yazar. Sıra dışı şeyler yapan ve yol boyunca sonsuza dek mutlu sonlarını bulan güçlü erkek ve kadınların yer aldığı çağdaş aşk romanları yazıyor.

Maggie ve ailesi Kuzey Carolina'yı evleri olarak görüyor ve genellikle plajın, dağların ve bulabildikleri tüm taco ve göğüs etlerinin tadını çıkarırken bulunabiliyorlar!

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.